ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

Reitz. III p. 247

ΛΥΚΙΝΟΣ. *Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι θᾶττον τοὺς γῦπας ἕωλος νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν ἐς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.* *ΤΙΜΟΛΑΟΣ.* *τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον*

Naturalis qnidam adpetitus est *τῆς κενῆς μακαρίας* ac ne senem quidem spes deserit secundum illud Theocriti: *ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν.* sed nostro dialogo *οἱ δυσάρεστοι* ridentur, qui vanam spem alere solent neque praesenti sorte unquam vivunt contenti. similiter Aesopi fabella apud Luc. in Hermot. § 84 hoc praecepit: *τὸ παρὸν εὖ θέσθαι.* itemque Pittacus apud Diog. L. I, 77 interroganti quid optimum esset respondisse fertur: *τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν* (h. e. *θέσθαι*), quod hinc in proverbium abiit. vide T. Hemsterhusium ad Lnc. Necyom. § 21, qui rem ipsam ex parte tantum perspexit. quum enim *τὸ παρόν* semper ab initio ponatur, ipse ordo verborum sententiam hanc potius esse jubet: ‚praesentibus sapienter frui sine nlla cura fnturi (vel praeteriti)'. idem visum philosophis, neque solum Cynicis in Psendo-Luc. Cynico § 17, verum aliis multo melioribus. inprimis ita jndicavit Democritus Stobaei in Flor. IV, 78 (sive in Dem. Fragm. p. 171 ed. Mnll.): *ἀνοήμονες τῶν ἀπεόντων ὀρέγονται, τὰ δὲ παρεόντα, καὶ* (pro *καὶ* scribo: *καίπερ τῶν*) *παρῳχημένων κερδαλεώτερα ἐόντα ἀμαλδύνουσιν*, et ex ipso Democrito (uti R. Bentlejus bene conjecit) Epicurus ap. Lucretium De R. N. III, 957: ‚sed quia semper aves quod abest, praesentia temnis, | imperfecta tibi elapsast ingrataqne vita.' neque ita plane philosophos statuisse Lncianum fugit infra § 46 fin: *καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.* itaque dialogo nostro homines ridentur similes vel Therameni, de quo Lysias 12, 78: *τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν*, vel Coronidi, de qua Pindarus in Pyth. III, 34: *ἤρατο*

οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφὼ σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἥκειν ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρινούσιος εἵπετο μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου

τῶν ἀπεόντων. vide Dobreum in Adversar. I. 1 p. 219. contra Horatius quum in Carm. I, 31, 17 eadem quae Lucianus sentit, tum in eos qui ‚laudent diversa seqnentes' saturam composuit (Serm. I, 1) nostrae similem. geminae vero aliae sunt saturae, secunda Persii et Juvenalis decima et specie potius quam re differunt. illi enim de veris precibus loqnuntur, hic autem voce *εὐχαί* non preces designantur sed ‚optationes'. nam deos precari Homero placuit (Jl. *ι'*, 499 et Od. *ν'*, 357), placuit Sophocli (Oedip. R. v. 239) piisque gentilibus verba *θύειν τε καὶ εὔχεσθαι* jungere solitis, ut in Quaestt. L. p. 206 ostendi. at philosophi in libris *περὶ εὐχῆς* partim ut Cyrenaici precibns uti suos omnino vetuerunt, partim longe aliter ac vulgus soleat dixerunt precandum esse. quibus adsensi et Persius et Juvenalis precatione non divitias expeti volunt, sed sanctum animum et mentem sanam (in corpore sano, ut addit Juvenalis). de philosophis primum Socrates eodem modo precatus est teste etiam Xenoph. Memorab. I, 3, 2, quam rem antiquus philosophus Platonicus, qui ‚Alcibiadem secundum' scripsisse videtur, multo nberius tractavit. sed quanquam satirici illi eandem quam in hoc dialogo Socrates doctrinam ‚de precibus' proponunt: neuter tamen dialogum Pseudoplatonicum totum expressit. immo Persius stoicos more suo insequitur, Juvenalis autem non Alcibiadis II scriptorem sed alium philosophum ducem habuit, quem eundem Maximus Tyrius in Diss. XI (*εἰ δεῖ εὔχεσθαι*) imitatus est. nam et Juvenalis et Maximus primum quibns precibus abstinendum sit verbis docent plurimis, tum autem brevi oratione sed magna cum vi addunt, qua alia ratione precandum orandumque sit et in hanc ipsam doctrinam ambo desinunt.

1. *ἐγώλεγον* Φ et schol. tanquam in crasi. *ἐγὼ 'λεγον* ΑΩ et v. cave *ἐγὼ ἔλεγον* scribas. etiam in Timone § 46 est: *οὐκ ἐγὼ 'λεγον ὡς* —, scilicet e comicis velut Aristoph. Pac. v. 64. usitatum est etiam *οὐκ ἔλεγον*, et Aristophani et nostro in Jov. Trag. § 42. *γῦπας* Lehmannus pro *γύπας*. *ἐς* D. *εἰς* ΑΩΦ et v. recte libri *δέοι* ut in oratione obliqua frustraque Dindorfius *δέῃ*. *ἀπιέναι; διὰ τοῦτο* (*διατοῦτο* A) interpungunt A et edd. vett. correctum ab Solano. *οὕτω* om a. *τατοσαῦτα*

νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν
θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς ἅμα ἤλθομεν καὶ
ἀνιόντες ἐς αὐτὴν σὺ μέν, οἶμαι, Σάμιππε, προῄεις,
μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν, εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον
ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας
ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν ὑποδεδεμένον ἀνυπόδητος
αὐτὸς ὤν· τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκέτι * αὐτὸν εἶδον οὔτε 248
ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθαμεν. 2. ΣΑΜΙΠΠΟΣ.
οἶσθ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλιπεν; ὁπότε,
οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης
προῆλθε τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκός, ἀναδεδεμένον
ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου
ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα,
[οἶμαι] γλαφυρὸν οὕτω θέαμα ἐκεῖνος ἰδὼν μακρὰ
χαίρειν φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ περιηγουμένῳ τὸ

A. · καὶ (ante ποιεῖν) om ΑΩΦd. πέρα τοῦ μέτρου] πέραν τοῦ μετρίου Ω. μίαν om Ω. εἰς ἰταλίαν A et v, ἐς ἰταλίαν Φ, ἰταλία (om εἰς) Ω. σφὼ σέ τε ΑΩΦ et v, σφᾶς ἔτι D et grammaticus in Cramori Anecd. Oxon. III p. 273, qui e Luciano haec verba adfert: οἶμαι δὲ καὶ — τὸ πλοῖον. κατ' ἄλλο] κατὰ ἄλλο Ω. duodecim verbis omissis post σφὼ σέ τε pergit τὸ πλοῖον A. nempe legi haec non satis poterant, id quod etiam e menda σφᾶς ἔτι adparet. μὴ διὰ Ω. ὁ μυρρινούσιος ΑΩ et v, ὁ μυρινύσιος Φ, μυρρινούσιος (sine ὁ) D. εἵπετο A. οἶδ'] οἶδα ΑΩΦ. ὅπου DΑΩ et v, ὅποι Φa. μετὰ σὲ δὲ] δὲ om Ω. ὁ ἀδείμαντος ΑΩΦ et v, ὁ om Da. παρέπεμψε Φ et v, παρέπεμπε ΑΩ. τοαποτούτου A. οὐκέτι ΑΦ. οὐκ ἔτι v. κατεληλύθαμεν DΑΩΦ. κατεληλύθειμεν v.

2. personam om Φ, at in A Timolaus (τιμολ) loquitur. vulgatam poscunt inferiora: καλῶς, ὦ Σάμιππε. οἶσθ' οὖν D, Οἶσθα οὖν Φ, οὖν addit etiam V. οἶσθα ΑΩ et v. ἀπέλιπεν ΑΩΦ. ἀπέλειπεν v. ἐς Φ et v, εἰς ΑΩ. ἀπηγμένην] ἀπηλλαγμένην Φ. ἀδείμαντος οἶδα A pm (ν superductum recens. ita A). libri omnes οἶδα, οἶμαι, sed οἶμαι deleo ut ineptum nec quidquam hujusmodi in locis exstat geminis, in Scytha § 7: εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα — et Horat. Epist. 1, 18, 1: ,si bene te novi, metues —'. θέαμα ἐκεῖνος DΑΩΦ. ἐκεῖνος θέαμα edd. ante Jacobitium. μακρὰ] μακρὰν ΑΩa. τῷ Αἰγυπτίῳ] τῶν αἰγυπτίων D. περιηγμένῳ D. male autem Hemsterhusius in Anecd. p. (85): ,ναυπηγῷ] καταχρηστικῶς, ut videtur, pro ναύτῃ.'

πλοῖον παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε· ταχύδακρυς
γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ. καὶ μὴν οὐ πάνυ
καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν
καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ
ἕπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φθέγμα,
παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ
ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ
249 πρόχειλός * ἐστι καὶ λεπτὸς ἄγαν ἐκ τοῖν σκελοῖν, καὶ
ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον,
Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ καὶ τῷ τῆς
φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ καὶ ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος
συνεσπειραμένος οὐκ ἐλεύθερον αὐτόν φησιν εἶναι.
3. ΤΙΜ. τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν
ἐστιν Αἰγυπτίοις ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτὴν οἱ ἐλεύ-
θεροι παῖδες ἀναπλέκονται ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν

---

at repugnant inferiora § 5 init: ἔλεγεν ὁ ναυπηγός. ex utroque loco discas ipsum fabrum navalem advenas circumduxisse. περιέστηκε A. δακρύων om Φ. γὰρ (post ταχύδακρυς) om Φ. παραδακρῦσαι] libri (certe A et edd. vett.) παραδακρύσαι.

πρόχειλος AΦ et v, πρόχειρος Ω. Cobetus in V. L. p. 201 προχειλής conjecit fortassis recte. in Philopseud. § 34 variatur πρόχειλον et προχειλῆ. libri omnes λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, quod ne graecum quidem est. rescripsi ut olim conjeceram: λεπτὸς ἄγαν ἐκ τοῖν σκελοῖν, plane ut exstat in Timone § 26 init: βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν. hinc partim firmantur partim corrigenda sunt quae Cobetus dixit in V. L. p. 201, nescire se unde lectio λεπτὸς τοῖν σκελοῖν nata fuerit, sed neminem unquam aliter quam λεπτὸς τὼ σκέλη dicere potuisse. ἐς τὸ πάτριον δὲ] peregrinum sonabat ut alii ap. Cic. in Archia c. 10 fin. quid quod sermo et sonus agrestis ab urbano probe discernitur ab Livio Hist. X, 4, Cicerone in Bruto c. 46 et c. 74, et De Oratore III, 11 sq. et jam Aristophane ap. Sextum Empir. Adv. Grammat. I, 10 p. 264 F. (p. 650 ed. B.). ἐλεύθερον Solanus. ἐλευθέριον libri omnes (etiam AΩΦ). αὐτὸν φησὶν AΩ. φησὶν αὐτὸν Φ et v.

3. ΤΙΜ.] ab hoc inde loco signa tantum novae personae, i. e. puncta rubra in A. εὐγενείας] εὐγενὲς Ω. αἰγυπτιακῆς D, αἰγυπτίας AΦ et v, sed αἰγυπτίοις Ω diserte, uti certatim emendarunt Marklandus Ep. ad Dorvillium p. 302 ed. Gaisf., Schaefer Mel. Cr. p. 67, Jacobus ad Luc. Toxar. p. 136 et qui solus hanc rem demonstravit Cobetus in V. L. p. 201. αὐτὴν AΩ. αὐτῆς

ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. εὖ γε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν, [ὅθεν καὶ] ἐν τοῖς Ἴωσιν οἱ τότε συναπῴκισαν. 4. ΛΥΚ. ἀτάρ, ὦ Σάμιππε, νῦν * ἀνεμνήσθην, ὁπότε ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ἐπὶ

Φ. αὐτοῖς v. παῖδες om a. πρὸς τὸ ἐφηβικὸν Φ et v, τὸ προεφηβικὸν ΑΩ. ἐν παλλὴν ἢ οἱ DΦ ab ot v, ἐν παλλήνῃ, οἱ A, recte vero ἔμπαλιν ἢ οἱ Aldina secunda, Juntina et Y, quae videtur divinatio esse. uni libro Ω ἔμπαλιν ἢ οἱ tribuitur, uon diserte tamen sed tacito. κρωβύλον ΑΩ, κρώβυλον DΦa et schol. κρώβυλλον edd. vett. praeter a. ἀνειλημμένον ΑΩ et v, ἀναλειμμένον Φ. do h. l. fallitur Cobetus V. L. p. 201. ego olim volneram ἀνειλημμένους conlato D. Deor. II, 2. at quidni hoc participium passive significet? quare nunc Hemsterhusium in Anecd. p. (110) sequor nihil mutantem. ἐν τῷ προοιμίῳ] sic adpellare veteres solent. historia ipsa incipit I, 24 init: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις —. vide Hemsterhusium in Anecd. p. (111). priusquam de proximis dicam, paullo inferiora emendabo, in quibus libri sic: ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε —. at enim Lucianus ibi aperte scripserat: ὁπότε ἡμῶν —, idque ipsum olim codicis margini bene adscriptum fuerat, sed alieuo loco (ante οἱ τότε) insertum est. vicissim hic ὁπόθεν ac potius ὅθεν scribendum est. nam h. l. quae leguntur, intelligi nequeunt: εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν. et haec quidem est vulgata, quae (si fides est silentio) etiam in DΩ exstat. at vero pro συναπῳκίσθησαν AVΦ exhibent συναπῴκισαν (in Φ fortasse deest accentus). quo comprobato haec ita restitui: εἶπεν, ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Ἴωσιν οἱ τότε συναπῴκισαν i. e.: ‚unde etiam in Jonia illorum temporum coloni (luxum antiquum) retinuerunt.‘ est autem haec paraphrasis verborum Thucydidis, qui vel solus emondatiouem meam praestat I, 6 de antiquorum Atheniensium senibus: — χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν· ἀφ᾽ οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχεν. sapienti sat.

4. nullum uovae personae signum in A ante ἀτὰρ ὦ —, sed Τιμ. ἀτὰρ ὦ v et Ω, denique ΛΥΚ. ἀτὰρ ὦ Φ (opinor), quemadmodum Solanus correxerat. sicut enim Timolaus, qui non Athenis uavim visum una ierat, verum adjunxerat se in reditu

πολὺ ἕστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον. *ΣΑΜ.* εὖ λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς; ἐνταῦθα καραδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον; *ΤΙΜ.* μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μή, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδειμάντος, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ. *ΛΥΚ.* ὁρᾶτε, μὴ σκαιὸν ᾖ φίλον ἀπολιπόντας
251 αὐτοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ* τοῦτο δοκεῖ. *ΣΑΜ.* καὶ μάλα δοκεῖ, ἤν πως ἀνεῳγυῖαν

---

demum, ne scire quidem rem poterat: ita haec unius omnia Lycini esse debent. vide supra § 1 med.: *ἀλλ' οὐκ οἶδ'* — ejusdem verba Lycini. libri omnes *ὁπόθεν· ἡμῶν* —. dixi supra Lucianum *ὁπότε ἡμῶν* scripsisse et hoc ipsum *ὁπότε* in omnibus codd. servatum esse loco quidem non suo, i. e. § 3 fin. ante verba *οἱ τότε.* *ἐπιπολὺ* ΑΦ et v. *τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς* Φ et v, sed *τῶν βυρσῶν ἐπιβουλὰς* (sic) ΑΩ, unde conjicio: *τὰς τῶν βυρσῶν ἐπιβολάς.* dicuntur autem coriorum quae parietibus navis infixa erant, ‚injectiones s. impositiones', frustra dubitante Gesnero, non item Hemsterhusio in Anecd. p. (121), qui horum usum coriorum e Thucyd. VII, 65, Polluce I, 120 aliisque illustravit.

ἄνω om Ω. *ἐπειλημμένον* ΑΩΦVY lemma scholii. *ἀπειλημμένον* a, *ἐπιλημμένον* bcd. *εὖ γε λέγεις* Φ et v, sed *εὖ λέγεις* ΑΩΔ. nusquam autem Lucianus habet *εὖ γε λέγεις*, qui idem *εὖ λέγεις* frequentat: vide meas Qu. L. p. XXI et p. 377. libri et edd. male distinguunt *ἡμᾶς ἐνταῦθα; καραδοκεῖν* —; bene vero interpunxit Bekker *ἡμᾶς; ἐνταῦθα καραδοκεῖν* —; — *ἐπάνειμι*] *ἐπὼν εἰμῒ* A. non recte Schwidopius Obs. L. IV p. 28 conjecit: *ἐνταῦθα καραδοκεῖν αὐτὸν ἢ εἰ ἐθέλεις* —. neque enim *ἐθέλεις* sequente futuro pro conjunctivo ex h. l. tollere licet, quo in genere noster et conjunctivo et breviore forma *θέλεις* magis utitur. omnino tamen atticam *ἐθέλω* frequentat dixitque Adv. Indoct. § 24 *ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι*, licet comici habeant *ἢν θεοὶ θέλωσι* sicut Alexis ap. Athen. VIII p. 340, b. *ἐκεῖνον* om Ω.

ἐπεὶ μὴ καθ' ἡμᾶς Φ. nullum personae novae signum ante *ὁρᾶτε* in A. *ἔτι τὴν παλαίστραν* ΑΩΦ. *τὴν παλαίστραν ἔτι* v. verba *ἀνεῳγυῖαν ἔτι* arcte cohaerent.

ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν. 5. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου, καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ᾗ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ᾽ ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἱστός, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἵῳ δὲ προτόνῳ συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῷρα ὑπερβέβηκεν ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. * ὁ 252
μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον πυραυγὲς καὶ πρὸ τούτων αἱ ἄγκυραι καὶ

---

5. *λόγων* DAΩa. *τῶν λόγων* Φ et v. articulo hac in formula noster abstinet: vide Quaestt. L. p. 378. *.κ. καὶ .ρ.* a. *ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος* Φ et v, *ἔλεγε τὸ μῆκος ὁ ναυπηγὸς* AΩ. at verba *τὸ μῆκος, εὖρος δέ* separari nequeunt. equidem ordinem vulgatum ita teneo, ut inserto *ὡς* corrigam: —*πήχεων,* [*ὡς*] *ἔλεγεν ὁ ναυπηγός, τὸ μῆκος.* *εὖρος* A. libri *καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος.* at scribendum puto: *καὶ τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ καταστρώματος.* confer praeter alios Callixenum ap. Athen. V p. 203, f et p. 204, d. *ᾗ*] *ἡ* A. *τὸ ἄντλον* cd. *.θ.* a. *ὁ ἱστὸς* AΩΦ, *ὄϊστος* a, *ὁ ἱστὸς* bc. *οἵῳ δὲ* Φ et v, *οἵῳ καὶ* AΩV. *συνέχεται* DΦa, *κέχρηται καὶ συνέχεται* AΩ et v. *χηνίσκον* DAΩΦ. *χοινίσκον* edd. vett. *κατ᾽ ἀντικρὺ* A. *ἡ πρῷρα* Bekker. *ἡ πρώρα* AΩΦ et v, quae verba om D solus. *Ἶσιν* Jacobitius pro *Ἶσιν.* *ἱστίου*] *ἱστοῦ* Φ et lemma scholii.

ει
παράσειον Φ (diserte) et lemma scholii, *παράσιον* V, *παράσιον* DAΩ edd. vett. praeter a, *καρχήσιον* a U (scilicet e scholio). recte autem Gesner dici vidit supparum (oberstes Segel, Flagge). Callixenus ap. Athen. V p. 206, c. simili nave describenda: *ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτῆς ἑβδομήκοντα πηχῶν, βύσσινον ἔχων ἱστίον ἁλουργεῖ π α ρ α σ ε ί ρ ῳ* (sic) *κεκοσμημένον.* ad quem l. critici, in his Dindorfius Meinekiusque non bene tacent secuti fortassis Elsnerum, qui in Sched. Crit. p. 93 ex Athenaeo apud Lucianum *παράσειρον* malebat. immo e Luciano Athenaeus corrigendus est. hanc rem unus expedivit Schneider in Lexico s. *Παράσειον,* qui in Athenaeo bene correxit: *ἁλουργεῖ π α ρ α σ ε ί ῳ κεκοσμημένον* apteque comparavit quod ejusdem originis est, *ὁ ἐπισείων* ap. Pollucem I,

στροφεῖα καὶ περιαγωγεῖς καὶ αἱ κατὰ τὴν πρύμναν
οἰκήσεις θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε. 6. καὶ τὸ τῶν
ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο
δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς
ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κἀκεῖνα πάντα
μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη διέσωζεν ὑπὸ λεπτῇ
κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων· ἐδείχθη
γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις οὖλος, Ἥρων οἶμαι τοὔνομα.
ΤΙΜ. θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέον-
τες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. 7. ἠκού-
253 σατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ * πλοῖον, οἷα ἔπαθον
πλέοντες ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; ΛΥΚ. οὔκ, ὦ
Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν ἀκούσαιμεν. ΤΙΜ. ὁ
ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ καὶ προσ-
ομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας
οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι ἑβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκά-
μαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος ἀπενεχθῆναι πλα-
γίους ἄχρι Σιδῶνος, ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περι-
πεσόντας διὰ τοῦ αὐλῶνος δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας

---

90 et § 91. καὶ πρὸ τούτων Φ et v, πρὸ τούτων DAΩ, quod ferri non potest. sed forsitan lateat: πρὸ δὲ τούτων. στροφεῖα] τροφεῖα Φ. κατὰ Seager. libri omnes μετὰ —. πρύμναν Ω et v, πρύμνην AΦ.

6. εἰκάσειε. Φ. ἐνιαύσιον Φ et v, ἐνιαύσια AV, ἐναύσια Ω. ἤδη ἔσωζεν A et v, ἤδη ἔσωζε Φ, ἤδη (omisso ἔσωζεν) Ω. correxi ἤδη διέσωζεν, quo verbo unice opus est. est enim διασώζειν ‚tueri et in navigatione aliove itinere protegere'. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων AΩ et v, τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων ὑπὸ λεπτῇ κάμακι Φ. ἀναφαλαντίας τις ΔAΩΦ, ἀναφαλαντίας v. ἥρων Φ et v, ἤρων DA, ἥρως Ω. Τιμ. θαυμάσιος v et fortassis Ω, sed personam om AΦ.

7. κατήγαγε] κατήγαγον AΩΦaY. αὐτοὺς ἔσωσεν; AΩ et v, αὐτὸς ἔσωσεν Φ, αὐτοὺς ἔσωσε a, αὐτοὺς ἔπλασεν D. volebat bonus iste corrector: ἔπλαγξεν, quod per maria errassent. at stella, uti mox § 9 legemus, servarat potius errantes. οὔκ. A. οὐκ v. ἡδέως ἂν DAΩΦ. ἡδέως δ' ἂν edd. vett. similiter in Bis Accus. § 3. ἑβδομαίους] ἑβδομαῖος Ω. πλαγίους] πλαγίως Ω. ἐκεῖθεν δὲ Φ et v, ἐκεῖθεν τὲ A, ἐκεῖθέν τε Ω. περιπεσόντας additum ex uno Δ. δεκάτῃ ἐπὶ χελιδονέας διὰ

ἐλθεῖν, ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δῦναι ἅπαν-
τας. 8. οἶδα δέ ποτε καὶ αὐτὸς παραπλεύσας Χελιδο-
νέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ
μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ νότου.
κατ' ἐκεῖνο γὰρ * δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύ- 254
λιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θαλάττης, καὶ ὁ κλύδων ἅτε
ἀπὸ πολλῶν ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος
(ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι) παραθήγεται τῷ
κλύσματι καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν καὶ
τὸν ἦχον μέγαν, καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέ-
γεθες τῷ σκοπέλῳ. 9. τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν
ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης καὶ ζόφου
ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας
τοὺς θεοὺς πῦρ τε ἀναδεῖξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς
γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα,

τοῦ αὐλῶνος ἐλθεῖν Φ et v, δεκάτῃ ἐπὶ χελιδονέας (χελιδονέα Ω) ἐλθεῖν (verbis διὰ τοῦ αὐλῶνος omissis) ΑΩ. ego vero sic transposui: διὰ τοῦ αὐλῶνος δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας ἐλθεῖν. necesse est enim quae verba a plerisque codd. absunt, περιπεσόντας διὰ τοῦ αὐλῶνος, ea ipsa continuo ordine primum locata fuisse. deniqne qnum ἔνθα δή ad Χελιδονέας pertineat, tamen in vulgata ἔνθα δή ad ista διὰ τοῦ αὐλῶνος male referre cogimur. παρὰ μικρὸν DΩad, παραμικρὸν ΑΦ, περὶ μικρὸν bc aliaeque edd. δῦναι Aa.

8. καὶ αὐτὸς παραπλεύσας ΑΩ. παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Φ et v. ἐπιλάβῃ] ἐπιβάλη A. κατ' ΑΩΦUYa. μετ' edd. vett.
α
praeter a. λυκικῆς Φ. θαλάττης ΑΩΦ. θαλάσσης v. ἀπόξυρσι Φ et v, ἀπόξηροι DAΩa. παραθηγόμεναι Φ et v, παραθιγόμεναι ΑΩ. scribendum est ant παραθηγόμενος τῷ κλύσματι φοβερωτάτην (deleto καί) aut id quod lenius est: παραθήγεται τῷ κλύσματι καὶ φοβερωτάτην —. primum enim in vulgata καί ante φοβερωτάτην ineptum est, deinde non sane rupes undis acuuntur, sed fluctus circa rupes acutas scissi eo ipso ‚augentur': hoc est enim παραθήγεσθαι. similiter Vergilius: ‚frangitur inque sinus scindit sese unda reductos.' κυματωγὴν Φ et v, κυμαγωγὴν AX, κυμαγωγίαν Ω. αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ ΑΦ et v, ἰσομέγεθες αὐτῷ σκοπέλῳ Ω.

9. ζόφου] ζόβου A. ἀλλὰ πρὸς ΑΩ et v, ἀλλά γε πρὸς Φ. ἀναδεῖξαι ἀπὸ] ἀναδεῖξαι λαμπρὸν ἀπὸ Ω. ὡς γνωρίσαι Φ et

*Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ καὶ ἀπευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας ὑπὲρ τὴν Μαλέαν πλεύσαντας ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. ΛΥΚ. νὴ Δία θαυμάσιόν τινα φὴς κυβερνήτην τὸν Ἥρωνα, ἢ * τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην,*

v, *καὶ γνωρίσαι* AΩ. *ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον* Φ et v, *ἀστέρα Διοσκούρω* Ω, *ἀστέρα διοσκοῦρον* A (uterque om *τὸν ἕτερον*). volebat corrector *ἀστέρα Διοσκούρων* delebatque *τὸν ἕτερον* non solum quod horum geminorum gemina sidera memorari solent ut in locis Hemsterhusii ad D. Deor. XXVI, 1, sed ob caussam graviorem. nam hoc l. stella alterius horum fratrum solitaria servat navigantes. atqui vulgo contraria opinio invaluerat bene illa tradita a Plinio N. H. II, 37 § 101: ‚graves (stellae), cum solitariae venere, mergentesque navigia —, geminae autem salutares et prosperi cursus praenuntiae —. et ob id Polluci et Castori id nomen adsignant‘ caet. *ἐπικαθίσαι* AΦ et v, *ἐπικαθῆσαι* Ω. *καὶ κατευθῦναι* Φ et v, *καὶ κατευθύναι* A, *καὶ καταθῦναι* Ω. jam dudum correxi *καὶ ἀπευθῦναι* (sive cum crasi *κἀπευθῦναι*). vide De Merc. Cond. § 1, fin.: *θεὸν — πρός τινα ᾐόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν.* omnino hoc verbum saepius legitur in Luciano, at *κατευθύνειν* nusquam. *ἐς τὸ πέλαγος* AΦ, *εἰς τὸ πέλαγος* Ω, sed haec tria verba om D. *ἐτησίας* AΦ et v, *αἰτησίας* Ω, *ἐτησίους* Da. *πλαγιάζοντας* AΩΦ et v, *πλησιάζοντας* Δ. *εἰς πειραιᾶ* Ω. *ὑπὲρ τὸν* libri barbare. *ὑπὲρ τὴν* recte cum Reitzio Jacobitius. *μαλέαν* DAΩΦΥa. *μαλέα* edd. vett. praeter a. *τινα* AΩΦ et v, *τι* D. *φὴς κυβερνήτην* libri omnes, non ut exspectes: *κυβερνήτην φής.* *ἥρωνα* ΩΦ et v, *ἥρωνα* A. *ἢ τοῦ* libri recte, pro quo Halmius *ἤπου*, quo media in oratione uti non licet. ceterum Solanus quoque mentem se Luciani satis adsequi negavit aut cur Nereum hic adsciscat. Hero senex erat et supra § 6 ipsi Proteo anteponitur, hic vero ut senex dicitur idem delirare. itaque ut alibi *Κρόνος* et *Κρόνιος* et *Ἰαπετός*, sic h. l. *τοῦ N. ἡλικιώτης* senex est delirus. vide gemina in nostri Philopseude § 20: *κἀμὲ ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην παραπαίειν ἤδη δοκεῖ.*

ὅς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. 10. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι; ΤΙΜ. πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός· ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στρομβίχου. ΛΥΚ. δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωται· Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ· καὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. 11. ἢν μὴ τοῦ ἱματίου σε λαβόμενοι ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσῃ ἡμῖν βοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με κενή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν ἀτενὲς

10. *ἐμβοήσωμεν* fortassis *Ω* cum Solano. *ἐμβοήσομεν* D. *ἐκβοήσωμεν* ΑΦ edd. ante Reitzium. Bekker autem ante *ἐμβοήσωμεν* personam inserebat *ΛΥΚ.* frustra. favet vulgatae Timolai quod eventum habet praesaginm § 4 med., neqne repugnat illud Adimanti § 13 fin: *ἐπιστὰς ὦ Λυκῖνε κατέδυσας*, quod non huc sed ad § 11 init. refertur. inclamat ergo Timolaus, Lycinus prehendit. *μυρνούσιον* D. *Στροβίχου* edd. vett., *στρομμίχου* D, recte autem *στρομβίχου* ΑΩΦΔV cum Bastio Epist. Cr. p. 57. personae signum ante *δυεῖν* male om A. *δυοῖν ΩΦ* et v, *δυεῖν* ΑΔa. novae personae signum ante *πάνυ ἤδη* in A, errore inde orto, quod scriba personam suo loco (i. e. ante *δυεῖν*) neglexisset. *ἡ κουρὰ* libri omnes, etiam A (ita A). non in codice deest *ἡ* sed in Haganoana secunda. *ἐπιτείνωμεν δὲ Φ* et v, *ἐπιτείνω δὲ ΑΩ*.

11. *σε λαβόμενοι ΑΦ. σου λαβόμενοι Ω. λαβόμενοί σε* v. *ὑπακούσῃ* Dindorfius, *ὑπακούσει* Jacobitius. libri omnes: *ὑπακούσεις. βοῶσιν*; ΑΩΦVd. *ἐμβοῶσιν*; v. confer § 14 med.: *παρήκουες βοώντων. ἐμβοῶσιν* natum e § 10: *ἐμβοήσωμεν* potius quam e Timone § 39: *ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* bene autem post *βοῶσιν* in A et v interrogatio est, quae vim habet indignandi, ut in Aristoph. Acharn. v. 303: *οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεόν; οὐδ' εὐκ.* v, *οὐδὲ εὐκ.* ΑΩΦa. *ΑΔΕΙΜ.*] hinc usque ad § 15 init. rursus ipsa sunt nomina personarum in A. *καινὴ Φ* et v, sed bene *κενὴ* ΑΩ, ut in Quaestt. L. p. 381 conjeceram. *ὑπελθοῦσα* A et v, *ἐπελθοῦσα* g. unum verbum

πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα. *ΛΥΚ.* τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σιγᾶν μεμαθήκαμεν. *ΑΔΕΙΜ.* ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
256 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· οὕτω * γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ φρόντισμα. *ΛΥΚ.* μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις. 12. *ΑΔΕΙΜ.* οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασι, καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδειμάντου τρυφῆς. *ΑΔΕΙΜ.* ἀπελείφθην μὲν

ὑπελθοῦσα om Φ, decem verba ὑπελθοῦσα — λογισμῷ om Ω. τῷ λογισμῷ] τῷ om D. ἀποβλέποντα ΑΦ et v, ὑποβλέποντα Ω. γάρ (post μή) om Φ male. vide eadem verba in Necyomant. § 11 med. ὀκνήσεις Ω. ἐτελέσθη μὲν A, qui mox § 12 pro ἀπελείφθην μὲν habet ἀπελείφθη μὲν —. recte autem Solanus ex verbo ἐτελέσθημεν Lucianum conclusit Eleusiniis initiatum fuisse. οἶσθα ΑΩ et v, ᾖσθα Φ. στέγειν vulgo, sed σέγ' ἂν ΑΩ σέγ' ἀν D, σε γ' ἂν Φ et apud Belinum ΔΜ. in quo latere σιγᾶν Solanus, Schmieder et Jacobitius certatim dixerunt. quo magis miror ab omnibus στέγειν propagatum esse i. e. ,domum tegere'. tragicis sane στέγειν τι et σιγᾷ στέγειν non sine accusativo est ,rem celare, reticere', at ne hoc quidem dixit Lucianus. itaque σιγᾶν edidi. πρὸς ὑμᾶς] πρὸς ἡμᾶς Ω. οὕτω γὰρ libri recte. confer Hom. Odyss. ι', 265: τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, ubi v. 243 praecesserat: τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε. δόξει ΑΩΦ et v, δόξῃ D. μῶν ἐρωτικόν ΑΩΦ et v, τῶν ἐρωτικῶν D. τί ἐστιν DΩΦ et v, τι om A solus male. vide D. Mar. III, 1: ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν. ἀλλ' ὑπὸ Φ et v, ἀλλὰ ὑπὸ ΑΩ.

12. θαυμάσιε] θαυμάσει A. ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην] ita libri pleonasmo usitato pro ἐμαυτῷ ἀνέπλαττον, quod bis est in Hermotim. § 71. οἱ παλαιοὶ ΑΩVY et in expositione schol. οἱ πολλοὶ Φ et v. καλοῦσιν A. καλοῦσι ΩΦ et v. καὶ τρυφῆς ΑΦ et v. καὶ τῆς τρυφῆς Ω. φασι Φ et v, φησι ΑΩ. ἀπελείφθην] ἀπελείφθη A. πάχος DΑΩΦΔa. μέγεθος v. οἶδ'

ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σέ, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές· περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πάχος οὐκ οἶδ' ὅποι ὑμεῖς ἀπέστητε. 13. ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν, ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐπεβίωσα εὖ ποιῶν τοὺς φίλους καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτός, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκ-

---

Φ et v, οἶδα ΑΩ. ὅπου libri (etiam ΑΩΦ) et v, sed recte Bekker: ὅποι. confer Piscat. § 38: μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, ἔτι πορρωτέρω. ὑμεῖς] ἡμεῖς Φ.

13. δ' ὅμως] δὲ ὅμως ΑΩΦ. ἀποφέρει om D. ἐπιτοπολὺ Φ et v, ἐπὶ τοπολὺ a, ἐπὶ τὸ πολὺ Ω, ἐπιπολὺ A. κατέτος hic et § 14 med. A. μισθοφορίαν libri omnes, nullus μισθοφοράν. confer Lobeckium ad Phryn. p. 491 et Schaeferum ad Plutarch. IV p. 351. τοὐλάχιστον] τοῦ λάχιστον A. εἴ τις θεῶν — ποιήσειεν] dictio usitata in votis, uti De Cal. Non Tem. Cred. § 32: ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν et in Maximo Tyrio Diss. XXI p. 396 ed. Reisk.: καὶ εἴ τις θεῶν — μεταμφιέσει (ubi corrige μεταμφιέσειε). hinc eodem modo latini, velut Cic. De Senectute c. 23: si quis deus mihi largiatur —. nostro loco simile est illud Horati Serm. I, 1, 15: si quis deus: ‚en ego' dicat —. οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα] haec jure tuetur Jacobitius cum Lobeckio ad Soph. Aj. v. 1185 p. 455 ed. sec., qui attulit Demosthenem in Philipp. II init. (p. 66 R.): οἷα ποιεῖ ὡς δεινά. minus bene h. l. Jacobsius nunc (Append. ad Porsoni Advers. p. 302) verba ὡς εὐδαίμονα delebat probante Dindorfio, nunc (ad Philostr. p. 596) καὶ ante ὡς inserebat: οἷον ἂν καὶ ὡς εὐδαίμονα, quod diceret ‚talem orationis copiam Lucianum amare'. at vero: ‚qualis quamque beata vita', uti est apud Ciceronem, sine καί voce graece dicendum est. ἐπεβίωσα ΑΩ. ἐβίωσα Φ et v. ἐπιπλέων] ἐπιπλέον A. τὸν Ἰλισσὸν] τὸν ἴλιππον Φ et qui ἴλιπον A (π superscr.), τὴν ἴλιππον Ω. ἀφεὶς] ἀφ' ἧς ΑΩΦa. ὠνούμην hic libri omnes, nullus ἐωνούμην. νυνὶ δὲ ἤδη Φ et v, sed bene νυνὶ δὲ DAΩ. καὶ ἔπλεον] possis: καὶ ἐπέπλεον, quod de certa navi dicitur, ut hic paullo ante est ἐπιπλέων et in Necyomant. § 10 ἐπέπλεον. κατέδυσας] κατέδυσε Ω. ἀνέτρεψας A et v, ἀνέστρεψας ΩΦ.

257 πέμπων· εἶτα * ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφείς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας καὶ ζεύγη καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ καὶ ἔπλεον ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι ἐπιστάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς πνεύματι. 14. ΛΥΚ. οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν ὥς τινα πειρατὴν ἢ καταποντιστήν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖον ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον οὐδὲ καταδῦναι δυνάμενα, καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτωσαν σιταγωγίαν. καίτοι, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὃς γὰρ ἔτι ἑνὸς

οὐρίῳ DAΩΦ. οὐρείῳ edd. vett. πνεύματι DAΩΦ. τῷ πνεύματι edd. ante Jacobitianam.

14. πειρατὴν] πειραστὴν D. καὶ ταῦτα] ταῦτα om Ω. ἀλλ' ὅρα Ω. ἀλλὰ ὅρα AΦ. παραμυθήσωμαί Ω. σου Φ et v. σε AΩ. πλοῖα Φ et v, sed bene πλοῖον AΩVd. vide Quaestt. L. p. 178 et p. 382. ἤδη om Φ. καταδῦναι a sola. σιταγωγείτωσαν AΩVYd. σιταγωγείτω DΦabc aliaeque edd. σιταγωγίαν. καὶ ὦ libri omnes (diserte etiam AΩΦ). conjeci adolescens conjectumque ipse reprobavi: σιταγωγίαν. καίτοι ὦ idéoque in prima edit. p. 382 ne mentione quidem dignum censui, sed unice defendi Solani emendationem: σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὦ —, quae aliis etiam plurimis complacita est. et hanc ipsam nunc quoque tenuissem, nisi Bekker illud quod mihi olim in mentem venerat, interim per se inventum ipsi probasset Dindorfio. hoc igitur nunc cum dubitatione recepi. ὃς AΩΔa cum Guyeto. ὡς Φ et v. ἡμεῖς δὲ] ὑμεῖς δὲ Ω. libri omnes, puto: καθεδούμεθα καὶ τοὺς (ita diserte AΦ, neque e silentio colligere ausim καὶ abesse ab uno Ω). hic aut deest aliquid aut καὶ redundat.

πλοίου τουτουῒ δεσπότης ὢν παρήκουες βοώντων, εἰ
πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα καὶ ἀνώ-
λεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. * σὺ μὲν οὖν 258
εὐπλόει, ὦ βέλτιστε, ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα
τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες,
εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον τὴν Ἶσίν τις εἶδεν.
15. ΑΔΕΙΜ. ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὤκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνε-
νόουν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ
μου τὴν εὐχήν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς
προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς· πολὺ
γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν ἢ ὑφ' ὑμῶν
καταγελᾶσθαι. ΛΥΚ. μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά
σοι καὶ αὐτοὶ ἐπιστάντες. ΑΔΕΙΜ. ἀλλὰ ὑφαιρήσω
τὴν ἀποβάθραν προεισελθών. ΛΥΚ. οὐκοῦν ἡμεῖς γε
προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἴου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾴδιον
τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι μήτε πριαμένῳ μήτε ναυ-
πηγησαμένῳ, ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν
ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν; καίτοι
πρῴην εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας τελετὴν οἶσθα
ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος

---

simplicissimum est καὶ particulam delere, id quod fecit Dindorfius suffragante Bekkero. ἰταλίας A. τὴν Ἶσίν Jacobitius, τὴν ἴσιν A et v, τὴν ἴσην Φ, ἴσιν (sine articulo) Ω. εἶδεν ΑΩΔ. οἶδεν Φ et v.

15. ΑΔΕΙΜ.] hinc rursus non ipsae personae sed puncta in A. διατοῦτο ΑΦ. ποιήσεσθε] ποιήσεσθαί Φ. ὑφ' ὑμῶν] ὑφ' ἡμῶν Φ efg. συνεμβησόμεθά Ω et v. συμβησόμεθά ΑΦa.
ἐπιστάντες Guyetus. libri ὑποστάντες. ἀποβάθραν] ὑποβάθραν D. προεισελθὼν Φ et v, προσελθὼν ΑΩ. γε Φ et v, τὲ A, τε Ω. καίτοι πρῶτον καὶ ΑΦ schol. et v, καίτοι πρῶτον (om καὶ) Ω. καίτοι πρῴην καὶ Jacobsius (Append. ad Pors. Adv. p. 302) et Lobeckius (in Aglaoph. p. 242) conjecerunt partim recte. at praeterea istuc καὶ jam olim deletum volui. εἰς αἴγιναν Ω. ἐς αἴγιναν ΑΦ et v. ἐνοδίας ΑΩ et v, ἐνωδίας Φa. de hoc cultu Pausaniam II, 30, 2 aliosque scriptores recte adtulit Lobeckius l. l. male admixto Aristophaneo in Vesp. v. 122, quod ad hanc rem omnino non pertinet. τελετὴν] ἑορτὴν D.
συνεμβησόμεθά ΩΦ et v, συνεμβησώμεθά a, συμβησόμεθά A.
προεισελθὼν Φ et v, προσελθὼν ΑΩ. libri omnes ἀφαιρεῖς

ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά
259 σοι καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν * ὑφαιρεῖς; ὑπερμαζᾷς γάρ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὠγαθέ, πρὸς τῆς Ἴσιδος κἂν τὰ Νειλῷα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου ἢ μύρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου ἢ Ἶβιν ἐκ Μέμφιδος, εἰ δὲ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν. 16. ΤΙΜ. ἅλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε. ὁρᾷς, ὡς ἐρυθριᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέον; καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους αἰτῶμεν

(ἀφαιρεῖς; A). correxi ὑφαιρεῖς. superiora verba: ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν προεισελθών ipsa repetuntur. vulgo γε, sed γὰρ ΑΩΦ, lemma scholii cum Thoma s. v. ὑπερμαζῶ p. 373, 3 R. οὐ om V. „οὐδὲ οἶσθα] οὐ γὰρ Ω." ἐπῆρε] ἐπῆρεν Φ. σε ἡ οἰκία DΦa, σε καὶ ἡ οἰκία ΑΩ et v. ἀκολούθων] ἀκολουθούντων a. post τὸ πλῆθος A habet tria puncta (... sic), incertum cur. Νειλῷα] νειλέα Φ. μύρον ΑΩ. μῦρον Φ et v.

Κανώπου ΩΦ et v, κανώβου A, forma non deteriore. grammatici (ut Eustathius ad Dionys. 13, Stephanus Byz. s. Κάνωπος p. 355, 5 alii) consensu tradunt Κάνωπος dicendum esse, Κάνωβος negant, quae res hodie non exstat. immo forma Κάνωβος etiam frequentior est quam altera et inprimis Amyclaeus juvenis dici Κάνωβος solet, velut in locis ab Meinekio in Anal. Alex. p. 380 allatis. apud latinos tamen scriptores Canopus formam ubique legisse videor, tametsi alteram formam Canobus novit Quintilianus in J. O. I, 5 § 54. Ἶβιν Jacobitius pro Ἴβιν. εἰ δὲ ἡ ναῦς DΩΦ, εἴγε ἡ ναῦς A, εἰ δὲ καὶ ἡ ναῦς v. geminos Luciani locos in Quaestt. L. p. 384 collegi. ἐδύνατο ΑΩ et v, ἠδύνατο Φ.

16. post ἐπιρρέον interrogat A, non item v. τὸ λοιπόν ἐστι Φ et v, τῶν λοιπῶν ἐστι A, τῶν λοιπῶν Ω (om ἐστι). libri τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους. dedi id quod syntaxis poscit: τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους. vide vel hujus libelli § 46: τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι σταδίοις. numerum ipsum stadiorum,

ἅπερ ἂν δοκῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ τε κάματος λάθοι καὶ ἅμα εὐφρανούμεθα ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι ἑκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντι ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ [ἔστω] τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο τῷ πλούτῳ καὶ τῇ εὐχῇ· δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.* 17. *ΣΑΜ. καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὔξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν..., οἶμαι, ὅς γε ἤδη ἐν τῇ νηῒ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. τίς οὖν πρῶτος ἄρξεται; ΛΥΚ. σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἶτα μετὰ σὲ οὑτοσὶ Σάμιππος,*

---

qui infra § 39 init. profertur, etiam h. l. addi Sommerbrodtius voluit, acnta sane conjectura sed non plane necessaria, quum ipse scriberet: *τοὺς ἐπιβάλλοντας ἓξ ἕκαστος σταδίους.* qnodsi *ἑκάστῳ* reponatur, *ἕξ* inseri utiqne potest. *αἰτῶμεν] αἰτοῦμεν* ΑΩΦ. *εὐφρανούμεθα] εὐφρανάμεθα* Ω. *ἐφ' ὅσον* ΑΩ et v, *ἐς ὅσον* Φ. libri *ἑκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς.* restitui *ἑκάστῳ [ἔστω] τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς.* nam imperativus abesse nequit, quum modo praecesserit *αἰτῶμεν,* sequatur autem *ὑποκείσθωσαν.* emendationem nostram confirmat etiam menda sane antiqua *ἐπίδειξις ἔστω* pro *ἐπίδ. ἔσται,* quae ad hunc ipsum locum spectat. *ὑποκείσθωσαν παρέξοντες* ΑΦ et v, *παρέξοντες ὑποκείσθωσαν* Ω solus, *ἀγωνίσθωσαν παρέξοντες* D absurde. *ἐπίδειξις ἔσται* ΑΩΦ et v, *ἐπίδειξις ἔστω* VY, de qua re paullo ante dictum est. *ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο* ΑΩ et v, *ὅστις ἂν ἄριστα χρήσεται* ΦYa, *ὅστις ἄριστα χρήσεται* D. *ἐγένετο* ΑΩΦ. *ἐγένητο* D.

17. *καλῇ* ΑΩΦ et v, *καλεῖ* Ya. libri *οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι.* sed ante *οἶμαι* aliquid excidit. suppleo: *οὐδὲ ἐρωτᾶν [καλὸν,] οἶμαι,* vel etiam: *οὐδὲ ἐρωτᾶν [δέομαι,] οἶμαι,* quocum confer Piscat. § 17. libri *ὅς γε δή.* at recte Solanus: *ὅς γε ἤδη* correxit. vide Hermotim. § 78. nulla persona ante *ἀλλά* in A. *πλουτῶμεν* ΩΦ et v, *πλουτοῦμεν* A. *ἐπὶ* DΦ abc et edd. pleraeque, *ἐν* AVd et fortassis Ω. *τίς οὖν* Φ recte. *τίς γοῦν* A et v, (de Ω parum constat). *τίς δ' οὖν* Jacobiti conjectura est. *πρῶτος* ΑΩ et v, *πρῶτον* Φ. *πρὸ τοῦ Δειπύλου] πρὸς τὸ δίπυ-*

εἶτα Τιμόλαος· ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῆς εὐχῆς, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμών. 18. ΑΔΕΙΜ. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς νεώς, ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστιν ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ· ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῷος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα ἐμὰ, ὁ φόρτος οἱ ἔμποροι αἱ γυναῖκες οἱ ναῦται καὶ εἴ τι ἄλλο. ΣΑΜ. τὸ ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. ΑΔΕΙΜ. τὸν παῖδα φῂς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; κἀκεῖνος οὖν ἔστω ἐμός. ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐστὶν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι δαρεικοί. 19. ΛΥΚ. τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ
261 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος * πυροῦ καὶ ἰσαρίθμου

λον Ω, quae menda nata videtur e verbis § 46: πρὸς τὸ Δίπυλον. libri ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ dativo vitioso. scripsi ἐπιλήψομαι τῆς εὐχῆς. dativus nasci potuit ex inferiore ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ, praeterquam quod ῃ̄ et ῃ̄ς saepe confusa sunt.

18. ἐπείπερ ΑΩVd, εἴπερ Φ et v. libri ἐμὰ καὶ ὁ φόρτος. ego καὶ particulam delevi. libri post ναῦται pergunt: καὶ ἄλλο εἴ τι (ita ΑΩ et v, sed καὶ ἄλλο ὅτι DΦa) ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων. ΣΑΜ. λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί. quae intelligi non possunt. hodie scripsi duce Sommerbrodtio καὶ εἴ τι ἄλλο, Samippi personam paullo ante posui cum Bekkero, postremo ipse τό articulum inserui et scripsi: καὶ εἴ τι ἄλλο. ΣΑΜ. τὸ ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας —, sensum jam olim in Qu. L. p. 385 adsecutus eram collatis Lexiph. § 22 et De Salt. § 1. enimvero καὶ εἴ τι ἄλλο unus Sommerbrodtius optime restituit. debet enim Adimantus, qui opus habet admonitione ita loqui, ut ipse pueri formosi videatur oblitus esse. totum locum ita scribebat Sommerbrodtius: καὶ εἴ τι ἄλλο ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων. ΣΑΜ. λέληθας σὲ αὐτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί, Bekker autem edidit: οἱ ναῦται. ΣΑΜ. καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί. τὸν παῖδα] haec om Ω. τὸν κομήτην;] τὸν om Ω. ὁ πυρὸς] ὁ πυρὸς Φ. ἔνδον additum ex DΑΩΦ. ὁ ἀριθμὸς Φ et v, ἀριθμὸς DΑΩ. γενέσθω ΑΩΦ et v, γινέσθω D solus. etiam in gemino loco D. Deor. XXV, 3 nunc optimi codd: αἰγειροι γενέσθωσαν (pro γιγνέσθωσαν).

19. καταδύσεταί σοι ΑΩ et v, καταδύσεταί σου Φ. ἰσαρίθμου ΑΩ, τοῦ ἰσαρίθμου Φ et v. χρυσίον Φ et v, χρυσοῦ

χρυσίον. *ΑΔΕΙΜ.* μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ περιέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλεις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι. *ΛΥΚ.* ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας ἔγωγε τῆς σῆς τοῦτο ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. *ΤΙΜ.* θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προσκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; *ΑΔΕΙΜ.* καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖ-

ΑΩ. εἰς σέ] εἰσὲ A (ita A). libri παρέλθῃ vitiose. περιέλθῃ bene correxit is quem facti male paenituit, C. Jacobitius ad Toxar. § 51 p. 95 ed. prim., prior ille Cobeto in V. L. p. 201. τὸν πάρνιθι ἐκείνην Φ. attice dicitur etiam ὁ Πάρνης, quod sciebat iste librariolus. θέλεις ΑΩ. θέλοις Φ et v. τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ΑΦ et v, ἔγωγε τῆς σῆς Ω (om τοῦτο). unde sicut res poscit transposui: ἔγωγε τῆς σῆς τοῦτο. ἐποιησάμην] h. e. ,fieri jussi, faciendum curavi'. sic attici dicunt ὅπλα (εἰκόνας vel ut infra § 21 est, τραπέζας) ποιεῖσθαι. ita enim jocatur, quasi id quod suaserat tantum, revera ipse fieri jusserit. ὑμέτερα libri verissime. prava est Gesneri conjectura nimium multis probata ἡμέτερα, quam ne intelligere quidem licet, nisi forte antea pro τῆς σῆς scribatur τῆς ἡμετέρας et ἅπαντες pro ἅπαντας. minime vero liquet Lycinum una tunc in illa navi fuisse dici. ,et vobis quidem, inquit, non magnum imminet periculum' (quum vos nare sciatis, Aegyptius autem nesciat). inprimis tene haec verba Lycini ejusdem § 15: ἡμεῖς — ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν; θάρρει ΑΩ et v, θάρσει Φ. κιθαρῳδὸν μέν.τινα] de hac fabula et de ipso Arione ad D. Marin. VIII disseram. ἐς τὸν ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ΑΩ, εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος v, ἐπὶ δελφῖνος ἐς τὸν ἰσθμὸν Φ. προκομισθῆναι ΑΦ et v, sed προσκομισθῆναι Ω, ut ego dudum volueram. de hoc ipso Melicerte ita scriptum est in D. Mar. VIII, 1: ἐπὶ (variatur εἰς) τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε. τὸν νεώνητον om Ω. *ΑΔΕΙΜ.*] hinc rursus personae in marg. A. ἐπιμετρεῖς ΩΦ et v, περιμετρεῖς A.

νον καὶ ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος; 20. *TIM. ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν καί τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου μετατιθεὶς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. εὖ λέγεις, καὶ ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι χρυσίου ἐπισήμου. εὐθὺς οὖν κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα*
262 *ὠνησάμην ἤδη, * πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα τῶν ἀγώνων ἕνεκα, εἴ ποτε δὴ ἐς τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ που τι*

---

20. *γὰρ ἦν* Φ et v, *ἦν* ΑΩ (om *γάρ*). *θησαυρὸν*] quem Solanus respici putat thesaurum ab Attico Herodis Attici patre inventum, is vero huc non pertinet. neque si mox *Ἐχεκράτους* pocula memorantur, ideo respicit ad Echecratem Phliasium, qui est in Platonis Phaedone. *μεταθεὶς* a, *μετάτιθεὶς* pm A, ut videtur. *καὶ* (post *λέγεις*) additum ex DΑΩΔΜ, om Φ et v. *ἀνωρύχθω* A. *χρυσίου ἐπισήμου* ΑΩ, *ἐπισήμου χρυσίου* Φ et v. *τὸν Ἡσίοδον*] *Ἔργ.* v. 405. *τοπρῶτον* ΑΦ. *ἐπισημότατα*] *ἐπισημότατον* Ya. *ὠνησάμην*] *ὠνησαίμην* Ω. *ὅσα ἰσθμοῖ καὶ πυθοῖ* ΑΩ et v, *ὅσα ἰσθμοῖ καὶ λιθοῖ* a, *ὅσα καὶ λιθοῖ*
ἰσθμοῖ
D, *ὅσα θυμόν· καὶ λιθοῖ* (sic) Φ, *ὅσα θύμον καὶ λίθοι* ΔΜ. lectionem *ὅσα θύμον καὶ λίθοι* primum probavit is, quem hic quidem frustra rident Bipontini (VIII p. 507) Belin de Ballu. Cobeto judice (in V. L. p. 201) Adimantus emturus erat planitiem amoenam, montes habere non curabat. adeo Belinum sequitur Cobetus, Cobetum suum Dindorfius. at Bekkero in mentem veniebat *ὅσα ψάμμοι καὶ λίθοι*, quod certe *ψάμμος* dicendum erat. nempe prima menda *Ἰσθμοῖ* (nata illa ex inferiore *τὸν Ἰσθμόν*) traxit alteram *καὶ Πυθοῖ*. cum edita nunc lectione cf. Ovidium Metam. VIII, 803: ‚Famem lapidoso vidit in agro — vellentem dentibus herbas.' describitur ‚triste solum, sterilis, sine fruge, sine arbore tellus' (v. 792). *καὶ ἐν Ἐλευσῖνι*] *καὶ Ἐλευσῖνι* Cobetus V. L. p. 201, frustra. *ἕνεκα* ΑΩ, *εἵνεκα* Φ et v. *εἴποτε δὴ* vulgo recte, *εἴποτε δὲ* ΑΩΦa. libri *τὰ ἴσθμια*. ego supplevi: [*ἐς*] *τὰ Ἴσθμια*. vide vel Heindorfium ad Plat. Phaedonem p. 4. *σικυώνιον* A et v, *συκιώνιον* Φ, *συκιόνιον* Ω. *τι συνηρεφὲς* ΑΩ, *τι ἢ συνηρεφὲς* Φ et v. *τι ᾗ συνηρεφὲς* Jacobsius (Append.

συνηρεφὶς ἢ ἔνυδρον ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔσται. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν, τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν. 21. *ΛΥΚ.* εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον ἀλλὰ Σισύφειόν τι βάρος ἀναδιδόντος; *ΑΔΕΙΜ.* ἄνθρωπε, μή μοι ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς, εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς. *ΛΥΚ.* ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ λιμῷ διαφθα-

---

ad Pors. Adv. p. 302), quod olim (nondum cognita scriptura ΑΩ) in Quaestt. L. p. 387 probaram. ἔσται ΑΩΦ, ἔστω v. futurum postulat dictio ἐν ὀλίγῳ. de re ipsa confer Gallum § 32: πάντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

21. *ΛΥΚ.*] Λυκῖνος marg A. ὁ οἰνοχόος DΑΩΦ, οἰνοχόος edd. vett. σισύφειόν A, σισύφιόν ΩΦ et v. libri μή μ' ἀνάλυε. correxi dudum: μή μοι ἀνάλυε. nam μοι ne poetae quidem elidunt. frustra enim Lobeckius ad Soph. Aj. p. 249 (sive p. 151 ed. sec.) unum excipiebat Hipponactem ap. Tzetz. ad Lycophr. 690: ,ὦ Ζεῦ πάτερ θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ, | τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ' (ibi aut ἀργύρου πάλμυ aut ἀργύρου πάλμυν omnes codices, teste L. Bachmanno). ipse igitur Tzetzes πάλμυ per errorem repetiit, cum Hipponax alia voce usus esset. interim ut intelligi haec possint, nimis audacter suppleo: ὦ — Ὀλυμπίων πάλμυ, | τί οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου [κρέσσω;] cf. Ananium Athenaei III p. 78, f v. 3. qui in Hipponacte loquitur thesauro (argenti seria) invento Jovem ultro incusare videtur, quod non aurum potius invenerit. εὐχὴν ΑΦ et v, ἀρχὴν Ω, errore solemni. sed in Eurip. Phoeniss. v. 70 pro εὐχὰς male scriptum ὀργάς. libri καὶ τραπέζας. recte vero καὶ τὰς τραπέζας Halmius et Dindorfius. ποιήσομαι om D. πλουτῶν] πλούτῳ Ω.

ΑΔΕΙΜ. τὰ σὰ —] ab initio aliquid deest; haec enim nimis sunt abrupta. suppleo: *ΑΔΕΙΜ.* [σὺ δὴ] τὰ σὰ —, ut δή sit ironicum. at in seria oratione ab initio sine vocula δή, non sine pronomine σύ scriptum in Anachars. § 19. *ΣΟΛ.* σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον et in Alexandro § 44: οὐ μέντοι, ὦ Ἀλέξανδρε — ἀνέπεισας. adde similia in Quaestt. L. Praefat. p. XXVIII. αὐτῆς] αὐτῆς A (ut videtur).

ρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ. τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον,
ὦ Λυκῖνε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. 22. ἐσθὴς
ἐπὶ τούτοις ἁλουργὴς καὶ ὁ βίος οἷος ἁβρότατος, ὕπνος
263 ἐφ' ὅσον ἥδιστος, * φίλων πρόσοδοι καὶ δεήσεις καὶ τὸ
ἅπαντας ὑποπτήσσειν καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν ἕωθεν
πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν
αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος καὶ Δημόκριτος οἱ πάνυ.
καὶ προσελθοῦσί γε αὐτοῖς καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχ-
θῆναι ἀξιοῦσι θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις
βάρβαροι, προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν
θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δόξῃ,
προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψομαι
ἐνίους· εἰ δέ τις πένης . . . οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ
θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον καὶ λουσάμενον ἥκειν
κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσον-
ται, οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα ἵππους καὶ παῖδας
ὡραίους ὅσον δισχιλίους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὅ τι περ
τὸ ἀνθηρότατον. 23. εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὴς

---

22. ἀλουργὶς Φ et v, hanc vocem om AΩ, sed bene ἁλουργὴς correxit Cobetus V. L. p. 201. δημόκριτος AΩV, Δημοκράτης Φ et v. προσελθοῦσί γε αὐτοῖς Φ et v, προσέλθουσί γε αὐτοὶ (sic) A, προσελθοῦσί γε αὐτοὶ Ω. ἐφεστῶτες] ἑστῶτες Y. προσαρραξάτωσαν AΩ. libri ἐς τὸ μέτωπον εὐθύ. at malim ordine consueto: εὐθὺ ἐς τὸ μέτωπον. εὐθὺ τὴν] εὐθύτην A. αὐτοὶ] εὐθὺ D, quod mihi vocem εὐθύ transponenti favet. δόξῃ, προκύψας Φ et v, προκύψας A (om δόξῃ), sed utrumque simul om Ω. οὐδ' Φ et v, οὐδὲ AΩ. ἐπιβλέψοιμι libri et v (ita certo AΦ et ut opinor etiam Ω). οὐδ' ἂν ἐπιβλέψαιμι Halmius, quod etiam Jacobsius (Append. ad Pors. Adv. p. 302) scribere voluerat. at quum futura sequantur, corrigendum est ἐπιβλέψομαι, quae non tam Dindorfi emendatio est quam multo ante Dindorfium Pflugki ad Eurip. Alcest. v. 157. τις πένης om Ω. post πένης ego signa posui lacunae. male enim verbum deest. supple: εἰ δέ τις πένης [παρέσται] οἷος —. οἷος] οἷς Ω. φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσαιμι Ω. ὅσον] ὅσους Ω. δισχιλίους libri omnes (diserte DAΩΦ) δυσχιλίους edd. vett. ἐξ ἁπάσης ἡλικίας] interpunctionem correxi in Quaestt. L. p. 38.

23. δεῖπνα] δεῖπνοι A. ἔλαιον A, ἔλαιον δὲ Φ et v et fortassis Ω. cf. Quaestt. L. p. 85. σύες AΩ, σῦες Φ et v.

γὰρ ὁ ἄργυρος καὶ οὐ κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι
δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν καὶ σύες
καὶ λαγῴ, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος * καὶ ταὼς 264
ἐξ Ἰνδίας καὶ ἀλεκτρυὼν ὁ Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα σοφισταί τινες περὶ πέμματα καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. 24. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκέτι τὸ ἀργυροῦν πινάκιον ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος

---

libri λαγὼς —. aut scribendum est cum Guyeto: σύες καὶ λαγῴ, id quod recepi, aut cum Reitzio et Lehmanno: σῦς καὶ λαγώς. ὄρνις ΑΩ et v, ὄρνεις Φ. ὁ νομαδικὸς ΑΩ, Νομαδικὸς (om ὁ) Φ et v. ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα] J. Capitolinus in Vero c. 5 de famoso convivio hujus imperatoris: ,donatos etiam, inquit, calices singulis per singulas potiones myrrinos et crystallinos Alexandrinos, quotiens bibitum est, data etiam aurea atque argentea pocula et gemmata' caet. Salmasius ibi, ne post illa ,per singulas potiones' δὶς ταὐτὸν existeret, verba ,quotiens bibitum est' deleri volebat. immo, ut haec ipsa Luciani verba ὁ ἐκπιὼν docebunt, una addita literula corrigendum est: ,quotiens ebibitum est.' sed de tempore hujus convivii ipse Capitolinus recte judicat: ,et haec quidem, inquit, post Parthicum bellum.' at idem non debebat ita scribere c. 5 init: ,tale convivium in quo p r i m u m duodecim accubuisse dicitur.' immo, uti Casaubonus quoque vidit, Verus notissimam coenam δωδεκάθεον Octavii juvenis imitatus est, de qua coena vide C. Suetonium in Octavio c. 71. Verus enim post bellum Parthicum, cui ipse interfuerat, spiritus sumsit ingentes. Capitolini autem locus docet quod h. l. Adimantus in votis habuit, paullo post vere factum esse, non id quidem ab homine privato sed ab imperatore. ceterum jam ante bellum Parthicum hunc dialogum Lucianus scripsit, de qua re infra erit locus disserendi. neque enim aut Lucianus aut Verus insaniam istam primum excogitasse censendi sunt, sed luxurie antiquitus tradita ambo utuntur, id quod elucet vel e Xenophonte Cyropaed. VIII, 3, 35 fin. et e Polybio ap. Suidam s. Προπεπωκότες (sive Fragm. 148 p. 1186 ed. Bekk.).

24. πρὸς ἐμὲ, Ἶροι δηλαδὴ ΑΩ, πρὸς ἐμὲ καὶ δηλαδὴ (cum octo literarum lacuna) Φ, πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ πτωχοὶ δηλαδὴ D, πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ προσαίται (sic) δηλαδὴ v. et haec

ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα ἐξαίρετα παρ' ἐμοῦ ὑπῆρξεν ἄν, αἱ μὲν διανομαὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατόν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ τούτων· δημοσίᾳ δὲ ὅσα ἐς κάλλος, θέατρα καὶ βαλανεῖα, καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἥκειν κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλη-

---

quidem jam olim in Quaestt. L. p. 388 correxi. vide Ruhnkenium Epist. Cr. II, p. 138. οὐκέτι ΑΩ, οὐκ ἔτι Φ et v. τοὺς οἰκέτας om Φ. ἐξαίρετα παρ' ἐμοῦ ΑΩΦ, παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα v. ὑπῆρξεν ΑΩ et v, ὑπῆρχεν DΦa. vulgatam firmat illud § 25: ἐκέλευσα ἄν. ἑκατόν] .ρ. a. ἥμισυ ΑΩΦ et v, quod ne licet quidem mutare, nisi cui ludere placeat: τὸ ἥμισυ addito articulo. sed pro ἥμισυ D ″ϛ ͯ· γ (sic, ut narrant). caeteris notis, quibus ‚dimidium' graece significatur, frequentior ea nota est, quam typothetae saepius male sic reddiderunt ʹϛ vel ″ϛ velut in scholiis ad Luc. Charonem § 8 (T. I p. 500 ed. R.). at genuinam hujus ipsius notae formam tirones e Bastii Ep. Crit. p. 20, ex ejusdem Appendice p. 5 ed. Lips., ab eodem ad Gregor. Cor. p. 854 cognoscent. ita h. l. cod. Oxoniensis ipse quoque habet ἥμισυ non literis tamen expressum sed nota. sic quoque restat ͯ· γ quod in codice paulo aliter pictum sive plenum numerum 23 sive fractum 20/3 sive quid aliud expressit, nihil ad Lucianum spectare sed e scholio ad h. l. deperdito resedisse videtur.

libri δημόσια δὲ ἐς κάλλος mendose, ut jam alii viderunt. neque tamen vel Seageri δαιμόνια δὲ ἐς κάλλος vel Lehmanni et Halmi conjectura θαυμάσια δὲ ἐς κάλλος uti licet, quum ipsa notio vocis δημόσιος hic non minus necessaria sit, quam in simili loco Herodiani Hist. I, 12, qui de Cleandro: λουτρὸν δημόσιον ἀνῆκεν αὐτοῖς. ego vero ita edidi ut omnino scribendum judico: δημοσίᾳ δὲ [ὅσα] ἐς κάλλος, i. e. ‚publice autem quae ad pulchritudinem spectant'. et δημοσίᾳ quidem in his G. Hermanno debetur. nam divisiones pertinent ad singulos, ad cunctos autem (δημοσίᾳ) theatra, balneae, fossa magna, novus portus. ego ipse ὅσα addidi atque supplevi. cum dictione ὅσα ἐς κάλλος confer vel Judic. Vocal. § 12 init: ὅσον ἐς φωνήν, supra § 23: καὶ ὅσα πτηνὰ ὄρνις —, et Adv. Indoct. § 8: ὑπερφυές τι χρῆμα ἐς κάλλος. ὁρμεῖν] ὁρμᾶν D solus. καταφανὲς ὂν ΑΦ et v, καταφανὲς οὖν Ω, καταφανὲς ὂν d, καταφανὴς ὢν D.

σιον ὁρμεῖν καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. 25. τοῖς
φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισή-
μου χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν,
Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομε-
μαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ καὶ ἐπισκώπτει
μου τὴν εὐχήν. τοῦτον * ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, 265
πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς
ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα. καί μοι ὁ Ἑρμῆς τελε-
σιουργήσειεν αὐτά. 26. ΛΥΚ. οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδεί-
μαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὑτοσὶ
πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα
οἴχεται καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον,
ὁπόσον χρόνον βιώσῃ πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἄρτι
σοι παρακειμένης τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν
τὴν χεῖρα καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ ταὼ ἢ τοῦ Νομάδος

25. ὑμῖν Φ et v, ἡμῖν ΑΩ. εἴκοσι] .κ. a et paullo post .ε. pro πέντε. ἐπισήμου χρυσίου ΑΩΦ et v, χρυσίου (om ἐπισήμου) D. hinc cave sic transponas: χρυσίου ἐπισήμου, quod sane supra § 18 legitur et § 20 e codd. pro altero restitutum est. at h. l. vulgatam quum ipsa sententia poscit, tum inferiore loco quo ad nostrum respicitur eorundem verborum iteratio § 31 init: τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου. ἐς ὑπερβολὴν A et v, δὲ ὑπερβολὴν Ω, ἐξ ὑπερβολὴν Φ. τρυφῶν] πλουτῶν Φ, qui haec ita exhibet: πλουτῶν ἐξ ὑπερβολὴν καὶ πλουτῶν. τελεσιουργήσοιεν Φ.

26. ὁ πᾶς ΑΩΦa, ὁ παῖς bcd aliaeque ante Reitzianam. ἀπήρτηται,] ἀπήρτισται; A. ἔσται; ΑΩΦ et v, ἔστιν D. ΛΥΚ. om. abcd, sed habent A (in textu et marg.) ΩΦ. libri βιώσεις. at recte Dindorfius solus βιώσῃ. unico hoc loco excepto noster futuro attico βιώσομαι et saepissime utitur et constantissime. libri εἰ ἔτι inepte. correxi εἰ ἄρτι cum Guyeto et Lehmanno, quorum hic contulit Charon. § 17: ὁ δὲ ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον ἄπεισι τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς. nam h. l. ἄρτι prope necessarium est, ut inferius αὐτίκα docet in his verbis: τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας. σοι παρακειμένης ΑΩ, παρακειμένης σοι Φ et v. γυψὶ om Ω. ἐθέλεις ΑΩ et v, ἐθέλοις Φa. καταριθμήσουμαί V, καταριθμήσομαί ΑΩΦ et v, quod fortasse revocandum est. πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου Φ et v, τοῦ πλούτου πρὶν

ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσωμαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον ὑπό τινος βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων. 27. *ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό γε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλου-*
266 *σίων κακοδαιμόνως * διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς ἢ τῶν ἐντοσθιδίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἕλοιο πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ καὶ θηλύνεσθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν, ὅσας ἐπιβουλὰς μετὰ τοῦ πλούτου εἴληφας καὶ φθόνον καὶ μῖσος παρὰ τῶν*

ἀπολαῦσαι AΩ, foeda lectione, cujus ope scribi non licet: *πρὶν τοῦ πλούτου ἀπολαῦσαι.* immo bene habet vulgata, quacum cf. Charon. § 17 fin: *πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν.* *καὶ ζῶντας*] *καὶ* om *Φ.* *ἐκπεσόντας* AΦ et v, *ἐκ* Ω (cum lacuna).

27. *ἀφῶ* om *Ω.* *τό γε* Guyetus. *τό τε Φ* et v, *τότε* A, sed de *Ω* parum constat. *γενήσεσθαι* om *Φ.* *ἐνίους*] *ἐνία* A.

ἐντοσθιδίων AΩVd, *ἐντοσθίων* DΦabc et reliquae (praeter d) ante Lehmannum. apud Aristotelem De Part. Animal. 103, 22 B. recte libri: *τῶν ἐντοσθιδίων.* nam hoc in genere terminatio in — *ίδιος* attica est, non item primitiva in — *ιος*, ut bene Lobeckius Parerg. ad Phrynich. p. 556. *φανομάχῳ* AΦ et v, *φαινομάχῳ Ω* solus, quam formam nusquam legi. variant tamen nomina paria ut *Φανοκλῆς* et *Φαινοκλῆς*, *Φαινόκριτος* et *Φανόκριτος*, item similia velut *Χάριππος* et *Χαίριππος*, quorum utrumvis habet pars codicum in Aristoph. Nub. v. 65. *ἐπιβουλὰς μετὰ* DAΩΦ, *ἐπιβουλὰς οἶδα μετὰ* edd. ante Jacobitium. *οἶδα* ut odiosum primus deleri voluit Solanus. post *πλούτου* libri: *ἢ λῃστὰς* DAΩΦa, *καὶ λῃστὰς* bcd et reliquae edd. nam editores omnes vulgatam *καὶ λῃστὰς* tacito servarunt, pro qua scribi saltem debebat *καὶ λῃστείας.* at quum verbum neque deesse possit nec nisi antiquae ope lectionis *ΗΛΗΙΣΤΑ*C certo restitui: jam olim ego correxi *ΕΙΛΗΦΑ*C itaque nunc edidi. dicunt enim attici *τὸν Πλοῦτον λαμβάνειν*, ut ipse noster in Timone § 36 init., dicunt

πολλῶν. ὁρᾷς οἵων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὐδὲ τὴν χοίνικα ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μοι τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ. τοῦτο μὲν δὴ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου. 28. *ΣΑΜ. ἐγὼ δὲ (ἠπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσω μοι γενέσθαι, ἥν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς θησαυρὸν αἰτῶν καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ πάντα οἱ θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος*

---

eidem *κακὸν λαμβάνειν* inprimisque comici velut Aristoph. Nub. v. 1292. ergo non minus atticum illud est, quod hic Luciano reddidi, *ὅσα κακὰ μετὰ τοῦ Πλούτου εἴληφας.* denique hoc vel tiro videat, fieri tali in loco non potuisse ut scriberem *ΕΙΛΗΧΑ*C.

αἴτιος ὁ θησαυρὸς ΑΦ et v, *ὁ θησαυρὸς αἴτιος* Ω. *γίγνεται;* v, *γίνεται;* ΑΩΦ. *σύ μοι* ΑΦ et v, *μοὶ σύ* (sic) Ω, *σοί μοι* n. *ὥστε οὐδὲ* conjeci in Qu. L. p. 389, *ὥστε οὔτε* A et v, *ὥστε οὐ* Φ, sed de Ω dubito. *τὴν χοίνικα* ΑΩVd, *τὴν χοινικίδα* DΦa et (praeter d) reliquae. nempe hoc refertur ad superiora illa § 25: *Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην.* *ἔτι λήψῃ* ΑΦ et v, *οὔτι λήψῃ* Ω. libri *ἐς τέλος μου*, sed dudum rescripsi *ἐς τέλος μοι*, quam collocationem Lucianus dedit auribus, ne eas sigmatismo *ἐς τέλος τῆς εὐχῆς* obfenderet. cohaerent enim verba *μοι ἐπηρεάζων.* recte Schaefer ad Demosth. II p. 205: ,*ἐπηρεάζειν* et *ἐπήρεια* proprie dicuntur de sycophantis.' dicere autem attici *ἐπηρεάζειν τινί* de homine qui laedatur non de re consueverunt. itaque hic scribi non potuit: *ἐς τέλος μου τῇ εὐχῇ ἐπηρεάζων*, id quod Guyeto et Jacobitio in mentem venit.

ΛΥΚ.] ex hoc inde loco nonnumquam puncta, alibi personae ipsae in A. libri *τοῦτο μὲν ἤδη* quum caeteri tum A, qui statim pergit *ὁ σάμιππος*, tredecim verbis omissis. quum *ἤδη* post *μὲν* ineptum sit, sic edidi: *τοῦτο μὲν δή*, haudquaquam impediente libro A, cujus scriba ab hoc ipso *δή* ad *ἤδη* aberravit.

28. *ἠπειρώτης* A. libri et v: *αἰτήσομαι γενέσθαι* (ita ΑΦ diserte, et haud dubie Ω). pronomine *μοι* opus esse in Quaestt. L. p. 390 demonstravi non sine mala conjectura: *αἰτήσομαί μοι γενέσθαι.* atqui verum jam Courierius (La Luciade p. 227) viderat: *αἰτήσω μοι γενέσθαι.* *ἥν γε*] *ἥν τε* ΑΩΦ. *πάντα* DΑΩΦ,

ἔθηκε, φησὶ μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου ἢ Πτολεμαῖος ἢ Μιθριδάτης ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς ἦρξεν. ἀλλά μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν, εἶτα κατ᾽ ὀλίγον τρια-
267 κόσιοι * προσιόντες ἡμῖν ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις εἶτα χίλιοι καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ μύριοι, καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. 29. ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ᾽ ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχειν [αἰτῶ,] ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι καὶ

ἅπαντα v. ὁ νόμος ΑΩΦ et v, νόμος (om ὁ) D solus. libri ἔθηκε, φήσας. dudum conjeci: ἔθηκε, φησί (sive φησίν), ut ratio poscit structurae, quae quidem haec est: δύνανται γὰρ πάντα οἱ θεοὶ καὶ ὁ νόμος φησί —. attici crebro usurpant et hoc ipsum ὁ νόμος φησίν et similia ut in Eunuch. § 10 med: ὁ ἄξων φησίν. vide tamen nostra ad § 33 med. μιθραδάτης Φ. ἄλλος om Ω. παρὰ τοῦ πατρὸς Ω, παρὰ πατρὸς ΑΦ et v. τὸ πρῶτον Ωa et v, τοπρῶτον A (ita A) Φbc. ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ] latrones seditiosi sub Antonino Pio Graeciam ipsam infestiorem reddiderant. tum paullo post Lucianum latrones ejusmodi fuerunt Maternus sub Commodo (de quo Herodianus I, 10), Bulla Felix sub Septimio Severo (Xiphilinus 76, 10) alii. καὶ (ante συνωμόται) om Φ. εἶτα κατ᾽ ὀλίγον] defendi potest nec videtur mutandum esse. etsi non minus usitatum est: εἶτα μετ᾽ ὀλίγον velut ap. Epigenem comicum Athen. III p. 75, d. τριακόσιοι] τῶ (sic) A, hoc est τ´ (300). ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλους A et v, ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλους Ω, ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλοις Φ (diserte), ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ D. quod in his latet, sententiae convenit: ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις, idque prior Bekkero restituit in adnot. Lehmannus apte comparans Alexand. § 30 fin., Gallum § 24 med., Saturnal. § 37 et nostri Epigr. in A. P. X, 41 v. 5. ὁπλιτικὸν DAΩΦ, τὸ ὁπλιτικὸν v. nempe cohaerent τὸ πᾶν ὁπλιτικόν, de qua re tirones consulant Schaeferum ad Dion. Hal. D. C. V. p. 335.

29. προκριθεὶς, ἄρχοιν ἄριστος ΑΦ et v, προκριθεὶς, ἄρχων Ω (om ἄριστος). ego olim in Quaestt. L. p. 390 recte vidi et corruptum esse hunc locum et sedem corruptelae esse participium istuc ἄρχων. postea correxi et supplevi: προκριθεὶς ἄρχειν [αἰτῶ,] ἄριστος —. hoc supplementum firmant Lycini verba § 29: οὐ γε

πράγμασι χρῆσθαι. ὡς τοῦτό γε αὐτὸ ἡδὺ, μείζω εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα ὑπὸ τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον ἄλλου πονήσαντος ἐς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὁμοίως ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ᾖ τις αὐτὸς δι' αὑτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. παπαῖ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύ γε ᾔτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ κριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν καὶ διακόσμει τό τε ἱππικὸν καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους

ᾔτησας, ἄρχειν, firmant ipsius Samippi § 28: αὐτῷ δὴ βασιλεῖ γενέσθαι. sensim sensimque haec vitia nata sunt, ἄρχων αὐτῷ ἄριστος, secundum in vulgata ἄρχων ἄριστος, tertium in cod. Ven: ἄρχων. γε om D solus. libri αὐτὸ ἤδη μεῖζον. praeclara correctio est Sommerbrodtii: αὐτὸ ἡδὺ, μείζω, cujus partem, id est μείζω Lehmannus occupavit. nihil certius esse verba docent paullo inferiora, quae huc referuntur § 29: καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὁμοίως ἡδύ. ΗΔΗ et ΗΔΥ saepius confusa sunt. βασιλέων ἅτε ἀρετῇ] βασιλέων τε ἀρετῇ Φ. ὑπὸ additum ex DAΩΦ. πονήσαντος] ποιήσαντος A. ἐς AΩΦ, εἰς v. quinque verba ἄλλου — βασιλείαν om D. Ἀδειμάντου] ἀδείμαντος AΦ. τὸ τοιοῦτον Φ.

libri οὐχ ὅμοιον ἡδύ, sed recte cum Guyeto Solanus: οὐχ ὁμοίως ἡδὺ, qui contulit Prometh. II § 15: ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνόν.

ὅταν ἴδῃ τις v et (?) Ω, sed ὅτ' ἂν ἤδη τίς A, ὅταν ἤδη τις Φ. rursum praeclara planeque certa haec Sommerbrodtii emendatio est: ὅταν ᾖ τις —. αὑτοῦ Reitzius et fortassis ΩΦ, αὐτοῦ A edd. ante Reitzium. παπαῖ Jacobitius pro παπαὶ —. οὐδὲν] οὐδὲ A. τὸ κεφάλαιον αὐτὸ Φ et v, sed αὐτὸ om AΩ.

libri ἄριστος δὴ προκριθεὶς inepte. correxi dudum: ἄριστος δὴ κριθείς, collato D. Mort. XII, 7 fin. error natus est ex his verbis § 29 init: προκριθεὶς ἄρχων ἄριστος, de quibus supra dictum est. τοιοῦτον ἡμῖν Φ et v, sed ἡμῖν om AΩ. τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας] ex Iliad. β', 554, ut bene Solanus. ἐξ Ἀρκαδίας] ἐξαρδίας D.

ἀφίξεσθε. 30. *ΣΑΜ.* ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ
σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν· ἵππαρχον γάρ σε τῶν
πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. *ΛΥΚ.* ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς,
ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσι-
κὸν προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε τιμῶν
268 τὴν τιάραν ὀρθὴν οὖσαν * καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν
ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν
τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ
ἐποτρύνοντος καταπεσὼν ἔγωγε συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ
ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν
ἐξενέγκῃ με τὸν χαλινὸν ἐνδακὼν ἐς μέσους τοὺς πολε-
μίους· ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίππιον, εἰ
μέλλω μενεῖν τε ἄνω καὶ ἔξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.
31. *ΑΔΕΙΜ.* ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν
ἱππέων, Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ'
ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε
μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου. *ΣΑΜ.* καὶ
αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱππέας, εἰ δέξον-
ταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς,
Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. *ΑΔΕΙΜ.*

---

30. ἐς τὸ Περσ.] ita libri omnes. Jacobitianae εἰς τὸ Περσ. typothetae errore. ἐς τοὐπίσω Φ et v, εἰς τοὐπίσω ΑΩ. τιμῶν vulgo, τεμῶν Φ, τεμὼν DAΩ. διάδημα] διάστημα A. τῶν ἐρωμένων Φ. δεινῶς] δεινὸς D. οὐδὲ Ω. καὶ οὐδὲ ΑΦ et v. πρὸ τοῦ ΑΩΦ. προτοῦ abcd. ὁ ἵππος ὢν (ὂν D) DΦ et v, ὢν ὁ ἵππος ΑΩ. ἐξενέγκῃ] ἐξενεγκεῖν Ω. ἐς μέσους τοὺς] ἐς μέσον τοὺς Ω. ἐφίππειον ΑΩ et v, sed ἐφίππιον Φ et lemma scholii, probante Lehmanno qui contulit De Hist. Conscr. § 45. adde Horat. Epist. I, 14, 44. εἰ μέλλω] εἰ μέλλων Ω. μενεῖν Lehmannus. libri μένειν. τε ἄνω καὶ] ἄνω τε καὶ κάτω Ω. ἔξεσθαι] ἐξέσθαι A.

31. σε μεδίμνοις] σε om Ω. τοὺς ἱππέας om Ω. δέξονταί σε ἄρχοντα ΑΩ et v, δέξωνταί σε ἄρχοντα a, δέξονται ἄρχοντά σε Φ. ἀνατείνατο pr m, ἀνατεινάτω sec A (ita A). ἀδειμ. loquitur sex verba πάντες — ἐχειροτόνησαμεν, tum loquitur σαμιππ. ἀλλὰ οὐ μὲν caet. in ΑΩ, ut conjecerat Belinus. eadem omnia continuantur Samippo et v et (testibus Belino atque Furia) in

πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ
δεξιὸν, οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται,
ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν,
ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρῶσι. 32. προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν
ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς * ὀρεινῆς ἐπευξάμενοι τῷ βασι- 269
λείῳ Διΐ. κἀπειδὴ τἀν τῇ Ἑλλάδι πάντα ἤδη ἐχειρωσά-
μεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντία θησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα
τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατοῦμεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
τὰς τριήρεις καὶ τοὺς ἵππους ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβι-

ΜΦ (de M libro errat Jacobitius). ὦ σάμιππε ΑΩΜ, σάμιππε Φ, sed ὦ Ἀδείμαντε v. ἐχέτω] ἀρχέτω Ω. οὑτοσὶ] οὑτωσὶ Ω. αὐτοὶ συμπαρῶσι ΩV, αὐτοῖ συμπαρῶσι (αὐτοῖ mutatum in αὐτοὶ) A (ita A), αὐτοὶ συμπαρ........ (sic cum lacuna) Φ, sed αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας (τινὰς βούλονται D) D et v. adhuc incertum est, utrum Φ olim habuerit αὐτοὶ συμπαρῶσιν, anne potius vulgatam. quae sive mera interpolatio fuit sive pars scholii, nihil ea ne fingi quidem potest absurdius. in alia omnia abiit Gesner, Arnaldi ‚De Diis παρέδροις' libello mire deceptus.

32. προΐωμεν] προσίωμεν ΑΩΦΥa. κόρινθ^{ου}ον (sic) Φ. ὀρεινὴς A. κἀπειδὴ] ita correxi. libri κἀπειδάν. τἀν libri (diserte ΑΩΦΔΜ), τὰ 'ν ab. τὰ ἐν v (scil. ex c). πάντα ἤδη ΑΩΦΔΜ, πάντα v (om ἤδη). libri omnes χειρωσώμεθα. at certo legendum: ἐχειρωσάμεθα. vulgata enim intelligi nequit, nisi vox ἤδη deleatur. at Lucianus res graviores, de quibus breviter admonendi sumus, haud sane narrat quemadmodum fiant, sed jamjam factas esse solet dicere hac ipsa usus formula: ἐπειδὴ — ἤδη —. videsis vel hujus dialogi § 33 med. et § 36 med. libri ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν (ἡμῖν, A), quod ita demum tenere licet, si verba τὰ ὅπλα audacter deleas. at recte Cobetus V. L. p. 83 ἐναντία θησόμενος ἡμῖν emendavit. metaphora sumta est ab re judiciali. ita Philostratus in V. S. p. 490 (p. 207 K., ed. sec.): ἐναντίαν ἑαυτῷ θέσθαι (scil. ψῆφον). sed Pseudoluc. in Nerone § 2 item translate: μηδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ubicunque autem proprie attici loquuntur, dicere solent: ἐναντία τὰ ὅπλα (sive ἐν. ὅπλα) αἴρεσθαι, quo altero Lucianus utitur in Jov. Trag. § 3. ἀκονιτὶ ΑΩΦ cum Reitzio et aliis, ἀκονητὶ edd. vett. κρατοῦμεν DΑΩΦΔΜΥa, κρατήσομεν edd. vett. (praeter a), quod qui nuper revocabat, ei saltem scri-

βάσαντες (παρεσκεύασται δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς καὶ πλοῖα διαρκῆ καὶ τἆλλα πάντα) διαβάλωμεν τὸν Αἰγαῖον ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας καὶ Παμφυλίας καὶ Πισιδῶν καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρι ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα. 33. ΛΥΚ. ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα. ὥστε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἐπὶ τῆς

---

bendum erat: ἐκρατήσαμεν. recte libri ἐπιβάντες, pro quo Cobetus V. L. p. 83 malo conjecit: ἐμβάντες, quasi non continuo sequatur ἐμβιβάσαντες. ἐς τὰς ΑΩ, εἰς τὰς Φ et v. ἱππαγοὺς a.

Κεγχρεαῖς] κεχρέαις A. libri καὶ τὰ πλοῖα. articulum jure delevit Cobetus V. L. p. 83. διαργῆ D. τἆλλα a, τὰ ἄλλα ΑΩ, τᾶλλα Φ et v. libri διαλάβωμεν (etiam DΑΩΦ). recte olim Guyetus, nuper Dindorfius et Bekker: διαβάλωμεν, quum Solanus conjecisset: διαβάλλωμεν. ἐς τὴν Φ et v, εἰς τὴν ΑΩ, καὶ τὴν D. Ἰωνίαν] ἰονίαν Ω. ἀτειχίστους] ἀτειχίστους οὔσας temere conjecit Cobetus V. L. p. 83. συρίας διὰ καρίας A et v, συρίας διακρίας Φ, συρίας καρίας (om διὰ) Ω. Πισιδῶν Lehmannus, πισιδῶνα Ω, Πισίδων ΑΦ et v. ἄχρι Jacobitius, ἄκρι Φ, ἄχρις ΑΩ et v. ἀφικόμεθα a.

33. ἐμὲ] ἐμὲ γάρ Ω, cujus origo vitii patet. ἡδέως] ἀδεῶς Lennepius ad Phalar. p. 331 ed. pr. (p. 362 Sch.) suffragante Dindorfio. at ignavo etiam ἡδέως convenit. ita fere timidus senex loquitur in Alexand. § 56: οὐκ ἂν βουλοίμην —. contra fortis viri est dicere prorsus attice aut: οὐκ ἂν ἑκὼν ὑπομείναιμι aut οὐ ῥᾳδίως ἂν ὑπομείναιμι, quocum confer Eurip. Andromach. v. 339. jam de Phoenissis v. 520, ubi in libris est μεθήσομαι olim dixi et dixi adsentiente in literis Hermanno, veram esse J. Geelii correctionem: ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μαθήσομαι — δουλεῦσαί ποτε, quam nunc etiam Cobetus probat (N. L. p. 456). ἐπὶ ἀρμενίους Φ et v, ἐπὶ ἀρμενίους A, utrumque om Ω. παρθυαίους ΑΩ et v, παρθυέους Φ. Samippus bellum Parthis ultro infert (§ 34: τὴν ἔφοδον et § 36 Πέρσαι γάρ εἰσι) quasi Alexander Macedo scilicet (§ 33: Ἀντίπατρον). atqui hoc commentum

Ἑλλάδος ἔασον, μή με καὶ διαπείρῃ τις οἰστῷ ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς φάλαγγος. ΣΑΜ. ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον δειλὸς ὤν. ὁ δὲ * νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλήν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἔχει, καὶ πάντα ὕπαρχοι κατέχουσιν ὑπ' ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει

---

necesse est cum bello Parthico cohaereat, quod Romani ipseque L. Verus Augustus quatuor annis (162—165 p. Ch.) vere gesserunt. sed haec neque post verum bellum fingi potuerunt, quo Parthi sunt devicti, neque bello ipso flagrante, ne Samippi persona L. Verum inlusisse videretur. immo huncce dialogum Lucianus scripsit bello Parthico jamjam imminente, id est aut a. 161 aut summum a. 160. nam (testibus Capitolino in Marco c. 8 et Frontone in loco mutilo p. 205 ed. Nab.) jam sub Pio parare Vologesus coeperat, quod bellum Marci demum ac Veri tempore indixit. ita fieri potest, ut Lucianus jam a. 160 praeviderit res cum Partho gerendas instare: quo tempore Romani adhuc videbantur Parthis bellum inlaturi esse. at paullo post quum Attidius Cornelianus Syriae praefectus fugae se mandasset, coacti sunt bellum inlatum defendere. *φῦλα*] *φύλα* A. *ἐπὶ τῆς ἑλλάδος ἔασον* ΑΩ, *ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος* Φ, lemma scholii et v. *μή με καὶ* cave mutes, etsi Lucianus alibi scribit: *μὴ καί* hoc ordine.

οἰστῷ Ω et ego olim, *οἰσθὸν* Φ, *ὀϊστῷ* A et v. *ἐς τὰ γυμνὰ*] *ὀστᾶ γυμνὰ* Ω. *περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα* Φ et v, *περὶ σοῦσα καὶ βάκτρα* ΑΩ, *περὶ ἢ βάκρα* D. *ἡγούμενόν* ΩΦ et v, *ἡγούμενόν* A (sic A), *ἡγουμένου* D. *σοι* Ω et v, *σου* DAΦ. *φάλαγγος*] *λ* sec m A (sic A). *ὁ δὲ νόμος*] vulgo attici dicunt sine articulo *νόμος δέ*, velut Alexis ap. Athen. IV p. 161, d: *θύειν νόμος*. hinc ex Apollodoro Terentius Phorm. I, 2, 75: ‚lex est, ut — nubant.' sed articulo etiam Euripides utitur Iphig. A. v. 733: *οὐχ ὁ νόμος οὗτος*. itaque forsitan in vulgata acquiescere liceat supra § 28: *ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας* —. *ἀποτετμῆσθαι*] *τετμῆσθαι* Ω. *ἀλλ' ἐπεὶ* ΑΩ et v, *ἀλλ' ἐπειδὴ* Φ.

Εὐφράτην] *ἐφράτην* D. *ἀσφαλῶς ἔχει* ΑΩ, *ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει* Φ et v. at *ἡμῖν* paullo post sequitur et inde huc male translatum est. *ὕπαρχοι* ΑΩ et v, *ἵππαρχοι* Φ. *ἐπεισαχθέντες* libri omnes, etiam A, qui *ἐπει∧χθέντες* (σα). quod vitio creatum esse et Bekker statuit et postea Cobetus V. L. p. 83, qui *ἐπισταθέντες* conjiciebat probante Dindorfio. falluntur. nempe propriam

ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίαοι τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τούτῳ καὶ τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι, οὐ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε τὸ δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγὼ καὶ μετ' ἐμὲ ὁ Τιμόλαος· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σύ, ὦ Ἀδείμαντε. 34. *καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἴσω τῶν τειχῶν καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων ἤκουσε τὴν ἔφοδον, εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν παρασκευάζεται*

---

vim v. *ἐπεισάγειν* servat in poeta incerto ap. Diodorum Sic. XII, 14 v. 3: *ὁ παισὶν αὑτοῦ μητρυὰν ἐπεισάγων* et v. 5 de noverca: *ἐπείσακτον κακόν.* hinc latini scriptores (etiam seriores ut Capitolinus in Marco c. 29 fin.), fidi hic interpretes dicere solent ,liberis novercam superducere'. at idem verbum per metaphoram ad ea traducere licet, quae invitis injunguntur reluctante natura. vide vel nostrum De Hist. Conscr. § 8 fin. quod ad h. l. adtinet, in quo *ἐπεισαχθέντες* eleganter positum est, Samippus ut sibi ab tergo omnia in tuto sint, non lenem praefectum priori substituit, sed in populi uniuscujusque cervicibus crudelem quendam imponit dominum. *ἀπίαοι*] *ἀπιᾶσι* A. *ἡμῖν* om Ω. itaque *ἡμῖν* quod hic deesse nequit, supra post *ἀσφαλῶς* recte deletum est.
ἐν τούτῳ ΑΩΦ, *ἐν τοσούτῳ* v. sane *ἐν τοσούτῳ* Luciano frequens est, ut in Timone § 10 fin., Charone § 14 fin., D. Marin. v, 1 init., Verr. Hist. II, 38 init. sed *ἐν τούτῳ* in Lexiph. § 9 init. bene restitutum est. rarius est *ἐν τῷδε*, quod exstat in Eurip. Phoen. v. 292 Pors. libri *εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον.* delevi ineptissimum hoc *εἶτα*, utpote natum ex inferioribus hisce: *εἶτα ἐγὼ καὶ —.* *οὐ πρῶτος*] *οὐ πρῶτον* Φ. *τὸ δεξιὸν*] *τὸν δεξιὸν* D. *μετ' ἐμέ, ὁ τιμόλαος* A (ita A), *μετ' ἐμὲ ὁ τιμόλαος* Ω, sed *μετ' ἐμὲ οὑτοσὶ Τιμόλαος* Φ et v. at *οὑτοσὶ* male sumtum est e superioribus § 31 fin: *οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος.* *ἐπὶ πᾶσι*] *ἐπιπᾶσι* A.

34. *ἀλλ'* v, *ἀλλὰ* ΑΩΦ. *αὑτοὺς* ΑΩ, *αὐτοὺς* Φ, *αὐτοὺς* edd. vett. *τε* om Φ. libri *ἄνθρωποι.* *ἄνθρωποι* hic et in Luciano saepius correxi in Quaestt. L. p. 393. h. l. *οἱ ἄνθρωποι* Schaefer ad Gregor. Cor. p. 49. *ἐνεχείρησαν* D. *Βαβυλῶνα*] *βαβυλῶνι* D. *παρήλθομεν* om Ω. *δὲ* om a. *Κτησιφῶντα*] *κτησιφῶντος* D. *ἱππέας τε*] *τε* om Ω. *γοῦν* Bekker. libri *δ' οὖν.* *ἤδη* om D solus. *ἱπποτοξόται* D. *Ἀρμένιος*] *ἀρ-*

ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος καὶ τοξότας
καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι γοῦν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ
τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι καὶ
τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας. καίτοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος
πάρεστιν οὐδὲ οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦν-
τες οὐδὲ οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ
προαστείων τῆς ἀρχῆς οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας
κατέλεξε. * καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ τι χρὴ 271
ποιεῖν. 35. ΑΔΕΙΜ. ἀλλ' ἐγὼ μέν φημι δεῖν ὑμᾶς
τὸ πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ
ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.
ΣΑΜ. ἀποδειλιᾷς καὶ σύ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ
κινδύνου γενόμενος; σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;
ΤΙΜ. ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους,
μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται παν-
ταχόθεν τῶν συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι
καθ' ὁδόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς. ΣΑΜ.
εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. ἐγώ
σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες,
ὁπότε κατῄειμεν ἕωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν ἤδη

μένιος A. πάρεστιν] πω πάρεστιν D. οὐδὲ οἱ κατὰ Bekker. libri οὔτε οἱ κατὰ —. οὐδὲ οἱ ἀπὸ Bekker, οὔτε οἱ ἀπὸ Ω et v, οὔτε ἀπὸ·ΑΦ. πλησίον ΑΩ cum Solano, πλησίων Φ et v.

προαστείων τῆς ἀρχῆς] post ἀρχῆς colo distinguebatur, quam interpunctionem ego in Qu. L. p. 393 et Bekker delevimus, quum verba ἀλλ' — κατέλεξε arcte cohaereant. ceterum eadem metaphora Siciliam quod Romae vicina sit dicere solent provinciam ‚suburbanam' (Cic. in Verrem II, 3: ‚p. r. jucunda suburbanitas est hujusce provinciae'). κατέλεξε Pelletus. κατέαξε libri (ΑΦ diserte, de Ω parum liquet).

35. ΑΔΕΙΜ.] nulla persona est in A. τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος] τὴν τοῦ κτησιφῶντος ΑΩΦ. διαφυλάξαντας A. Τιμόλαος persona est ante ἀποδειλιᾷς, sed punctis subnotata a m rec in A.

γενόμενος] ἀπαγόμενος A (ita A) Ω. τῶν συμμάχων ΑΩΦa, αὐτοῖς συμμάχων v (errore nato ex inferioribus: ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς). σὺ δὲ τί Φ et v, sed τί om ΑΩ. ὦ Λυκῖνε] ὁ λυκῖνε A. nulla persona ante ἐγώ σοι (ita A) in A. ἕωθεν] ἔωθεν A. νῦν ἤδη·ΑΩ, νῦν δὲ ἤδη Φ et v. γὰρ ἤδη Φ et v, sed γὰρ om ΑΩ. hinc possis: δὲ ἤδη. certe huc pertinet lectio supe-

τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ὑπὸ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀνατετραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. *ΣΑΜ.* ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος; *ΛΥΚ.*

---

rior: *νῦν δὲ ἤδη.* *ὑπὸ τὰς ἐλαίας* Bekker. *ἐπὶ τὰς ἐλαίας* ΑΩΦ et v, sed haec om D. *ἀνατετραμμένης* Gesner. libri (etiam ΑΩΦ) *ἀναγεγραμμένης.* confer si opus Timonem § 5. *καθίσαντας* Ω et v, *καθίσαντα,* A (ita A), *καθίσαντες,* Φ. *ἀναπαύσασθαι* AΦ et v, sed *ἀναπαύεσθαι* DΩ, fortassis recte. *ἀναστάντας, ἀνύειν* 𝔄Γ (testo Bastio ad Gregor. Cor. p. 70) DAΩ, *ἀναστάντες, ἀνύειν* Φ, *ἀναστάντας πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν* v. *τὸ λοιπὸν* AΦ et v, sed haec om Ω. *στρατιώταις κάθησαι* AΦ et v, *στρατιώταις καθίσαι* D, *καθισαι στρατιώταις* Ω. libri omnes (etiam AΩΦ) *ὑπέμνησας,* sed Dindorfius probante Bekkero conjiciebat: *εὖ γε ὑπέμνησας,* qua formula sane L. utitur in D. D. 7, 4, in Necyom. 19, in Philops. 38. at hisce locis serio loquitur, hic autem ironice, ut nihil mutandum esse arbitrer. confer etiam Charonem 23 init., ubi est *ἀνέμνησας.* *ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην* Φ et v eodemque modo A, qui interpungit *ᾤμην. καὶ,* sed septem verba *καὶ — γνώμην* om Ω. olim Fridericus frater in literis *σὺ παρ* frustra haerens caetera optimo emendavit: *ᾤμην καὶ .... ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην* (i. e. ‚sententiam dicere'). prorsus recte nunc Bekker edidit cum Hirschigio in Adnot. ad scriptores veteres p. 65: *ᾤμην καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην.* ego in Quaestt. L. p. 394 non habere me fassus sum, qua ratione huic loco mederer. pleraeque enim divinationes non sunt nauci habendae, in his conjecturae Gesneri, Belini, Guyeti, Jacobsi (Appendice ad Pors. Advers. p. 302), G. Hermanni, quam sciens taceo, G. Dindorfi (in ed. quidem Parisina, sed nuper Bekkerum bene secutus est). melior fortassis est, quam memoria non teneo, Halmiana Lectt. Aeschyl. I p. 28. conjectum est etiam sive ab me ipso olim sive ab alio quopiam: *ᾤμην καὶ οὐκ ὄναρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην* recte ad sententiam, ni lex grammatica tum posceret *ᾤμην καὶ μὴ ὄναρ —.* quomodo autem hic l. tam foede deturpatus fuerit, nunc demum clare docet lectio in Ω, partim etiam interpunctio in A. quum enim post *νήφειν ΩΙΜΗΝ* proxima *καὶ — τὴν ΓΝΩΜΗΝ* ob homoeoteleuton in contextu omissa et in

ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην καὶ ὕπαρ ἀποφαί-
νεσθαι τὴν γνώμην. 36. * ΣΑΜ. πρόσιμεν δή, εἴ σοι 272
δοκεῖ. καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε
μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που
καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα
ἔστω, ἐνυάλιος· ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτής,
ἀλαλάξαντες καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπί-
δας ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐντὸς γενέ-
σθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν
ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας
ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον καὶ ὁ Τιμόλαος
ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ'
ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι· Πέρσαι γάρ εἰσι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν
αὐτοῖς. ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν
ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγα-
θὸς γίγνου καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι
τὴν ἐπέλασιν. 37. ΛΥΚ. ὢ τῆς τύχης· ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ
ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα

margine utcunque suppleta essent: fieri vix potuit, quin postea vitiose scripta suo loco reponerentur.

36. persona σάμιππος non ante πρόσιμεν δή sed ante καὶ ὅπως in A. πρόοιμεν DAΩ, προοίεμεν Φ, πρόοσιμεν v. δὴ AΦ et v, δὲ Ω. ἄνδρες ἀγαθοὶ] Quaestt. L. p. 205. ἔσεσθε] ἔσεσθαι Ω. μηδὲ προδώσετε] μὴ δὲ προδόσετε Φ, μὴ δὲ προδῶτε AΩ. ἐπιλαμβάνουσιν] olim cum Seagero ἐπιλαύνουσιν conjeceram. at etiam ἐπιλαμβάνειν est ‚invadere, hostem adgredi', ut in Appiano Bell. Civil. II, 118: ἐκ θορύβου πολιτικοῦ καὶ ἀγνοίας τῶν ἐπιλαβόντων. ἐπειδὰν] ὅταν Ω. σημάνῃ libri. malim attice cum Dindorfio: σημήνῃ. ἀλαλάξαντες] ἀλλάξαντες Ω. συμμῖξαι Jacobitius pro συμμίξαι. λαμβάνωμεν] λαμβάνομεν A. ἤδη συνεληλύθαμεν AΩ et v, ἤδη διεληλύθαμεν Φ. volnit scriba: ἤδη ἐληλύθαμεν. vide vel Anachars. 25: ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἐτρέψαντο AΩΦ et v, ἔτρεψαν D solus. Verr. Hist. I, 38 fin: τρεψάμενοι δ' αὐτούς. καθ' αὐτοὺς A. Μήδους ὄντας] ὄντας om Ω. ἐπέλασιν Ω et v, ἐπέλευσιν AΦ.

37. nulla persona ante ὢ τῆς τύχης cet. in A (ita A). ἐπελαύνεσθαι AΩ et v, ἀπελαύνεσθαι DΦ. προδραμών] ita correxi. libri προσδραμὼν inepte. immo praecurrere vult in pa-

ἐπελαύνεσθαι. καί μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται, αὐτομολήσειν προδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. μηδαμῶς· κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος. ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται γάρ με καὶ ἀναδῦναι
273 πάντως * αἰσχρόν. ΛΥΚ. νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ· βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μέντοι τὸ τραῦμα καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς, ὅπως ἐπελάσας μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα βασιλεὺς ἤδη γέγονα προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων. 38. οἱ βάρβαροι προσκυνείτωσαν· ὑμῶν δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἷς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἆρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐπ' ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ [καὶ] καθαιρήσω ἑλὼν κατὰ κράτος, αἵ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν. ἁπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμορος ὢν μοι ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἴσω τῶν ὅρων.

---

laestram, quo caeteri quoque (ut ait Samippus § 4 fin.) tendebant, vult inquam antevertere, ut amicorum vota tandem effugiat. προκαλεῖται Dd p et fortassis Ω. προσκαλεῖται ΑΦ et v, eodem errore, quem modo vidimus in verbo προσδραμών. ἀναδῦναι Aa. τὸ τρωθῆναι Φ et v, sed τὸ om ΑΩ. μέντοι Bekker, μέν σοι ΑΩΦ, μέν μοι v. ὅπως ἐπελάσας ΑΩΦ et v, ὅσον ἐπιπελάσας D. τὸ διάδημα ΑΩ et v, τὸ διάστημα Φ. ὑφ' ἁπάντων; interrogat A.

38. προσκυνείτωσαν ἡμῖν· Ω et v, προσκυνήτωσαν ἡμῖν, (ἡμῖν· Φ) ΑΦ. προσκυνείτωσαν· ὑμῶν Solanus. ego malui: προσκυνείτωσαν· ὑμῶν δέ, et δέ Gesner quoque addi voluit. εἷς στρατηγός si modo sanum est, i. q. εἷς μόνος (sive εἷς καὶ μόνος) στρατηγός denotat ut apud poetas (Aeschyl. Sept. v. 6 ubi schol. vetus: εἷς] ἀντὶ τοῦ μόνος). possis: ὁ εἷς στρατηγός, quod recte dictum est. ἐπ' ἐμαυτοῦ DΑΩΦΥa. ἐμαυτοῦ edd. vett. (praeter a). δὲ καὶ καθαιρήσω v, δὲ καθαιρήσω A, δὲ καθαρήσω ΩΦ. κατακράτος A. αἳ Φ et v, οἳ DΑΩa, οἱ Y. ὑβρίσωσί τι ΑΩ et v, ὑβρίσωσιν Φ. libri ὅμορος ἤδη ὢν μοι inepte. olim in

39. *ΛΥΚ.* πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε· καιρὸς γάρ σὲ μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ οἶμαί σοι ἡ ἀρχὴ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. *ΣΑΜ.* τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ᾐτῆσθαι δοκῶ; *ΛΥΚ.* παρὰ πολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον * 274
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα διτάλαντα χρυσᾶ ἐκπώματα προπίνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτιτρώσκου μονομαχῶν καὶ ἐδεδίεις καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν,

---

Quaestt. L. p. 396 ἔτι pro ἤδη conjeceram probante Jacobitio. hodie malui ἤδη expungere, ut ortum ex inferioribus. ἐς ΩΦ et v, εἰς A solus.

39. libri (etiam ΑΩΦ) σε ἤδη μέν. correxi σὲ μὲν in Quaestt. L. p. 396. τὰ ἐπινίκια] alibi Lucianus crasi utitur: τἀπινίκια.

ἐκστάδιος Dcd● et fortassis Ω, ἐκστάδιος edd. novitiae et fnp, ἐξστάδιος AUa et (cum expositione ἐξ σταδίων) lemma scholii, ἐξστάδιος Φ. ultimae lectiones ad formam adludunt minus atticam ἐξαστάδιος. sed atticum ἐκστάδιος, qnod cod. Ox. tnetur, jure probatum est Bekkero et (V. L. p. 249) Cobeto. ita Phryniohus in Epit. p. 412 atticum esse docet ἔκπλεθρον potius quam ἐξάπλεθρον. pleriqne critici nt quam vocem Graecia non novit ἐκστάδιος scriberent, moti sunt mala compntatione Solani ad h. l. et supra ad § 16. quo errore dncti et h. l. ἐκστάδιος rejecerunt et § 35 med. illud τριάκοντά που σταδίοις male interpretati sunt et § 46 pessimam conjecturam Wetsteni Reitziique: δέκα σταδίοις comprobarunt. quum enim XL stadiis ab urbe Piraeeus distet, Solano judice unicuiqne voventium non sena verum dena stadia adsignata snnt. at si jam XVI stadia ante illud colloquium emensi erant, sequitur reliqua fuisse stadia XXIV et in nnum qnemque amicorum, qui erant quatuor, sena stadia competere.

σοι ἡ ἀρχὴ] σε ἡ ἀρχὴ Ω. ὅπερ ἂν ἐθέλῃ v, ὅπερ ἐὰν ἐθέλῃ ΩΦ, ὅπερ ἐὰν θέλῃ A. ᾐτῆσθαι δοκῶ] ἡττῆσθαι δοκῶ Φ. παρὰ πολὺ Jacobitius pro παραπολύ. βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου] βεβαιότερα τῶν ἀδημάντου Φ. παρόσον A. διτάλαντα] διὰ τάλαντα Φ. χρύσεα libri. χρυσᾶ recte Cobetus V. L. p. 202.

προτεινόμενος ΑΩ, προτείνων Φ et v, qua scriptura confisi Gesuer qui vertit ‚propinans' et Cobetus V. L. p. 202 optime emendarunt: προπίνων. quanquam hi dnumviri eo loco nti debebant, ad quem hic nnice respicitur, § 23 fin: εἰ δέ τινι προ-

ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων καὶ μῖσος καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μέν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ καὶ δορυφόροι προϊόντες· τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἢ χρηματίζειν δεῖ τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσιν ἢ δικάζειν ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα, καὶ ἤτοι ἀφέστηκέ τι ἔθνος ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. 40. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα οὐδ' ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ ἄγει

πίσιμι — ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. ad quem locum Xenophontis et Polybii verba adtuli, qui ipsi quoque ἐκπώματα προπίνειν τοῖς συμπόταις eodem modo dixerunt. συμπόταις] συμπολίταις D. οὐ δὲ καὶ] οὐ σὲ καὶ Φ. μεθημέραν A. καὶ φθόνος] καὶ φθόνοι Φ. καὶ μῖσος] haec om Ω. δόξα μόνον DΦabc et v, δόξα μόνη AΩdp, quod in Quaestt. L. p. 396 jure improbavi. χρυσῷ om Ω. χρηματίζειν δεῖ et postea ἥκουσιν ἢ AΩΦ, χρηματίζειν et postea ἥκουσι δεῖ ἢ vulgo. τῶν πολεμίων Φ (diserte) et v, πολεμίων (om τῶν) AΩ. ἀφέστηκεν Φ. τι ἔθνος A et v, τοι ἔθνος ΩΦ. ἢ ἐπελαύνουσί Φ et v, ἢ ἐπελαύνωσί A, ἢν ἐπελαύνωσί Ω. τῶν ἔξω Φ et v, sed haec om AΩ.

40. libri καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε, vitio nato e superioribus his: δεδιέναι οὖν δεῖ —. pro isto οὖν ego αὖ restitui. plane ita καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε scriptum est in D. D. XX, 8 et Pro Imagin. § 7 eodemque modo quum alii tum Demosthenes, qui saepius habet καὶ γὰρ αὖ τοῦτο — (vide Quaestt. L. p. 32). confer Ciceronis (ad Quintum Fratrem III, 4) ‚Simul et illud' atque Lucretianum ‚Id quoque', quod Lachmannus (ad Lucret. VI, 145 p. 357) male explicat: ‚quin etiam'. immo ubi ad alia transitur, ubi alio modo res demonstratur, tum demum latine dicendum est ‚Id quoque' et graece: καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε. ὁ πυρετὸς Φ et v, ὁ om AΩ. διαγιγνώσκει v, διαγινώσκει DAΩΦ. οὐδ' ὁ AΩΦ, οὐδὲ ὁ v. ὁπόταν Ω et v, ὁπότε ἂν AΦ. ἀνασπαστὸς Dindorfius

οἰμώζοντα οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν ἀνασπαστὸς ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει τοῖς πολλοῖς, ἰσότιμος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς καὶ στήλην μακρὰν ἢ πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπών, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι καὶ νεῴ, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα * πάντα κατ' ὀλίγον 275
ὑπορρεῖ καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῷ γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ἔτι ζῶν ἕξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; 41. ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβαλῇ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. ΤΙΜ. σκόπει οὖν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι καὶ ὅ τι ἂν εὐθῦναί τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν καὶ θησαυροὺς καὶ μεδίμνους νομίσματος ἢ βασιλείας καὶ πολέμους καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς εἰκότως διέβαλες· ἀβέβαια γὰρ

---

pro ἀνάσπαστος. ἄπει τοῖς πολλοῖς, A bene interpungit. εὔγραμμον] ἄγραμμον Ω. ἀνεπαίσθητα] ἀναπαίσθητα Ω. libri νεώς, sed recte cum Guyeto (supra ad § 23) Lehmannus correxit: νεῴ —. bene Lehmannus adtulit Pro Merc. Cond. § 13 med. * κατ' ὀλίγον ἀπορρεῖ AΩ et v, sed κατ' ὀλίγον ὑπορρεῖ Φa, quod unus Lehmannus merito probavit. nam illud κατ' ὀλίγον poscit formam ὑπορρεῖ i. e. ‚sensim defluit.' inepte vero Cobetus (V. L. p. 281) conjecit: μετ' ὀλίγον ἀπορρεῖ. at honores regum post mortem paullatim evilescunt, non omnes exstinguuntur derepente. ἐπιπλεῖστον A. παραμένῃ ΩΦ et v, παραμένει D, παραμείνῃ A, quod in Quaestt. L. p. 397 probabam. αὐτῷ DAΩΦYa, αὐτῶν v. vide quae scripsimus ad locum De Mort. Peregr. § 42 fin. (V. I P. II p. 99). οἷα μὲν] Cobetus quum οἷα δέ sequi non vidisset, serio conjecit ὅσα μὲν (V. L. p. 202.) ἔτι ζῶν AΩ, ζῶν ἔτι Φ et v. ἔσται; A cum interrogatione, recte.

41. ὑπερβαλῇ Bekker, ὑπερβάλῃ AΩ et v, ὑπερβάλλῃ Φ. πράγμασιν Φ. χρῆσθαι libri omnes, etiam A, cui male imputatur χρᾶσθαι. σκόπει οὖν] libri σκόπει γοῦν. εὐθῦναι] libri εὐθύναι. ἀρχῆς εἰκότως διέβαλες Bekker optime. ἀρχῆς ἃ εἰ-

ταῦτά γε καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον
τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. 42. ἐγὼ δὲ βούλο-
μαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι δακτυλίους τινὰς
τοιούτους τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν ὥστε ἀεὶ ἐρρῶσθαι καὶ
ὑγιαίνειν τὸ σῶμα καὶ ἄτρωτον εἶναι καὶ ἀπαθῆ, ἕτερον
δὲ ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ
Γύγου, τὸν δέ τινα ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους,
καὶ ὅ τι ἂν ἄχθος ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο,
τοῦτο ἐμὲ ῥᾳδίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτε-
σθαι πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτο εἶναί
μοι δακτύλιόν τινα. καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν
ὁπόσους ἂν ἐθέλω καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι
ἀνοίγεσθαι χαλωμένου τοῦ κλείθρου καὶ τοῦ μοχλοῦ
276 ἀφαιρουμένου, ταῦτα ἀμφότερα εἷς δατύλιος δυνάσθω.*
43. τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδι-
στος, ὡς ἐράσμιον εἶναί με περιθέμενον παισὶ τοῖς
ὡραίοις καὶ γυναιξὶ καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι
ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ ποθεινότατος ἐγὼ καὶ ἀνὰ στόμα·
ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα καὶ

κότως διέβαλες DAΩΦ, ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι v. inserto jam isto ἃ corrector porro interpolavit οὐκ αἰτήσομαι, cui saltem scribendum erat οὐκ αἰτήσω. vide supra ad § 28 init. τὰς ἐπιβουλὰς ΩΦ et v, τὰς om A solus. ἡδέος] ἡδέως A. ἐν αὐτοῖς ἦν ΩΦ et v, αὐτοῖς ἦν A (om ἐν). ego malim: ἄρ' ἐν αὐτοῖς ἦν.

42. δακτυλίους τινὰς τοιούτους ΩΦ, δακτυλίους τινὰς καὶ τοιούτους A, τινας δακτυλίους τοιούτους v. ἀεὶ] εὖ Ω. τοῦτο ἐμὲ AΩΦ, τοῦτό με v. μόνον ΩΦ et v, sed om A solus. πρὸς τοῦτό Φ et v, πρὸς τούτω (τούτω, A) DAΩ. εἶναί μοι A, εἶναί με Ω, εἶναι (om μοι) D, μοι εἶναι Φ et v. χαλωμένου] χαλομένου Φ.

43. ἔστω] ἔσται Ω. καὶ δήμοις ὅλοις Ω et v, καὶ δήλοις ὅλοις Φ, καὶ δήμοις καὶ ὅλοις A. quodsi scriba ad καὶ ὅλως aberrare voluit, non cogitavit dici nullo modo potuisse: καὶ δήμοις ὅλοις καὶ ὅλως —. μηδένα] μηδενὶ malus conjector in U. ἀνέραστον, ὅτῳ] ita scripsi post Solanum, qui idem alia h. l. corrupit. ἀνέραστον καὶ ὅτῳ v, ἀνέραστον καὶ εἴτῳ DAΦU, sed octo verba καὶ ὅτῳ ad στόμα om Ω. καὶ (ante ἀνὰ] om D. ἀνὰ στόμα] ἀναστόμα A cum signo ad proxima verba in marg:

*ἀναρτᾶν ἑαυτὰς καὶ τὰ μειράκια ἐπιμεμηνέναι μοι καὶ
εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι
αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῴην, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύ-
σθω· καὶ ὅλως ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον ἢ Ὕλαν ἢ Φάωνα
τὸν Χῖον εἶναί με.* 44. *καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν μὴ
ὀλιγοχρόνιον ὄντα μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρω-
πίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον
τὸ γῆρας ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ ἐνδεήσει ταῦτα
ἔχοντι· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον
ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην καὶ κοιμίζειν τοὺς
φύλακας καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα παράδοξον ἢ κτῆμα τίμιον ἢ
ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος ἀλλ'
αὐτὸς ἐπιπετόμενος ἀπέλαυον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ
ἐπεὶ γρὺψ ὑπόπτερον θηρίον ἢ φοῖνιξ ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς
ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ * τοῦτο ἑώρων ἄν, καὶ* 277
τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ

(sic). quod signum potius ad haec verba *ὅτῳ — ἀνὰ στόμα* spectare videtur, quae codex Ω docet alicubi olim excidisse ideoque supplenda fuisse. confer autem Pro Lapsu in Sal. § 6: *τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος.* *ἐπιμεμηνέναι*] *ἐπιμεμῆναι* Ω. *εἶναι* om a. *εἴ τινα καὶ μόνον*] confer eadem verba in D. Mort. IX, 2: *μακάριος ἦν αὐτῶν ὄντινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα* (additur etiam, prorsus ut h. l. comparatio cum Phaone). *ὑπερορῴην*] *ὑπερορῷ* Ω. *ὑπὲρ τὸν*] *ὑπὸ τὸν* Φ. *ὕλαν* ΑΩΦ et v, *ὕλλαν* D.

44. *ἔτη*] *ἔτι* Φ. *γιγνόμενον* ΑΩ et v, *γινόμενον* DΦ. *ἐνδεήσει ταῦτα ἔχοντι*] ita correxi duce Sommerbrodtio, qui scribebat: *ἐνδεήσει μοι ταῦτα ἔχοντι.* sed *δεήσει ταῦτα ἔχοντα* ΑΩ, *δεήσει με ταῦτα ἔχοντα* DΦ et v. cf. Prometh. II, 12. ceterum ante verba *οὐδὲν γὰρ δεήσει* Bekker signa posuit lacunae: frustra. ubi enim causae causa additur, *γάρ* solet repeti (Quaestt. L. p. 183). *τὰ τῶν ἄλλων* Φ et v, *τὰ* om ΑΩ. *ἀνοίγειν τε* A et v, *τε* om ΩΦ. *ἀθέατος*] *ἀόρατος* Cobetus V. L. p. 202. *ἐν Ἰνδοῖς*] *ἐν ἰνδοῖν* Ω. *ἢ ὑπερβοραίοις* Φ. *ἐπιπετόμενος* Φ et v, *πετόμενος* ΑΩ. *ἀπέλαυον ἁπάντων* ΑΦ et v, *ἀπέλαυον ἅπαντα* Ω, *ἀπέλαβον ἁπάντων* a. *ἐς κόρον*] *εἰς κόρον* A. *φοῖνιξ* ΩΦa, *φοίνιξ* A et v. *ἀοίκητον*] *εὐοίκητον* D. *εἴ τινες*] *οἵ τινες* Ω.

ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν καὶ σελήνης καὶ αὐτοῦ ἡλίου ῥᾳδίως ἔγνων ἂν ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια, καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοι, ἐν Συρίᾳ δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον· τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις πλούσιος ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος ὑβριστὴς, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ἀκωλύτως ὁμιλεῖν ἂν ἐξῆν εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψας ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν καὶ θεὸς ἐδόκουν· τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ

νότιον] *νόττιον* A. *τῆς γῆς* Φ et v, *τῆς* om AΩ. *εἴ τινες — ἔχοντες*] Seneca in Medea v. 378 sqq.: ‚venient annis saecula seris | quibus Oceanus vincula rerum | laxet et ingens pateat tellus | Tethysque novos detegat orbes | nec sit terris ultima Thule.' quam rem ad Demonact. § 22 tetigi plura daturus ad Verr. Hist. I, 5. *ἔγνων ἂν* DΩΦ, *ἔγνων ἂν ἔγνων* (sic) A, *ἂν ἔγνων* v. *ἐς*] *ἐν* D. *Ὀλύμπια*] *ὀλυμπίᾳ* a. *εἰ τύχοι* D solus probante Schaefero Mel. Cr. p. 24. *εἰ τύχοιμι* AΩΦ et v. *τούς τε αὖ φίλους*] *τε* om Ω. *ἐπιχέαντα* Ω et v, *ἐπιχέοντα* DAΦ. libri: *εἴ τις ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστὴς —.* quae jam olim vidi transponenda esse hoc modo: *εἴ τις πλούσιος ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος ὑβριστὴς —.* pro *ὑβριστὴς* Ω habet: *πόρνος.* *εἴκοσιν*] *εἴκοσι,* A. *τῶν κρημνῶν*] *τῶν* om Ω. *ἀκωλύτως ὁμιλεῖν* A, *ἀκωλύτως ὁμιλοῖεν* Ω, *ὁμιλεῖν ἀκωλύτως* (*ἀκολύτως* Φ) Φ et v. *ἂν ἐξῆν* Guyetus, *ἂν ἔξειν* Da, *ἀνέξειν* Φ, *ἂν ἐξῇ* AΩ et v. *ἀθέατον*] *ἀθέαντον* A. *κοιμίσαντα* AΦ et
ισαι
v, *κομίσαντα* D, *κομῆσαι* (sic) Ω. *μόνων*] *μόνον* A. *οἷον δὲ*

μήτε ἀπολέσθαι μήτε ἐπιβουλευθῆναι * δυναμένη, καὶ 278
μάλιστα μεθ' ὑγιείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45. τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς; ΛΥΚ. οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα φαλακρὸν ὄντα καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιημμένος βαδιῇ τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμός, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὅς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύ-

---

Φ et v, οἷον δὴ ΑΩ. libri ἀναστρέψασιν, uno corrigente Seagero, qui verissime restituit: ἀναστρέψας. ὑγιείας Jacobitius pro ὑγιείας.

45. ὑπερέπτης] ὑπερόπτης Ω. γέροντα] ,non ergo a juniore Luciano hoc scriptum est; aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent'. Solanus. immo ab juniore Luciano hunc dialogum compositum esse supra demonstravi. nam solus ubique Timolaus ut senex loquitur, non item Lycinus neque Adimantus neque vero Samippus, qui Alexandri instar orbem terrarum subacturus est. ergo non omnes qui colloquuntur sunt aequales.
δυνάμενον] δυναμένης Φ. ἐπέραστον] ἐπέρατον Ω. τόδε Ω et v, τάδε ΑΦ. τοσούτους Ω et v, τοσούτοις ΑΦ. κατὰ δάκτυλον Φ et v, κατὰ δακτύλιον ΑΩ. συνεπιλαβεῖν ΑΩΦ et v, συνεπιβαλεῖν D. ἀναγκαιοτάτου] ἀναγκαίου Ω. προσδεῖ ὅς (οὓς pro ὅς a) edd. vett. πρὸς διὸς DΑΩΦ. σε om Ω solus.

ἀποξύσας] recte judicat Hemsterhusius ad Lucian. p. 26 ed. min., Homericum γῆρας ἀποξύσας (Jl. ι', 446) nostro obversatum esse. addit autem vir summus, potuisse ab Luciano etiam ἀπομύξας scribi idque sumi ab Platone De Rep. I p. 343 A: κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, sed mutandi necessitatem esse nullam. item h. l. ἀποξύσας, quod in libris est omnibus tacito tuetur etiam Ruhnkenius ad Timaei Lex. s. Κορυζᾶν p. 138 ed. Lips. at Cobetus V. L. p. 202 quod emungendi notionem hic requiri putaret, audacter conjecit: ἀπομύξας. ἢ τοῦτο

την κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἑλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι ζωρότερος ποθείς. 46. ΤΙΜ. ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὔξῃ τι ἤδη ποτέ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἥκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, ... καὶ ὁ
279 βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος * ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι σταδίοις κατεχρήσασθε καλῶς ποιοῦντες. ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον ἀνιᾶσθαι μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μᾶζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποπτάμενος, αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὑρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι

μὲν καὶ ὁ ΑΩΦ et v, ἦ μὴν καὶ D. ἑλλέβορος ΩΦ et v, ἐλλέβορος DAa.

46. εὔξῃ] ἔξῃ d. οἷα om Ω. γὰρ ἤδη Φ et v, γὰρ δὴ ΑΩ. post Δίπυλον signa posui lacunae. exciderunt haec fere: [καὶ ὁ Ἀδείμαντος θησαυροὺς ἀνορύττων] καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σ. quod supplementum ex § 20 init. repetivi. eodem modo Adimanti vota et Samippi junguntur infra § 46 med: καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων et § 46 fin: ἀντὶ πάντων θησαυρῶν καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς. μὲν ἐν Συρίᾳ vulgo recte, μὲν συρία ΑΩΦ. ἐμοὶ] ἐμοῖς Ω. ἐπιβάλλουσι σταδίοις ΑΩΦabc (ita bc), ut in Quaestt. L. p. 400 conjeceram; ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις v, de quo J. J. Wetstenius et M. Solanus valde errarunt.

sex verbis omissis continuat D: ἐπ' ὀλίγον ψιλήν. ἀνιᾶσθαι ΑΩ, ἀνιαθῆναι Φ et v. (in D haec desunt, ut modo dictum est).

μᾶζαν Jacobitius pro μάζαν. πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν Φ et v, πείσεσθε, ἐπειδὰν ΑΩ recte: alterutro enim l. μετ' ὀλίγον patet delendum esse. quod nisi paullo ante μετ' ὀλίγον ψιλὴν libri tenerent, ego hic servassem et illic potius delerem, ubi inutile est propterea quod ἐπ' ὀλίγον antecessit. οἴχηται ἀποπτάμενος] Hom. Jl. β', 71 de somnio: ᾤχετ' ἀποπτάμενος citante Solano. ἀνεγρόμενοι] ἀνεγειρόμενοι Ω. εὑρίσκητε] εὑρίσκηται] Φ. λιμώττουσιν Ω recte, λιμώττοντες ΑΦ et v. πρὸ ὀλίγου Φ et v, προολίγου Α, πρὸς ὀλίγον Ω. libri δυσά-

τραγῳδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου λιμώττουσιν οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀπορρυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν ἀντὶ πάντων θησαυρῶν καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς ᾐτήσατε τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

ρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς (τὰς pro τῆς Ω) οἰκίας, καὶ —. et graece quidem pro τὰ rescribi τοῖς posset: δυσάρεστοι ἔσεσθε τοῖς —. at multo praestat, id quod supra feci, penitus delere verba: τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, utpote male nata e superioribus hisce: ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας. nam et εὐάρεστος, quod est ap. Xenoph. Memorab. III, 5, 5 et nostrum δυσάρεστος absolute ponunt non solum seriores, ut Pseudoluc. in Cynico § 17, verum etiam attici, in his comici, Nicostratus ap. Stobaeum Ecl. phys. I p. 228 (p. 58 ed. Mein.), Amphis ap. Stobaeum Floril. XCIX, 24 (III p. 242 Mein.) et Diphilus ap. Athen. VI p. 247, d. σὺ ὦ Φ et v, σὺ om ΑΩ. Ἰκάρῳ] ἱκάρῳ Aa. διαλυθείσης] διαλαθείσης Φ. ἀντὶ πάντων Φ et v, ἀπὸ πάντων ΑΩ. ἐφ᾽ οἷς] ὑφ᾽ οἷς Φ. ᾐτήσατε ΑΩΦ et v, ᾐτήσασθε D.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Reitz. I p. 37

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησί, γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον
38 *ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι * γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος·*

Hunc dialogum ab ipso Luciano et eo juvene scriptum esse inter caeteros recte convenit: sed C. F. Rankius (Pollux et Luc. p. 23) itemque J. Bekker Nigrinum alius esse scriptoris opus inepte suspicati sunt. Lucianum priusquam Epicureus evaderet aliquamdiu fuisse Platonicum multis constat argumentis. veluti XXV annos natus philosophum senem audierat (Hermotim. § 24: *πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα*) graecum scilicet idque Athenis: quem fuisse suspicor Taurum, Herodis Attici praeceptorem, philosophum Platonicum (de quo v. Clintonem Fast. Rom. II p. 276 sq.), quem etiam A. Gellius (N. A. II, 2 et XVII, 8) audivit Athenis. aliquanto post Lucianus Romae visum iit Nigrinum, quocum Athenis (Nigrin. § 3 et § 17) notitiam contraxerat. quod ad ipsum Nigrinum adtinet, plures tum Romae fuerunt ‚Nigrini‘ et Avidiae gentis et Pontiae et vero Domitiae, ex qua gente praeter Hadriani insidiatorem alius fuit ‚*Δομίτιος Νιγρῖνος*‘ ap. Galenum XIII p. 1021 ed. Kuhn. quorum ne unus quidem philosophus fuisse dicitur, nedum clarus philosophus, id quod saepe Lucianus testatur, ut § 2: *Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον*. et quum Lucianus ne Romam quidem nominatim adferre usquam ausus sit, ecquis credat Nigrinum Romanum, virum et nobilem et (secundum § 26) divitem pati potuisse, ut Lucianus Syrus et is juvenis sub ipsius Nigrini nomine Romam urbem palam inrideret maximeque detestaretur? immo philosophus invidiam veritus ipso nomine se hic adpellari noluit, idem tamen adeo clare se describi passus est, ut quum ex aliis rebus tum e falso nomine *Νιγρῖνος* verum no-

ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

---

men certo perluceret. neque enim dubito, quin is qui more illorum temporum hic transnominatus et *Νιγρῖνος* dictus est, revera fuerit *Ἀλβῖνος*, Platonicus philosophus, vir Luciano aequalis doctorumque juvenum patronus, ad quem (*Ἀλβίνου τοῦ Πλατωνικοῦ χάριν*) etiam Galenus juvenis librum dederat (I p. 38 Chart. sive XIX p. 16 K.). nempe et nostri dialogi psendonigrinus et verus Albinus ab nugis Neoplatonicorum non minus longe quam ipse Lucianus abhorruit. mutila tamen est et saepe mendosa quae aetatem tulit hujus Albini ‚*Εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς Πλάτωνος διαλόγους*‘, quae quum ab Fabricio in B. Gr. II p. 42 ed. pr. primum edita esset, recusa est ab J. F. Fischero in edit. IV diall. Platonis (Lipsiae 1783) p. 125 sqq., ubi p. 126 Fischer eundem Albinum ostendit etiam ‚*Περὶ τῆς τάξεως τῶν βίβλων τοῦ Πλάτωνος*‘ scripsisse. hunc autem Albinum aequalem fere fuisse Galeno (id est etiam Luciano) jam Fabricius l. l. recte judicavit. at alii tum platonici jam ad ineptias Neoplatonicorum semper illas Luciano invisas propendebant, in his non solum L. Apulejus Madaurensis sed etiam Alcinous, quem Albino nostro antiquiorem paullo fuisse Fabricio placebat. etiam Alcinoi ‚de Platone‘ libellum post alios Fischer edidit l. l. p. 85 sqq., qui platonicus in c. 15 (p. 105) jam ‚*περὶ τῶν δαιμόνων*‘ disseruit, ut neoplatonicum facile agnoscas. Platonicus autem, qni in Crameri Anecd. Paris. IV p. 196, 9 *Ἀλκῖνος* dicitnr, aut omnino non ant summum in *Ἀλκίνους* mntari debet, certe non cum Cramero in *Ἀλβῖνος*. denique quum Lucianus aperte de nobilissimo viro hic loquatur, tenendum est omnes fere illorum temporum ‚Albinos‘ quamvis diversarum gentium nobili loco natos fnisse, ut vel e ‚scriptoribus historiae Augustae‘ cuivis facile patebit.

νιγρῖνον. sec m supra *γρ νηγρῖνον* Q. *νιγρίνῳ. νηγρίνω* Φ, qui sic ubique. sec m supra *η* (ita etiam postea) Q. *γλαῦκ'* Dindorfius pro *γλαῦκα.* *εἰς*] *ἐς* Φ. *ἐκεῖ*] *αὐταῖς* c. *κομίζοι* BQMΩ tertius et (opinor) 𝔄ΓΩ et sec m Φ, *κομίζει* v. *αὐτοῖς*] *αὐταῖς* Yd (et paullo ante c). *δ' εἰ* BQ𝔄ΓΩ (uterque) Φ cum abc. *δὲ εἰ* v.

Νιγρίνῳ] *νηγρίνω* hic suprascr. in Φ. *εὐχόμην ἂν*] *ἐνευχόμην ἂν* Bekker cum dnbitatione. *ἐθέλω*] *ἐθέλων* Q. *ὅτι μὴ*]

ΝΙΓΡΙΝΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΗΘΟΥΣ.

1. *ΕΤΑΙΡΟΣ.* Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέω-
39 ρος ἐπανελήλυθας. οὐ τοίνυν προσβλέπειν * ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς οὔθ' ὁμιλίας μεταδίδως οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας. ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις καὶ τί τούτων αἴτιον; *ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.* τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; *ΕΤΑΙ.* πῶς λέγεις; *ΛΟΥΚ.* ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. *ΕΤΑΙ.* Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ; *ΛΟΥΚ.* καὶ μάλα. *ΕΤΑΙ.* τί δὲ τὸ μέγα

ὅπως μὴ Q. *εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων*] *πρὸς τῶν σῶν λόγων εἴλημμαι* Ω tertius. *Θουκυδίδου*] II, 40: *ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.* *ἡ ἀμαθία*] *ἡ* om Ω. *θρασεῖς*] *θράσος Γ.* *ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς*] *ἀμαθία μὲν θράσος Φ*, quae ex ipso Thucydide interpolata videntur, ut non jam supplere audeamus: *ὅτι ἀμαθία μὲν θράσος [φέρει,] ὀκνηροὺς —.* *ἀπεργάζεται*] *ἐργάζεται Φ.* *ἡ ἀμαθία*] *ἡ* om Ω. *μοι* om Ω tertius. *αἴτιος* om Φ. *ἔρρωσο* Φa.

1. *ΝΙΓΡΙΝΟΣ.*] *νιγρίνου φιλοσοφία* 𝔄, *νηγρίνου* (superscr. η) *φιλοσοφία ΓΦ* et (qui hic desinit) Ω tertius et literis rubris: *νιγρίνου φιλοσοφία* Q, probante Sommerbrodtio. *Νιγρῖνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους* abc. scholiasta cod. B ad h. l. inscribere videtur: *ἔπαινος Νιγρίνου*, in quo scholio abscissa supplebo: *ἐντεῦθεν ὁ λόγος ὁ Ν[ιγρίνου, ὦ] δείξεσθαι Νιγρῖνον τον [φιλόσοφον] ὑπισχνεῖται, πλήρης κ[ολακείας ὤν.] αὐτὸν γὰρ ὑποποιεῖσθαι [διὰ τούτων] τῶν λόγων ἐπείσθη, ἅτε [ἐγκώμιον] τυχὸν καὶ ἔπαινον [Νιγρίνου] διεξιών.* [*ὅθεν*, pro quo cod: *γα...*] *καὶ ἔοικέ μοι κάλ[λιον εἶναι] αὐτὸν ἐπιγράφει[ν ἔπαινον] ἢ περὶ φιλοσόφου [ἤθους].* ipse B hic titulo caret et continuat: *ἔρρωσο* (personae signum) *ὡς σεμνὸς —.* adde aliud scholium ejusdem B infra ad § 26, in quo non ea quae Jacobitius (IV p. 40) inde retulit sed potius haec verba circa finem scholii leguntur: *ὥστε οὐ κατὰ ... φάτητα νιγρίνων τὸ φιλόσοφον. θος*, hoc est: *ὥστε οὐ κατὰ τὸν Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλόσοφον ἦθος.* quum his verbis *Νιγρίνῳ τὸ φιλόσοφον ἦθος* ad inscriptionem hujus dialogi aperte adlusum sit, hunc certe scholiastam liquet inscriptionem vulgatam: *Νιγρῖνος*

τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβὲς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; ΛΟΥΚ. οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ
δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, * ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε 40
καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον; 2. ΕΤΑΙ. μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ τι καὶ λέγεις. ΛΟΥΚ. ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. ΕΤΑΙ. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ηὐξάμην σέ τινι σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν. ΛΟΥΚ. δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην καὶ κόψας τὴν θύραν τοῦ παιδίου εἰσαγγείλαντος ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,
* πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν φιλοσόφων ἐν κύκλῳ 41
κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον καὶ σφαῖρα

ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους jam tum cognitam habuisse et hoc alterum quoque scholium ad § 26 eadem qua ipse codex aut certe perantiqua manu scriptum est. ita vulgatam cui consuetudo Luciani favet inscriptionem ‚Νιγρῖνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους' scholiastae fortassis ipsi quoque traditam acceperant: quam quum adulatione plenam et argumento dissentaneam esse duxissent, temere mutatam voluerunt. ἐπανελήλυθας] ἀνελήλυθας Ω. τί δὲ] τί δαὶ B. τὸ μέγα Solanus. libri τὸ μετὰ —. ἔχωμεν] ἔχομεν B. ἀκριβὲς B𝔄ΓΦTcd. ἀκριβῶς ΩQ et v. ἀντὶ δὲ ἀνοήτου] ἀντὶ ἀνοήτου Q. τετυφωμένου] τετυφλωμένου lectio apud Bourdelotium. vide Hermotim. § 16.

2. ἕκαστα] ἕκαστον M. ηὐξάμην] εὐξάμην B. σέ τινι] σὲ τινὶ Γ. Νιγρῖνον] νηγρῖνον ΓΦ. τοῦ παιδίου B𝔄. τοῦ παιδὸς ΓΩΦQ et v. εἰσαγγείλαντος] ἀγγείλαντος 𝔄. φιλοσόφων BΓΩΦ. σοφῶν (γρ. φιλοσόφων) Q. σοφῶν v et (?) 𝔄. scribo aut cum Hemsterhusio πινάκιόν τισι τῶν —, aut σχήμασι pro σχημάτων hoc modo: πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας, σχήμασι καταγεγραμμένον, ut illud τῶν ἀπὸ γεωμετρίας significet τῶν γεωμετρικῶν. καλάμου] ἢ ἀπὸ καλάμου suprascr. in M et in marg. Φ.

καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα ὡς ἐδόκει πεποιημένη. 3. σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος ἠρώτα ὅ τι πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ, καὶ δῆτ' ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι ὅ τι τε πράττοι καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι τοσαύτην τινά μου τῶν λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, τὰς
42 ἀηδόνας καὶ τὸν Ὁμήρου * λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο. 4. προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου καὶ δόξης καὶ βασιλείας καὶ τιμῆς, ἔτι δὲ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν

---

3. ὅ τι πράττοιμι B𝔄ΓΩQΦ. ὅ τι καὶ πράττοιμι v. δῆτ' Q. δῆτα B𝔄ΓΩΦ et v. ἀρξάμενος B𝔄Γ cum Wyttenbachio. ἀπαρξάμενος ΩQΦ et v. περὶ τούτων B𝔄ΓΩΦ et v. καὶ περὶ τούτων QM. τῶν λόγων ἀμβροσίαν] ita conjeci. τῷ λόγῳ ἀμβροσίαν B. λόγων ἀμβροσίαν 𝔄ΓQΦM et v, ἀμβροσίαν λόγων Ω. τὰς ἀηδόνας] ita conjeci. libri καὶ τὰς ἀηδόνας. Huschkius in Analect. crit. p. 13, Boeckhius ad Pindar. Fragm. p. 569 aliique καὶ τὰς Κηληδόνας scribi voluerunt. at apud Homerum, de quo hic uno quaeritur, neque lusciniae fabulosae neque Κηληδόνες exstant. immo accusativus τὰς ἀηδόνας praegressi τὰς Σειρῆνας adpositio est. Sirenes enim ἀηδόνες dicuntur ab Lycophrone Alex. v. 653: ἁρπυιογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων, quem l. Eustathius spectavit ad Jl. p. 9 ed. Rom: διὸ καὶ τὰς Σειρῆνας ὡς καλὸν ᾀδούσας ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. ceterum Tiberius (ap. Suetonium Tib. c. 70) captiose quaerit, quid Sirenes cantare sint solitae? ἐφθέγγετο (et supra sec m γρ. γξατο) Q.

4. δημοσίᾳ] δημοσίων 𝔄. καταγελάσαι] καταγελᾶσαι Γ (sic). ἔτι δὲ B. ἔτι τε 𝔄ΓΩQΦ et v. καὶ πορφύρας] ἢ πορφύρας B. ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ] ἀναπεπταμένην (c. ras. in ν) τὴν ψυχὴν 𝔄. παντοῖος] καὶ παντοῖος Γ. καὶ ἄρτι μὲν ἐλυ-

φιλτάτων, πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης, καὶ μό-
νον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις, ἄρτι δὲ
ταῦτα μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
δ' ἂν ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-
σθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δή,
τὸ καινότατον, τοῦ * ὀφθαλμοῦ μὲν καὶ τῆς περὶ αὐτὸν 43
ἀσθενείας ἐπελανθανόμην, τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος
κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν
τυφλώττουσαν περιφέρων. 5. προϊὼν δὲ ἐς τόδε περι-
ήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ
ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι καὶ ὅλως μικρὸν
οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπον-
θέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς
τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ.
θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω
ποτὸν αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν καὶ διπλασίως ὑπὸ
τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος
καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. 6. *ΕΤΑΙ.*
καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ
σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε,
αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν
[αὐτῶν] οἶμαι θέμις, ἄλλως * τε καὶ εἰ φίλος καὶ περὶ 44

πούμην] haec om 𝔄. μοι τῶν φιλτάτων om Φ. πλουτε pm Γ, sec πλούτου τε. μόνον οὐκ] μονονοὺκ Γ, γρ. μονονοὺκ supra rc m Q. ταῦτα μὲν] ita conjeci. similiter Lehmannus: αὖ ταῦτα μὲν —. libri αὐτὰ μὲν —. ἔχαιρον δ' ἂν 𝔄ΩQΦYac. ἔχαιρον δ' ἂν B et qui αὖ Γ, ἔχαιρον δ' αὖ v. περὶ αὐτὸν] περὶ αὐτῶν abn (n etiam τῶν ὀφθαλμῶν pro τοῦ ὀφθαλμοῦ). ἐπελανθανόμην] ἐπελαθόμην Φ. καταμικρὸν abc.

5. ἐπεκάλεις libri omnes, nullus ἐνεκάλεις. vide nostra ad Tim. § 14 fin. γαῦρος γὰρ ὑπὸ Φ. γᾶβρος (γρ. γαῦρος) Q. γαῦρός — εἰμι] γαῦρός τε γὰρ εἰμι καὶ μετέωρος ὑπὸ τοῦ λόγου 𝔄. οἷόν περ] ὅπερ Ω. οἷονπερ (γρ. ὅπερ) Q. οὕτως σοι Φ. ἔνθεος B𝔄ΓΩΦ et v. ἔνθους Mabc. ἔνθους[εο] Q.

6. τοῦτο τε[γε] Q. ἂν om Ω. libri καταφρονεῖν αὐτῶν, quae nunc collato Hemsterhusio ita emendo: καταφρονεῖν τινῶν. vide supra c. 1: ὡς σεμνὸς ἡμῖν — οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς

τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. ΛΟΥΚ. θάρρει, ὦγαθέ· τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς, καὶ εἴ γε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην. ἐπεὶ κἄν τις μὴ παρὼν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα. * 7. καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίας οὐ παρούσης τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων

ἔτι ἀξιοῖς et c. 5 init. nam αὐτῶν e superioribus αὐτῶν ἀκοῦσαι male repetitum est. eleganter tamen Urbanus probante Bekkero οὐδὲ φθονεῖν αὐτῶν, denique aliter alii conjecerunt: de ipso enim vitio dubitari nequit. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος Hemsterhusius et Schaefer (Praef. ad Julian. p. X), ἄλλως τε εἰ φίλος Φ, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος v. ὦ ἀγαθέ Γ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ B𝔄ΓQ et v. τοῦτο γάρ μοι τὸ τοῦ Ω, τοῦτο γὰρ τὸ τοῦ Φ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ cd. Ὁμήρου] Il. Θ, 293. καὶ εἴ γε] καὶ εἴτε ΓQ.

μὴ om Ω. μὴ ἔφθης] μή μ' ἔφθης Valckenarius ad Eur. Phoen. v. 982 sine causa idonea. κἄν τις μὴ] κἂν μή τις transponit Cobetus V. L. p. 222, quod attice potius κἂν μηδεὶς dicendum erat. ego malim: κἂν μὴ παρών τις τύχῃ. vide tamen infra § 23: εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. καὶ οὕτω] καὶ οὕτως a. ἐμαυτὸν] ἑαυτὸν 𝔄.

7. παιδικῶν] παίδων 𝔄. γοῦν] γ' οὖν Γ. ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν d et (?) 𝔄 cum Vorstio. ἄγουσιν ἐν τοῖς ἐμποσὶν Γ, ἄγουσιν ἐν τοῖς ἐν ποσὶν BΩΦ et v, etiam Q (hic adscripta explicatione τοῖς πάθεσι τοῖς σύνεγγυς). Hemsterhusio Jensii conjecturam: ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσίν unice probanti nostrum in D. Mort. XV, 3, Catapl. 11 (et Toxar. 39) olim opposui. συναγείρων] συνεγείρων Φ. ἐμαυτὸν] ἑαυτὸν (sic; μ superscr.) Ω. ὑπ' ἐμοῦ] παρ'

καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων οὐ μικρὰν ἔχω παρα-
*μυθίαν. * καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ* 46
πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω πᾶσι
μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα
ἐκεῖνον οἰόμενος, ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ
πρός με λέγοντος· ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω
τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται καὶ
τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ
τοι κατὰ τὸν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον
τοῖς ἀκούουσι. 8. *ΕΤΑΙ. παῦε, ὦ θαυμάσιε, μακρὸν*
ἀνακρουόμενος καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.
*ΛΟΥΚ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω * χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο,* 47
ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύ-

ἐμοῦ Q. *τὰ αὐτὰ* B𝔄ΓΩQΦcd, *τὰ αὐτοῦ* ab. *ὅταν*] *ὅτ' ἂν* Γ, quod idem est. *καὶ γάρ τοι*] *καὶ γάρ τι* Φ. *τὸν κωμικόν*] *σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπόλιδος* scholiasta. dicit sumtum e *Δήμοις* (ap. Diodor. S. XII, 40 fin., Plinium Epist. I, 20 § 17 et schol. Aristoph. Ach. v. 529) versum hunc: *τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.* *ἐγκατέλιπεν* et mox *ἀκούουσιν* Γ. *ἐγκατέλιπέ τι κέντρον* B𝔄ΩQ et v. *ἐγκατέλειπέ τι κέντρον* Φ et *ἐγκατέλειπε* quidem fortassis ex Eupolidis versu olim adscripto. at Eupolis hoc voluit: ‚relinquere solebat‘, Lucianus non item. eodem modo etiam alibi variatur (vide Raspium De Eupol. *Δήμοις* p. 21 et Meinekium Fragm. Com. II. I. p. 460). sed pro verbis *τι κέντρον* Hemsterhusius et cum Schmiedero Bekker ex ipso Eupolide *τὸ κέντρον* non male conjecerunt. quanquam Hemsterhusio olim opposui Tullium item Eupolidis memorem De Oratore III, 34 § 138: ‚tantamque in eo vim fuisse ut in eorum mentibus qui audissent quasi aculeos quosdam relinqueret.‘

8. libri *μικρὸν ἀνακρουόμενος*, quod L. Bosius et ipse T. Hemsterhusius vertunt: ‚paulum retrocede‘, ad dictionem *πρύμναν ἀνακρούεσθαι* aberrantes. at Lucianus longam praefationem tandem finire jubetur, ut etiam e c. 10 et c. 12 init. certo adparet. jam quum citharoedi praeludentes *ἀνακρούεσθαι* dici soleant, ad rhetorum quoque prooemia hoc verbum apte transferri potest. quare h. l. jam olim probante Sommerbrodtio *μακρὸν* pro *μικρὸν* correxi i. e. ‚desine longo prooemio uti‘. possis etiam *μακρὰ ἀνακρουόμενος* collato hoc ipso *μακρὰ προοιμιάζεσθαι* apud nostrum in Bis Accus. c. 26. *ἀναλαβὼν ἤδη* B𝔄ΓΩQ et v. *ἀναλαβὼν*

λους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τού-
των καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα καὶ τὸ τελευταῖον
ἐκβαλλομένων, καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόν-
των τε καὶ νενικηκότων; *ΕΤΑΙ.* πολλοὺς οἶδα τοιού-
τους. ἀλλὰ τί τοῦτο; *ΛΟΥΚ.* δέδοικα μή σοι μεταξὺ
δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι, τὰ μὲν ἀτάκτως συνεί-
ρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν
διαφθείρων, κᾆτα προαχθῇς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶ-
ναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθο-
48 μαι, ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν * ἔοικε
συνεκπίπτουσα καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα.
9. τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ
μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυ-
νος καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ
μέλον τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ πραγμάτων. ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ
σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμὶ τὴν μνήμην ὑπο-
κριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων.
ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω
πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.
49 10. * *ΕΤΑΙ.* ὡς εὖ γε νὴ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν

αὖθις Φ. περιάγων libri recte etiam Q qui addit pro glossa βραδύνων. ἀλλ' ἐκεῖνο] ἀλλ' ἐκεῖνο γε Φ. νηδία Γ. τοτελευταῖον Q ut solet. πολλάκις om Q. ΛΟΥΚ. om 𝔄. δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας 𝔄ΓΩQ et v. δὲ καὶ ὑπ' ἀσθενείας Φ. ἐνίοτε καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας B (sic). hinc licet fortasse verba καὶ αὐτόν delere, sed minime necesse est. προαχθεὶς Ua et (qui more suo κᾶτα) B. συνεκκύπτουσα (γρ. συνεκπίπτουσα) Q. καὶ τὸ] κατὰ suprascr. in Q. Sommerbrodtius verba τὸ ἐμὸν μέρος delebat.

9. μέμνησό μοι] μέμνησθέ μου 𝔄. ἡμῖν B𝔄ΓΩQΦYcd. ὑμῖν ab. πόρρω που Hemsterhusius. libri πόρρω ποι. μέλον] μέλλον B. ἐν τῷ θεάτρῳ] ita conjeci. libri ἐν θεάτρῳ. πραγμάτων. ἐγὼ δ' B𝔄ΓΩQΦ. πραγμάτων etiam Ycd. vulgo autem: πραττομένων. ἐγὼ δέ —, οὐδὲν — διαφέρων] transpono sic: τὰ ἄλλα οὐδὲν ἀγγέλου τραγικοῦ διαφέρων. καὶ ἄλλως] κἂν ἄλλως B, qui pro ὥστε κἂν paullo ante: ὥστε κὰν, mox autem recte: ἐμὲ δὲ κἂν —.

10. ὡς εὖ γε] ὑπέρευγε Schwidopius Obs. Luc. IV p. 16.

τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμος. ἢν δὲ διαμέλλῃς, μνησικακήσω τε παρὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

11. * *ΛΟΥΚ. καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι, κἀκεῖνα δὲ, ὅτι οὐχ ἑξῆς οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ· πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον· οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος ἢ Κρέοντος ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες,*

---

illud graecitatis est cadentis pro attico *εὖ γε* sive *ὡς εὖ* (similiter Aristoph. Equit. v. 101). *τὸν τῶν*] *τὸν* om B, *τῶν* om *Ω*. *ἔοικας*] *ΛΥΚ. ἔοικας* 𝔄, qui etiam infra § 38 (bis) pro ‚Luciano‘ nomen habet ‚Lycini‘, fortassis recte. *τυγχάνεις τῇ μνήμῃ*] *τῇ μνήμῃ τυγχάνεις Ω* et in quo vulgata adnotatur Q. *τυγχάνεις εἰς τὴν μνήμην* Hemsterhusius. *οὐδὲν οὖν* B𝔄*ΓΩ*Q*Φ*abc. *οὐδὲν ἂν οὖν* Bourdelotiana et Reitziana mero errore. *σοι δεῖ*] *δεῖ σοι Ω* et (in quo *γρ. σοι δεῖ*) Q. *ἕνεκα* om *Ω*. *ἕτοιμος* B*ΓΩ*Q*Φ*, *τὸν ἀγῶνα ἕτοιμος* (sic) 𝔄, *ἑτοιμός εἰμι* v. vide Elmsleium ad Eurip. Med. v. 599. *διαμέλλῃς* B𝔄*ΓΩ*Q*Φ* et v. *διαμέλῃς* abc.

libri *μνησικακήσω γε*, pro quo recte ego olim scripsi (nunc etiam Bekker et Dindorfius) *μνησικακήσω τε —*. possis tamen (id quod Sommerbrodtio probavi): *ἢν δέ γε διαμέλλῃς, μνησικακήσω παρὰ —*. adolescens dixeram *γε* fortasse delendum esse.

11. *καὶ ταῦτα μὲν*] haec non muto sed confero infra § 25 med. *ἐβουλόμην μὲν ἂν Φ*. *κἀκεῖνα δὲ*] olim frustra conjeceram proxima lectione ductus: *κἀκεῖνα δέ γε* eodemque modo Schwidopius et Sommerbrodtius. *ὅτι οὐχ* B𝔄*ΓΩ*Q. *ὅτι γε οὐχ* v. et fortasse *Φ*. *οὐδὲ — ἀδύνατον* om *Ω*. *ῥῆσίν τινα*] non recte Hemsterhusius *ῥῆσιν μίαν* conjecit. vide meas Quaestt. Luc. p. 39. *περιθεὶς*] malim *περιθήσω*. *ἢ καὶ Ἡρακλέους*] *ἢ ἡρακλέους Ω*Q. *πρόσωπον*] *προσωπεῖον* Yd, *προσωπείων* c. *χρυσίδας*] frustra Hemsterhusius *ξύστιδας* conjecit probante Cobeto

χρυσίδας ἠμφιεσμένοι καὶ δεινὸν βλέποντες καὶ μέγα κεχηνότες μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι πολὺ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοὐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι. 12. ΕΤΑΙ. οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ
51 χρώμενος. * ΛΟΥΚ. καὶ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται, ἀλλ' ἤν καί τις ἀφί-

---

V. L. p. 222. nam ut *πορφυρίς* ita etiam *χρυσίς* vestem significare potest. deinde hoc ipsum tragici regis pallium dici videmus *χρυσόπαστον στολὴν* (*ἐσθῆτα*) in Icaromen. § 29 atque Necyomant. § 16 et *χλαμύδα χρυσόπαστον* in Gallo § 26 itemque a Polluce IV, 116: *χλαμύδα διάχρυσον, χρυσόπαστον*. Lucianus dicit *χρυσεοπήνητα φάρεα* (Eurip. Orest. 840), picturatas auri subtemine vestes (Verg. Aen. III, 483. cf. Horat. Carm. IV, 9, 14). jure igitur h. l. Sommerbrodtius *χρυσίδας* servat servatumque tuetur.
libri *πολὺ* (*πολλω* 𝔄 sic) *ταπεινότερον. ἵν'* (*ἵν'* sec m 𝔄, *ἵνα* Ω) *οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι πάνυ μεῖζον* —. ego primum *πολὺ* (ante *ταπεινότερον*) delevi ac tum pro his *πάνυ μεῖζον* rescripsi *πολὺ μεῖζον*. at Bekker et Dindorfius non utroque altero tamen vitio sublato *πολὺ ταπεινότερον* et *πολὺ μεῖζον* ediderunt. immo *πολὺ* pro varia lectione ad verba *πάνυ μεῖζον* margini adscriptum et loco insertum alieno fecit ut *πάνυ μεῖζον* error errorem *πολὺ ταπεινότερον* traheret, cujus generis vitium etiam infra § 24 commissum est. *πάνυ μεῖζον* scribere non licuit Luciano, post cujus aetatem sane *πάνυ* etiam cum comparativo jungi coeptum est.
καταισχύνων] *κατ' ἀσχύνων* Γ. *τὴν σκευὴν καταισχύνω*; Φ. *τοὐμοῦ*] *τοῦ μοῦ* B. *ἵνα μὴ — ὑποκρίνομαι*] Rhetor. Praec. § 12.
12. *ἀνὴρ* olim scripsi pro *ἀνήρ*. *παύεται* Ω, *παύεται* sed γρ. *παύσεται* (haec Luciani sunt, tum amicus loquitur *καὶ μὴν* —) Q. *ἀθηνησιν* (sic) BΓ. *ὅτι φιλοσοφίᾳ* B𝔄ΓΩQΦabc. *οἳ φιλοσοφίᾳ* Bourdelotiana et Reitziana per errorem. *εἰσι*] *εἰσιν* Γ. *ἀστῶν*] *αὐτῶν* 𝔄. *εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς*] *εἰσάγειν αὐτοὺς* B.

κηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν. 13. ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλ' ἐπίσημος καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον, καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν οὐ πικρῶς οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει καθ' ὅν τινα τρόπον βούλεται βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἀν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν * θλίβων 52
τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λούμενος· καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων,

---

βιάζεται a. libri *εἰ καί τις ἀφίκηται*, praeterquam quod pro *εἰ* habet Ω *ἦν* (in rasura). ego hodie scripsi *ἦν* pro *εἰ* post Belinum, Lehmannum, Dindorfium, quum olim *εἰ καί τις ἀφίκετο* conjecissem. at Sommerbrodtius defendit vulgatam. *παραπαιδαγωγοῦσι*] *παιδαγωγοῦσι* Ω. *τὸ καθαρὸν*] *τὸ καθάρειον* Cobetus V. L. p. 81: frustra. *μεθιστῶσιν* B.

13. *γοῦν*] *γ' οὖν* Γ. *μάλ' ἐπίσημος* B𝔄ΓΩQΦ. *μάλα ἐπίσημος* v. *αὐτὸς μὲν οὖν* Q. *δ' ἄρα*] *δὲ ἄρα* Ω. *πικρῶς*] *πικρὸς* pm. *πικρῶς* sec m. Γ. *βούλεται* B𝔄ΓΩQΦ. *βούλοιτο* v. *βιοῦν* BQ et v, *μὴ βιοῦν* 𝔄ΓΦ, *μὴ βιοῦν* etiam Ω (sed *μὴ* in rasura). lectionem *μὴ βιοῦν* probat Sommerbrodtius, fortassis recte. *τοῖς οἰκέταις*] *τοὺς οἰκέτας* 𝔄Γ. *δέδοικε*] *δέδοικα* Q solus. *παραπόληται* B𝔄ΓΩQΦΥ. *παραπόλυται* abcd, *παραπόλυται* v. *λούμενος* Jacobitius, *λου' μεν°* (ō eraso) B. (ad *λούμενος* nulla varietas notatur ex 𝔄ΓΩ), *λουόμενος* QΦ et v. *ἀκούων ἃ ἦν*] in his post Hemsterhusium Cobetus V. L. p. 82 et Dindorfius obhaeserunt. at vide quae diximus ad Luc. Alexand. § 9 (p. 10). *ἔαρ*] *ἔαρ* B. *τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ*] haec aliter ac vulgo interpretor. ,mirum, inquit, ni matris hae deliciae sunt' (,ein Muttersöhnchen'). idem Electra sorori exprobrat

ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καί, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καί, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τἄλλα δὲ οὕτως ἐπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη καὶ παρὰ πολὺ
53 βελτίων ἀπῆλθε δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. * 14. ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, τοὺς δὲ ἰδόντας ἐλεῆσαί τε καὶ παραιτεῖσθαι καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστιν. ἀπέφαινε δὲ φιλοσοφίᾳ συνῳ-

---

in Soph. El. v. 358: *νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς | πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ | τῆς μητρὸς —.* *τἄλλα* Q, *τἆλλα* Ω, *τὰ ἄλλα* B𝔄ΓΦ et v. *ἐπέσκωπτον*] ita ob superiora correxi. libri *ἀπέσκωπτον.* *καταμικρὸν* abc. *παρὰ πολὺ* B pro *παραπολύ.*

14. *πολλῆς τινος (γρ. φωνῆς τινος)* Q. *παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην* om pr m Q. *βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον*] i. e. ‚vestem non candidam, sed **pullam**', qua in luctu potius induti erant. ita unus fere Solanus recte explicavit collato Hegesippo comico ap. Athen. VII p. 290, c (v. 13). *παραιτεῖσθαι*] malim *παραιτήσασθαι.* *ἀνειπόντος*] *εἰπόντος* Ω et (qui addit *γρ. ἀνειπόντος*) Q. libri *ἐποίησε τοιαύτῃ*, sed *ἐποίησεν ἐν τοιαύτῃ* primus correxit Hemsterhusius et ad h. l. et ad Aristoph. Plut. p. 479 et in Anecd. p. (30) sqq. *μιᾷ φωνῇ πάντας* BΓΩQ et v, *μεγάλῃ φωνῇ πάντας* 𝔄, *πάντας μιᾷ φωνῇ* Φ. *αὐτῷ τοιαῦτά*] *αὐτῷ τὰ τοιαῦτά* ΩQ. *ἑτέραν (γρ. ἕτερα)* Q. *τοιαῦτά τε συνεπῄνει (γρ. ταῦτά τε οὖν* (sic) *ἐπῄνει)* Q. *πρὸσ ἔτι* B, *προσέτι (γρ. πρὸς ἔτι)* Q. *ἐστιν* B𝔄ΓΩQΦ. *ἐστι* vulgo quod om a. *ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφίᾳ* v. *ἀπεφαίνετο φιλοσοφίᾳ* BΦ et (qui distinguit *ἀπεφαίνετο.*) Q, et ut videtur 𝔄ΓΩ, sed Γ in marg. (m. s. XIV vel XV) *καὶ ἀπεφαίνετ φιλοσοφίᾳ* (i. e. *γρ. καί· ἀπεφαίνετ φ.*). ego dudum

δὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν * καὶ καθαρὸν 54
ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλού-
του καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ καὶ τὸ πρὸς τὰ φύσει
καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον μάλιστα ἡρμοσ-
μένον. 15. ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ καὶ χρυσῷ κεκήληται
καὶ πορφύρᾳ καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος
μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ
ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος,
ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας ταύτῃ μόνῃ
λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος
δὲ πότων καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας καὶ ἀπά-
της καὶ ψευδολογίας, ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρου-
μάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ * διεφθορότων ᾀσμά- 55
των, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.
16. μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,

---

correxi: ἀπέφαινε δὲ φιλοσοφίᾳ probante Sommerbrodtio. medium h. l. non minus ineptum est quam in Parasito § 25, ubi Cobetus Marciani indicio ἀποφαίνεις restituit. φιλοσοφίαν X. τὸ πρὸς τὰ φύσει olim correxi. plerique libri et v: τῷ πρὸς τά φύσει, sed 𝔄: τῷ πρός τὴν φύσιν. minus bene Bekker et Dindorfius: καὶ πρός (deleto τῷ) τ. φ. μάλιστα BΓ, ὦ μάλιστα 𝔄, ὡς μάλιστα ΩQΦ et v. et X in hoc lemmate: ὡς μάλισια ἡρμοσμένον. infra sane § 15 haec opponuntur: τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. at h. l. ὡς omnino delendum puto adscita conjectura mea τὸ pro τῷ. neque enim (quod est δὶς ταυτόν) supplere licet: προαιρουμένῳ [πρέπειν] τὸν ἐκεῖ βίον, ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. sed lemma scholii quod modo dixi in Galei collectaneis teste Solano infra ad c. 26 adscriptum est: quo lemmate neque ipse Solanus nec vero Hemsterhusius ad scholia § 19 fin. (I p. 58 ed. Reitz.) recte usi sunt. immo ad nostrum locum haec verba unice spectant totumque scholium (uti nunc etiam BΓ et partim 𝔄 docent) hocce fuerat: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον] γρ. μάλιστα ἡρμοσμένον.

15. κεκήλληται Φ, κεκόλληται 𝔄. μετρεῖ B𝔄ΓΩQΦ cum Hemsterhusio. μετροῖ v. τά πάντα BΓQΦ et v, sed τὰ om 𝔄Ω. λατρεύειν] δουλεύειν ΩM et qui γρ. λατρεύειν Q. κρουμάτων τεως καὶ Q. καὶ in marg. adscr. Ω. τερεττισμάτων Φ. ‚διατριβήν] τοιαύτην διατρ.‘ 𝔄. videtur pro τὴν ἐνταῦθα διατριβήν 𝔄 exhibere: τὴν τοιαύτην διατριβήν.

16. μεσταὶ — ἀγοραί] ex Arati Phaenom. v. 2 sq. vide nos

πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς δὴ ῥεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία καὶ φιλαργυρία καὶ ἐπιορκία καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον· παρασύρεται δὲ [ὑπὸ τῶν ἡδονῶν] τῆς ψυχῆς ἐπικλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς καὶ ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
56 τοιαύτην * ἀπέφαινε τὴν πόλιν καὶ τοιούτων διδάσκα-

---

ad Icaromen. § 24. ὤτων καὶ pr m Q. καὶ ἀφροδισίων B𝔄Q. καὶ δι' ἀφροδισίων ΓΩΦ et v. ὑφ ἧς δὴ B, ὑφ' ἧς δὴ 𝔄ΓΩQΦTYcd, ὑφ' ἧς δὲ v. ἀενάῳ BΓΩ, ut olim edideram. ἀεννάῳ 𝔄QΦ et v. καὶ φιλαργυρία καὶ ἐπιορκία B𝔄ΓΩQ et v. καὶ ἐπιορκία καὶ φιλαργυρία Φ. τοιοῦτο] τοιοῦτον Ω. libri φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς —. Schmieder verba ut nunc est absurda τῶν ἡδονῶν delebat, ego olim conjeceram dativis non bene collocatis: φῦλον τῇ ἡδονῇ· π. δ. τ. ψ. mox autem hac transpositione vidi utendum esse: φῦλον· παρασύρεται δὲ [ὑπὸ τῶν ἡδονῶν] τῆς ψυχῆς —. quum enim verba ὑφ' ἧς δὴ longo spatio diremta praecedant, notio ipsa videbatur repetenda esse. licuit autem sive ὑπὸ τῆς ἡδονῆς scribere (qui singularis et § 15 et 16 antecessit) sive ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, quod ἡ ἡδονή et αἱ ἡδοναί ab Luciano aliisque promiscue usurpantur.

ἐπικλυζομένης Hemsterhusius. libri ὑποκλυζομένης pessime.

δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος B𝔄ΓΩQΦ et v. ἰλύος (ἰλυ c) ἀεὶ πιμπλάμενος RTYcd, quam lectionem ab Sommerbrodtio et in Obs. L. IV p. 17 Schwidopio quamvis acute defensam mali correctoris esse Hemsterhusius judicavit et ipsi nunc codices docent. illud quoque Hemsterhusius ostendit ab imagine transiliri ad imaginem atque animum, qui modo dictus erat diluvio voluptatum obrutus esse, eundem nunc dici tanquam siti exarescere. hoc unum nescio quo modo virum summum fugit, scripturam antiquam δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος corruptam esse (neque enim siti replemur sed potu), alios non fugit ut Geistium et Dindorfium, quorum conjecturas omitto. ego multis frustra tentatis postremo voces duas excidisse censui itaque scripsisse Lucianum: διψῇ ἀεὶ καὶ οὐδέποτε πιμπλάμενος —. cum verbis ὁ χῶρος διψῇ compara locum ab Hemsterhusio allatum Disp. c. Hes. § 7: ἢν — διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, denique cum his omnibus διψῇ ἀεὶ καὶ οὐδέποτε πιμ-

λον ἀγαθῶν. 17. ἐγὼ γοῦν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος ἐπιστήσας ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν,

ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους καὶ δεῖπνα καὶ κόλακας καὶ μιαιφονίας καὶ διαθηκῶν προσδοκίας καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας μήτ' ἀπαλλάττεσθαι μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; 18. οὕτω δὴ βουλευσάμενος καὶ καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φησίν,

ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος, * ἔκ τε κυδοιμοῦ, 57

τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ· καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν

πλάμενος confer De Dipsad. § 9 med. et Tulliana in Paradox. I, 1 § 6: ‚neque enim expletur unquam nec satiatur cupiditatis sitis.' ἀνθεῖ] id jam olim ab Hemsterhusio defendi allatis Aesch. Agam. v. 1114 et Soph. Philoct. v. 259, defenderatque Schneiderus in lexico s. v. Ἀνθέω. adde Hermannum ad Aesch. Agam. v. 637. πολλαῖς ταῖς ἀγρίαις Φ. plerique libri et vulgo τοσούτων, sed 𝔄: τοιοῦτον. ego jam olim ob anaphoram correxi τοιούτων probante Sommerbrodtio idque nunc 𝔄 codex liquido confirmat.

17. ἐγὼ γοῦν Bekker. ἐγωγοῦν B, ἔγωγ' οὖν v. τοπρῶτον Qbc. ἐμαυτὸν] ἐμαυτοῦ Y. τῆς τοιαύτης ἀφίξεως Q. δὴ om Ω. τὰ τοῦ Ὁμήρου] τά τε τοῦ ὁμήρου Γ, τά γε τοῦ ὁμήρου Φ. τίπτ' αὖτ' 𝔄ΓΩa (cum Homero Od. λ', 92), τιπταῦτ' B, τίπτ' αὖ τ' Φ, τίπτ' αὖ v. ἴδῃς] ἴδῃ Homerus. πράξειν] πράξαι Γ m sec.

18. ὁ Ζεὺς — κυδοιμοῦ] Il. λ', 163: Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης, | ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ. φησὶν Q solus, φασὶν B𝔄ΓΩΦ et v. τὸ λοιπὸν

πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα· παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. 19. εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι καὶ ἀντιλαμβανομένοις, ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτά, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δειλὸν γάρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον,
58 ἀλλ' ἀκούοντα * καὶ λελυμένον καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.
20. ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ

B pro τολοιπόν. ὀκουρεῖν εἰλόμην (o in ras, pr m α) B. προτιθέμενος B𝔄ΓΩQ et v. προστιθέμενος Φ et scholiasta diserte. τοῦτο δὲ καὶ πεῖραν B𝔄ΓΩQΦ, τοῦτο δὲ πεῖραν v.

19. κακῶν] κακὸν sec m Q. sed verba εἰ — εἰπεῖν ad superiora referuntur § 12: ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, ex quo patet voce ἔπαινος utrobique ‚encomium' significari, cujusmodi scriptio hodieque exstat Aristidis rhetoris ‚Ῥώμης ἐγκώμιον'. itaque verbis χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν principio hoc inest: ‚decet malorum quoque encominm dicere', id quod in epitaphiis item factum scimus teste etiam Platone in Menexeno p. 234 St. (II. 3 p. 378 B.): καὶ ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐὰν φαῦλος ᾖ. non dnbito tamen qnin haec verba χρὴ — εἰπεῖν in proverbium abierint, cujus proverbii quaenam vis fuerit verbis declarabo Tullianis De Offic. III, 1 § 3: ‚sic ab hominibus doctis accepimus — oportere — etiam excerpere ex malis, si quid inesset boni'. aliud est (non prorsus tamen dissimile) Sophocleum illud in Oedip. Col. v. 1697: ‚πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις'. ἀντισχεῖν] non bene Bekker ἀντίσχειν edidit, quod Lucianus dicturus erat ἀντέχειν. ἀλλ' ἀτεχνῶς] ἀλλὰ ἀτεχνῶς BΓ. δεῖ B𝔄ΓΩQΦ et v. δὴ a. δειλὸν] δειλῶν ΩQ. μηδὲ] μὴ δὲ Q, μὴ Γ.

20. ἄνοιαν] ἔννοιαν B. τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν] ψυχῆς ἀγαθῶν μὴ καταφρονεῖν 𝔄, ψυχῆς ἀγαθῶν καταφρονεῖν et in marg μὴ καταφρονεῖν M. τὸν δ' Lehmannus pro τόνδ'. post ἐκ πένητος libri: ἢ βασιλέα τὸν δὲ φίλον τούτου τὸν δὲ ἐχθρὸν τὸν δὲ φυγάδα. B δὲ semel habet breviatum in verbis τὸν δὲ φίλον itemque semel μὲν et δὲ quater duplici accentu (de qua re Bastius

*δράμασι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν
δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα, τὸν δὲ σατράπην ἐκ πένητος
ἢ βασιλέα, τὸν δὲ φίλον τούτου, τὸν δὲ ἐχθρὸν, τὸν δὲ
φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι
καίτοι μαρτυρομένης τῆς Τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι
βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες ὀρέγονται καὶ
πλούτου καὶ δυναστείας καὶ μεστοὶ περιΐασι πάντες οὐ
γιγνομένων ἐλπίδων.* * 21. *ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν* 59
*ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο
ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες
αὐτοὶ καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες καὶ τοὺς δακτυ-
λίους προτείνοντες καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκα-*

---

ad Grogor. Cor. p. 824). sic igitur libri absurde. neque unum est membrorum oppositorum par, sed paria sunt duo generis etiam diversi, quorum prius verba *τὸν μὲν — ἐκ πένητος* complectitur, in altero quod ab *ἤ* incipit justam oppositionem hoc modo consecutus sum: *ἢ τὸν μὲν φίλον τούτου βασιλέα, τὸν δὲ ἐχθρὸν φυγάδα.* alio tempore lenius etiam ita correxi: *ἢ βασιλέα μὲν τὸν φίλον τούτου, τὸν δὲ ἐχθρὸν φυγάδα,* quod haud scio an alteri praestet. *μὲν* particulae ita trajectae exemplum memini Aristophaneum in Acharn. v. 33 (plura dedit Hartungus: Partikeln der gr. Spr. P. II p. 416). de re ipsa confer Necyomant. § 14. in librorum scriptura etiam Seager et Sommerbrodtius optime haeserunt. denique *τούτου* est ,noti illius', ut in locis Heindorfi ad Plat. Phaedon. p. 69, c. dicit autem vel imperatorem ipsum vel ejus amicum, qualis olim fuerat Sejanus. *τοῦτο γάρ τι καὶ* Φ.

μαρτυρομένης B𝔄Γ, *μαρτυρουμένης* QΦ et v, *μαρτυρουμένους* Ω. *Τύχης* Bourdelotius pro *τύχης*. *αὐτῶν*] *αὐτὸν* 𝔄. *ὁσημέραι*] *ὅσαι ἡμέραι* cd. *περιΐασι* B𝔄ΓΩ et (supra scriptis *περινοστοῦσι, περιέρχονται*) Q. *περιίᾶσι* v et fortasse Φ. *γιγνομένων* Q et v. *γινομένων* B𝔄ΓΩΦ.

21. *ἐπὶ τοῖς* Hemsterhusius. libri *ἐν τοῖς*. respicitur enim ad § 18 fin: *τοῦτο μὲν — δυνάμενα.* ante *πῶς* sive *ο* sive *ο* litera deleta in B. *μὲν πλουτοῦντες* B𝔄ΓΩQΦ et edd. veteres. (cf. tamen de Ω Codd. Marc. lectt. p. 99 ed. Sommerbr.) sed *μὲν οἱ πλουτοῦντες* Yd recte probante Solano. nam huc refertur § 22 init. libri *δακτύλους*, cujus loco Marcilius *δακτυλίους* bene correxit ob antegressum *πορφυρίδας*. *κατηγοροῦντες*] i. e. ,prodentes'. vide Wyttenbachium ad Plat. Phaedonem p. 73 B (p. 186

*λίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν; οἱ δὲ σεμνότεροι καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα καὶ τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ἕστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατώμενον. * ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. 22. πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοῖς καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι, νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες καὶ κόλακες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον ἢ ὕβριν καὶ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις*

---

ed. Lips.). *ἀπειροκαλλίαν* Q pr m. *τοὺς ἐντυγχάνοντας*] *τοὺς* om a. *ἀλλοτρίᾳ φωνῇ*] prorsus ita Sophocles in Oed. C. v. 144: *ἀλλοτρίοις ὄμμασιν.* et de his ipsis Romanis Plinius N. H. XXIX, 8: ‚alienis pedibus ambulamus, alienis oculis agnoscimus, aliena memoria salutamus, aliena vivimus opera —.' *αὐτοὺς*] *αὐτοῖς* 𝔄.

καὶ ὑποκύψαντα om Ω. *καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν* ΒΓΩQΦ et v. *καὶ πόρρω τὴν ψυχὴν* 𝔄. sed *πόρρωθεν* recte delevit Lehmannus, quod e praegressis verbis *οὐ πόρρωθεν* male inrepsit. *τὸ πάθος αὐτῆς*] *τὸ πάθος αὐτοῖς* Φ. *μηδὲ*] *μὴ δὲ* Γ. *ὁ δ'* Jacobsius. *ὃ δ'* B. *ὅδ'* v. libri *ὅτι μηδὲ* (*ὅτι μὴ δὲ* B ut solet). recte puto Sommerbrodtius *ὅτι μὴ* emendavit.

22. *πολὺ*] *πολλὺ* 𝔄. *προσιόντες αὐτοὶ* libri, sed *προσιόντες αὐτοῖς* olim correxi probante Sommerbrodtio. *ἐμφαγόντες* (*γρ. ἐκφαγόντες*) Q. *ἐμπιόντες*] *ἐκπιόντες* sec m Q. *τοτελευταῖον* Q. *ἀπίασιν*] *ἀπέρχονται* superscr. in Q. *καὶ μικρολο-*

μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες * αὐτῶν κατα- 61
κλιθέντες ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. 23. ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοὺς ἐκείνοις καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι καὶ προελθόντας ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλίας, οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν τοὺς πλουσίους, δεομένους μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ
ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος * καὶ τῶν οἴκων τὸ 62
μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν ὡς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὴ ἔχει, μηδὲν

γίαν Q, ἢ μικρολογίαν BΦ et v. (si fides silentio, καὶ μικρολογίαν habent 𝔄ΓΩ, uti Q). κατακλιθέντες] κατακλειθέντες 𝔄.

23. αὐτοὺς (αὐτοῖς c) ἐκείνοις Bcd, αὐτοῖς ἐκείνοις 𝔄, αὐτοῖς ἐκείνους ΓΩQΦ et v. αἰτίους] αἰτίοις 𝔄. θαυμάσωσιν et mox ἐμπλήσωσιν atque προσείπωσιν Γ. libri καὶ προσελθόντες, quod etsi de his adulatoribus supra § 21 usurpatum est, hic tamen est inutile et ὥσπερ vocula accusativum poscit. ego ob antegressa τοὺς πυλῶνας cum Bekkero καὶ προελθόντας scribere malui quam καὶ προσελθόντας cum Sommerbrodtio. προσολίγον Q. ἐθελοδουλίας 𝔄ΩQΦ cum Dindorfio. ἐθελοδουλείας BΓ et v. idem vitium codicum ope De Merc. Cond. § 5 et alibi sublatum est, tollendum vero in Plat. Sympos. p. 184, c, ubi ἐθελοδουλία recte tres libri ap. Bekkerum. οἴει — αὐτοὺς] εἴη — αὐτοῖς Q. τῶν πτωχῶν τοὺς πλουσίους, δεομένους μὴ] ita jam olim transposui. libri: τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ —. μηδ'] μὴ δ' Γ. ἀνόνητον BΩQΦ et v et sec m Γ, ἀνόητον 𝔄Xd. οὕτω τοῦ πλουτεῖν] οὕτω τὸ πλουτεῖν B. διὰ τὸ πλουτεῖν 𝔄ΩQ cum Hemsterhusio. διὰ τοῦ πλουτεῖν BΓΦ et v. lectio τὸ πλουτεῖν, quae ad verba διὰ τοῦ πλουτεῖν pertinet, male ad superius διὰ τοῦ πλουτεῖν relata in ipso codice B duo locos una corrupit. libri καὶ οὕτω δὲ ἔχει. recte vero Hemsterhusius οὕτω δή pro οὕτω δέ. vide Bastium ad Gregor. Cor. p. 499 et confer Tullium De Divinat. I, 13 § 23 fin. ego olim audacius transposueram: καὶ ἔχει δὲ οὕτω, collato Rhe-

ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ καθαιρεῖν αὐτῶν κἀπευωνίζειν τὴν δυνα-
63 στείαν, ἐπιτειχίσαντας * τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν· νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. 24. καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη· τὸ δὲ [πολλοὺς] καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσ-
64 ποιουμένων * πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ᾽ ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινα, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμεμιγμένον [μὲν] κολάκων ὄχλῳ καὶ

---

tor. Praec. § 5: καὶ εἶχεν οὕτω. Bekker autem quod pro his verbis scribi jussit: καὶ ὀρθῶς λέγεται, egit scholiastam, criticum non egit. ταύτῃ καθαιρεῖν B𝔄ΓΩQΦ, ταύτῃ τοι καθαιρεῖν v. libri καὶ ἀπευωνίζειν (in Q superscr. ἐξευτελίζειν). ego crasi usus κἀπευωνίζειν in caeteris Hemsterhusium secutus sum, qui quum verbum ἀπευωνίζειν ne graecum quidem esse docuisset, praeclare καὶ ἐπευωνίζειν correxit. ἐπιτειχίσαντας BQΦ et ut videtur 𝔄ΓΩ cum Solano. ἐπιτειχίσαντες M, ἐπιτειχίσαντα v. εἰς ἄνοιαν X. ἄγουσιν Γ.

24. ἰδιώτας] ἀγραμμάτους cd. libri καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων (τῶν [ους] φιλοσοφεῖν προσποιουμένων [ους] Φ sed ους alia manu) πολλῷ ἔτι, qui genetivus ab Hemsterhusio aliisque frustra defensus est. at bene Bekker vidit πολλοὺς excidisse, quam vocem ego ita supplere malui: πολλοὺς καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι —, quam sive cum ipso Bekkero sic: καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς ἔτι sive cum Cobeto V. L. p. 114: καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς πολλῷ ἔτι —. nam quod Dindorfius conjecit: καὶ τῶν τινας φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι, id aliquanto minus est, quam dici hic quidem debet. ἔτι τούτων] τοῦ (pro τού) pm B. τοῦτ᾽ ἤδη] τοῦτ᾽ ἂν ἤδη Q. διατεθεῖσθαί[ε] μοι Φ (ε supra m sec). μάλιστα τῶν] in prima edit. p. 7 et in Ep. Cr. p. XLIV καὶ μάλιστα τῶν malueram, quod μάλιστα (pro καὶ μάλιστα) non legatur nisi in libris adulterinis: De Saltat. 46, Asin. 50 et Soloecist. 8. nam De Merc. Cond. § 34 libri optimi καὶ μάλιστα recte exhibent et in Prometh. II § 3 vera lectio est καὶ μάλιστά γε, non μάλιστά γε. libri ἀναμεμιγμένον. addidi μέν, ut justa evadat oppo-

*τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [τῶν κολάκων] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. 25. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; * οἱ δὲ ἀστειότεροι αὐτῶν πολλάκις καὶ ᾆσαι προήχθησαν. καὶ ταῦτα μὲν γελοῖα ἡγεῖτο, μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ*

---

sitio verborum: *ἐπισημότερον δὲ —.* *παραγγέλλουσι] παρερχομένοις* marg *Γ* m sec. *τῶν ἄλλων* om *Φ*. *καὶ ὃ μάλιστα]* Hemsterhusius *ὃ καὶ μάλιστα* speciosius conjecit quam verius. at in Quaestt. L. p. 44 recte dixi in formula *ὃ — ὅτι* relativum ad ea quae sequantur plerumque adtinere, velut in omnibus locis Reizi De incl. acc. p. 27 et p. 97 sq., Matthiae Gr. Gr. p. 806 ed. sec. et Schwidopi Obs. Luc. IV p. 17 sq. *τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι* B𝔄*ΓΩΦ*X et scholiasta, *τὴν σκευὴν μεταβάλλουσι* Q, *τὴν σκευὴν μεταλαμβάνωσι* edd. vett. certo supplemento edidi: *τὴν σκευὴν τῶν κολάκων μεταλαμβάνουσι —.* nam quum tota descriptio e scena ejusque ornatu petita tum adverbium *ὁμοίως* poscunt, ut adulatorum *τὴν σκευὴν* restituamus, indignante Nigrino, quod homines isti ‚pallium' philosophorum retineant ac non potius, quum revera sint ut § 22—24 adpellantur *κόλακες*, pro pallio et barba scenicum quoque adulatorum habitum sumant: qui habitus a Polluce IV, 148 clare descriptus est. supplementum nostrum proximi loci scriptura antiqua *τῶν κολάκων* egregie adjuvari ad § 25 init. ostendam. critici non viderant h. l. quidquam nedum haec ipsa *τῶν κολάκων* excidisse, quae verba unus me auctore Sommerbrodtius recte inseruit.

25. *τίνι τῶν καλῶν* 𝔄*ΓΩ*QM, *τίνι τῶν κολάκων* B*Φ* et v. scripturam *τῶν καλῶν* primus recte probavit Belinus. vide quae ego (p. 67) collegi ad locum geminum De Conscr. Hist. § 24. origo lectionis antiquae *τῶν κολάκων* nunc demum e supplemento meo (§ 24 fin.) *τὴν σκευὴν [τῶν κολάκων]* intelligi potest. nam illud *τῶν κολάκων* (post *τὴν σκευήν*) in margine suppletum et male insertum ex una menda peperit duplicem: *τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι* atque *τίνι τῶν κολάκων*, prorsus ut aliis Nigrini locis, supra § 11: *πολὺ ταπεινότερον* et *πάνυ μεῖζον*, § 23: *οὕτω τὸ*

φιλοσοφούντων καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων· ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα πρῶτον αὑτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. 26. *ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει, οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος οὐδὲ*
66 *ἐπιβῆναι αὐτοῦ * πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὑτοῦ εἶναι ὡμολόγει, τοῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι*

πλουτεῖν et *διὰ τοῦ πλουτεῖν*, et infra § 33: *δακτύλων αὐτοῖς* et *γενέσθαι τὴν* —, § 35 sq: *ἐξέλιπε* atque *ἀπέλειπεν*, § 37: *φαρμάκῳ χρίσας* atque *τοῦτό τοι*. adde mea ad Convivium § 32 fin.

αὐτῶν πολλάκις] ita jam in prima edit. p. 7 transposui probante Sommerbrodtio. libri: *πολλάκις αὐτῶν*. *ἆσαι* pm *Γ*, *ἀ,σαι* sec m. *μὲν γελοῖα* B. *μὲν οὖν γελοῖα* 𝔄ΓΩQΦ et v. *γοῦν*] *γ' οὖν* BΓ. *αὐτὸν* BQΦ, *αὑτὸν* 𝔄ΓΩa, *ἑαυτὸν* v.

26. scholium in B non ut Jacobitius ait (IV p. 40) sed ita se habet: *[ἀ]ργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ [μ]ὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι.. κτηματα ἢ γὰρ ἐχρῆν φι[λο]σοφοῦντα μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆ [σθαι] ἢ πατρόθεν ὑπούσης τῆς κτή [σε]ως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας [π]αρ αἴτιον. ἀλλὰ μὴ κεκτημένον [ἐ] τῶν δι' ἄλλως ἄχθος περιφέρειν ὡς[π]ερεὶ φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ καλ..εργιας. καὶ τῆς εκταύτης τοῖς χρή.ουσιν ὠφελείας ὅπερ οἶμαι καὶ [ὁ]θηβαῖος προειδόμενος κρά...τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον [τ]ὴν κατὰ ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ...φάτητα νιγρίνων τὸ φιλόσοφον [ἦ]θος. οὐδὲ πρὸς ἐπαίνου ἀδεκά.τως κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρί.* hoc scholium emendavit Hemsterhusius post Solanum. confer Diogenem L. VI, 5 § 87 fin. *πράττων ταῦτα*] *ταῦτα πράττων* QΩ. *δέων* 𝔄ΩQΦUVd, *δέον Γ*abc. pro *τοσούτου δέων* B: *τοσοῦτος δὲ ἦν*, hoc est *τοσοῦτον δέων*, ut seriores loquuntur latinis vocibus ‚tantum abest' fortasse decepti. vide quae dixi ad Icaromen. § 5 (II, 1 p. 129). *ποιεῖσθαι*] *ποιῆσαι* 𝔄. *ὅς γε*] *ὡς γε Γ*. *αὐτοῦ*] libri *αὐτοῦ*. *εἶναι ὡμολόγει* Φ, *εἶναι διωμολόγει* 𝔄ΓΩBQ et v. at ne graecum quidem nedum atticum est *διομολογεῖν* sed *διομολογεῖσθαι* medium. vide inprimis Cobetum N. L. p. 625. libri *ταῦτ' οἶμαι*. scripsi *τοῦτ' οἶμαι* probante Sommerbrodtio. *διειληφώς*] *ὑπειληφώς* marg sec m *Γ*. *ὅτι τούτων μὲν φύσει*] Bekker transponit: *ὅτι τού-*

τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ οὐδ' ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον, ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου. 27. παρῄνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴ ἀναβάλλεσθαι * τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν 67
προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι· ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι, τοῦτο μὲν ἀνυποδητεῖν οἱ πολλοὶ

των φύσει μὲν —. νόμῳ δὲ] δὲ addit sec m Γ. τὴν χρῆσιν] τὸ χρήσιμον Ω et γρ. τὴν χρῆσιν Q. τὸ χρήσιμον (erasa vetere scriptura) M. νομιζόμεθα] νομιζόμενοι 𝔄. καπειδ' ἂν Γ. κἀπειδὰν m sec, pr m: καὶ ἐπειδὰν B. ἀπολαύει et γρ. ἀπολάβοι Q. οὐ μικρὰ δὲ οὐδὲ ἐκεῖνα B𝔄ΓΩΦ, οὐ μικρὰ οὐδὲ ἐκεῖνα c. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα Q et v. in prima jam edit. p. 7 scripsi οὐ μικρὰ δὲ οὐδ' ἐκεῖνα collatis et οὐ γὰρ οὐδέ in D. Mort. I, 1 bis, de Merc. Cond. § 19 et vocibus οὐδὲ γὰρ οὐδέ in Hermotim. § 28 et saepe alibi. sed h. l. non ut Hemsterhusius voluit, Νιγρῖνος subjectum est, sed ἐκεῖνα. ,ac ne illa quidem, inquit, parvum praebent aemulari conantibus exemplum, victus sobrietas —. τοῦ προσώπου] τοῦ τρόπου (et γρ. προσώπου) Q.

27. μὴ ἀναβάλλεσθαι cum Bekkero Dindorfius (abjecta Lehmanni conjectura μηδ' ἀναβάλλεσθαι). μήτ' ἀναβάλλεσθαι B𝔄ΓΩQΦ ab et v. μήγ' ἀναβάλλεσθαι Y. μήτ' ἀναβάλλεσθαι μήθ' ὑπερτίθεται (sic) cd. ὅπερ τοὺς] ὅπερ τοῖς Q. ποιεῖν] ποιεῖν οἶμαι 𝔄. ὡρισμένους Ω et in γρ. ὁριζομένους Q. ἑορτὰς] καὶ ἑορτὰς 𝔄. ψεύσασθαι] Γ in marg. σι 𝔖 (i. e. σH^{μ} sive σημειοῦ vel σημείωσαι vel ζ^{τ}, h. e. ζήτει). ποιῆσαι Y. ποιήσειν B𝔄ΓΩQΦ et v. ἀμέλλητον 𝔄ΓΦ et v. ἀμέλητον BΩQ (Q tamen cum scholio ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτῆτος). πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν

*κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι καὶ
σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξέοντες.* 28. *ἡγεῖτο
γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν
τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παι-
68 δεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον * τοῦτο μὲν ψυχῆς,
τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρό-
τερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν
ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν
οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς
γευσάμενος τῶν παρ᾽ ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα
λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς
αὐτὸν ἀφίκετο καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον διακείμενος.* 29. *ἤδη
69 δὲ τούτων ἀποστὰς τῶν ἄλλων αὖθις * ἀνθρώπων
ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει καὶ τὸν
ὠθισμὸν αὐτῶν καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ
τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα
καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους·
πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη*

B𝔄ΓΩQ et v. *πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους* Φ. *καταγυμνάσωσιν* Γ. *τοῦτο μὲν δεῖν* 𝔄 et v. *τοῦτο μὲν οὖν δεῖν* M, *τοῦτο μὲν οὐ δεῖν* BΩQΦ et in textu Γ, qui in marg m sec *ἀνυποδητῖν* (per *ι μακρόν*, i. e. *ἀνυποδητεῖν*). Vaticani lectionem marginis nuper cognitam Sommerbrodtius jure probavit. ego multum his verbis tribuo: *οἱ πολλοὶ* (sc. *φιλόσοφοι*) *κελεύοντες.* calceis enim uti stoici qui tum floruerunt, homines vetabant: stoici autem hoc ut multa sumserant ab cynicis (vide Cynicum § 1, § 13, § 14, § 17), cynici rursum a Socrate (Arist. Nub. v. 104 et v. 362, Cic. De Oratore I, 7 § 28 al.), Socrates denique sive ab aliis bene multis sivo ab Lacedaemoniis Lycurgi legem secutis. *οἱ δὲ*] *οἱ δὲ* B et infra § 30: *οἱ μὲν ἐσθῆτας* et paullo post: *οἱ δὲ καὶ παραμένειν.* vide supra ad § 20 et adde verbi causa Palatinum Lysiae 12, 75: *οἱ δὲ ᾤχοντο* et alibi.

28. *χρῆναι* om 𝔄. *ἐστοχάσθαι* B (et 𝔄ΓΩ?). *ἐστοχᾶσθαι* v. *τὰ παρὰ*] *τὸ παρὰ* Ω et pr m Q. *ἐπιτάττων*] *ἐπιτάττειν* B. *ὃς γευσάμενος*] ita conjeci. libri *ὃς καὶ γευσάμενος.* *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ* 𝔄. *μεταστρεπτὶ* pr m Γ, *ἀμεταστρεπτὶ* sec m.

29. *τούτων ἀποστὰς*] philosophos dicit. ita mox § 30 init. *τῶν — καλινδουμένων* i. e. eorum hominum qui volutantur. *ὡς ἀληθῶς*] *ὡς* om 𝔄.

σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται. 30. *μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέρου δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νέκυιάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς ὅτι μίαν φωνὴν Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ᾽ ὅλον τὸν βίον* * 70
προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, * *ἵνα μὴ* 71
ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. * *ἃ δὲ καὶ μεταξὺ* 72
λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγρα-

---

30. *νέκυιαν* Bekker. *νεκυιαν* B. *νεκυῖάν* v. *διαθήκης* (α) *Γ*. libri *οἱ Ῥωμαίων παῖδες*. scripsi cum Bekkero: *Ῥωμαίων παῖδες*. neque enim liberos Romanorum, sed Romanos ipsos dicit. *προΐενται*] Q add scholium: *ἀντὶ τοῦ λέγουσιν*. *λέγων*] *λέγω* M. *προστιθεὶς — ἀληθείας*] haec corrupta esse recte negavit Solanus frustra dubitante Hemsterhusio, qui tamen refutatis nugis quibusdam verum sensum ipse quoque adsecutus est. nempe ad verba *μίαν φωνήν* conjunctio *ἵνα μή* refertur. ‚Romani, inquit, semel tantum per totam vitam vera dicunt, in testamento, ne veracitate sua malum habeant‘. eodem modo Herodotus III, 72 locutus est. *μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν* B𝔄*ΓΩΦ* et v. *μεταξὺ λέγοντος γελᾶν αὐτοῦ* pr m Q. *αὐτοῦ* deleri posset, uti *μεταξὺ λέγοντος* est in Somnio § 17 et Charone § 6 fin., nisi etiam vulgata *μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ* exstaret in Piscat. § 38. sed in Nigrino § 38 *μεταξὺ σοῦ λέγοντος* scriptum est. *προήχθην* B𝔄*ΩΦ* et m sec *Γ* et v. *προήχθη* M et in *γρ.* Q et pr m *Γ*. *συγκαταφλέγεσθαι τῶν* ab B*ΓΩ*Q et fortasse codices omnes. *συγκαταφλέγεσθαι οἱ δ᾽ ἄλλο τι τῶν* edp et edd. aliae pleraeque, ad quam lectionem H. Peter et Furia nihil adnotarunt, ut 𝔄*Φ* videri possint haec exhibere. hoc etiam ideo dixi, quod in Juntinam (d) sat multa ex antiquo codice primum recepta sunt. quam rem quum Solanus et Hemsterhusius probe nossent, verba *οἱ δ᾽ ἄλλο τι* non dubitarunt inserere. ego olim hoc supplementum ferri posse negavi, quod haec non sint quatuor diversa orationis membra sed tria tantummodo ideoque dixi ita potius corrigendum atque supplendum videri: *συγκαταφλέγεσθαι ἢ ἄλλο τι τῶν*. at nunc veri esse similius judico verba *οἱ δ᾽ ἄλλο τι* ab omnibus codd. etiam ab 𝔄*Φ* abesse. hinc ego nunc Dindorfi etiam suffragio motus Sommerbrodtio adsentior, qui in Jahni annalibus vol. 71 p. 718 et in edit. sua verbis *οἱ δ᾽ ἄλλο τι* rursum ejectis cohaerere vidit, *ἐσθῆτας τῶν τιμίων* ‚o (vestibus) per vitae tempus caris‘, collatis de tali genetivo quum aliis tum Fugitiv. § 20: *ἐσθῆτας τῶν μαλθακῶν* et D. Meretr. V, 4: *ὅρμον τινά μοι δούσης τῶν πολυτελῶν καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν*. tametsi

φον ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες
συγκαταφλέγεσθαι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων, οἱ δὲ καὶ
παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις, ἔνιοι δὲ καὶ
στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ μετὰ
τὴν τελευτὴν διαμένοντες. 31. *εἰκάζειν οὖν ἠξίου, τί*
πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν
μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς
τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
73 *συμποσίοις * μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,*
τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων καὶ τὸ

---

contra se adtulit Sommerbrodtius noster locum geminum ita ut ibi vulgo legitur scriptum, De Lnctu § 14: *οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν καὶ ἐσθῆτα καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν.* at salva res est. nam et codicum illo loco scripturas et rem ipsam intuenti adparebit necessario hac transpositione utendum esse: *πόσοι γὰρ καὶ ἵππους καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα συγκατέφλεξαν καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν ὡς χρησομένοις ἐκεῖ καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;* *εὐήθεις*] *εὐηθεῖς Γ.* libri *παρὰ τὴν τελευτήν,* quod natum est e proximis quae et antecedunt et eadem insequuntur: *παρὰ τὸν βίον.* ego dudum correxi: *μετὰ τὴν τελευτήν,* quod ipsum alibi exstat ut Do Luctu § 14 init. hic enim superius illud demonstrandum est: *ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας,* ita ut librorum scripturae *παρὰ* sententia repngnet: eidem repugnat etiam rhetoricum hujus loci acumen, quod verbis *παρὰ τὴν τελευτὴν* (i. e. ‚paullo ante mortem‘ ut in Tyrannic. § 1) sublatum est. quare hic eximie haesit Hemsterhusius remque solns optime perspexit. ‚at longe praetulero, inquit, *πέρα τῆς τελευτῆς,* quod si subjeceris convenient utique multo melius *ἔτι καὶ* et *διαμένοντες* et mox *μετὰ τὸν βίον.*‘ non puto tamen hoc Hemsterhusi *πέρα τῆς τελευτῆς* apud atticos nsqnam exstare.

31. *ἠξίου* B𝔄ΓΩQΦM cum Vorstio. *ἠξίουν* abcd et v. *τρύτοις*] *αὐτοῖς Ω* et *γρ. τούτοις* Q. *τὸ πολυτελὲς*] *τὸ* om *Ω.* *κρόκων τε* 𝔄ΩQRT cum Palmerio et Cresollio. *κρότων τε* B (ita B) *Φ* et edd. vett. *κρότων τὲ Γ.* interpretum locis nunc adde Frontonem p. 228 ed. Rom. *ἀρωμάτων*] *ἀκροαμάτων* U, quam Hemsterhusius meram esse putat Longoli conjecturam. * *τοὺς*] *τοὺς δὲ* 𝔄. *μέσου*] *μέσωι Ω.* *ἐμπιμπλαμένους Γ.* *καὶ παράκαιρον* (ut olim edidi) a, *καὶ παρὰ καιρὸν* B𝔄ΓΩc, *καὶ τὸ παρὰ καιρὸν* Q, *καὶ τὸ παράκαιρον Φ* et v. *ἀγαπῶντα* c. *τὸ δ'*

*σπάνιον αὐτῶν καὶ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δ' ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας, ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἀν ταύταις παρανομοῦσι καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν * εἰσ-* 74
βιαζόμενοι. σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτον τῶν ἡδονῶν. 32. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνο ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου

ἐν 𝔄ΩQΦ, *τῶν δ' ἐν* BΓcd, *τὸ δὲ ἐν* v. *εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας* (c: *ὑπερφρονοῦντα*) cd. *μῦρα* Γ et mox *μὴ δὲ* atque *ἴσασιν*. *ὃ καὶ μάλιστα — ὅτι*] ita relativum ad antegressa pertinet, quibus novum membrum per *ὅτι* repetitionis causa adnectitur. at in Quaestt. L. p. 44 atticismi causa: *καὶ ὃ μάλιστα — ὅτι* conjeci idque et Sommerbrodtio probavi et in Obs. L. IV p. 17 Schwidopio. confer quae supra ad § 24 dicta sunt. *συγχέουσι — δὴ τὸ* om Ω sed in marg. adscr. *τῇ τρυφῇ*] *τῇ* om 𝔄.

αὐτῶν BΩ, *αὐτῶν* Γ et v. *.αὐτῶν τ. ψ. πατεῖν* om 𝔄, solum *πατεῖν* om Q. (*πατεῖν* legi certo non poterat. an scriptum erat etiam: *ψυχὰς συμπατεῖν*?) *τοῦτο δὴ* B𝔄ΓΩQΦM. *τοῦτο δὲ* v. Sommerbrodtius verbis *τραγῳδίαις τε καί* deletis conjecit: *τὸ ἐν ταῖς κωμῳδίαις*. *παρὰ θύραν*] *παραθύραν* Φ. Solani conjecturam *τῇ παραθύρῳ* (poterat lenius: *τῇ παραθύρᾳ*) probarem, si *εἰσδυόμενοι* potius additum esset. nunc Hemsterhusius vulgatam *παρὰ θύραν* jure defendit tum ad h. l., ubi Brodaeo bene adsentitur tum in Anecd. p. (39), ubi *παρὰ θύραν* et *τῇ παραθύρῳ* idem esse male contendit. *τὸ τοιοῦτον* BΓM, *τὸ τοιοῦτο* QΦ et v, *τοῦτο* 𝔄Ω.

32. *κἀκεῖνο* 𝔄, *κακεῖνο* B (idem § 33 init. *κακείνους*), *κἀκεῖνα* ΓΩQΦ et v. *ἐμέμφετο*] *μέμφετο* codex Bourdeloti. male Reizius: ‚*τοῦ στεφάνου*] *στεφ. τινας* margo A 1 W.‘ at ista lectio non huc pertinet sed ad superiora: *τῶν στεφανουμένων* [*τινάς*] submovente genetivum correctore, qui nesciebat etiam *αἰτιᾶσθαί τινος* dici (ut in Prometh. II § 11) et saepissime *αἰτιᾶσθαί τι τινος*, velut in Hermotimo § 20. *εἰ γάρ τι ἔφη* Φ. *ἀνέσπων*] h. l. ‚sursum trahendi‘ notionem

τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς * στέφεσθαι παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. 33. καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν

---

res ipsa commendat, quanquam alibi σπᾶν potius est ‚odorem ducere'. ita ego in prima edit. frustra conjeci ἂν ἔσπων probante Bekkero. illud in prima ed. recte dixeram syntaxin ἵν' ἂν ἔσπων male reprehensam esse et atticos in talibus (quamvis raro) ἄν addidisse, ut nostrum in Icaromen. § 21, (Toxar. 18), D. Mort. VI, 2 et Isaeum XI, 6 med., de quo Isaei l. bene Schoemannus p. 461 et melius ipso Dobreo Advers. I, 1 p. 309 (addebam tum quidem Luc. Piscat. § 2, Cobetus autem addit Pseudoplat. Sisyphum p. 387, ubi est: ὅπως ἂν (non ἵν' ἂν) ξυνηκροῷ). qnum igitur structuram ne Hemsterhusio quidem intellectam explicarem, correxi in Hermot. 60 σπάσαις pro σπάσαιο, in Piscat. 2 ἀπηλλάττετο pro ἀπαλλάττοιτο, in Abdicat. 1 ἰασάμην pro ἰασαίμην, quae praeter extremum omnia Jacobitius tacitus fecit lucri: mallem etiam extremum in Abdicat. 1, ubi ἰασάμην nunc post me emendat Cobetus V. L. p. 104. hoc in prima ed. volui, atticos de rebus non factis plerumqne ἵνα (ut Aristophanem in Eccles. v. 152), at interdum etiam ἵν' ἄν, ubi ἵνα ‚ut' significet, cum indicativo consociasse neque ἄν ullam habere offensam. qnum enim attica sint ὅπως ἂν φαίνῃ et ut videtur etiam ὅπως φαίνοιο ἄν, sequi ut attice dictum sit etiam ὅπως (sive ἵνα) ἐφαίνου ἄν, intercurrente utiqne hypothesi. velnt ἵν' ἔσπων esse simpliciter ‚ut traherent' at ἵν' ἂν ἔσπων esse ‚ut tum (si hoc factum esset) traherent'. praeposterum mihi jam tum videbatur ἵν' ἄν e tot locis sine ulla causa exturbare et delere ἄν potius quam intelligere. placuerat enim post Doederlinum Reisigio ad Soph. Oed. C. v. 182 et ipsi ibidem (v. 189) Elmslejo placetque etiamnum Akenio (Von Tempus und Modus p. 110 et p. 114) ipsique Cobeto et in Orat. 101 et in V. L. p. 104, his igitur complacitum est ἵνα ἄν non esse nisi ‚ubicumqne' neqne ἵνα, ubi ‚ut' denotet, usquam cum ἄν conjunctum esse. at ego hodieque ἐπέχω καὶ διασκέπτομαι.

33. κακείνους Γ pro κἀκείνους. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ΒΓ et v. καὶ γὰρ οὖν καὶ τούτους 𝔄Ω et γρ. ἂν Q. καὶ γὰρ αὖ τούτους Φ, quod olim recepi. at utrumque in eandem sententiam dicitur. vide Quaestt. L. p. 143 et (ubi inflavi vehementius) ad Arist. Thesmoph. v. 173 collato Jacobitio T. IV p. 547. πραγ-

*ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι πολλὰς
πραγματείας ὑπομένειν. ἀπέφαινε γοῦν τεττάρων δακ-
τύλων * ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους* 76
*ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν· οὔτε γὰρ πρὶν
ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέν-
των ἡδίω γίγνεσθαι [αὐτοῖς] τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέ-
ρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ
γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα
δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀλη-
θεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία
χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.* 34. *περὶ δὲ
τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῄει, τὸ
πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους*

ματείας] *ὑπ' ἀμαθίας* add X, quod olim dixi non huc spectare sed ut scholium ad inferiora paullo: *ὑπ' ἀπαιδευσίας*. *ὑπομένειν. ὑπέφαινε* BΓΩQΦ et v. *ὑπομένειν. ἀπέφαινε* Y et (?) 𝔄, primum adprobante Hemsterhusio. *γ' οὖν* Γ. *τεττάρων* Dindorfius. libri *τεσσάρων* et sic vulgo etiam in scholio, ubi Bourdeloti codex habet *δ'*. hoc ipsum *δακτύλων τεττάρων* de spatio minuto legitur etiam in Icaromen. § 18. post *δακτύλων* delevi *αὐτοῖς*, quod libri omnes dant (diserte QΦ), verum id olim non huc pertinuerat sed ad inferiora. nam et haec verba *τεττάρων δακτύλων ἕνεκα* absurde nunc divulsa sunt neque levi transpositione uti licet: *τεττάρων δακτύλων ἕνεκα πάντα αὐτοῖς πονεῖσθαι τ. π.* *ἕνεκα* Dindorfius. *εἵνεκα* BQ et v. *εἶναι* 𝔄ΓΩΜΦ. *πάντα πονεῖσθαι* B et v. *κατὰ πάντα πονεῖσθαι* 𝔄ΓΩQΦ et fortasse M.

ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος bis scriptum in 𝔄. *ἀπολαύειν*] *ἀπολαύοι* 𝔄. libri omnes: *ἡδίω γενέσθαι τὴν* —. Bekker: *ἡδίω γίνεσθαι τὴν* — inchoata potius correctione quam perfecta. ego correxi supplevique: *ἡδίω γίγνεσθαι [αὐτοῖς] τὴν* —. quum enim dativus hac in locutione alibi (ut in D. Mort. VI, 3) addatur, h. l. deesse *αὐτοῖς* vix potest: quod ipsum in margine codicis recte suppletum fuerat, verum sede repositum aliena i. e. paullo superius post verba *τεσσάρων δακτύλων*. eodem plane erroris genere alia Nigrini loca corrupta sunt, uti supra ad § 25 satis demonstravi. *γιγνομένην*] *γινομένην* 𝔄. *ἐστι*] *ἐστιν* Γ.

34. *πολλὰ μέν*] adjice huc poetas, quibus vox sua in balineis placebat, notatos illos ab Horatio in Sermon. I, 4, 75 sqq.

προϊόντας] *προσιόντας* B (sic). *παραγγέλλειν* γρ. *καταγγέλλειν* Q. *προαρᾶσθαι* γρ. *προορᾶσθαι* Q. *ὑπερβαίνειν, καὶ*

τοῖς οἰκέταις καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑπερβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται μηδὲ χειρῶν μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν
77 *ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις. * αὐτὰ γὰρ ταῦτα πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.* 35. *ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπώς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνε-*

ὑπομιμνήσκειν Hemsterhusius. *ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν* libri (in his B𝔄ΩQΦ et puto etiam Γ). *καινότατον*] *κενώτατον* Γ et mox *βαδίζουσιν* atque *μὴ δὲ* —. *μηδὲ τῶν ὤτων*] in his, ut articulus docet, latet menda. malim vel *μηδ' ἑτέρων ὤτων* vel *μηδ' ἀλλοτρίων ὤτων*. *αὐτὰ γὰρ ταῦτα*] ita conjeci. *ταῦτα γὰρ αὐτὰ* B (sic). *ταῦτα γὰρ αὐτὰ* 𝔄ΓΩQΦ et v, quod natum videtur ex initio enuntiati proximi: *ταῦτά τε* —. *ἡμέρας οὔσης γρ. μέσης* Q.

35. *ταῦτά τε* om Ω, *τε* om sed additur in Γ. *κατέπαυσε* Jacobitius et fortassis (?) 𝔄ΓΩ. caeteri libri omnes *κατέπαυε*.

τεθηπὼς καὶ μὴ σιωπήσῃ πεφοβ. Sommerbrodtius cum Schwidopio Obs. L. I p. 11 et IV p. 19. *τεθηπὼς μὴ σιωπήσῃ καὶ πεφοβ.* BΓ, *τεθηπὼς μὴ σιωπήσῃ πεφοβ.* 𝔄ΩQΦ et v. ac sane *καί* deleri licet. nolim vero: *τεθηπώς, μὴ καὶ σιωπήσῃ πεφοβ.* *τῶν Φαιάκων*] Od. λ', 334: *κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα*, unde firmatur lectio vulgata: *κεκηλημένος*. *γὰρ δὴ χρόνον* B𝔄ΓΩΦ et v. et sec m Q. *γὰρ χρόνον* pr m Q, non male, quum *δή* videri possit e superiore *τοῦτο δή* exortum esse. *ἀπέβλεπον*] *ἀποβλέπων* Q. *κεκηλημένος*] *κεκλημένος* B.

κοπτόμην, καὶ ἥ τε φωνὴ ἐξέλειπε καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε, καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τοι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα. 36. δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς * ἐπιτείναντες, ἐντονώτερον 78
τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἅπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας

εἰλίγγῳ pr m Γ, ἰλίγγῳ sec m. ἱδρῶτι] ἱδρωσῃ (sic) Γ mero errore. ἐξέλειπε Q et fortassis (?) 𝔄ΓΩ, ἐξέλιπε B (diserte) et Φ et v. vera lectio ex margine ad alienum hic viciuiae locum relata duplicem in ipso B mendam peperit, hic ἐξέλιπε pro ἐξέλειπε et § 36 ἀπέλειπεν pro ἀπέλιπεν. vide supra ad § 25. διημάρτανε B𝔄 (𝔄 diserte) ΩQΦ et v. ἡμάρτανε Γ. ἐδάκρυον] ἡμάρτανον 𝔄 (i. e. γρ. ἡμάρτανεν et pertinnerat ad διημάρτανε).
ἐξ ἐπιπολῆς B pro ἐξεπιπολῆς. εἰ γάρ τοι Q. εἰ γάρ τι B𝔄ΓΩΦ et v. vide supra § 32 fin. καμὲ pro κἀμὲ Γ. φιλοσόφων] ω in rasura B. ὧδε] ὧδε pr m Γ, ὧδε sec m. ,περὶ] πως 𝔄ʻ (ita enotatur). sive 𝔄 ὧδε πως τούτων sive habet ut potius arbitror ὧδε πως περὶ τούτων, non dubito qnin hnjus lectionis indicio illud ipsum ὧδέ πως περὶ τούτων reponendum sit. nam ὧδέ πως plane est Lucianeum.

36. ἐντονώτερον Sommerbrodtius. libri εὐτονώτερον. eadem menda § 37 e codd. correcta est. ἀφιᾶσιν Γ et mox pm δι' ἐλθόντα sec m: δι' ελθόντα pro διελθόντα. τῆς ὁδοῦ] in his quoque haeret menda. hodie suppleo: καὶ οὗτοι [τῶν ὅρων] τῆς ὁδοῦ, nt fere est apud Antiphonem Ἀπολ. φόν. ἀκουσ. § 4, 2. nam Hemsterhusi conjectura τοῦ σκοποῦ ab Lehmanno refutata est, cui non multum antepono pristinam meam: τοῦ ὅρου (pro τῆς ὁδοῦ) i. e. metae scopi. μόνον τῷ] μόνῳ τῷ Ω et pr m Q. ἀπέλιπεν ΓΩQΦ et v. ἀπέλιπον 𝔄, ἀπέλειπεν B. ὑπεναντίως

τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἐφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἐφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο.
79 37. ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης καὶ * οὐ τούτοις ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας εὐτέχνως ἐτόξευσε· τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα ἐντόνως καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν μένει τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου

ΒΓΩQΦ cum Solano. ἀπεναντίον 𝔄. ἀπεναντίως v. ἀτονείας abc. ἐφικνεῖται Β𝔄ΓΩQΦ, ἀφικνεῖται v. πρὸς] πρὸ Γ. ἐφίκηται 𝔄ΓΩΦ et pr m Q. ἀφίκηται v. et sec m Q et fortasse ω (?) B. ἄκρον] ἄκρον Φ. ἐπὶ λήγδην B. ἄκρον — ἐπιλίγδην] ex Jl. ρ', 599: βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ, | ἄκρον ἐπιλίγδην. πληγὴν] τὴν πληγὴν 𝔄. ἀπ' ἰσχυρᾶς Β𝔄ΓΩQΦΜ cum Hemsterhusio. ὑπ' ἰσχυρᾶς TUY et in γρ. V. ἐπ' ἰσχυρᾶς v. ἐμβολῆς 𝔄ΓΩQΦ et v. ἐντολῆς B, absurde. confer me in Epist. Crit. p. XX.

37. libri καὶ τούτῳ ὅμοιος, qnod male referunt ad Nigrinnm, cujns mentio nimis longo intervallo praecessit. hinc dudum correxi, ut nexus postulat: καὶ οὐ τούτοις ὅμοιος —. plurali τούτοις dnplex indicatur malorum jaculatorum genus, qnos utrosqne modo (§ 36) ipse descripserat. nam Struvi in L. L. p. 231 conjecturam: καὶ Τεύκρῳ ὅμοιος, quam Dindorfius et (in Addendis) Bekker probarunt, concedo esse ingeniosam, veram esse pernego. sane in eo Jliadis versu, qui multo post seqnitur: βάλλ' — γένηαι Teucrum Agamemno adloqnitur, sed quid tnm postea? γίγνονται] γίνονται 𝔄. ἐπειδ' ἂν δὲ ΒΓa. Κουρήτων] J. Palmerinm (in Exercc. p. 537 sq.) male Κρητῶν conjecisse et Diodori auctoritatem frustra elevasse alibi ostendam. τοῦτο (post φαρμάκῳ) om Q, pro eo habet τούτω Γ. libri ἀτεχνῶς, pro qno in ed. sec. ἐντέχνως conjeceram. postea Bekker (in Addendis): εὐτέχνως, quod nnnc recepi. ἐντόνως ΒΓΩΦ, εὐτόνως 𝔄Q et v. ἄχρι τοῦ διελθεῖν] ἄχρι τοῦ μὴ διελθεῖν ΓΦ. ἀφίησιν γρ. ἐνίησιν Q.

ἀφίησιν· ὅ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. ταῦτά τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, * ἡσυχῇ 80
ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. ἐπῄει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους,

---

ὅλην om Q. τούτῳ τοι καὶ 𝔄, τοῦτό τοι καὶ ΒΓΩΦ et v. et ita in γρ. Q, sed idem Q in textu ταύτῃ καὶ ἥδονται μεταξὺ (om etiam καὶ δακρύουσι sed supplet in γρ.). cujus scripturae indicio ταῦτά τοι pro τοῦτό τοι jam in ed. prima his verbis restitui: ‚hoc illud est quod graeci ταῦτά τοι potius dixerunt quam τοῦτό τοι. Eurip. Andromach. 212: ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις. eodem vitio in Luc. Catapl. 11 scriptum: τοῦτ' ἄρα, nbi ex A rescribendum est ταῦτ' ἄρα. ita creberrime Aristophanes ταῦτ' ἄρα, ut in Nub. 319. 335. 353. Pac. 618. Thesmoph. 168, nusquam τοῦτ' ἄρα. vide Koenium ad Gregor. Cor. p. 30.' nunc addo, τοῦτο quod supra (ante χρίσας) male exciderat, hic non bene insertum mendam effecisse duplicem: φαρμάκῳ χρίσας et τοῦτό τοι. vide nos supra ad § 25. δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες] confer § 35: καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος, quo l. juvenis Lucianus se ostendit Nigrini ad virtutem cohortatione vehementissime commotum esse. pari modo Marcus Antoninus juvenis ap. Frontonem p. 113 ed. Rom. lectis Aristonis stoici de virtute libris se scribit nimis quam saepe erubuisse sibique suscensuisse (‚poenas do, inquit, irascor, tristis sum, ζηλοτυπῶ, cibo careo'). et quod tum legenti Marco, idem acciderat audienti eundem Aristonem Satyro tibicini ap. Aelian. V. H. III, 33, nbi sic est: κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων (prorsus ut in Nigrino § 35: κεκηλημένος). cum his omnibus compara locum plane divinum in Evang. Marci X, 17.' ἔπαθον γρ. ἔπασχον Q. τὴν ψυχὴν om Ω. δ' οὖν Β𝔄ΓΩΦ et v. et sec m Q. οὖν pr m Q, quod in prima edit. probabam. βάλλ' — γένηαι] Homeri versus Jl. ϑ', 282, nbi pro ἄνδρεσσι legitur Δαναοῖσι. οὕτως] οὕτω ΓΩ. κέν τοι Q. φόως] φάος 𝔄, φῶς σωτηρία adscr. in Q. ἄνδρεσσι γένηαι] Φ et v. ἄνδρεσσι om ΒΓΩQ. δὲ γένηαι habet 𝔄. in antiquo Nigrini codice multa exciderant ac tum partim (ut hic accidit) suo loco inserta sunt partim alieno. λαμβάνονται] quum praesens tempus absurdum esse videatur, Solano et Hemsterhusio adsentior, qui

*οὕτω δὴ καὶ οἱ φιλοσόφων ἀκούοντες οὐ πάντες ἔνθεοι
καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει
φιλοσοφίας συγγενές.* 38. *ΕΤΑΙ. ὡς σεμνὰ καὶ θαυ-
81 *μάσια καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας, ἐλελήθεις* *
*τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λωτοῦ
κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν
τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσαμένου ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ
καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσῃς. οἶσθα
γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυττώντων δηχθέν-
τες οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυττῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους*

---

mendum hic latere judicarunt. *τοῦ πάθους*] *τῷ πάθει* 𝔄 fortassis. *οὕτω δή* Lehmannus et ut videtur jam Hemsterhusius. libri *οὕτω δέ.* libri *καὶ φιλοσόφων.* jam olim in Quaestt. L. p. 50 correxi: *καὶ οἱ φιλοσόφων* probante Sommerbrodtio. *ὑπῆν*] *ὑπ' ἦν Γ.*

τε
38. *ΕΤΑΙ.*] *Λυκ.* loquitur in 𝔄. *ἐλελήθεις δέ με Φ.* *μεταξύ σου* B. libri *λυσσώντων* et *λυσσῶσιν*, sed *λυττώντων* et *λυττῶσιν* ego (ed. prim.) et Dindorfius. libri *ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ —.* at isthuc *καὶ αὐτοί*, quod continuo recte sequitur, hic quidem jure delevit Hemsterhusius: cujus mendae loco ego participium, quod ab libris abest omnibus, *δακόντες* supplevi itaque edidi: *ἑτέρους δακόντες ἐν τῇ μανίᾳ —.* quum enim illa *τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι* non ad morsum sed ad rabiem inde natam pertineant, *δακόντες* necessario addendum est. simili modo Solanus *δάκωσι* post *μανίᾳ* inserebat probantibus ex parte Lehmanno et Sommerbrodtio. inprimis vide locum geminum in Philops. § 40: — *ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ.* postremo *ΔΑΚΟΝΤΕ*C et *ΚΑΙΑΥΤΟΙ*C (dativo) confundi facile potuerunt.

διαθῶσιν Γ. *καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες*] Hemsterhusius *καὶ οὗτοι ἔκφρονες* malebat opinione parum credibili. *γίγνονται — γίγνεται*] *γίνονται — γίνεται* 𝔄 et pr m Q. *γάρ τι*] *γάρ τοι* 𝔄. *πολυγονεῖται*] *πολυγονητικὴ* 𝔄. *ΛΟΥΚ.*] personam om 𝔄. *οὐκοῦν*] *οὐ Γ.* libri *οὐκοῦν (οὐ Γ) καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς*; agitur de philosophiae amore (*ἔρωτι φιλοσοφίας* Piscat. 31), quae res dici solet *φιλοσοφίας ἐρᾶν*, ut in Parasit. 31. at neque ‚philosophiae' notio potest deesse, neque dativus *ἡμῖν* habet unde pendeat, neque adeo ipsi sententiae satisfactum est. hoc enim dicit: ‚faterisne te ipsum quoque, ut ego sum, philosophiae esse amantem?' id quod patet etiam e verbis proximis: *κοινήν τινα τὴν θεραπείαν.* quare haec ego ita supplevi: *οὐκοῦν καὶ αὐτὸς*

[δακόντες] ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. ΛΟΥΚ. οὐκοῦν καὶ αὐτὸς [τῶν αὐτῶν] ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; ΕΤΑΙ.

τῶν αὐτῶν ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; inprimis vide mihi locum geminum, in quo et ipso de philosophiae amore disseritur, Hermotim. § 25 init.: καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ. at Hemsterhusius: ‚nihil agat, inquit, si quis se defunctum putet conjectando καὶ τῶν αὐτῶν (sic) ἡμῖν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci habent'. immo καὶ αὐτὸς τῶν αὐτῶν ἡμῖν debebat vir summus, qui verum a quo proxime abfuerat non bene rejecit. at omnino h. l. (similiter ac supra § 7) philosophiae studium cum amantium ardore comparatur verbumque superius amici τέτρωμαι nihil aliud quam ἐρῶ significat: quae res etiam proximis verbis ἐπὶ τὸν τρώσαντα — παρακαλεῖν confirmatur. nam oraculum Telepho datum sive natum inde proverbium alii quoque scriptores ad amoris vulnera et ad tela Cupidinis transferunt velut Publius Syrus p. 78 ed. Bentl.: ‚amóris vulnus sánat idem, quí facit' atque Charito VI, 3, ubi vide D'Orvillium p. 527 ed. Lips. itaque tantum abest, ut verbum ἐρᾶν hic debeat suspectum esse, ut mutari nullo modo possit: quo deleto haec jam nemo intelligat. nempe hic quid audito Nigrini sermone amico ad postremum acciderit, clarissimo verbo dicendum est et imaginum involucris abstinendum. recte igitur Lehmannus cum Langio verbum ἐρᾶν ita tuitus est, ut de philosophiae amore acceptum vellet. longe aliter olim ad h. l. Hemsterhusius, qui v. ἐρᾶν corruptum esse praefatus: ‚sententia patet, inquit: nimirum voluit: ergo et ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris'. tum ex Anecdotis p. (43) colligitur Hemsterhusium hic ejusmodi verbum expetiisse, quod dextro jaculatori (sicuti τέτρωμαι) conveniret. fac ita scriptum esse: tum vero Nigrinus non cum bono jaculatore sed cum ea, cujus imago proxime antecessit, cum cane rabiosa pessime comparatus esset. nimirum et ipse Hemsterhusius erravit et qui tanta auctoritate non argumentis ullis moti pro ἐρᾶν conjecerunt οἰστρᾶν Lennepius ad Phalar. Ep. p. 36, ὀργᾶν Jacobsius pone R. Porsoni Advers. p. 286, καιρίαν Schneidewinus Conj. Crit. p. 144, quae omnia ingeniosius quam verius inventa sunt. προσέτι] πρὸσ ἔτι B, in quo codice Nigrinum proxime insequitur Δημώνακτος Βίος, prorsus ut in cod. Vaticano Γ testante Massono (I p. CLII ed. Lehm.) δέομαί γέ σου] δέομαί σου pr m Q. κοινὴν] κοι-

πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα
τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. ΛΟΥΚ. τὸ τοῦ Τηλέφου
82 ἄρα ἀνάγκη * ποιεῖν. ΕΥΑΙ. ποῖον [τοῦτο] λέγεις;
ΛΟΥΚ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

ναν Γ. ΛΟΥΚ.] personam om 𝔄. τὸ τοῦ τηλέφου ἄρα 𝔄, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου caeteri libri et v. lectione libri 𝔄 nondum cognita haec scripseram: ‚quod in libris est τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου, id Hemsterhusius, ego (ed. pr.) et (I p. XVI) Dindorfius frustra defendimus. sed in ed. sec. ego recte transposui: τὸ τοῦ Τηλέφου ἄρα eodemque modo post me Cobetus V. L. p. 222. recte enim jam H. Stephanus et M. Solanus articulum ab nomine suo per voculam ἄρα divelli posse negarunt'. ΕΥΑΙ.] Λυκ. persona est in 𝔄. libri ποῖον αὖ λέγεις; personam αὖ ut nunc quidem est ferri non posse in Quaestt. L. p. 51 observavi et mox in ed. prim. ποῖον τοῦτο λέγεις conjeci, in quod ipsum etiam Schwidopius (Obs. L. IV p. 19) et Sommerbrodtius inciderunt. eo igitur jam redii, quum in ed. sec. ita transposuissem: ΛΟΥΚ. τὸ τοῦ Τηλέφου ἄρα ἀνάγκη αὖ ποιεῖν. ΕΥΑΙ. ποῖον λέγεις; ΛΟΥΚ.] ΕΥ. persona est in 𝔄.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

Reitz. III p. 418

1. *ΦΙΛΩΝ.* *Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβήν φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον καί τινας λόγους φιλοσόφους εἰρῆσθαι καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.* *ΛΥΚΙΝΟΣ.* *καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ*

Philosophos Symposiorum scriptores Plutarchus (in Prooemio Symposiacon) hosce attulit, Platonem, Xenophontem, Aristotelem, Speusippum, Epicurum, Prytanin, Hieronymum, Dionem. sed quod Creuzero ad Plotin. p. 520 id egisse Lucianum placuit, ut Platonis Symposium derideret, ab Lehmanno bene refutatum est. omnino Socraticorum Symposia huc non pertinent. nam Xenophonteum nemo videtur imitatus esse, Platonicum autem philosophi potius et rhetores exprimere solebant, ut Lexiphanes, qui id § 1 diserte testatur. ac ne satiricorum quidem convivia, quibus homines ab philosophia alieni ridentur, Petroni ‚coena Trimalchionis' et ‚Nasidieni coena' ap. Horat. Serm. II, 8 satis apte conferri possunt. immo Lucianus et in hoc dialogo et in brevi descriptione Hermotim. § 11 Menippi sui saturam ‚*Συμπόσιον*' partim secutus est, e qua Athenaeus XIV p. 629, E, Heracliti irrisionem decerpsit, fortassis etiam *Ἀρκεσίλαον* saturam ejusdem Menippi, ut infra ad § 38 init. ostendam. praeterea Lucianus aliam saturam videtur cognitam habuisse, Meleagri cynici ‚*Συμπόσιον*' ap. Athenaeum XI p. 502, C, quo loco ipsius convivii pars descripta est. nam ut Lucianus philosophos cum magno dedecore convivio interfuisse narrat, ita Menippus sive Arcesilai, quem Diogenes L. IV, 40 Aristippum alterum nominavit, sive aliorum philosophorum convivia videtur exagitasse. denique etiam Lycophro quasi saturam satyricum drama nomine ‚*Μενέδημος*' in Menedemum philosophum scripserat ‚*διασκώπτων τῶν φιλοσόφων*

συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκου ἔφη τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ αὐτὸς οἶμαι τῶν συνδείπνων ἦν. ΛΥΚ. καὶ μάλα· οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς
419 *μάχης ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε * θαυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐ-*

τὰ δεῖπνα', ut recte judicat Athenaeus II p. 55 D: quod drama Lucianum, qui Lycophronis tenebras in Lexiph. § 25 risit, fortasse latuit. sed Lycinus (i. e. Lucianus) convivium enarrat Philoni, qui et hic § 48 et De Conscr. Hist. § 8 hoc modo: *ὦ καλὲ Φίλων* adpellatus est. recte igitur Solanus ad Conviv. § 1 hunc Philonem haud dubie eundem esse censuit, cui liber de componenda historia inscriptus est. et praeter inscriptionem totus hic dialogus argumento est, non fictam rem describi, sed ut ab Horatio in Serm. II, 8 veram Nasidieni, ita hic Aristaeneti veram coenam enarrari. verum ut ab Horatio Maecenatis convivae nulla vox memoratur, ita hic Luciani convivae dignitas non minus servata est sapienter tacentis, dum alii doctrinam certatim ostentant seque indoctis propinant deridendos. tum Alciphronis, qui multos Luciani dialogos evolverat, Epistola III, 55 Symposii Lucianei quasi brevis adumbratio continetur, uti Bergler ad Alciphr. p. 404 observavit. cui tamen non concedo, quae Alciphro intra modum consistere jubeat, eadem ab Luciano omnia valde exaggerari ,plerumque supra fidem'. immo plerisque in rebus aperte Lucianus fidem meretur, qui ut nomina hominum partim mutare coactus est, ita memoriae errore interdum labi potuit, sciens fallere non potuit. illud tamen fateor satiricos veteres de philosophis, quos tam acerbe castigant, plerumque judicare nescivisse, uti de Menedemo Lycophronem et fortassis ipsum Menippum de Arcesila. vel in nostro convivio Zenothemis stoicus jam adpotus libellum suum legerat fortassis illum egregium, ex quo toto Lucianus § 17 fin. hoc unum meminerat, literis scriptum fuisse minutis. quid, quod Lucianus in libro ,*Δημώνακτος βίος*' ne de Demonacte quidem philosopho et eo amico suo satis recte judicare scivit, uti nuper (De fragmentis Demonactis p. 8) demonstrasse videor.

1. *ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ* praefigunt edd., sed om A*Λ*. *ΦΙΛΩΝ.*] personas om A. *λόγους φιλοσόφους* DA*Λ*. *φιλοσόφους λόγους* *Ω* et v. *σμικρὰν* A*ΩΛ* et v. *μικρὰν* D fortassis recte. vide § 5 fin. *τραυμάτων*] *πραγμάτων* D. *δὲ αὐτὸς* A.

τοῖς ἢ φιλονεικίᾳ. 2. ΦΙΛ. τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε. καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἂν ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστιασόμεθα, εἴτε γέροντες ἐπαρῴνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες καὶ πρᾶξαι. 3. ΛΥΚ. νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα ἐν * οἴνῳ καὶ μέθῃ 420 γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ

δὲ καὶ αὐτὸς ΩΛ et v. οἶμαι om A. ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς A. μεσούσης] μενούσης A. σχεδὸν om D.

2. βουλοίμεθα] βουλόμεθα A. ἐκέλευε Ω et v. ἐκέλευσε ΑΛ male. παραγένοιτο ΑΩΛ et v. παρεγένετο D solus. αὐτοὺς ἂν ἀπομνημονεῦσαι Bekker. libri αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι. μὴ παρέργως — ἀλλ' ἐν σπουδῇ] alibi σὺν σπουδῇ exstat ut in l. gemino De Morte Peregr. § 12 med: οὐ παρέργως, ἀλλὰ σὺν σπουδῇ. confer etiam Platonem in Sympos. p. 192, C: οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς. οὐκ ἂν φθάνοις ΑΛ et v. οὐκ ἂν φθόνοις D. οὐκ ἂν φθονοῖς Ω. ἑστιῶν] ἑστιῶν ἂν ΑΛ. libri οὐκ οἶδ' ἄν τις. Struvius in L. L. p. 251 οὐκ οἶδα ἥτις, Bekker autem οὐκ οἶδα τίς conjecerunt. immo scribendum erat, οὐκ οἶδ' εἴ τις —, quod non semper (uti vel Hom. Jl. ὀ, 16 docet), attamen plerumque est negantis, ut infra § 3: ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα — περιεῖδεν. nam ἄν, quod ante v. ἀπομνημονεῦσαι exciderat, e margine locis insertum est alienis, huic nostro οὐκ οἶδ' ἂν in omnibus codd. et paullo ante: ἑστιῶν ἄν. atticum οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, de quo vide Elmslejum ad Eurip. Med. v. 911 et Schaeferum ad Demosth. V p. 169, nusquam habet Lucianus. ἀναιμωτὶ ἄνευ ἔξω Λ. παρὰ] περὶ A. προαχθέντες] προαχθέντας ΑΩ.

3. διηγουμένοις Ya. τῶν αὐτοῦ Dindorfius pro τῶν αὐτοῦ. οὖν] γοῦν Λ. ἀνθρώπων ἢ ΩΛ et v. ἀνθρώπων ἢ A.

οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ᾖ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς εἶχεν ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. „μισῶ γάρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν.“ καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον ταῦτα ἐξαγορεύσας καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δέ, ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι. 4. ΦΙΛ. θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτοι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ὃς ἀκριβῶς οἶδα πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς, εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσο-
421 *μένων, κἂν πρὸς κίονά * τινα ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν ἐκχέαι πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξῃ καὶ παρακολουθήσεις καὶ δεήσῃ. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ,*

καλῶς ἔχει ΑΩΛ et v, quod defendi potest. sed *καλῶς ἔχειν* D, unde malui: *καλῶς εἶχεν.* jam enim Dionicus hujus convivii arcana prodere coeperat. vide etiam infra § 9 et De Merc. Cond. § 5. *καλῶς ἔχει* praesens (cum infinitivo) recte habet in Catapl. § 19 init. *μισῶ* libri, sed praestat *μισέω*, itaque scriptum hoc proverbium adtulit Plutarchus in Prooemio Quaestt. Sympos: *μισέω μνάμονα συμπόταν*, qui versus esse potuit glyconeus. cf. Meinekius ad Theocrit. p. 455 ed. tert. *ὁ* ante *Διόνικος* om *Λ*.

ταῦτα ἐξαγορεύσας A et fortassis *Ω*. *αὐτὰ ἐξαγορεύσας Λ* et v. *τὴν* ΑΩΛ scholiastes et v. *τὴν* om D solus. *ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας*] sumsit Lucianus e Demosthene 18, 50.

4. *θρύπτῃ ταῦτα*] similem sententiam in Nigrino § 6 med. bene Hemsterhusius in Anecd. p. (30) cum comicorum locis comparavit ut Apollodori sive Terenti Hecyr. I, 2, 35. sed nostrum locum jam in Quaestt. L. § 74 judicavi verbis ipsis conspirantibus haud dubie expressum esse e Platon. Phaedro p. 228, c: *δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ, ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν κ. τ. ἑ.* verbum enim *θρύπτεσθαι* quis esse nescit amatorium? nempe Lucianus qui hic turpia turpius prodit, hoc adsignificat, fastidiosi amatoris esse, pulchro Philoni (§ 48: *ὦ καλὲ Φίλων*) tanquam amasio quidquam negare.
θρύπτῃ — θρύψομαι] *κρύπτῃ — κρύψομαι* Parisinus 1041 ap. Boissonadium ad Philostr. Her. p. 338. *οὔτοι γε* A. *οὔτι γε Ω* et v.

ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε. ΛΥΚ. μηδὲν πρὸς ὀργήν· διηγήσομαι γάρ, ἐπείπερ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. ΦΙΛ. εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις· αὐτὸ καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. 5. *ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα εἱστία ὑμᾶς; ΛΥΚ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου*
*τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι. * ΦΙΛ. παγκάλῳ νὴ* 422
Δία μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων. ΛΥΚ. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων. ΦΙΛ. οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον. ἀτὰρ οὖν ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν; 6. *ΛΥΚ. τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ*

οὕτω] *οὕτως* Ωa. *ὃς ἀκριβῶς οἶδα πολὺ πλέον* DΛ probante uno Solano. *ὃς ἀκριβῶς πολὺ πλέον* (verbo *οἶδα* plane omisso) Ω. *ὃς ἀκριβῶς πολὺ πλέον* (*πόλυ πλεον* A) et deinceps (*οἶδα* addito): *εἰπεῖν οἶδα, ἢ ἐμὲ* A et Parisinus ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 299. *ἀκριβῶς γιγνώσκων* (*γινώσκων* a, *γιγνώσκοντα* fgu) *πολὺ πλέον* vulgo. *πάντα*] *ἅπαντα* Λ (?). *ἀλλ'* (*ἀλλὰ* AΛ) *ἥξεις* DΛbcd. *ἀλλὰ ἕξεις* Ωa, unde Reitziana: *ἀλλ' ἕξεις*. correxi in Quaestt. L. p. 207: *ἀλλ' ἕξει* (sive ut nunc cum Dindorfio edidi: *ἀλλ' ἕξῃ*). *πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει*] *ἐν τῷ μέρει πρὸς σὲ* codex ap. Boissonad. l. l. p. 338. *πευσόμεθα* Λ. *μηδὲν πρὸς ὀργὴν* (*ὀργῆν* A)] Quaestt. L. p. 74. *οὕτω*] *οὕτως* AΩΛa. *αὐτὸς σὺ*] *αὐτὸς* om A, fortassis recte. *φθάσεις*] *φθάσῃ* (sic) a. *δεήσει* Lehmannus et sic Λ. (at ap. Boissonad. l. l. p. 338 codex paullo ante *καὶ δεήσει* pro *καὶ δεήσῃ*). nostro loco *δεήσῃ* A et v, sed Ω: *δεησῃ*.

5. *οὔκ* pro *οὐκ* A. *Εὐκρίτου*] *εὐκρίτῳ* A. *κόσμιόν τε*] *τε* om A. at vulgatae favet scriptura inferior *πλούσιόν τε* (pro *πλουσίῳ*), quae ex hoc ipso loco nata est. *ὄντα πλουσίῳ τῷ*] *ὄντα πλούσιόν τε τῷ* DΛΩ. *ὄντα τῷ* (omisso *πλουσίῳ*) A. *προείλετο*] *προσείλετο* A. *τὸ πλουτεῖν*] *τοῦ πλουτεῖν* D. *ἀτὰρ οὖν* AΩΛa. cf. Boissonad. ad Philostr. Epist. p. 128. *ἀτὰρ* vulgo.

ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις οἶμαι ἀκοῦ-
σαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης τῶν ἀπὸ τῆς
στοᾶς καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ λαβύρινθος ἐπίκλην,
διδάσκαλος οὗτος ὢν τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος τοῦ Ζή-
νωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος. οἶσθα
τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν· ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ
καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων
παρῆν· καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπεβλέποντο
423 οἱ Στωϊκοὶ * καὶ ἀπεστρέφοντο καὶ δῆλοι ἦσαν ὥς τινα
πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν αὐτοῦ
Ἀρισταινέτου φίλοι καὶ συνήθεις ὄντες παρεκέκληντο
ἐπὶ δεῖπνον καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος καὶ

---

6. ὁ πρεσβύτης ἀπὸ τῆς στοᾶς D. ὁ πρεσβύτης ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς ΑΩΛ et v. enimvero scripsi: ὁ πρεσβύτης τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς, ut res ipsa poscit: neque enim unus aderat stoicus sed duo, Zeuothemis et Diphilus. poscit etiam structurae ratio, quae ita se habet: Ζηνόθεμις ἦν — τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος, — τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος (scil. ἦν). οὗτος ὢν ΑΛ. νῦν οὗτος Ω et v. τοῦ Ἀρισταινέτου] τοῦ om D. υἱέος Ω et v. υἱέως ΑΛ. Κλεόδημος] κλεόδημον Ω. κλεόμηδος A. Cleodemus Peripateticus est etiam in Philopseude § 6. sed neque hunc neque illum qui in Hermotim. § 11 exstat Euthydemum Peripateticos Luciano aequales aliunde novi. at Luciani tempore vixit Εὔδημος Peripateticus teste Galeno II p. 218 et XIV p. 615 ed. Kuehn., qui hoc nomen ab Eudemo Rhodio, Peripatetico nobilissimo honoris causa adsumsisse videtur. στωμύλου[ν] Λ. et § 7 fin: παρῆλθον[ε]. et § 9 init: κατ'. ὥς τινα ΑΩ. ὥσπερ τινὰ Λ et v. vide infra § 7: ὥς τινα τῶν κρειττόνων, Demonact. § 11: ὥς (ὥσπερ F solus) τινα τῶν κρειττόνων. sed in Alexand. § 9 libri omnes: ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων. πατραλλοίαν Aa. αὐτοῦ ἀρισταινέτου ΑΛ. ἀρισταινέτου αὐτοῦ Ω et v. παρεκέκληντο] παρεκέκλιντο D. παρακέκληντο g. ἐπὶ δεῖπνον] de certo convivio agitur. itaque articulum desidero: ἐπὶ τὸ δεῖπνον collatis Nigrin. § 24, Timone § 54, De Merc. Cond. § 14, Gallo § 7 fin. contra cave mutes ἐπὶ δεῖπνον in Charone § 6. καὶ ξὺν αὐτοῖς[ῶ] A (ῶ supra a prima manu), καὶ ξὺν αὐτῶι Ω, qui error fluxit e superiore illo: καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος. Ἱστιαῖος] ἱστιαῖος A, qui idem infra § 9 fin.: ἱστιαῖος.

ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. 7. διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν
Χαιρέαν Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο διδάσκαλος
αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν καὶ θεοπρεπὴς καὶ πολὺ τὸ
κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ· κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ
ὀνομάζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀπο-
βλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες
αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως
θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμ-
παρών. 8. δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι ἁπάντων σχεδὸν
παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν
κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖσαι, καὶ ἐν
αὐταῖς ἡ νύμφη πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν
γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον * ἡ ἄλλη 424
πληθύς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. 9. κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν
γυναικῶν πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα Ἀρισταίνετος. εἶτα
ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν
Στωϊκὸν ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον·
ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν
τῇ πόλει. ἀλλ' ὁ Ζηνόθεμις ἔλυσε τὴν ἀπορίαν· εἰ γάρ
με, φησίν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις τουτουΐ,
ἀνδρός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου,
ἄπειμι ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπών· καὶ ἅμα τὸν

7. Ἴων] Jon Platonicus Luciano aequalis est etiam in Philopseud. § 6. συνειστιᾶτο] συνεστιᾶται D. ἐπιφαίνων] ἐμφαίνων Cobetus V. L. p. 211. at vide nos ad Alexand. § 3. εἰς] ἐς Α. γνώσεως Α.

8. τὸ ἀντίθυρον DAΑ. τὸν ἀντίθυρον Ωa et v. ἀξίας] ἀξίως Α.

9. δὲ om Α. εἶτα Ἀρισταίνετος ΑΩa. εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος Α et v. τὸν Στωϊκὸν] τῶν στωϊκὸν A. ἀλλ' pro ἀλλὰ Bekker. ἔλυσε τὴν ἀπορίαν ΑΩΑ. τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν a et v. ἄξεις τουτουΐ A. ἄξεις Ἕρμωνος τουτουΐ Ω et v. istuc Ἕρμωνος conjectura ductus optime expunxit Jacobsius ad Porsoni Adversar. p. 304, qnod hoc nomine omisso longe fortior sit contemtionis significatio. plerique libri τουτουΐ τοῦ ἀνδρός. articulum τοῦ ego olim et nuper Bekker delevimus. ἕξεις (sic) ἕρμωνος τουτουὶ ἀνδρὸς (om τοῦ) Α in textu, cujus scholiasta legerat τοῦ,[α] non item ἕρμωνος. schol: τουτουὶ τοῦ ἀνδρός: ἕρμωνος. εἴπω

παῖδα ἐκάλει καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη· ἀτὰρ εἰ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος καὶ ὑπ' αὐτῷ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος. 10. ΦΙΛ. βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ * συμπόσιον διηγῇ σοφῶν ἀνδρῶν τῶν πλείστων, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὔ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας. ΛΥΚ. ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. 11. εἱστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν, οἶμαι, χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς καὶ πέμματα καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπι-

---

ἐπικουρείου ἄλλο [β] κακόν (sic) Δ. ὅλον σοι ΑΔ et v. ὅλον (omisso σοι) Ωa male. vide Saturnal. § 32. ἐῴκει] ἐώκει A.

ἀτὰρ εἰ] ita conjeci. libri ἀτὰρ εἰ καὶ —. ineptum καὶ natum videtur ex inferioribus: εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου. μηδέν τι ἕτερον] μηδὲν ἕτερον Cobetus V. L. p. 211. ἱερεῖ γε ὄντι om D. πάνυ om DΔ. Ζήνων ὁ μαθητὴς ΑΩΔ et edd. ante Reitzium. ὁ ζήνων ὁ μαθητὴς D.

10. βαβαὶ recte libri, etiam Δ, qui paullo ante: καὶ μετὰ αὐτὸν —. σοφῶν ἀνδρῶν τῶν πλείστων DA et (quod miror) Ω. σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν edd. ante Schmiederum. σοφῶν τὸ πλεῖστον ἀνδρῶν Δ ap. Belinum, at in mea collatione: σοφῶν ἀνδρῶν τὸν πλεῖστον. τοὺς δ' (vel τοὺσδ') οὔ, ἀλλ' Ω et v. τοὺς δὲ, οὔ. ἀλλὰ ΑΔ. τοῖς τοιούτοις ΩΔ et v. τούτοις A.

11. γοῦν pro οὖν et mox οὐδὲ pro οὐδὲν Δ. τοπρῶτον A. πέμματα καὶ χυμοὺς Δ. ἅπαντα γάρ ἄφθονα] in A folium desinit his verbis: ἅπαντα γὰρ et proximum sic incipit: τῷ

κύψας ἐς τὸν Ἴωνα, ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ᾽ αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. 12. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος * ἐκεῖνο τὸ 426
κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα, ὁ μὲν τὸ ‚ἀφραίνεις Μενέλαε‘, ὁ δ᾽ ‚ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ‘, καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα καὶ χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν οὐ-

---

τέχνα, ἄφθονα. aberratum est ad alienam codicis qui describebatur paginam sic incipientem ‚τὼ τέχνα‘ (sive ad Piscator. § 20, ubi est τὼ τέχνα, sive potius ad alium locum Luciani geminum et vicinum): quo errore deprehenso noster dialogus (ἄφθονα —) a scriba continuatus est. possunt tamen voces τὼ τέχνα (praesertim ab initio folii) etiam pro scholii deperditi particula haberi. cave igitur in verbis τὼ τέχνα aliam et eam ipsius Luciani scripturam latere putes reconditam velut ἀτεχνῶς. vide nos infra ad § 39 fin. ἄφθονα. ἐν τούτῳ] scribe cum Bekkero: ἄφθονα ἦν. ἐν τούτῳ —. μεθ᾽ αὐτὸν AΛ et v. μεθ᾽ ἑαυτὸν DΩ. πρότερον] πρότερος AΛ. ἐκ περιωπῆς] id est, ὡς ἐκ περιωπῆς, de observatione diligentissima. confer Zeuxin § 4: οἷον ἀπό τινος σκοπῆς et Cic. Epp. ad Famil. IV, 3: ‚tanquam ex aliqua specula prospexi‘, ubi vide interpretes. non prorsus recte Jacobsius ad Achill. Tat. p. 657.

12. ἅμα δὲ] ἅμα οὖν AΛ. εἰρήκει A et deinceps ἥκοντα — ἥνδανε — ἔτολμα. ἐπεισέπεσεν AΩΛ et v, sed ἐπεισέπαισεν ‚unus codicum Vaticanorum‘ (Γ puta) ap. Bastium ad Gregor. Cor. p. 403 itaque critici multi certatim. κοινὸν] κυνικὸν D. τὸν Μ. αὐτόματον ἥκοντα] adludit ad Jl. β', 408. ἀφραίνεις Μ.] ex Jl. η', 109: ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς —. Μενέλαε] διοτρεφὲς add. non Λ sed fortasse M (ex Homero sc.) — δὲ et mox ἥνδανε Λ. ἀλλ᾽ οὐκ — θυμῷ] ex Jl. α', 24. καὶ ἄλλα] καὶ ἄλλοι ἄλλα Bekker sine ulla causa. cave quidquam mutes. ὑποτονθυρίζοντες A. ἐδεδοίκεσαν DAΩΛa. ἐδεδοίκεισαν v.

δεὶς ἐτόλμα λέγειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνῶν ἁπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων ἐδόκει καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. 13. *ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ λαβόντα καθίζεσθαι παρ' Ἱστιαῖόν*

βόην ἀτεχνῶς ὄντα DAa scholiasta et v. et (qui fortasse *βοὴν*) Ω. *βόην* (sic) *ἀγαθὸν ὄντα* (omisso *ἀτεχνῶς*) non Λ sed M et sic margo Juntinae: ,*ἀτεχνῶς*] fors. *ἀγαθόν*' eodemque modo conjecit Solanus: ,*βόην* (sic, sed voluit opinor *βοὴν*) *ἀγαθὸν ὄντα*'. e scholii ad h. l. initio patet, antiquitus *βοὴν* (hoc accentu) *ἀτεχνῶς ὄντα* scriptum fuisse, sed jam olim (saeculo quasi XI°) conjectorem id quod in DA est substituisse: *βόην ἀτεχνῶς ὄντα*. verissime ego in Quaestt. L. p. 128 correxi: *βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς ὄντα*, (et sic opinor Λ), quod ab Lehmanno et (in ed. Paris.) Dindorfio susceptum est. certo enim respicitur ad Jl. β', 408 de Menelao, qui invocatus ad coenam venerat: *αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε* (*δ' ἥκει* scholium in Λ) *βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος*. quod ad vocem *ἀτεχνῶς* adtinet, quam neque codices neque res ipsa deleri sinunt, ostendi l. l. *ἀτεχνῶς* in similitudine ad rem transferenda dici solere adlato etiam Platonico illo ex Jone: *ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς, παντοδαπὸς γίγνῃ* atque etiam hic plenius dici potuisse: *ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Μενέλαος ἦν, βοὴν ἀγαθὸν ὄντα*. ergo frustra editum est ab Bekkero: *βοὴν ἀγαθὸν ὄντα* (sine *ἀτεχνῶς*). caeterum Lobeckius in Paralip. p. 540 bene ille quidem negavit Luciani esse posse *βόην* verbum tam insolitum, sed idem infeliciter l. l. et ibid. p. 41 ita legi voluit: *βοὴν ἀτεχνῶς ὄντα*, quod probari non poterit, nisi quis forte in Homero suo Jl. β', 408 conjicere voluerit ,*βοὴ Μενέλαος*' pro *βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος*. adeone mirum est post *βοὴν* in plerisque codd. voculam *ἀγαθόν* excidisse? sed Lobeckius meam emendationem non videtur cognitam habuisse. denique in Platon. Sympos. p. 174, B, ubi verissime libri: *ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί*, mirificam conjecturam C. Lachmanni: *ὡς ἄρα καὶ Ἀγάθων' ἐπὶ δαῖτας* —, quae explodenda erat, ab O. Jahnio video receptam esse. *κρακτικώτατον*] scholiasta videri potest legisse *κρακτικόν*. Λ pr: *κρατικώτατον* et sec mg. *κραυγικώτατον*. *κυνῶν* D. *κυνικῶν* AΩΛ et v. *παρ' ὃ*] *παρὸ* A. *παρ' ὧ* pr Λ. *ἀμείνων ἐδόκει*] nudus comparativus ferri vix potest. quare haec ita transpono: *καὶ κρακτικώτατον, παρ' ὃ καὶ Κυνῶν ἁπάντων ἀμείνων ἐδόκει.*

13. *ἐκέλευσε* Λ. *καθίζεσθαι* AΩ et v. *καθέζεσθαι* DΛ. *παρ'* DAΩΛ. *παρὰ* v. *ἐπιθρόνου* A. *καθέζεσθαι* DΛ. *ὑμεῖς*] *ἡμεῖς* cd. *ὕπτιοι* om Ωa. *ἑστιᾶσθαι* cd. *κά-*

τε καὶ Διονυσόδωρον· ὁ δέ, ἄπαγέ φησι, γυναικεῖον
λέγεις καὶ μαλθακὸν ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμπο-
δος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς * μικροῦ 427
δεῖν ὕπτιοι κατακείμενοι ἑστιᾶσθε πορφυρίδας ὑποβε-
βλημένοι. ἐγὼ δὲ κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι ἐμπερι-
πατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ
τὸν τρίβωνα ὑποβαλόμενος κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον
τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρι-
σταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου περιιὼν ἐν
κύκλῳ ὁ Ἀλκιδάμας ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς
τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος καὶ τοῖς
περιφέρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. 14. καὶ μέντοι καὶ
σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ
διεξιὼν καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων.
ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσον
δυναμένων. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη ἐνοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος * τῷ παιδὶ διανεύσας εὐμε- 428
γέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα· καὶ

μοιμι Ω et v. γάμοιμι D. γαμοῖμι pr Λ (qui modo δειπνίσαιμι). om κάμοιμι A. χαμαὶ τὸν τρίβωνα AΛ. χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα Ω et v. ὑποβαλόμενος Jacobitius. libri ὑποβαλλόμενος. ὑπ' ἀγκ. Λ. γινέσθω Λ. τοαποτούτου A. περιϊὼν ἐν κύκλω AΛ. ἐν κύκλῳ περιιὼν Ω et v. ἀφθονωτέραν ΛAΩabc. ἀφθονοτέραν v. μεταξανιστάμενος A.

14. καὶ τὸν] καὶ ἐς τὸν A. κεραμεῶν] κεραμέων A. ἴσον] ἶσον A (ita A). ἴσων D. ἴσα Ω et v. vide Aristophanem ap. Clement. Alex. Stromat. VI p. 749 et Euripidem in Andromach. v. 662. quanquam Luciannns alibi pluralem habet, Philopseud. § 40. confer etiam D. D. I, 2. ἤδη ἐνοχλοῦντα] ita conjeci. ἤδη διενοχλοῦντα ΩΛ et v, sed διενοχλοῦντα (sine ἤδη) A. Lucianus verbum ἐνοχλεῖν frequentat, habet etiam παρενοχλεῖν (velut in Hermotim. § 71 fin.), sed διενοχλεῖν habet nusquam. neqne dnbito, quin alibi pro menda vulgatae διοχλεῖν non διενοχλεῖν potius restituendum fuerit, quam ἐνοχλεῖν. τὸ παρὸν] τοπαρὸν A. τῷ παιδὶ νεύσας vulgo. τῷ παιδὶ δὲ νεύσας Ω. τῷ παιδὶ νεύσας (punctum a pr m, item in marg) A. his indiciis restitui: τῷ παιδὶ διανεύσας, cui favet etiam menda διενοχλοῦντα. sed punctnm voci superimpositum, qnod A codex sae-

ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. 15. ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ καὶ φιλοτησίαι καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ οἰνοχόον, παῖδα ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ οἶμαι καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτερον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέ-

---

penumero habet, Jacobitius tantum non ubique neglexit: quo signo corruptionem quoque indicari tirones docuit Bastius ad Gregor. Cor. p. 855. *ἀναδοῦναι* DAVΔX. *δοῦναι* Ω et v. *ζωρότερον ἐγχέαντα* om Δ, qui mox pr m *φίλῳ* pro *φόλῳ*. *παρὰ τῷ Φόλῳ*] *παρὰ τῷ λοφω* Ω. idem error *λόφῳ* pro *Φόλῳ* est in codd. Pausaniae III, 18, 7. apte autem Hemsterhusius Aristidem contulit I p. 63 Jepp. (I p. 61 ed. Dind.): *κἂν ταῖς εὐθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος* (sc. *ὁ Ἡρακλῆς ἐστιν*). *δηλοῖ δὲ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα.* picturam, de qua una Lucianus agit, ne Aristidis quidem verbum *τῶν ἀγαλμάτων* excludit, uti Hermannus in Opusc. V p. 208 sq. et alii docuerunt. *ὑπὸ*] *ἀπὸ* D.

15. *ἤδη δὲ καὶ ἐς* Ω et v. *ἤδη δὲ ἐς* A. *περιεσοβεῖτο* DAΩ lemma scholii vulgati et v cum parte codicum Thomae p. 45, 11. *ἐπεσοβεῖτο* Δ (in textu et scholio) et X. hinc sumsit Alciphro Epp. III, 55, ubi (p. 409) vide Berglerum. *ἐσκεκόμιστο* D. *οἰνοχόον παῖδα ὄντα ὡραῖον,*] ita transposui. libri *παῖδα οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον.* *ὡραῖον ἰδὼν* AΩ et v. *καὶ* (?) *ὡραῖον εἶδον* Δ. *γλαφυρώτερον* DAΔ scholiasta. *γλαφυρώτατον* Ω et v. illud tuitus sum in Quaestt. p. 182 collato Eunucho § 7: *πρὸς τὸ γελοιότερον.* *μάλα ἤδη*] *μάλα ἡδὺ* A. malim *μάλα δή.* *ὅ τι*] *ὅτι* A et v. scholiasta in cod. Paris. (Bachm. Anecd. II p. 322, 8): *τὸ ὅτι, ἔν τισιν εὑρισκόμενον* — pro *ὅτι καὶ* praeterea legisse videtur sive *τί καὶ* — sive errore e vicinia orto: *εἴ τι καὶ* —. *μεταμικρὸν* A. *ἀποληψόμενος* AΔ et v. *μεταληψόμενος* MΩ.

θλιψεν αὐτοῦ καὶ * δραχμὰς δύο οἶμαι συνανέδωκε 429
μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνεῖδεν οἶμαι τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου, καθ᾽ ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἠμελήθη δ᾽ οὖν καὶ παρώφθη τοῦτο οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ ἢ ἱπποκόμον. καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης ἂν αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος. * 16. ὁ Κυ- 430
νικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος

φιάλην] διάφην A. συνανέδωκε AΩΛ et v. συνέδωκε D. θλιβόμενον] θλιβόμενος D. συνεῖδεν AΩΛ cum Jacobsio ad Porsoni Advers. p. 304. συνοῖδεν (sic) v. οἶμαι] id ipsum modo bis antecessit, neque mutare superiora licet: hic vero non prorsus necessarium est. quo deleto scripserim: οὐ μὴν συνεῖδε τὸ νόμισμα (sive τὰ νομίσματα). τὸ νόμισμα AΩΛ et v, pro quo V fortasse legit τά νομίσματα, quae lectio huc potius spectat quam ad inferiora post ἀποβεβληκέναι. δραχμαὶ παρέχον et antea δραχμὰς Λ. ἐκπεσοῦσαι] ἐμπεσοῦσαι A. ἐγένετο μὴ Λ. δ᾽ οὖν ΩΛ et v. οὖν A, male. ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον] ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων D. libri μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον. Schaefer in Mel. Cr. p. 49 ἂν bene restitutum male collocavit: μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον ἄν —. recte vero Bekker: μεγάλης ἂν αἰσχύνης αἴτιον. eandem sedem ἄν participio junctum obtinet De Merc. Cond. § 33 fin. et in Hercule § 3. διαφοιτῆσαι et mox μὴν (pro μὴ) n. εἰς] ἐς Λ. ἅπαντας] πάντας A. κατέσβη] sermo est de παροινίᾳ. hoc videri potest sumtum esse e Xenoph. Sympos. VI, 10: αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτω κατεσβέσθη.

16. ἀγχιδάμας (ἀλκιδάμας mg sec.) Λ. ἐπεπώκει] ἐπεπτώκει D. ἐκαλεῖτο A. ἐκαλοῖτο (sic) Λ. καλοῖτο Ω et v. utrum-

ἥτις ἡ γαμουμένη παῖς ἐκαλεῖτο, σιωπὴν παραγγείλας
μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας ἐς τὰς γυναῖκας, προπίνω
σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ'
ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ κα-
θάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ
τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή, ὡς ἢν μὴ
λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς
αὐτῇ γένοιτο οἷος ἐγώ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκήν, ἐλεύθερος
δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα
παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον.
αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται· καὶ ὃς ἀγα-
νακτήσας ἐπανίστατο δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων καὶ
δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἄν τινος καθί-
κετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμιστο
πλακοῦς εὐμεγέθης, πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος
ἐγένετο καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριιών.
431 17. καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη καὶ βοῆς μεστὸν *
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ....

---

que novit schol: παῖς ἐκαλεῖτο] γράφεται καὶ κ α λ ε ῖ τ ο (sic). ἐς τὰς Λ. εἰς τὰς ΑΩ et v. δὲ ἐγέλασαν A. προὔπιον ΑΩΛa. προὔπινον v. τοῦ ἡμετέρου θεοῦ Cobetus V. L. p. 212. ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ ΑΩΛ et v. ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ D. de syntaxi recte judicat schol. et vulgatus et Parisinus ap. Bachm. Anecd. II p. 322, 11: δεῖ γὰρ λέγειν, inquit, — προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου. sed hic sobrii critici jure mirantur pientissimorum monachorum vinolentiam. ἢν μὴ λάβῃ ΑΩΛ et v. εἰ μὲν λάβοι D, hoc est, ut bene Lehmannus: εἰ μὴ λάβοι. υἱὸς αὐτῇ] αὐτῇ υἱὸς Λ. ἄτρεπτος ΑΩΛ et v. ἄτρεστος D male. utrumque habet Lucianus. sed illud idem fere est quod ἀδιάτρεπτος, virtus ipsa (i. e. firmitas ac summum animi robur) dicitur ἀδιατρεψία ap. Suetonium in Calig. c. 29. adde Bentlejana ad Horat. Carm. I, 3, 18. εἰσεκεκόμιστο] ἐσκεκόμιστο D. συμπεριιὼν] συμπεριὼν Ω forma attica, quam Lucianus tamen ex Aristophane suo non adsumsit.

17. βοῆς om Ω. διονυσίδωρος A et deinceps οἰκετῶν et ἱστιαῖος. ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ v. sed ὁ ῥήτωρ | αὐτοῦ A cum linea quae omissionem sive defectum indicat (non prorsus recte Bastius ad Gregor. Cor. p. 116 et p. 786). hinc post ὁ ῥήτωρ signa posui lacunae. suppleo dubitanter: ὁ ῥήτωρ [καὶ ὁ μαθητὴς] αὐτοῦ,

αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξῄει καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρραψῴδει ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου καὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι, μάλιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς

καί,

ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. 18. *διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν εἶναι μηδὲ κενὸν ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων·*

---

ita ut rhetor ebrius plures orationes per vices recitarit, aliam e sua ipsius persona, aliam quasi in schola e persona discipuli. ita demum recte habent et *αὐτοῦ* et *ἐν μέρει*, quae nunc juxta sunt inepta. illud autem *ἐν μέρει* cave mutes: vide Quaestt. L. p. 42, ubi partim rejeci Solani conjecturas: *αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέλει διεξῄει.* *ἐρραψῴδει*] hoc verbo Homerum satis indicatum esse Solanus recte statuit refutato scholiasta, qui et ipse legerat *ἐς τὸ αὐτό.* nam *ἐς τὸ αὐτὸ* [*τοῖς Ὁμήρου*] poterat scribi, non debebat. *ἐς τὸ αὐτὸ*] *εἰς αὐτὸ* A. *δ' ἐκεῖνα*] *δὲ ἐκεῖνα* A. *σὺν δ'* libri omnes et scholiasta, pro quo scribe *σὺν ῥ'* ex ipso Homero Jl. δ', 447: *σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς σὺν δ' ἔγχεα —.* *ἔνθα δ' ἄμ'*] ita correxi ex Homero Jl. δ', 450. *ἔνθ' ἄρ'* A. *ἔνθα δ' ἄρ'* ΩΔ et v. *ἀνεγίγνωσκε* Reitziana. *ἀνεγίνωσκε* libri (AΩΔM) et edd. ante Reitzium.

18. *μηχανομενος* (ώ supra ο) et statim *μηδὲ* Δ. *μηδὲ κενὸν* Δ et v. *μὴ δὲ καινὸν*, (ε supra recens) A; haec om (sed cum lacuna) Ω. malim: *μηδὲ διάκενον* (i. e. ‚neque prorsus vacuum'). *διάκενος* adjectivum noster habet saepius. *εἰσελθόντα* D et (?) Ω. *εἰσελθόντα γε* AΔ et v. *ἄμορφός τις*] suppleo fidenter: *ἄμορφός τις* [*ἀνθρωπίσκος*], ut hic ipse infra dicitur § 19 fin. et alius scurra De Merc. Cond. § 27. *ὀλίγας*] *ὀλήγας* A. *κορυφῇ* Δ.

432 οὗτος ὠρχήσατό τε * κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη, καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. 19. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων ὁπότε σκωφθεῖεν, ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, (καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον) ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα προὐκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν, εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ ἔφη τὴν βακτηρίαν. οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς ἐπαγκρατίαζεν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος καὶ

κεφαλῇ ΑΩ et v. ἔχων ΑΩ𝒜 et v. φέρων D (ita D). ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν] non anapaestos, sed molle versuum genus Sotadeos in convivio scurra recitat loco gemello De Merc. Cond. § 27: κίναιδός τις ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρειωτικὸς ἀνθρωπίσκος, ubi fugit interpretes v. Ἰωνικὰ ipsos significare Sotadeos. item cinaedus recitat Sotadeos ap. Petronium 23: ‚intrat cinaedus — qui ut infractis manibus congemuit (sic), ejusmodi carmina effudit', ubi O. Jahnii conjecturae ‚concrepuit' favet participium hic interpositum συγκροτῶν. adde illud Suetoni in Nerone c. 42: ‚jocularia — carmina — etiam gesticulatus est'. ἐπέσκωπτεν ἐς Ω et v. ἐπέσκωπτεν εἰς A. ἐπέσκωπτε (om ἐς) 𝒜.

19. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς] καὶ om A. ὅμοιόν τι Ω𝒜 et v. ὅμοιόν
λ
τινα A mero errore. cave scribas ὅμοιά τινα. δῆλος] δῆχος (λ supra recens) A. φθονῶν] ὁ φθονῶν A. εὐδοκιμοῦντι] εὐδαιμονοῦντι D. ὁ κακοδαίμων Σατυρίων 𝒜Ω et v. ὁ κακοδαίμων ὁ σατυρίων DA. τοῦτο γὰρ 𝒜Ω et v. οὕτω γὰρ A et codex ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 307. malae scripturae ὁ σατυρίων et οὕτω γάρ indicare videntur fuisse olim, qui v. κακοδαίμων male ita transponerent: οὕτω δὴ ὁ Σατυρίων· τοῦτο γὰρ ὁ κακοδαίμων γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο. Σατυρίων — ἐκαλεῖτο] in adumbratione hujus ipsius loci ap. Alciphr. Ep. III, 55 fin: μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα (ita partim libri partim σαννουρίωνα) καὶ Φιλιστιάδην cave criticos sequare, qui loco movebant nomen notissimum Σαννυρίων. quumque Alciphro nomina Luciani mutare soleat, haudquaquam conjicere licet aut h. l. Σαννυρίων ex Alciphrone, aut hinc in Alciphrone: οἱ περὶ Σατυρίωνα.

παίων καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ οἱ
μὲν ἥδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσεν ὁ Ἀλκι-
δάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.
γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. 20. ἐνταῦθα
Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ
ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει * δέ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἑαλω- 433
κότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν· καί τι
καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ'
αὐτὸν οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει, τὸν δὲ ταχέως
ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν καὶ ξιφίδιον σπα-
σάμενον ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς κελεύειν αὐλεῖν·
εἶτα ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν σκῦτος ἔχοντα ἐς ὑπτίας
τὰς χεῖρας. τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι
τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ
πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονή-
ρως, μετὰ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκεῖνον δέξασθαι παρ' αὐτοῦ,
παραδόντα τὸ σκῦτος καὶ τὸ ξιφίδιον, καὶ ἓ ἀπορρῖψαι

---

nam hujus quoque nominis *Σατυρίων* alia exstant testimonia, ut ap. Marc. Antonin. X, 31 (ubi bene Gataker *Σατυρίωνα* pro *Σατύρωνα*) et in Plauti Persa, ubi inter fabulae personas est ‚Saturio parasitus', h. e. *Σατυρίων*. *ἐπαγκρατίαζεν* Ωa. *ἐπαγκρατίαζε* AΛ et v. *ἀνταιρόμενος*] *ἀντερόμενος* A. *ἄχρι* ΛΩ et v. *ἄχρις* AV. *ἀπηγόρευσεν ὁ Ἀλκιδάμας* A. *ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας* ΛΩ et v. istud *παιόμενος* ut e superioribus male repetitum cum Bekkero delevi. *καταγνωσθεὶς* (mg sc *καταγωνισθεὶς*) Λ.

20. *οὐ πολὺ — ἀγῶνος*] confer § 1: *ὀψὲ — πρὸ τῶν τραυμάτων*. *ἑαλοκότα* a. *τὴν αὐλητὴν* (o supra recens) A. *καί τι καὶ*] *καίτοι καὶ* AΛ. *καί τι* g. *σπασάμενον* om Ω. *σκῦτος* et deinceps *τὸ σκῦτος* Lehmannus. libri *σκύτος* et *τὸ σκύτος*.

ἔχοντα] *ἔχοντος* A. *αὐτὸν αὐλ.* (sed *ν* in ras.) Λ. post *πονήρως* libri sic: *μετὰ δὲ παραδόντα* (*παρενδόντα* Λ) *τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ* (*ἐκείνων* A) *δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος —*. quod nunc soloecum est *παραδόντα* cave mutes cum Bekkero in *παραδούς*. immo non mutandum est *παραδόντα* sed ante verba *τὸ σκῦτος* transponendum atque etiam pro *ἐκείνῳ* (*ἐκείνων* A) corrigendum *ἐκεῖνον*. ita igitur rescripsi: *μετὰ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκεῖνον δέξασθαι παρ' αὐτοῦ, παραδόντα τὸ σκῦτος —*. quo facto et accusativus *παραδόντα* ut ad Polyprepontem referendus bene

τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς·
καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων
αὐτῷ ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπα-
σάντων τὸ θύριον σωθῆναι αὐτός. ἐδείκνυ δὲ καὶ ση-
μεῖα τῶν πληγῶν καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου.
καὶ ὁ μὲν Διόνικος οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτο-
ποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παρα-
βύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος
434 ἡμῖν ἐπιπαρών, * ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ
ταῦτα γεγενημένος. 21. παρελθὼν γὰρ εἰς τὸ μέσον
οἰκέτης παρ' Ἑτοιμοκλέους τοῦ Στωϊκοῦ ἥκειν λέγων
γραμματίδιον ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην ἐν
τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις
ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου προσελ-

---

habet et optime tibicines duo inter se opponuntur pronominibus *αὐτός — ἐκεῖνον*, ut ap. Thucydid. IV, 28, IV, 98, VI, 64 et alibi saepe. post *τὸ ξιφίδιον* (*ξιφείδιον* Δ) libri sic: *ἐπιρρίψαι* D et v et (cum rasura in ε) Ω. *ἀπορρίψαι* V (cum Graevio). *καὶ ἐπερρίψαι* (addito *καὶ*) A. *καὶ ἐπιρρίψαι* Δ. non sufficit hic *καὶ ἀπορρῖψαι*, sed opus est novo etiam subjecto. itaque codicum indicio correxi: *καὶ ἓ ἀπορρῖψαι*. ita De Morte Peregr. § 44 Cobetus (in V. L. p. 107) scribi voluit: *ἓ δὲ μὴ δοῦναι*. plane vero necessaria emendatio Hermanni est in Plat. Sympos. p. 223, D: *τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντα ἐκείνους ἀναστάντα ἀπιέναι, καὶ ἓ ὥσπερ* (codd. antiqui *καὶ ὥσπερ*) *εἰώθει ἕπεσθαι* —.
τὸ ἀπὸ τοῦ Δ. *τοαποτούτου* et mox *μεταταῦτα* A. *ἀσφαλέστερον* Δ et v. *ἀσφαλέστερος* DAΩ, ut possis: *ἀσφαλεστέρως*.
θύριον ΔΩa cum Graevio. *θυρίον* DAU. *θηρίον* Vbcd et multae edd. ante Graevium. *σωθῆναι αὐτὸς* Bekker. libri *σωθῆναι αὐτόν*, pro quo scribere non licet: *σωθῆναι αὐτόν*. *ἐδείκνυ* A. *ἐδείκνυε* ΔΩ et v. *γελοτοποιοῦ* a. *Ἰστιαίου*] *ἰστιαίου* AΔ (ε superscr.). *αὐτὸν* Δ. *γεγενημένος* ΔΩa et v. *γεγενημένοις* DA (ita A).

21. *γὰρ εἰς* A. *γάρ τις ἐς* (*εἰς* Ω) ΔΩ et v. *τοῦ Στωϊκοῦ ἥκειν λέγων* A. *ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ* v. sed *τοῦ Στωϊκοῦ* om Δ. etiam Ω in textu om *τοῦ Στωϊκοῦ* et in γρ. adscriptam habet vulgatam. ceterum notius est nomen *Ἐτυμοκλῆς*, sed *Ἑτοιμοκλῆς* libri et ap. Lucianum et Pausaniam III, 13, 7. simili autem nomine est *Τιμοκλῆς* et ipse Stoicus in Jov. Trag. § 4 sqq.

θὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. ΦΙΛ. ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν; ΛΥΚ. ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·
22. ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩι. ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐν τοῖς συμποσίοις θορύβους καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ' ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι * κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος 435
ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρᾳ ἢ λαγωοῦ ἢ πλακοῦντος, ὧν παρ' ἄλλοις ἄφθονος ἡ ἀπόλαυσις

---

et quaeri potest, num sit idem. vide nos infra ad § 30. tum qui in Timone § 54 est *Θρασυκλῆς* philosophus, item videtur Stoicus fuisse. denique nostri loci Stoicus bis exstat ap. Alciphr. Ep. III, 55, primum § 2, ubi unus codex *ἑτοιμοκλῆς*, caeteri libri *εὐοκλῆς* et ibid. § 7, ubi plerique libri item *εὐοκλῆς*, unus autem *νεοκλῆς*. et in Alciphrone quidem *Εὐκλῆς* cum Valckenario videtur scribendum esse. *γραμματίδιον* ΑΩΛ. *γραμματίδιόν τι* v.
ἔφη om Λ qui mox *ἐς*. *ἐπήκοον*] *ἐπήκουον* D. *ἐφέντος*] *ἀφέντος* Ω. *ἀφέντος* (*ἐ* supra *α* pr m) A (ita A). *ἐφέντος* (*α* sec) Λ. *ἀνεγίγνωσκεν* edd. ante Schmiederum. *ἀνεγίνωσκεν* DΑΩΛ.
ἦπου ΑΩΛ et v. *ἤ που* a. *τοιοῦτόν τι* edd. vett. *τοιοῦτό τι* DΛ. *τοιοῦτον* ΑΩ.
22. *μου*] *μοι* ΑΛ et fortassis Ω. *παραπολὺ* et mox *τοπλέον* A. *οὐδὲ πώποτε* ΑΩΛ et v. *οὐδέποτε* D. *ἐν τοῖς συμποσίοις* conjeci. libri *ἐπὶ τοῖς συμποσίοις*. *ὑπ' ἐμοῦ χρόνον* Λ. *λιπαρῶς* om Ωa. *μόνος*] *μόνον* Aa, *μόνου* Ω, quod natum e superiore: *ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου* —. *ἐν γειτόνων* A et v. *ἐγγειτόνων* (*ὸ*) D. *ἐκ γειτόνων* ΛΩ. *σοὶ τω* Λ. *λαγωοῦ*] *λαγῶν* A. *πλακοῦντος* ΛΩ. *πλακούντων* DA et v. post *πλακούντων* edd. et codd. omnes (diserte ΛDΑΩ) *ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω*, vitiose ut jam Solanus, Schmieder et Lehmannus senserunt. cor-

τὰ καθήκοντα εἰδόσιν. ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελὲς, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. 23. *σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν ἄλλους εὐωχεῖς. εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φιλοσοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι, κερατίναν ἢ σωρίτην ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ οὐ μὲν ὄναιο αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὡς*
436 *ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν * ἡγούμενος εἶναι οἴσω ῥᾳδίως τὴν ἀτιμίαν.* 24. *καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν*

---

rexi: *ὧν παρ' ἄλλοις ἄφθονος ἡ ἀπόλαυσις* et certe *ὧν παρ'* etiam Schmieder conjecerat perite usus lectione *πλακούντων*. nam de persona graece dicitur, *ἀπολαύω τί τινος*, raro etiam *ἔκ τινος*, nusquam autem *παρά τινι*. cum syntaxi ab me reposita confer Nigrinum § 14: *ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστιν.* *τήμερον*] *σήμερον* A. *Παμμένει*] nomen haud infrequens. alius Pammenes sed ejusdem aetatis, non ille quidem philosophus sed actor tragicus, exstat ap. Philostrat. Vit. Soph. II, 1 p. 554.

23. *ἀλλά — φιλοσόφων*] eadem prope verba in Jove Confut. § 6: *οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν.* *ἀπείη δὲ ἡ* DAΩ et codex ap. Boissonad. ad Aristaenet. p. 490. *ἀπήει* (mg sec. *ἀπείη*) *δὲ ἡ* Λ. *ἀπείη δὲ καὶ ἡ* edd. ante Schmiederum. *εἴπω, τί* edd. ante Reitzium. *εἴπω τὶ,* A et opinor Ω. malim: *ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων τι εἴπω, κερ.* *κερατίναν* libri omnes, dorica forma ludibrii ergo fortasse posita. caeteri enim attice dicunt *ὁ κερατίνης*, uti Themistius Or. II p. 35 ed. Dind. et *τὸν κερατίνην*, ut Diogenes L. II, 108 itemque *ἡ κερατίνη* et *τὴν κερατίνην*. *σωρείτην* Ω et v, sed *σωρίτην* (o supra p m) A (ita A). praestat *σωρίτην*.

24. *τὴν ἀπολογίαν* D. *τὴν ἀπολογίαν ὕστερον* AΩΛ et v. *ὕστερον* vocem prorsus inutilem delevi, ut natam ex inferiore illo: *θύοντα ὕστερον.* AΩΛ et v inepte: *καὶ πράγματι*, sed *καὶ πραγμ* D vel simili compendio, quod Solanus legebat *καὶ*

τοσούτῳ θορύβῳ καὶ πράγματι, δίς σε τήμερον προσηγόρευσα καὶ ἕωθεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι. 25. *εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·*

ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

πράγμασι probans ille hoc ipsum. ego conjeceram: *καὶ πραγματείᾳ*, quod verbum saepius ponitur de magna opera in convivii adparatu consumta, ut in Nigrin. § 33 init. et in Cynico § 9 fin. *προσηγόρευσα* DAΛ. *προσηγόρευκα* Ω et v. *τῇ οἰκίᾳ* D. *τὴν οἰκίαν* AΛMΩ. *τῆς οἰκίας* edd. ante Schmiederum.

25. *τὸ* AΩΛ et v. *τῷ* d. *καὶ τῷ* p. *ὅτι* om Ω. *παρέλαβεν*] *παρελλ*ᵅ D (i. e. *παρέλλαβεν*). *ἢ — θυμῷ*] Jl. ι, 537. *μέγα θυμῷ*] *μέγ' ἐνὶ θυμῷ* A. *Εὐριπίδης*] *ὁ εὐριπίδης* Λ. *Καλυδὼν* (*καλυψὼν* A) — *εὐδαίμονα*] primum versum Pseudaristoteles in Rhetor. III, 9 errore tribuit Sophocli (*ὥσπερ τὰ Σοφοκλέους*, inquit, *ἰαμβεῖα· Καλυδὼν — χθονός*), ubi tamen recte scholiasta: ‚*Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα*' *τοῦ Εὐριπίδου ἐστίν, κεῖται δὲ ἐν τῷ Μελεάγρῳ.* cum hoc alius scholiasta consentit ad Aristoph. Ran. v. 1238, qui de Meleagro Euripidis: *ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος·* ‚*Καλυδὼν μὲν κ. τ. λ.* e quo loco adparet his versibus ipsum Meleagri Euripideae initium contineri. attamen quum ipse Aristophanes ibidem (in Ran. v. 1238 sqq.) quasi primos Meleagri Euripideae versus hosce potius adtulisse videatur: '*Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν | θύων ἀπαρχὰς —*', etiamnunc ita conjicio, ut ad Ar. Ran. p. 367 dictum est, Meleagri Euripideae non unam antiquitus, sed duplicem exstitisse recensionem. *πελοπίας* DΛ. *πελοπίης* AΩ scholiastes et v. (in Aristotele l. l. *Πελοπείας* vulgo, sed unus ibi codex *πελοπίας*, atque *πελοπίας* etiam schol. ad Ar. Ran. v. 1238 et Gregorius Cor. in Walzi Rhet. Gr. VII p. 1214, sed in Demetrio De Elocut. c. 58 ante Victorium fuerat: *ἠδὲ γαῖα πελοπιά χθονός*). *ἐν ἀντιπόρθμοις*] *ἔναντι πορθμοῖς* D. *ἐνάντι πόρθμοις* A. (in De-

437 * συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

26. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν Δίφιλον ἑστιᾷς καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας. εἰκότως· ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, κἄν τι προσέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ μάθοις ἂν ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν γάμοις οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλως, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος δύο ἤδη μαθητάς μου περισπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. 27. προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν

---

metrio l. l. ante Victorium item fuerat: ἔναντι πορθμοῖς, sed misere in scholio Aristotelis l. l.: ἐν ἀντιπορέμοις πάντ' ἔχουσιν εὐδαιμονίαν.) πεδί'] πεδί' A. ἔχουσ'] ἔχουσα A et v. καὶ Σοφοκλῆς·] Sophocles quoque tragoediam sub nomine scripserat Meleagri. itaque Solanus ad h. l. optime conjecit e Meleagro Sophoclis hos versus depromtos esse. Solanum fragmentorum editores partim secuti sunt, Brunckius et Dindorfius, ne Nauckio quidem p. 245 multum dubitante. χρῆμ'] χρῆμα AΔ. γυίαις Δ. libri ἀνῆκε Λητοῦς παῖς. at Sophocles ita videtur scripsisse: Λητοῦς ἀνῆκεν παῖς —.

26. μὴ αἰσχρὸν] μὴ om Ω. libri vitiose: καὶ ἄν τι (καὶ ἄν τι A). posui nunc id quod sufficit, κἄν τι. neque enim opus est supplere, κἂν ἄλλο τι, quanquam ἄλλο τι rem Veneream occulte monstrat ap. Menandrum Κυβερνήταις in Stobaei Flor. XXII, 19, v. 4. olim in Quaestt. L. p. 208 Lehmanno non improbante conjeceram: τάχ' ἄν τι προσέθηκα (ita saltem debebam, non καὶ προσέθηκα). εἰ θέλεις AΩ et v. εἰ θέλεις Δ (ita Δ). Ζωπύρου] hinc profecit Alciphro Ep. III, 57: ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου (ita Reitzius pro τὸν νεανίσκον) Ζώπυρον. τοῦ παιδαγωγοῦ DA. τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ ΔΩ et v. μάθοις ἂν ΔDΩ et v. ἂν μάθοις A solus. διαβάλλειν ἄλλως] ita correxi. libri διαβάλλειν ἄλλους. at διαβάλλειν ἄλλως est ‚ex vano (sine argumentis) calumniari'. vide vel Catapl. § 26: καὶ ταῦτα ὅτι μὴ ἄλλως κενή τίς ἐστι κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ. καὶ γὰρ εἰ —] Sophocles in Oed. Col. v. 726. περισπάσας DAΔΩ et scholiasta. ἀποσπάσας edd. vett. περισπᾶν proprie positum est

διδῴς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς ἢ ἐλάφου ἢ σησαμοῦν-
τος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε καὶ ἀντὶ * τοῦ δείπνου ἀπο- 438
λογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ τούτῳ
πεπομφέναι.“ 28. τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγιγνωσκομένων
μεταξὺ ἱδρώς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ᾽ αἰδοῦς, καὶ τοῦτο
δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ηὐχόμην ὁρῶν
τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ᾽ ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι
ᾔδεσαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνθρωπον καὶ σεμνὸν
εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάθοι αὐ-
τοὺς ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι καὶ τῇ τοῦ προσώπου
ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ
παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ ἂν ἐλπίσας κληθέντα ἐπι-
νεῦσαι οὐδ᾽ ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε
οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. 29. ἐπεὶ δ᾽ οὖν
ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμ-
πόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον
ἀπέβλεπε δεδοικότας καὶ ὠχριῶντας καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους
κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο καὶ θο-
ρύβου μεστὸς ἦν· ἐκέλευε δ᾽ ὅμως πίνειν ἡμᾶς καὶ

in Bis Accusat. § 34, translate autem ut h. l. etiam in Judic. Voc. § 8. *ἀλλ᾽ ἔγωγε*] Quaestt. L. p. 105. *ἕνεκα* ΔΩ et v. *ἕνεκεν* A.

27. *σησαμοῦντος*] ut in coena nuptiali hic et infra § 38 init. vide Meinekium ad Menandri Fr. p. 295 ed. prim. *διακομίσειεν* Ω. *δόξωμεν*] *δοξω̄* D, qui compendia habet ubique.

28. *ἀναγιγνωσκομένων* e g. *ἀναγινωσκομένων* libri et edd. vett. *ᾔδεσαν* ΑΩΜΔ edd. ante Reitzium. *ᾔδεισαν* D. *αὐτοὺς* om a. *ἐντάσει*] *ἐνστάσει* A. *ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος* ΑΩ. *ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος* Δ et v. enimvero hic corrigendum est: *ὁ μὲν γὰρ Ἀρισταίνετος* —. vide vel geminum locum De Sacrific. § 15. *παριδεῖν* Δ et edd. vett. et fortasse DM. *περιιδεῖν* A et fortassis Ω, quod contra omnes libros cum vulgata commutandum esset. verbo *παρορᾶν* (cui simile est *ὑπερορᾶν* in Timone § 26) alibi opponitur verbum *τιμᾶν*. longe aliud est *περιιδεῖν* et tum quoque addi deberet participium. *αὐτὸν*] *αὐτῶν* a.

29. *ἐπαύσαντο* fuerat in A, sed *ν* erasum. *ἀναγιγνώσκων* bcd et v. *ἀναγινώσκων* DAΔMΩa. *ἀπέπεμψεν εἰπὼν*] malim: *ἀπέπεμψεν ἐπειπὼν* —. vide vel Macrobios § 23 fin. *καὶ* (post

ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς ὑπομειδιῶν ἅμα,
καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τού-
439 των. μετ' ὀλίγον * δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφα-
νῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς
κελεύσαντος τοῦ πατρός. 30. ὁ Κλεόδημος δὲ καὶ
πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλα-
κῆναι τοῖς Στωϊκοῖς καὶ διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ἀρχὴν
εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς ἐπι-
στολῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος
καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια
δύστηνα καὶ ἐρωτήσεις μόνον καὶ σχήματα φιλοσόφων,
τὰ δ' ἄλλα Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι· καὶ αἱ ἐπιστολαὶ
ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαί, καὶ τὸ τελευταῖον Οἰνεὺς μὲν
Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὔ-
φημα πάντα καὶ ἑορτῇ πρέποντα. 31. νὴ Δί', εἶπεν
ὁ Ἕρμων ὑπερκατακείμενος· ἠκηκόει γάρ, οἶμαι, ὗν

μετ' ὀλίγον δὲ) om D. τοῦ παιδαγωγοῦ] Zopyrum dicit (uti supra est § 26: Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ), qui Zenonem adolescentem ab Diphilo stoico sciebat corruptum esse.

30. τὸ ἐνδόσιμον] haec melius quam scholiasta perspexit Wielandius. patet enim e superiore συμπλακῆναι, h. l. dici pugnae tesseram (τὸ σύνθημα vulgo dicitur et in Baccho § 4). καὶ Κλεάνθης] suppleo: καὶ [ὁ σοφὸς] Κλεάνθης. αἱ ἐπιστολαὶ ΑΛ et v., sed αἱ om DΩa. πρεσβυτικαὶ ΑΛ et v., sed πρεσβευτικαὶ ΥΩa. Οἰνεὺς] ὁ οἰνεὺς A solus. Ἑτοιμοκλῆς] Ἑτοιμοκλεῖς cd. in scholio ad h. l.: — οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον (sc. ἐκάλεσεν) cum Schmiedero scripserim: τὸν Ἑτοιμοκλέα. vide tamen quae supra ad § 21 conjeci.

31. νὴ Δί'] νὴ δία Λ. ἠκηκόει] ἀκηκόει AΩa. οἶμαι om A. ἐσκευάσθαι ΑΩΛ et v. κατεσκευάσθαι M. οὐκ ἄκαιρον ἐδόκει Dindorfius (ed. Paris.) et ita Λ. οὐκ ἄκαιρος ἐδόκει A. οὐκ ἄκαιρον ᾤετο (ᾠίετο Ω) Ω et v. πρὸς τῆς ἑστίας ΑΩΜ. πρὸς ἑστίας Λ et v. τῶν ἀπαρχῶν Ω et v. τῶν ὑπαρχῶν A. at haec lucem ab illis verbis accipiunt § 30: Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. ingeniose enim adlusum est ad Meleagri Euripideae verba ap. Aristoph. Ran. v. 1238: Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν | θύων ἀπαρχάς —, unde τὰς ἀπαρχάς diserte memorant et scholia Veneta ad Jl. ι', 534 et in argumento hujus tragoediae scholiastes Aldinae ad Ar. Ran. v. 1238, et vero, ubi haec leguntur: Οἰνεὺς ἀπαρχὰς θύων κατὰ

τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταινέτῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ
ἄκαιρον ἐδόκει μεμνῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου. ἀλλὰ πρὸς
τῆς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν
ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ ὥσπερ
ὁ Μελέαγρος ἀπομαρανθείς. καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι
δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο.
* 32. Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς, ἔφη ὁ Ζηνό- 440
θεμις ἐπεγείρας ἑαυτὸν καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες,
ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοι-
μοκλέους τοῦ γόητος μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζή-
νωνα σοφοὺς ἄνδρας; τίνες δὲ καὶ ὄντες ὑμεῖς ἐρεῖτε

Εὐριπίδην, schol. Crameri in Anecd. Paris. III p. 240 sive Eustathius ad Jl. *ι* p. 770, 21. adde Apollodorum in Bibl. I, 8, 2: *τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων.* eodem redeunt *θαλύσια* ipsius Homeri Jl. *ι*, 534. *ὥσπερ ὁ Μελέαγρος ἀπομαρανθείς*] at qnomodo Meleager perisse vulgo creditus sit, uon primus sed Pausania jndice post alios docuit Phrynichus, tragicus antiquus ap. Pausauiam X, 31, 4. cui famae Luciauus velut inludens phthisi eum uarrat extabuisse et h. l. et clarius etiam De Sacrific. § 1: *τὴν Μελεάγρου διάλυσιν.* sed Phryuichi famam iu universum sequitur adhuc Ovidius in Metamorph. VIII, 515 sqq.
οὐδὲν ἂν] *ἂν* om A. *ἡγεῖτο* A. *ἡγεῖτο εἶναι* ΔΩ et v. *ἡγεῖται* D, quod ita enotatum est, ut de verbo *εἶναι* sileatur.

32. *φθεγξάμενος παμμέγεθες*] scholiasta libri Graeviani, qui sic: ‚*Πίνδαρος· θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται*', aptissime utitur Pindarico in Nem. IX, 49: *ἁσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον — θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται*, ubi vulgo est *κρητῆρα*, sed *κρατῆρα* codex scholiastae Piudarici. dativum ibidem legerat etiam Orion 35, 15 citans: *παραγκρητῆρι.* deuique ibi vulgo est *γίγνεται*, sed recte *γίνεται* etiam Pindari scholiasta.
ἀφ' ἑνὸς] *ἀφ' ἵνός* A. *ἐννόμως*] *ἐννόμω* A, *ἐννομως* Ω. libri *οἵτινες δὲ καὶ ὄντες.* at recte Bekker: *τίνες δὲ καὶ ὄντες.* uam quod Lehmannus pro *οἵτινες δὲ* voluisse videtur: *ποῖοί τινες δὲ* —, id Lncianus dicturus fuisset: *ποῖοι δέ τινες*, ut in Vitarr. Auct. § 26: *ποῖος δέ τίς ἐστι*; relativa pronomiua pro interrogativis mere sunt hellenistica. vide Quaestt. L. p. 140. male qunm alii tum Heindorfius ad Plat. Lysid. § 21 p. 25 ct ad Euthydem. p. 300.

οὐ οὐ μὲν] *οὓς μὲν* A. *Διοσκόρων* Diudorfius. at Luciauus non habere videtur nisi dualem atticum *Διοσκόρω*. *Διοσκούρων ὦ*] ita conjeci. libri: *Διοσκούρων ἤδη ὦ* —. *περιικέναρχας* A. *δώσεις* ΩΔ et v. *δώσει* A. *δόσεις* D. *ἤδη δίκην*] hnc vocem

ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέκαρκας χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις ἤδη δίκην παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τὰ τοιαῦτα συνεπιστάμενοι ἑαυτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξένου καὶ μαθητοῦ λαβὼν τοὐφόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ

ἤδη transposui. libri δίκην. vide vel Bis Accusat. § 13: δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. δημίῳ] δήμῳ AΔM et qui δήμωι Ω. δή D supra posito compendio (literarum puto μω). Σωστράτου] σωκράτους M solus. τοῦ μαθητοῦ AΩ et v. καὶ τοῦ μαθητοῦ DΔ (ita Δ). οὐ σιωπήσεσθε οὖν] οὐ σιωπήσεσθ οὖν (post σθ aliquid erasum) A (ita A). τὰ τοιαῦτα D. τοιαῦτα AΔΩ et v. vide vel D. Mort. XXIX, 1. ἑαυτοῖς AΩ. αὐτοῖς Δc. αὑτοῖς D et vulgo ante Lehmannum. μαστροπὸς AΩΔ. cf. Boissonad. ad Aristaen. p. 526. μαστρωπὸς v. ὁ Κλεόδημος] ἢ κλεόδημος Ω. οὐδὲ τοῦ] ὁ δὲ τοῦ A. libri ξένου μαθητοῦ, sed recepi emendationem unius Lehmanni: ξένου καὶ μαθητοῦ (‚hospitis et auditoris'). Lehmannus: ‚non μαθητοῦ, inquit, sed καὶ μαθητοῦ scripsit opinor. scilicet καὶ illud, quod in duobus codd. supra ante eandem vocem μαθητοῦ importune positum est, ex h. l. illuc aberrasse videtur'. vide quae ad Nigrinum § 25 scripsimus. sic quoque hunc adolescentem adparet fuisse peregrinum. ita rhetorum discipuli qui Luciani tempore Athenis erant, ab Philostr. Vit. Soph. II, 1 p. 553 dicuntur ‚Θρᾴκια καὶ Ποντικὰ μειράκια καὶ ἐξ ἄλλων ἐθνῶν βαρβάρων ξυνερρυηκότα'. ὤμοσα] ὀμόσας ΔAa, ὄμοσας Ω. οὐδὲ ἐπὶ τέτρασι Δ. ἐκεῖνο — ἔξαρνος] bene Struvius in L. L. p. 242 contulit Plat. Lysid. § 4 p. 8 Heindf: τὸ ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ. γένοιο μὴ οὐχὶ] γενοίμην. οὐχὶ AΩ et haud dubie D, unde enotatum γενοίμην. sed γενοίμην (mg. sec γένοιό μοι) οὐχὶ Δ. ἀποδόσθαι DAΔΩa. ἀποδεδόσθαι bcd aliaeque edd. ante Schmiederum. Κρίτωνι] κρείτων D. κρεῖττον, ἢ (ω supra pm) A (ita A). κρεῖττον ἢ (mg sec κρείτονι) Δ. κρεῖττον ἢ Ω. facile possis Κράτωνι. at Κρίτωνι nequaquam mutandum est.

τὸν πατέρα. 33. καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον
ἔτι λοιπὸν ἦν ἐν τῇ κύλικι, περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατε-
σκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονή-
σεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν. * ὁ μὲν οὖν Ἕρμων ἀπεξύετο 441
ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον προνενευκὼς καὶ τοὺς
παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ
(οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστραφεὶς προσέπτυσέ τε τὸν
Ζηνόθεμιν καὶ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος
ἔμελλε παίσειν κατὰ κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν
γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα καὶ ὑπερ-
βὰς τὸν Ζηνόθεμιν ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς
διασταῖεν ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες.
34. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτ᾽ ἐγίγνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ
πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν, [οἷον] τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς
οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή
τις καὶ τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον· ἐκείνους

---

33. ἔτυχε γὰρ D. ἔτυχε ΑΛΩ et v. ὁπόσον DΑΩ. καὶ ὁπόσον edd. ante Reitzium et ita Λ. libri λοιπὸν ἐν, sed λοιπὸν ἦν ἐν recte Toupius Opp. crit. T. I p. 212 ed. Lips. οὐκ ἀνάξιος ὢν] haec in Quaestt. L. p. 208 satis defensa sunt. ἀπεξύετο Ωa. ὑπεξύετο bcd aliaeque ante Reitzianam. ὑπεξύετο etiam Λ. ὑπεξίετο A. vide Bis Accusat. § 11. Κλεόδημος] κλεόμηδος A. τῇ ἀριστερᾷ] τοῦ ἀριστέρου (sic) D. διασταῖεν Λ et v. δικασταίωσιν A. διασταίωσιν ΩYa et scholiastes in γρ. ῶσιν (hoc est: διασταῖεν).

34. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα] hic (i. e. loco aptissimo) A in marg apm habet ($\overline{H}^{\alpha}$)' quo compendio in marginibus frequente significatur σημείωσαι, velut in cod. Coisliniano ap. O. Jahnium ad Plat. Conviv p. 62. tirones adeant Bastium ad Gregor. Cor. p. 216, p. 839 et ibid. tab. VII, 6 et 7. ταῦτ᾽ D. ταῦτα ΑΩ et v. ταῦτα etiam Λ, qui ἐγένετο. ἐγίγνετο Dindorfius pro ἐγίνετο. πρὸς ἐμαυτὸν DΑΛΩMa. κατ᾽ ἐμαυτὸν edd. ante Schmiederum, qui bene contulit Charon. § 18. adde locum plane geminum De Morte Peregr. § 38. libri ἐνενόουν, (ἐννόουν Λ) τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, in quibus verbis aliquid deest. deest autem id ipsum οἷον quod supplevi: ἐνενόουν, [οἷον] τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο. vide Prometheum I § 5: οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, Saturnal. § 32: οἷον ἐκεῖνο et Lexiph. § 24 οἷον — loco item simili. τὰ

γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἑώρων γέλωτα ἐπὶ
τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας. ἔπειτα δὲ εἰσῄει με,
μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ καὶ
τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς
μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀτενὲς
ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ
κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν, ἀλλ'
οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρά, οἱ δ' ἔλεγον αἴσχιω. οὐδὲ γὰρ
442 *ἐς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, * λογι-*
ζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγε-
γράφει. 35. *ἀνέστραπτο οὖν τὸ πρᾶγμα, καὶ οἱ μὲν*
ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι οὔτε παροινοῦντες
οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον καὶ
κατεγίγνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οἵους γε ἐθαύμασαν

μαθήματα] scholiasta: *περὶ ὧν* (de malis philosophis) *καὶ Ἀριστοτέλης φησίν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν.* hunc Aristotelis locum frustra quaesivi. *τις καὶ* AΩMa. *τις ἄρα καὶ* Λ et v. *ῥυθμίζοι* A et fortassis Ω. *ῥυθμίζει* Λ et v. *γοῦν*] *οὖν* Λ. *ἔπειτα δὲ*] *ἔπειτα* A et ut videtur Ω, fortassis recte. *ἔπειτα δὲ* et *ἆρα* Λ. *ἀπάγῃ* Ω et v *ἀπάγει* (η superscr.) (η pr m) A. *ἀπάγει* DΛ, quem indicativum Schaefer in Mel. Cr. p. 116 ita probabat, ut antea *ἀληθὲς ἦν* (pro *ᾖ*) conjiceret, *μὴ* ille ,num' vertens. at recte habent subjunctivi, i. e. ,subiit animum vereri, ne verum sit —'. *ἀτενὲς* AΛVΩM et scholiasta. *ἀτενῶς* D. *συνεχὲς* edd. vett. *οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα*] transpositio attica ut in creberrimo illo *οὐδ' ἂν εἷς* (vel in Aristoph. Vesp. v. 72). *οἱ δ'* Ω et Λ. (cf. Boissonad. ad Marinum p. 125.) *οἱ δὲ* A. *οἵδ'* v. *ἐς τὸν* AΛ. *εἰς τὸν* Ω et v. *γιγνόμενα* edd. vett. *γινόμενα* AΛΩ. *ἄποτος*] super *ο* priore rasura in A.
35. *οὖν* A. *δὲ οὖν* Ω. *δ' οὖν* Λ et v. *ἑστιώμενοι* AΩΛ et v. *ἑστιάμενοι* D. *ἑστιόμενοι* cd. *κατεγίγνωσκον*] *κατεγίνωσκον* AΛΩMa. *αὑτῶν* a. *αὐτῶν* Λ et v. vide Timonem § 27 fin. absurde libri: *οὓς γε ἐθαύμαζον.* at restitui: *οἵους γε ἐθαύμασαν* („sibimet ipsi displicebant, puto, quod tam malos homunculos admirati essent"). vide Catapl. § 16: *κἀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν.* plura ejusmodi in Quaestt. L. p. 117 sq. conlecta sunt, ubi tamen frustra illud mutavi in D. Mort. VII, 2: *ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.* in Luciano talia ferenda sunt. Plato sane attice dicturus erat *οἷα* sine particula et loco nostro item: *οἵους ἐθαύ-*

οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεσαν καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας κἂν ἐούρει ἐν τῷ μέσῳ οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει, ὡς ἄν ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον ῥῖψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ᾽ οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ᾽ Ἰλίῳ γενέσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον ὥσπερ τι μῆλον οὐ μείω τῆς

μασαν. οἱ μὲν ἰδιῶται — εἰς χεῖρας ᾔεσαν] rem non verba hinc Alciphro mutuatus est Epp. III, 55: οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ᾽ ἀρχῆς — τερατείαν ἐπεδείξαντο. εἶναι om D. ὑπερενεπίμπλαντο] ὑπερεπίμπλαντο A. libri καὶ ἐνούρει, quorum loco nuper editum est auctore Buttmanno in Gr. Gr. I p. 331 ed. pr. καὶ ἐούρει. ego vero jam ad Arist. Ranas p. 53 κἂν ἐούρει reposui comparato Soph. Antig. v. 261: κἂν ἐγίγνετο | πληγὴ τελευτῶσ᾽ —. ex hoc ipso Luciani loco sua petiit Alciphro Ep. III, 55: ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν οὔρει (ἥρει Vaticanus, ἐρεῖ alius) κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν —, ubi aut οὔρει ut vulgo aut cum Lehmanno item ἐούρει scribendum est. certo enim Alciphro apud Lucianum non legerat ἐνούρει. ὡς ἄν] ὡσὰν A per errorem (alibi solet: ὡσὰν) —.

εἰκάσειεν] θαυμάσειεν D (aberravit ad superius ἐθαύμαζον, pro quo margini codicis videtur adscriptum fuisse: ἐθαύμασαν).

ὁμοιότατα] ὁμοιότητα A. ἐν τῷ συμποσίῳ DAΩΛ. ἐν συμποσίῳ v. ῥῖψαι Jacobitius pro ῥίψαι. ἐς et mox ἐπὶ Δ. τὸ σύνδειπνον AΛ et v. τὸ δεῖπνον Ωa. eodem modo alibi variatur, ut in Plat. Sympos. p. 172 B, ubi recte cum vulgata Bodlejanus: τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων, male vero ibi e Vaticano ἐν τῷ δείπνῳ Bekker edidit. nam in hoc ipso Convivii Platonici loco ἐν τῷ συνδείπνῳ legisse videtur etiam Athenaeus de voce σύνδειπνον disputans VIII p. 365, b, ubi ut nunc est haec verba quae in Platone omnino non exstant: τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις quasi Platonis scilicet adferuntur. enimvero hic Athenaei locus utpote mutilus ita fere redintegrandus est: σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας — σύνδειπνον κεκλημένον. καὶ Πλάτων δέ φησι· [„τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων“, καὶ . . (excidit nomen alius scriptoris attici)] „τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις“. καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ κ. τ. ἑ. ἀφ᾽ οὗ] ἐφ᾽ οὗ A. ἐδόκει μοι

Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. 36. οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. „ἀλλὰ νῦν μέν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες, αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅντινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναι οὖν μοι, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ ἢ ὁ
443 κοσμιώτατος Δίφιλος, * καθ' ὅ τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν οὐδὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσεσθε καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε καὶ δανείζετε καὶ τοκογλυφεῖτε καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε, πάλιν τε αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες.“ καὶ ἅμα λέγων τὴν ὀθόνην περιοπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν. καὶ ἔμελλε λύσας

om A. εἰς τὸ μέσον A et v. ἐς τὸ μέσον ΔΩ. ἐξεργάσασθαι] ἐξεργάσεσθαι D.

36. αὐτῶν ΑΩΔ edd. recentes. αὐτὸν abcd. εἰ om Ωa. ἀπόκριναι οὖν μοι Δ. ἀπόκριναί μοι οὖν DA. ἀπόκριναί μοι Ω et v. καθότι hic et § 37 A et mox διατοῦτο. ἀλλ' ἢ AΔ. ἄλλ' ἢ edd. vett. ἐξαπάντων a. κτήσεσθε DAΩMa. κτήσεσθαι Δ (ita Δ). κτήσεσθαι V. κτήσησθε bcd aliaeque ante Reitzianam. πλουσίους] πλούτους D. παιδεύετε] δουλεύετε V. πάλιν τε (τὲ A) αὖ DAΔ. πάλιν αὖ Ωa et v. εἰ δὲ καὶ A (qui εἰ ·;· καὶ) et ΔΩ et libri omnes cum edd. vett. εἰ δὲ Schmiederiana per errorem. ἐσθίοντες DAΔΩa. ἐσθίοντες φυσιοῦσθε bcd et caeterae ante Reitzianam. monachi correctores, qui h. l. indicativum male desiderabant, supplementa sua haud raro e N. T. sumserunt, velut hic fortassis ex Ep. ad Corinth. I, 4, 6, ubi tamen φυσιοῦσθε significat inflatum animum, non ventrem. λύσας DAΔΩa. λύσας αὐτὴν μὲν bcd et caeterae ante Reitzium.

ἀπορρίπτειν αὐτὰ libri praeter Δ, qui ἀπορρίπτειν αὐτὴν —, unde mendae superioris αὐτὴν μὲν patet origo. ἐς] εἰς AΔ et fortassis Ω. τοὔδαφος Δ. τὸ ἔδαφος AΩa et v. recte τοὔδαφος libri omnes in Necyomant. § 10 init., Toxar. § 15 fin. et pars codicum in Catapl. § 4 init.

ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τοὔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε καρτερῶς ἀντεχόμενος. 37. καὶ ὁ Ἕρμων, εὖ γε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὕτινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. οὐκ, ἀλλὰ σύ, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τοῦτο ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον· παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω ἐς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ * τῷ 444
ἡμετέρῳ Πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξεσθαι τῆς

---

37. εἰπάτωσαν — κλεόδημε om m pr Λ. ἡδονῆς om A interpungens post αὐτοί. at vide § 36 med. οὖκ pro οὐκ A. καὶ . . . πολὺ Λ. τοῦτο A. τοιοῦτον D. τὸ τοιοῦτο Ω. τὸ τοιοῦτον Λ et v. ἐγὼ γὰρ Λ et v. et fortasse DM. ἐγὼ δὲ A et fortassis Ω errore nato ex inferiore ὑμεῖς δὲ —. vide gemina § 40 fin: παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ —. καταθήσω] καθήσω a. ἐς AΛ. εἰς Ω et v. ἐρεῖτε καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει κ. π. τ. ἡ. Πλάτωνι] Lucianus qui ἐν (τῷ) μέρει tantopere frequentat hic tamen male continuasset: ἀκούσεσθε ἐν μέρει, ὥσπερ ἀμέλει —. adludi autem videtur ad Sympos. p. 176, E: ἡμᾶς δὲ διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον, quibuscum interpretes bene contulerunt Protag. p. 347 D: διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως et Plutarchum Sympos. VII, 7, 1. addere licet Athenaeum X p. 419, d. Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο ΛΩ diserte et v. πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο ἐν λόγοις A, quod non erat probandum. ego conjectura ductus ita transposui: Πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις ἐγένετο. duae antiquitus fuerant scripturae, vulgata altera, altera cujus particulam modo A servavit haec: ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις —. neque enim haec ipsa verba divelli posse vel solus Plato demonstrat, ex quo Lucianus hanc quoque locutionem adsumsit, in Sympos. p. 177, D: γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβὴ et in Politico p. 285, C: περὶ πάσης τῆς ἐν τοῖς τοιοῖσδε λόγοις διατριβῆς. ἀπαλλάξεσθαι DAΛ. ἀπαλλάξασθαι Ω et v. μετῆλθέ τε] Quaestt. L. p. 209.

αὐτοῦ A et fortasse Λ. αὑτοῦ Ω diserte et v.

ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὑτοῦ τόπον εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας, 38. *καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ καὶ κρέας ὑὸς καὶ λαγῶα καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου καὶ σησαμοῦντες καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὑτῷ ἑκάτερον λαβεῖν ἐχρῆν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ*

---

38. *εἰσεκεκόμιστο* ΑΩΛ et v. *ἐπεκεκόμιστο* D, unde nolim: *ἐπεισεκεκόμιστο.* etsi Theodectae tragico ap. Stobaeum Flor. 69, 1 (v. 3) *ἐπεισκομίζεται* Jacobsius bene restituit. *τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον*] hoc nomen de coena item nnptiali, veruntamen illa tota usnrpatum inveni ab Euangelo comico ap. Athen. XIV p. 644, d: *τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὸς | ἐλλιπές· λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.* cui oppositum est *ἀτελὲς* (vile) *δεῖπνον* Amphidis comici ap. Athen. X p. 421, a: ‚*ἀτελὲς δὲ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν*'. at Lncianus ne ea quidem quae graecis sunt *τὰ ἐπιφορήματα* sive *τὰ ἐπίδειπνα* sive attice *ἐπιδορπίσματα* i. e. ‚mensam secundam' hic totam complectitur, sed mensae secundae missum extremnm, qui missus graece latineqne vulgo dicitur ‚*τὰ ἀποφόρητα*, apophoreta': et ipse Lncianus ad hoc qnoque nomen verbis proximis adlusit: ‚*καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα*'. at voce *ματτύη* non tam ‚missus ultimus', ut Gesnero ad h. l. videbatur, qnam ‚mensa secunda' designatur. tamen sic qnoque operae pretium est cum h. l. contulisse Menippi verba (non Athenaei, ut ait Gesner) ap. Athenaeum XIV p. 664, e (in disputatione de v. *ματτύη*): *ὁ δὲ κυνικὸς Μένιππος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρκεσιλάῳ γράφει οὕτως·* ‚*Πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χήνεια* (ita epitome pro *χηνία*) *ὀπτὰ καὶ τρύφη* (ita ante Coraën Gesner ad h. l. pro *τρυφὴ*) *πλακούντων*'. Arcesilas, qnem Diogenes L. IV, 40 Aristippum alterum nominavit, convivia libenter celebrabat. qnodsi forte Luciano haec scribenti ille Menippi locus obversatus est, duas hoc dialogo Menippi satnras videtur imitatus esse, maxime quidem (ut in prolegomenis dixi) satnram Menippi ‚*Συμπόσιον*', tum etiam ejusdem Menippi ‚*Ἀρκεσίλαον*'. *κρέας* ΑΩΛ et v. *κρέα* D. *ἰχθῦς* Λ. *ταγήνου* ΑΩΛ et v et in textu D, sed *τηγάνου* VX et in *γρ.* D. constat utraque forma et *τάγηνον* et *τήγανον* comicos Graecorum juxta usos esse. *ἀλλὰ ἀρισταινέτῳ*

Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ καὶ Ἴωνι, μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ καὶ ἐμοί, τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι ἐστί τι ἐν αὐτοῖς χρήσιμον ἐς τὸν λόγον. ΦΙΛ. μεμνήσομαι δή.
39. ΛΥΚ. ὁ τοίνυν Ἴων, „πρῶτος οὖν ἄρχομαι," * 445
ἔφη, εἰ δοκεῖ." καὶ μικρὸν ἐπισχών, „ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι ὁπόσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν,

---

ΔA (ita A). παρ' αὐτῷ Ω. παρ' αὐτῷ Δ et v. παρ' αὐτῶν Aa. λαβεῖν ἐχρῆν Δ. ἐχρῆν λαβεῖν AΩ et v. τῷ (ante Στωϊκῷ) om D. μέμνησό μοι D. καὶ μέμνησό μοι AΩΔ et v. libri διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς —. post Jacobsium (ad Porsoni Advers. p. 304) Bekker et Dindorfius ediderunt: διότι δή ἐστι τι καὶ ἐν αὐτοῖς, pronomine τι recte inserto. at primum non minus recte ego in Quaestt. L. p. 93 videram h. l. δή, ut plane ineptum et ex inferiore μεμνήσομαι δή natum litura sanari debere. tum male libri: καὶ ἐν αὐτοῖς, quasi hoc idem esse possit quod: καὶ ἐν τούτοις. itaque non semel sed bis falsum est h. l. καὶ et ante μέμνησο et mox ante ἐν αὐτοῖς. hinc vocibus δή et καὶ deletis ita edidi: διότι ἐστί τι ἐν αὐτοῖς —. ἐς DΔΩ. εἰς A et v. μεμνήσομαι] μέμνησο A, in quo hic quoque sine personis continuantur: εἰς τὸν λόγον. μέμνησο δή. ὁ τοίνυν —.

39. οὖν] γοῦν Δ et εἰ δοκεῖ ἔφη. πρῶτος οὖν ἄρχομαι] plures disputare Jon jam supra § 37 med. voluerat, quod consilium rixis disjectum est. nam πρῶτος ἄρχομαι ita tantum dicitur, si plures deinceps dicturi sunt, non ut uni incipiendum sit sed pluribus. vide Plat. Convivium p. 177, D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον, ubi male Hirschigius λέγειν pro ἄρχειν. adde Theocritum 9, 1 et v. 2 inprimisque ibid. 8, 32, quocum confer 8, 71. ἴσως ἔφη] ἴσως ἔφην A. κατὰ ταῦτα DAΩΔa. κατὰ ταὐτὰ v. editorum partim ταὐτά comprobarunt partim ταῦτα, quod unice verum est. vide bis Hermotimum c. 15 med. ἠξίους κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν et § 32: ὡς ἂν κατὰ ταῦτα (Stoicorum more) φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες. σωκράτη et mox πλάτωνα Δ. παιδεραστεῖν om A. en monachi castitatem. γοῦν AΔ. γὰρ Ω et v. ἀποτελεσθεῖεν] o in rasura (fuit opinor α) in A. sed vide Hermotim. § 8 med. δεῖ καὶ AΔ et v. δεῖ om Ω. δεῖ καὶ om a. libri: κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας mendose. pro ἐκείνων Solanus,

μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει παιδεραστεῖν· μόνοι γοῦν οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἔδει ἡμῖν τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου ἦμεν.“ 40. γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, παῦσαι, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων. ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν ὁ Ἴων· καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα. ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ

Bekker et Dindorfius ἐχρῆν, Jacobsius ad Porsoni Advers. p. 304 et Cobetus V. L. p. 104 ἔδει, ego denique in Quaestt. L. 170 ἔδει ἡμῶν conjecimus. hodie tamen malui: ἔδει ἡμῖν. nam aliis locis, in qnibus de eadem re agitur, additus est dativus, in Verr. Hist. II, 19 et Fugitiv. § 18. [menda ἐκείνων, uti nunc video, ex eodem fonte profluxit, unde supra § 11 τὼ τέχνα. nam in A pagina desinit in verba κοινὰς εἶναι et proxima sic incipit: ἐκείνων τὰς γυναῖκας. itaqne ἐκείνων, quod ex alins paginae initio temere videtur adsumtum esse, omnino licet audacter mutare. quamobrem pro ἐκείνων nunc ἐχρῆν reponere malim duce Solano.]
libri εἴημεν, pro quo ἦμεν bene correxit Cobetus V. L. p. 104. qnod enim Jon vitiose loquens inducitur, id ad unicam vocem ζήλου videtur pertinere.

40. παῦσαι DAΛVΩM. οὐ παύσῃ v. γὰρ ἂν Ω et v. ἂν om DAΛ. τὸν ζῆλον (ζῆλον A)] Dionysodorus rhetor clamat minime v. ζῆλος sed ζηλοτυπία atticis designare ‚rivalitatem amantium‘, neque Joni § 39 ἔξω ζήλου verum ἔξω ζηλοτυπίας dicendnm fuisse. docte schol. Vossianns ad h. l.: ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' (unus çodex: εἴρηται δὲ καὶ) ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας (cod: περὶ τῆς γυναικὸς) μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος (corrige Πανταλέοντος). ex hujus scholiastae verbis: τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι Sanppius ad Lysiae Fragm. p. 202 conjecit Lysiam tradi v. ζῆλος de ‚nimio mulierum studio‘ posuisse. immo apud Lysiam vocabulnm qnod est ζῆλος videtur rivalitatem prorsus ut in Jonis Lucianei verbis ἔξω ζήλου significasse. nam atticistarum praecepto adversarii Lysiae locum qnasi non ambigunm opposuerant. inprimis com-

γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν. 41. ἦν δὲ ταῦτα, εἰ μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα·

---

para antiatticistam Bekkeri p. 97, 26. *Ζῆλος: κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ ὡς οἴονται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον.* videtur enim antiatticistes eundem Lysiae locum, quem Luciani scholiasta nominavit, mente complexus esse, quum praesertim illam ipsam Lysiae orationem diligenter legerit, ex qua paullo post haec adtulit p. 100, 17 *Ἱκανότης: Λυσίας πρὸς Πανταλέοντα* consentiente etiam Pollnce IV, 23: *ἱκανότης δὲ εἴρηκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Πανταλέοντος* (ita cod. Falckenburgi, fortassis etiam Bekkeri pro *Παντολέοντος*) *ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν.* eandem antem quam in Lysiae loco vim habet v. *ζῆλος* in Menandri qni dicitur *Γνώμ. μον.* v. 195: *ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον* et in Lucian. De Domo § 31: *ἡ Μήδεια — τῷ ζήλῳ διακαής.* sed omnino poetae, qnorum metris plerisqne v. *ζηλοτυπία* repugnat, ex hoc atticistarum praecepto eximendi sunt. hinc Homerides Hymn. in Apoll. v. 100 zelotypiam significare voluit *ζηλοσύνην*, hinc Callimachus hymn. in Dian. v. 30: *ζηλήμων*, hinc mnlti v. *ζῆλος*, hinc Pompejus jun. in Anthol. Pal. VII, 219 v. 5: *τὰ νέων ζηλώματα.* sed ab Jone Platonico has voces confundi eo minns decebat, quod philosophi (nt Stoici ap. Diog. L. VII, 111 fin.) optime demonstrarunt, quid *ζῆλος* et *ζηλοτυπία* differant. notio autem ipsa rivalitatis eorum qni amore contabescant apud veteres graecos rara est et ne in Deianiram quidem Sophocleam in Trachiniis cadit, cadit vero in illud Ovidianum ‚res est solliciti plena timoris amor‘ et in poetas elegiacos. immo plerumqne illi solo vindictae studio ardent, ut apud epicos ipsa Juno, nt Medea in cognomine Euripidis tragoedia, ut alii fortasse, qnos zelotypiae furiis agitatos induxerat Menander tum in ‚*Περικειρομένῃ*‘ tum in ‚*Ῥαπιζομένῃ*‘ comoediis. ceterum pedestres scriptores ab atticistis bene moniti sunt ne vocem *ζῆλος* pro *ζηλοτυπία* de ‚rivalitate‘ usnrparent. cui praecepto nihil officinnt Moeridis verba p. 168: *Ζηλῶ ἀττικῶς, ζηλοτυπῶ ἑλληνικῶς*, qui *ζηλοῦν τινα* probat ita dictum sicut in Theocrito VI, 27. nempe atticistae, in his ipse Phrynichus analogiae sermonis nihil fere tribuere solebant, sed omnia referebant ad usum atticorum. *ἐπὶ τούτου* om *Δ.* libri *εἶπεν. οἶμαι, καὶ* (*εἶπεν; οἶμαι, καὶ* A). sed *εἶπεν ὁ Ἴων. καὶ* olim G. H. Schaefer et si bene memini ego quoque correximus idque nuper per se vidit Bekker: quis autem non videat? *καὶ ὁ Διονυσόδωρος* v. *καὶ Διονυσόδωρος ΔΩ. καὶ Διονυσοδώρῳ* M (ap. Boissonad. ad Aristaen. p. 676). *καὶ διονυσώδωρος* A (ita A, adludens ad scripturam Parisini M). nominativum res ipsa poscit.

446 * ἢ οἵη ποτ' Ἀρισθ' ἧγ' αἰνέτου ἐν μεγάροισιν
δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
προὔχουσ' ἀλλάων πασάων παρθενικάων,
κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ' ἐρατῆς Ἑλένης.
νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, καλῶν κάρτιστ' εὐφήβων,
κρέσσων Νιρῆος καὶ Θέτιδος παϊδός.
ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμήϊον ὕμνον
ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ᾀσόμεθα.

Ἰστιαῖος] ἰστιαῖος A. παύσαοθαι Δ. ἐγὼ γὰρ] γὰρ om D sive hoc loco sive ut potius suspicor deinceps post ἦν. ὑμῖν] ἡμῖν Δ.

41. ἀνεγίγνωσκεν] ἀνεγίνωσκεν DAΩΔM. libri ἦν γὰρ (ἥν γὰρ A) mendose. correxi ut oportet: ἦν δὲ — . εἰ μέμνημαι A. εἴγε μέμνημαι ΔΩ et v, fortassis recte. εἴ γε μέμνημαι vulgo est in Hermotim. § 24. scholiasta, qui: ,ὅλα τὰ ἐλεγεῖα, inquit, χωλὰ —', jam in suo codice metri vitia invenerat decepitque Salmasium ad Ael. Lamprid. Alex. Sev. 38 p. 956 ed. Lugd., post quem tamen hujus generis vitia tollenda esse critici recte perspexerunt. immo Histiaeus eo potissimum ludibrium debuit, quod carmina sua, uti Lucianus supra § 17 diserte testatus est, e pluribus poetis consuere solebat: sicut hic quoque alia aliunde sumsit, initium ἢ οἵη a Pseudhesiodo (cf. Goettlingium ad Scut. H. v. 1) et v. 2 fin. ex Jl. Ψ', 90 sine vitiis tamen metricis. v. 1. ἢ οἵη Ω cum Solano. ἢ οἵη A. ἠοίη a. καὶ οἵη D. ἡ οἵη Δ. ἡ οἵη v. libri πότ' ἄρ' (ποτ' ἄρ A) ἥγε (ἤ γε Δ, ἡ γε Ω) ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις (μεγάροισι Δ). transposito illo ἤ γε versum effeci ludicrum: ἢ οἵη ποτ' Ἀρισθ' ἧγ' αἰνέτου ἐν μεγάροισιν, ut Histiaeus tmesi Enniana („saxo cere comminuit brum") usus nomen recte findere nescierit, quod elegiacis in duo versus licuit diffindere, ut ap. Hephaestionem IV, 2 p. 26 et p. 236. adde quod ἥγε — δῖα Κλεανθὶς epicum est; velut in Odyss. ζ', 1 et Theocr. 22, 95 et v. 207 sq. Dindorfius conjecturam invenit artis legibus paullo magis consentaneam, sed audacem: ἢ οἵη ποτ' ἄρ' Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροισι. v. 2. δῖα] δία A. inter κλεανθὶς et ἄνασσ' trium literarum spatium et in mg p m + (signum lacunae) in A. ἐνδυκέως] ἐνδελέως A. v. 3. libri προὔχουσα (προύχουσα AΔ) πασάων (πασέων AΔΩMa) ἀλλάων. verissime Guyetus: προὔχουσ' ἀλλάων πασάων —. v. 4. Κυθέρης] κιθέρης A. libri ἠδ' αὖ τῆς (ita etiam A, sed Ω: ἠδ' αὐτῆς, Δ: ἤδ' αὐτῆς) σελήνης (Δ: σελένης). Guyetus ἠδ' ἅμα τῆς Ἑλένης conjecit, in quo ἠδ' ἅμα non est epicum, Ἑλένης vero resti-

42. γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, αἵρεσθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ περὶ τὸν Ἀρισταίνετον καὶ Εὔκριτον τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτερος κἀγὼ τἀμὰ καὶ ὁ Χαιρέας ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο καὶ Ἴων ὁμοίως καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπόντι δοθέντα φέρεσθαι λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων τῆς ὄρνιθος ἐπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος ἐνικήθη

---

tutionem vel per se certam nunc Λ confirmat. quidnam in literis αὖ τῆς vel αὐτῆς lateat, ignoro. interim scripsi cum Dindorfio: ἠδ' ἐρατῆς Ἑλένης. v. 5. δὲ om AΛ. libri κρατερῶν, (ita AΩa, καρτερῶν reliquae edd. vett., sed Λ: καρτερὲ) κράτιστε ἐφήβων. quod supra posui, dixisse videtur misellus: καλῶν κάρτιστ' εὐφήβων. et καλῶν quidem jam Guyetus voluerat, quod de sponso παγκάλῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι (ut est supra § 5) dici poterat adulandi causa. sed quod ego scripsi κάρτιστ' εὐφήβων, pro ἔφηβοι seriores poetae imperite dicunt etiam εὔφηβοι. vide Dindorfium ad Aristoph. Fragm. p. 228. hic tamen Dindorfius scribi jussit: κράτιστε τεῶν συνεφήβων, in quo τεῶν meo sensu friget. v. 6. Νιρῆος DAΛ. Νηρῆος v et diserte Ω. καὶ] τῆς Ω. παῖδός Reitzius. libri παιδός. v. 8. ᾀσόμεθα Guyetus. ἀεισόμεθα DAΛΩ. ἀεισώμεθα edd. vett.

42. ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ τούτοις Λ. ἐπὶ τούτοις] malim κἀπὶ τούτοις, ut vicini loci ratio habeatur, in quo verba sunt eadem § 40 init: γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο. ἀρέσθαι A et v. et fortassis Ω. ἀρελέσθαι (sic) Λ, unde ἀνελέσθαι X in γρ. recte Dindorfius αἵρεσθαι emendavit. at Cobetus in V. L. 212 αἵρεσθαι hujus loci esse negabat, ipse autem scribebat vel ἀναιρεῖσθαι vel cum scholiasta et Lehmanno ἀνελέσθαι. παρακείμενα] προκείμενα D solus. περὶ A. ἀμφὶ ΛΩ et v, fortassis ex initio § 43. τὰ ΛΩ et v. τὴν A. πρὸ αὐτοῦ ΛΩ. πρὸ αὑτοῦ A et v. καὶ Ἴων] malim: καὶ ὁ Ἴων. ἤδη] δὴ DAΛ et fortassis Ω male. ἀπόντι schol. Vossianus in γρ. ἀπιόντι AΛΩ et v, inepte. δοθέντα] ita conjeci. παραδοθέντα DAΩa. παρατεθέντα Λ et v, quod e proximo παρατεθῆναι natum est. λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι (παρατεθεῖναι D) αὐτά D. καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ (παρατεθῆναιοι A) αὐτά AΩΛ et v. ἀντέσπων] ἀνέσπων AΛ. ἐπειλημμένοι D solus, quod in Ep. Cr. p. XVI probavi. ἀντεπειλημμένοι AΩΛ et v. ὥσπερ — ἀνθέλκοντες] vide inprimis Il. ρ', 395 et σ', 156. ὡς ἂν] ἂν om D solus.

καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ
447 μέγιστα ἠδικημένος. * 43. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἕρμωνα καὶ Ζηνόθεμιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἦν πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν. ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημί, τὴν παρ' αὐτῷ ἀφεὶς τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἀνείλετο πιοτέραν ὡς ἔφην, οὖσαν. ὁ δ' ἀντελάβετο καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς ἐς τὰ πρόσωπα, καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων, ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. 44. οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις σκύφον

---

43. ὁ δ'] non ὅδ' sed ὂ δ' A (h. e. ὁ δ'). ὁ δὲ Λ, qui mox ἴσα. ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος] haec om DAΩ. habet Λ qui πρὸς (non πρὸ) —. post Ἕρμωνος libri: πιμελεστέρα. at supplevi [ἦν] πιμελεστέρα. quum enim quattuor verba praegressa e codd. DAΩ male excidissent, simul excidit ἦν, verbum proximum idque plane necessarium. ἔδει δὲ καὶ] ἔδει καὶ DΩ. ἔδη καὶ A. — ἑκάτερος Λ. libri πάνυ πρόσεχε. correxi: πάνυ ἤδη πρόσεχε —, motus scriptura libri D et loco gemino De Morte Peregr. § 36: ὁ δὲ (καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν) ἀποθέμενος —. ὁμοῦ γάρ ἐσμεν τῷ D. ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ AΛΩ et v. ὁ δὴ] ita vulgo recte. ὁ δὲ DAΩΛ. παρ' αὐτῷ Jacobitius. παρ' αὐτῷ A (ita A). παρὰ αὐτὸν Λ. παρ' αὐτὸν Ω. παρ' αὐτὸν edd. vett. ἀνείλετο] ἀφείλετο D. πιωτέραν Λ. ὁ δ' Lehmannus pro ὅδ'. ἀντελάβετο D. ἀντεπελάβετο AΛΩ et v. βοή τε Λ. τοεπιτούτοις A. ἐς τὰ DΛ. εἰς τὰ AΩ et v. ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν] frustra Cobetus V. L. p. 212 conjiciebat: ἐπεκαλοῦντο βοηθούς. ὁ (ante Ἕρμων) om Λ. οἱ δ' (οἵ δ' A) ὡς DAΩΛ. οἱ δὲ ὡς v. ἑαυτὸν] αὐτὸν Λ.

ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης * κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρι- 448
σταινέτου ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα·

κἀκείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ,

διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τῷ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευσε τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατέτρωσεν. οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων τὸν Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος. 45. ἐτρώθη δὲ καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν

---

44. πρὸ] πρὸς Λ. — ῥίπτει ΑΩΛ. ῥιπτεῖ v. κἀκείνου — ἄλλῃ] parodia ex Jl. λ', 233 et partim ε', 187. ἥμαρτε (ἥμαρτεν Ω) παρὰ DAΩ. ἥμαρτε παρ' edd. vett. ἥμαρτε παραὶ (αἰ in ras.) Λ. recte Solanus Reitziusqne ἄμαρτε, παραὶ scripserunt ex Jl. λ', 233 et ex ejusdem versus parodia in Pseudolog. § 27, ubi antiqui libri ἄμαρτε, παραὶ, deteriores antem habent ἄμαρτε, παρὰ —. ἐς δύο] εἰς δύο ΑΩ. τῷ τραύματι A. τραύματι ΩΛ et v. κατεπήδησαν] deest hic ‚versus integer' in D. ἐς τὸ ΛΩ et v. εἰς τὸ A. αὐτοῦ] αὐτῷ a. ἠρίστευσε DΩΛ. ἠρίστευσε, A. ἠρίστευε v. μὲν om A. ἐπέτριψε] ἐπέτριψεν Ω. κατέτρωσεν] καὶ τέτρωσεν A. ἐπὶ ξυμμαχία (id est ξυμμαχίᾳ) Λ. praestat accusativns. ἀπὸ] ἐπὶ D.

45. δὲ καὶ] οὖν καὶ A. Ἱστιαῖος] ε̣ ἰστιαῖος A (ita A). scribere volebat ἑστιαῖος nomen item bene graecum. ἰστιαῖος Λ. τὸν αὐτοῦ] τὸν ^αὐ^τοῦ A. αἷμ' ἐμέων] ex Jl. ξ', 11. μεστά] μετὰ A. οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον] immo convivae] inter se pugnabant. haec igitur corrupta sunt. Bekker conjiciebat:

ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι, οἱ δὲ ἄλλοι
449 κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν * ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ ἄν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς ἑώρων ἕκαστα οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὸ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τραπέζας ἀνατετραμμένας καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον καὶ σκύφους ῥιπτομένους. 46. τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον σκότος μέγα ἐποίησε, καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο. καὶ γὰρ οὐ ῥᾳδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ

οἱ δὲ ἄτρωτοι κατέπαυον. ego autem supplebam: οἱ δὲ ἄλλοι [οἰκέται] κατέπαυον. noto atticismo οἱ ἄλλοι οἰκέται sunt ‚caeteri, vernas dico'. nam hi ipsi sedare tumultum studebant (§ 44: τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας). ἁπάντων κακῶν] ἁπάντων κακόν Cobetus V. L. p. 212. at tum alio ordine verba μέγιστον κακόν arcte erant conjungenda. καθ' αὐτὸν ΑΩ. κατ' αὐτόν Λ. καθ' ἑαυτόν v. τὸν προστυχόντα] πρός τὸν τυχόντα Ω. παρὰ] πρός D. ὀρθὸς] ὀρθῶ Λ. ὀρθῶς V. ἐμαυτὸν] ἑαυτόν A et (ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 326) M et fortassis Ω, quod videri potest non huc sed ad lectionem καθ' ἑαυτόν antiquitus pertinuisse. hoc saltem loco ἐμαυτὸν diserte servat Λ. Ἱστιαίου] ἰστιαίου ΑΛ. Λαπίθας] hoc unico loco paucis ratio redditur de inscriptione dialogi ΛΑΠΙΘΑΙ. λαπίθας δ' οὖν Λ. ἀνατετραμμένας D. ἀνατρεπομένας ΑΛΩ et v. ῥιπτομένους DΑΩ. ῥιπτουμένους edd. ante Jacobitium et ita diserte Λ.

46. τό λυχνίον ΑΩΛ et v. τὸν λύχνον D. εὐπόρησαν libri omnes, nullus ηὐπόρησαν. ποτὲ] τότε D. κατελήφθη] κατελήφη A. Ἀλκιδάμας — σπουδάζων] hujus loci turpitudinem vicit Alciphro imitator III, 55 fin., ubi de cynico suo eadem narrat quasi non luminibus exstinctis sed ante omnium oculos (ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων) paene transacta. συνενεχθῆναι] συνεχθῆναι Λ. Διονυσόδωρος — Ἴωνα] mirum est h. l. repente

σπουδάζων, Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς. σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ. εἶτ' ἀπολογούμενος Ἴωνα ἔφη ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. 47. ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι καὶ Διονυσοδώρῳ * καὶ Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι φοράδην ἐξεκομίζοντο πονήρως ἔχοντες, καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἕρμωνα καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου ἀπήγετο ἐς τὴν οἰκίαν ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπε-

simul furari quasi socios, qui iidem supra § 40 tanquam iuimici invicem se objurgaverant. ἐξαναστάντος αὐτοῦ] αὐτοῦ ἐξαναστάντος Δ.

47. εἰς γέλωτα libri (etiam ΑΩ) praeter Δ qui ἐς γ. καὶ διονυσοδώρω ΑΔ. καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ Ω et v. οἵ τε] Quaestt. L. p. 208. ἐξεκομίζοντο ΑΔ et v. ἐκομίζοντο Ωa, cujus scripturae origo patet e locis a Schwidopio (Obss. Luc. II p. 54) collectis. at vide D. Mort. XIV, 5 med. ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις] ὁ πρεσβύτης ὁ ζηνόθεμις ΑΔ et ut videtur Ω, quod nihili est. aut enim Ζηνόθεμις ὁ πρεσβύτης (uti supra § 6), aut ita ut πρεσβύτης loco sit adjectivi, ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις dicendum est. τοῦ ὀφθαλμοῦ] τοῦ om A. ἐπειλημμένος ΑΔΩ. ἐπειλημμένους D. ἐπιλημμένος abcd. μέμνησο μέντοι] μεμνῆσο μέντι A. μέντοι voculam h. l. Hermannus ad Viger. p. 845 bene interpretatur. tum etiam ap. Aristoph. Thesmophor. v. 275, ubi libri inepte μέμνησο τοίνυν (quod e v. 274 natum est) hodie corrigo: μέμνησο μέντοι ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν. ἐς τὴν ΑΩΔ. εἰς τὴν v. κατειλημμένος Reitzius. libri κατειλημμένος. ἔμελλε DAΩa. ἔμελλον edd. vett. (praeter a) et diserte Δ. ὁ ἄθλιος ΑΔ et v. ὁ om DΩa. libri omnes: δὴ τὰ δυνατὰ,

μελεῖτο τὰ δυνατά, καὶ καθευδήσοντες δὴ ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας αὐτοῦ ἔμεινεν· οὐ γὰρ ἠδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλάγιος
451 ἐκάθευδε. * 48. τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου· ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο ἐπειπεῖν·

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

καὶ καθευδήσαντες. principio δὴ post ἐπεμελεῖτο plane ineptum est, sed idem ante verbum ἀπήγοντο aptissimum. ironici δὴ post participia, sicut h. l. καθευδήσοντες δὴ correxi, ipse exempla collegi ad Luc. D. Deor. XX, 15 p. 53. plerumque enim homiues recenti vulnere gravati somnum capere nequeunt. sic igitur hodie edidi: τὰ δυνατά, καὶ καθευδήσοντες δὴ —. tum libri (etiam DAΛΩ) καθευδήσαντες, pro qno in Quaestt. L. p. 209 καθευδήσοντες scripsi, et contuli Hom. Od. γ', 396 sq. adde Jl. α', 606 et Ψ', 58, Aristoph. Ecclesiaz. v. 440 inprimisque finem Convivii Platonici p. 223, D: τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντ' ἐκείνους ἀναστάντα ἀπιέναι. denique καθευδήσοντες hic conjecisse dicitur etiam Coraës ad Heliodor. p. 13. ἠδυνήθησαν ΑΩΛ. ἐδυνήθησαν v. libri πλαγίως ἐκάθευδε, sed correxi: πλάγιος ἐκάθευδε. ejusdem generis vitium legitur supra § 45 in uno codice ὀρθῶς (pro ὀρθὸς) ἐφεστώς.

48. ἢ ἄμεινον DΛa. ἤ ἄμεινον d. ἦ ἄμεινον bc. εἰ ἄμεινον Ω. εἰ ἔμεινον A. ἐπειπεῖν A. ἐπειπεῖν τὸ Λ. εἰπεῖν τὸ Ω et v. δοκηθέντ'] δοκηθέντα Ω. πολλαὶ — ἐτελέσθη] male scholiasta Graevii haec semel ab Euripide narrat scripta esse. recte vero schol. ad Eurip. Androm. v. 1260: πολλαὶ μορφαὶ] ταῦτα εἴωθε λέγειν ὁ ποιητὴς διὰ τὰ ἐν τοῖς δράμασιν ἐκ παραδόξου συμβαίνοντα —. his autem Euripideis usi sunt etiam Cassius Dio 78, 8 aliique scriptores ap. Kirchhoffium ad Alcest. v. 1162, in his Pseudolucianus in Tragodopod. v. 325—333, qui Euripidea suo argumento adaptata et passim mutata imitatur. et in eis quidem quae perierunt Euripidis tragoediis extremis partim exodia fuerant nobis ignota, partim hoc ipsum ‚πολλαὶ μορφαὶ —', partim denique illud, qnod exstat in fine Phoenissarum, Orestis et Iphig. Tauricae ‚ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη — στεφανοῦσα. recte enim de nostro exodio Eustathius ad Jl. p. 239, 20: ἀρχή τις ἐξοδίου — τραγικοῦ· ‚πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.' sunt autem in ipso

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μὴν μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἄπρακτον ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις σοφοῖς.

Euripide quinque deinceps dimetri anapaestici, qui totidem verbis quater scripti sunt in fino Alcestidis, Andromachae, Helenao et Baccharum; quinto tamen loco id est in Medea extrema primi versus *πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων* loco haec leguntur: *πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ*, caeteris deinceps non mutatis. nempe hoc exodium *πολλῶν ταμίας — τόδε πρᾶγμα* jam ab Neophrone in Medea videtur usurpatum fuisse, servante caetera Euripide primo tantum versu mutato. ceterum Hermannus ad Eur. Bacch. v. 1383 propterea conjecit eosdem versus toties repeti, quod ad extrema animis jam parum adtentis non multum curae adhibitum fuerit. adde quod et metri genere (nam hi quoque anapaesti sunt ,*ὦ μέγα σεμνὴ —*') et certis tibiae sonis et ipsa verborum repetitione spectatores edocti sunt jamjam finem adesse tragoediae. tum vero graeci poetae cousuetudinis avitae ubiquo tenacissimi sunt: minime enim in tragoediis solis certa exodia inveniuntur. immo et Eustathius p. 239, 19 et Zenobius VI, 99 aliique tum citharoedicum exodium hoo servarunt ,*Ἀλλὰ ἄναξ μάλα χαῖρε*', tum rhapsodicum ,*Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες, τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστε*'. comicum denique exodium unus verbo adtigit Aelius Dionysius ap. Eustathium p. 239, 40: *ἀρχή τις ἐξοδίου — κωμικοῦ ἥδε· ,καλλιστέφανος*'. ego vero plane adsentior Meinekio, qui ad Fragm. Com. Gr. II. I p. 236 ad *καλλιστέφανος* supplendum esse *Νίκη* judicavit, conlato exodio Euripidis: *ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη —*. quodsi comici exodii haec prima verba fuerant ,*Καλλιστέφανος Νίκη*' —, comicum quoque (ut bina Euripidis exodia) anapaestis dimetris continebatur. huc accedit quod etiam in aliarum fine comoediarum victoria poetae exoptatur, veluti in Acharn. v. 1233, in Avibus v. 1764 et in Ecclesiaz. v. 1181.

post *ἐτελέσθη* mg sec *Δ* addit: *τῶν ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός* (scil. ex Euripido). *ἐκεῖνό γε μὴν μεμάθηκα* cum Bekkero Dindorfius praeclare. *ἐκεῖνό γε μεμάθηκα* D*Δ*. *ἐκεῖνό τε μεμάθηκα* edd. vett. *ἐκεῖνο μεμάθηκα* AΩ. *ἄπρακτον* DAΩ*Δ*Xa. *ἀπράγμονα* bcd et caeterae ante Jacobitianas. ironice Lucianus de semet ipso detrahit quasi otioso, qui philosophando operam perdat. ut enim *ἀπράγμων* in laude positum est, ita *ἄπρακτος* semper est in vitio jam inde ab Homero Jl. ξ', 221. frequentat autem vocem *ἄπρακτος* Artemidorus, verbi causa II, 68: *νηπίους γὰρ τοὺς ἀπράκτους λέγομεν* et IV, 56: *νωθεῖς καὶ ἀπράκτους*.

τοιούτοις] inertem, qui nihil in philosophia profecerit, opponit noster **talibus** philosophis, qui in moribus deficiant: qua oppositione jam supra usus est § 35 init: *οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι — οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον.* tamen Cobetus in V. L. p. 212 pro *τοιούτοις* hic serio conjecit *τοσούτοις*, quod idem si homo Germanus fecisset, poenas ipsi Cobeto fuerat daturus.

σοφοῖς A. *φιλοσόφοις* Ω et vulgo. denique *φίλοις* *Δ* et ex eo X (X addit etiam *φιλοσόφοις*, *Δ* non item).

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

Reitz. I p. 739

1. *ΛΥΚΙΝΟΣ.* Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ
τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν
διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ
προϊὼν καὶ τὰ χείλη διεσάλευες ἠρέμα ὑποτονθορύζων,
καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν
ἐπὶ ἑαυτοῦ διατιθέμενος, ἐρώτημα δή τι τῶν ἀγκύλων
συντιθεὶς ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ
ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης ἀεὶ σπου-
δαῖόν τι πράττων καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα. *ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ.* νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό
740 τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε * πρὸς ἡμᾶς,
ἀνεπεμπαζόμην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μη-
δένα καιρόν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ
ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα „βραχὺς
μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη". καίτοι ἐκεῖνος ἰατρι-
κῆς πέρι ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· φιλο-
σοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ

---

1. *ΛΥΚΙΝΟΣ* GΩbcd. om EHa. κἀκεῖσε] κἀκεῖ GHM. κακεῖ Ω. ἑαυτοῦ EGHΩM. σεαυτοῦ v. ἐρώτημα δή τι G cum Seagero. ἐρώτημα δὲ ἤ τι HΩ et v. ἄγεις C. πρὸ ὁδοῦ σοι] πρὸ ὁδοῦ σου Ω. τοῦ Κῴου ἰατροῦ] Hippocr. Aphorism. 1 p. 1242 ed. Foes: ὁ βίος βραχύς· ἡ δὲ τέχνη μακρή. μακρὴ GHΩ et v. μακρὰ M. ταῦτ' H et v. ταῦτα GΩ. om M. ἐγρηγορὼς Ω cum Guyeto. ἐγρηγορως H. ἐγρηγόρως G et v. male Reitzius ἐγρηγορότως conjecit. ἀποβλέπῃ GHΩ et v. ἀποβλέποι CM.

οὐ περὶ] οὐ ^{περὶ} Ω. μικρῶν H et v. μικρὸν GΩ. ἄθλιον] ἆθλον Ω. παραπολόμενον GΩ et v. παραπολλόμενον a. παραπολούμενον CM. παραπολλύμενον H.

τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτὴν
καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν
τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον ἢ εὐδαι-
μονῆσαι φιλοσοφήσαντα. 2. ΛΥΚ. τὰ μὲν ἆθλα, ὦ
Ἑρμότιμε, * θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν 741
οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε
χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν
μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι
μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε
οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ τοὺς διδασκάλους
φοιτῶντα καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα καὶ
ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ
ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ
μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτόν· οὕτως ὅλος
εἶ ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι * φαίνῃ 742
οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ
λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜ. πόθεν,
ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδόν;
ἡ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ καὶ
ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος καὶ
τρηχύς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ.
οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὡδοι-
πόρηται; ΕΡΜ. οὔ φημι· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυέ με
πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ

---

2. ὁπόσον HΩ et v. ὁποῖον G. οἷόν HΩ et v. ὃν G. εἰ γάρ τι] malim: εἰ γάρ τοι —. εἴκοσιν H et v. εἴκοσι G. κ. a. sed μ̄ habet Ω. ἄλλο] ἄλλῳ c. sola. παρὰ τοὺς GΩ et v. περὶ τοὺς HCM. τὸ πολὺ GHΩ. τοπολὺ v. καὶ ὑπομνήματα] καὶ e Reitziana temere excidit. ἀνιέναι HΩ et v. ἀνέναι G. ἀπιέναι C. σεαυτὸν GHΩM. σαυτὸν v. ὅλος EHΩ. ὅλως G. ὅλον U. ὁ λόγος C. ὅλως edd. vett. εἶ G probante Jacobitio. εἶναι HΩ et v. Ἡσίοδον] Ἔργ. v. 289 sqq. οὐχ] οὐκ cd. οὖν om H. ὡδοιπόρηται EGHΩ. ὁδοιπόρηται abcd. οὔ φημι H. οὔ, φημὶ v. γὰρ ἂν ἐκώλυέ Belinus. γὰρ ἐκώλυέ libri (etiam GHΩ). ἄκρῳ habent GHΩ et v. om CM. ἀρχόμεθα EGHΩCM. ἀρχόμεσθα edd. vett. ἔτι ὦ Λυκῖνε] ἔτι habent GHΩ et v. om ἔτι CM male. huc enim respicitur infra § 60 fin: ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

νῦν ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῖνε. 3. ΛΥΚ. ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον ἤδη λέγοντες εἶναί σε οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυστο. ΛΥΚ. ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ καὶ τραχεῖα καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΥΚ. οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς χρυσῆν
743 τινα σειρὰν καθιεὶς τοὺς αὑτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε * ἀνασπᾷ δηλαδὴ καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὑτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσον γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἂν καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν ἔτι ἐνδεῖ. 4. ΛΥΚ. ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα καὶ τὴν ἄνω

---

3. Ἡσίοδος] at multi viderunt ab Luciano aberratum esse ad proverbium vere Hesiodeum, sed longe diversum in Ἔργ. v. 40: ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. nostro autem loco hoc respicitur proverbium: ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός, quod ipse Lucianus in Somnio § 3 sine auctore adfert, ubi vide Hemsterhusium. alii quidam scriptores hoc dictum vel Pythagorae dederunt vel oraculo Apollinis. certe finis est hexametri, ut e poeta sumtum esse adpareat. ἤδη λέγοντες εἶναί σε GHΩ recte. εἶναί σε ἤδη λέγοντες v. at verba κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον ἤδη arcte cohaerent. ἡμῖν] ὑμῖν a. κάτω ὦ λυκῖνε GHΩ. κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε v, cui scripturae favet vulgata in Charone § 5 init. at h. l. ἔτι natum videtur ex eisdem verbis modo praegressis § 2 fin: ἔτι ὦ Λυκῖνε, ubi item variatur. προοβαίνειν G. τραχεῖαι H. ἱκανὸς] ἱκανῶς E. τοὺς αὑτοῦ pro τοὺς αὐτοῦ et mox πρὸς αὑτόν pro πρὸς αὐτόν Belinus recte. ὑφ' ὧν σε] ὑφ' ὧν δὲ EH (in H hic incipit folium novum). ὅσον M. ὃς C. ὅσῳ GHΩ et v. γ' οὖν GH. πάλαι ἀνεσπάσμην ἂν] ita ego conjeci. libri: πάλαι ἀνεσπάσμην (ἀνεσπασμένην G) ἄνω. Jacobsi conjecturae: πάλαι ἂν ἐσπάσμην ἄνω repugnant superiora: ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ. parum eleganter Cobetus V. L. p. 241: πάλαι ἂν ἀνεσπάσμην ἄνω. δ' om G.

4. ξυμπροθυμουμένου EGHΩCM. συμπροθυμουμένου v. ὑποφαίνειν EΩ. δήποτε v. δή ποτε H. τότε (omisso δὴ) M.

εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου ξυμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δὴ πότε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα ἢ Παναθήναια; ΕΡΜ. ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥᾳθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ [ἀνελθεῖν] δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλὰ [βραδύνοι] ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, * 744

δὴ τότε C. δὴ πότε G et fortassis Ω cum Struvio L. L. p. 237. ἐς νέωτα H et v. εἰς νέωτα GΩ et lemma scholii. frustra Struvius L. L. p. 238: μετὰ τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα et Remacly: μετὰ τὰ μυστήρια ἢ τὰ ἄλλα Παναθήναια conjecerunt. immo recte libri: μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, hoc est: ‚post mysteria proxima‘. vide vel Eurip. Iphig. Aul. v. 122: εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ | παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους. quae res eo magis certa est, quod verbis ἐς νέωτα idem tempus declaratum est. prorsus eodem modo ap. Callimachum h. in Cer. v. 124 ἔτος εἰς ἄλλο nihil aliud est nisi ἐς νέωτα, uti bene judicavit Meinekius ad Callim. p. 236. μετὰ δύο ὀλυμπιάδας ἢ πολλὴν H. χρόνῳ δύνασθε Ω et v. χρόνῳ δύνασθαι GH. pro vulgato δύνασθε jam Belinus δύναισθε conjecit optativo bene restituto. praeterea ego supplevi qui male deficit infinitivum: χρόνῳ ἀνελθεῖν δύναισθε. nam ἀνελθεῖν ut excideret in causa fuerunt verba proxima: ἀπελθεῖν εἶτ' ἐπανελθεῖν. idem autem verbum de eadem re bis habemus § 5 fin: ἀνελθόντας — ἀνελθεῖν. ἀπελθεῖν εἶτ' ἐπανελθεῖν HΩ et v. sed ἀπελθεῖν (omissis illis εἶτ' ἐπανελθεῖν) G. vix recte nunc εἶτα positum est. malim sane: ἀπελθεῖν τε καὶ (sive ἀπελθεῖν καὶ) ἐπανελθεῖν. εἰ καὶ μὴ HΩ et v. εἰ μὴ καὶ G. εὐθεῖαν EGΩTUV et fortasse CM. εὐθείαν H. εὐθὺ edd. vett. μηδ' ἀεὶ G et v. μὴ δὲ (μηδὲ Ω) ἀεὶ HΩ. βαδίζοι GHΩ et v. βαδίζει CV. ἀλλὰ ἐν GHΩ. ἀλλ' ἐν v. haec quoque vitiosa sunt. sed pristina conjectura mea: ἄλλως ἐν (i. e. ‚temere, nullo consilio‘) sententiae non satisfacit. postea intellexisse videor post ἀλλὰ hunc ipsum optativum: βραδύνοι excidisse ocu-

ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ Ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλεν; 5. ΕΡΜ. οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσβάλλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἐνάρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως καὶ προέρχονται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον· ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον μύρμηκάς ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς
745 * Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως· ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς καὶ ἄνωθεν [πάντα πατεῖς·] ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ

---

lis scribae per similitudinem verbi proximi *βαδίζοι* deceptis. quare nunc ita supplevi: *ἀλλὰ [βραδύνοι] ἐν —*. *λισσοτέραν* H et v. *διοσοτέραν* GV. *Ωατοτέραν* (sic) Ω. *ὑμῖν* EHΩMabc. *ἡμῖν* Gd. *ἀλέξανδρος* Ω et v. *ὁ ἀλέξανδρος* GH. *κατακράτος* abc.

5. *μυρίοι* GHΩ. *μύριοι* v. *προσβάλλωσιν* GΩ. *προσβάλωσιν* H et v. vide infra § 35 fin. *ἐπὶ πολλοὶ ἂν* G. *ἐπεὶ πολλοὶ* (omisso *ἂν*) H. *ἐνάρχονται* CM et fortassis Ω probante Jacobitio. *ἀνέρχονται* GH et v. vide § 60 fin. *προέρχονται* Gesner. male libri (etiam GHΩ): *προσέρχονται*. compara § 3 med: *προβαίνειν*. *ἐπιπλέον* a. *ἐπεὶ δ' ἂν* G. *ἀναστρέφουσιν* GHΩ et v. *ἀναστρέφονται* CM. *τὸν λοιπὸν* GΩ et v. *τὸ λοιπὸν* H, ut voluerat Courierius ad Asinum p. 259. at vero *τὸ ἀπ' ἐκείνου* jam praecessit. *οἷον μύρμηκας — τινας τοὺς ἄλλους*] vulgarem ordinem: *οἷον μύρμηκάς τινας — τοὺς ἄλλους* requisivisse Solanus videtur, cui non adsentior. *παπαῖ* Jacobitius. *παπαὶ* GH et v. *βαβαί* U. *χαμαὶ παντάπασιν* G et edd. Reitziana priores. *χαμαὶ πάντα παθεῖν* HCM et E apud Reitzium. *χαμαὶ πάντα πασᾶν* Ω. *χαμαιπετεῖς παντάπασιν* V. *χαμαιπετεῖς* habent etiam TU. *χαμαιπετεῖς πάντα παθεῖν* idem

ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. *ΕΡΜ.* εἰ γὰρ γένοιτο κἀμοὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε· ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν. 6. *ΛΥΚ.* ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν. *ΕΡΜ.* οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές· εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. *ΛΥΚ.* Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

---

ille E apnd Solanum. magno Gesneri errori, qni legendnm esse conjecit: χαμαὶ πατεῖς vertitque ‚humi conculcas‘ ‚humi deprimis‘, aliquid tamen veri subesse mox ostendam. caeteri omnes Graevio auctore χαμαιπετεῖς παντάπασιν probarunt vocabulo χαμαιπετεῖς (id qnod Gesner non viderat) optime restituto. at παντάπασιν, si nlla codicum fides est, Lucianus non scripsit. itaque ego istuc παντάπασιν delevi. at, inquit, in antiqua lectione πάντα παθεῖν aliquid tamen latere necesse est. enimvero latet in ea hoc ipsum: πάντα πατεῖς, id quod minime hoc loco, sed paullo inferiore post καὶ ἄνωθεν necessario inserendnm est. antiquitus enim ab literis *ΠΕΤΕΙΣ* ad literas *ΠΑΤΕΙΣ* aberratum est eoqne factum, ut et χαμαὶ pro χαμαιπετεῖς falso exararetur et ut verba πάντα παθεῖν (i, e. πάντα πατεῖς) alienam sedem post hoc ipsum χαμαιπετεῖς invaderent. libri absurde: ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς καὶ ἄνωθεν. nam ἄνωθεν φρονεῖν prorsus nihili est. nempe hoc ipso loco illud quod libri supra post χαμαὶ (sive χαμαιπετεῖς) habent, illud inquam: πάντα παθεῖν inserui et ita inserui, nt pro eo πάντα πατεῖς restituerem. exspectabatur hic non ut ego supplevi: καὶ ἄνωθεν πάντα πατεῖς, sed potius: καὶ ἄνωθεν πάντα καθορᾷς, quae eadem fere in Charone § 2 fin. leguntur. sed pro vulgari πάντα καθορᾷς nostro loco, ut fastum philosophi rideret, acerbe scripsit: πάντα πατεῖς (‚desuper omnia conculcas‘). hanc vim saepe habet verbum πατεῖν, etiam in Luciano. ἡμεῖς δὲ HΩ et v. ἡμεῖς δὴ G, male. χαμαὶ (χάμαι G) ἐρχόμενοι ex Jl. ε', 442 sive Hesiod. Theog. v. 272. cf. Icaromen. § 6. οἷ H et v. οἱ GΩ. κἀμοὶ ἀνελθεῖν] ita conjeci: ‚mihi qnoque‘ (scil. ut aliis maximeqne magistro meo). κἀνελθεῖν G. καὶ ἀνελθεῖν HΩ et v, quae scripturae ejusmodi sunt nt καί nihil significet. de dativo compara Icaromen. § 25 bis.

6. χρόνῳ] ὅρῳ Cobetus V. L. p. 241 sine causa. περιλαβεῖν GCM. περιβαλεῖν EHΩTUV. παραβαλεῖν edd. vett. εἴκοσι G. κ' H. . κ. a. nt illa solet. πάντως που ἐπὶ EΩCM. πάντως ποῦ ἐπὶ G. πάντως τοῦ ἐπὶ H. πάντως που καὶ ἐπὶ v.

ΕΡΜ. καὶ γὰρ περὶ μεγάλων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.
ΛΥΚ. τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές· ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν
ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου
καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν
ἢ χρησμολόγος τις ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους
ἐπίστανται; φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ
746 σέ γε * εἰκὸς ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν
ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι καὶ ταλαιπωρεῖν
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν οὐκ εἰδότα, εἴ σε πλησίον ἤδη
τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει
λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. *ΕΡΜ.*
ἄπαγε· δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι,
ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω σοφὸς γενόμενος.
ΛΥΚ. καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ
μία ἡμέρα; *ΕΡΜ.* ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον
ἱκανόν. 7. *ΛΥΚ.* τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆναι ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν
ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας. *ΕΡΜ.*
ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν
ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. *ΛΥΚ.* ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν
ποῖ' ἄττα περὶ αὐτῶν ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι
τὴν ἐκεῖ; ἤ πού τινα πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ ἡδονὰς
ἀνυπερβλήτους; *ΕΡΜ.* εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε· οὐδὲν γὰρ

μεγάλων GHΩCM. *μεγίστων* v. *τουτὶ* GHΩ et v. *τοῦτο* CM falso. *εἴκοσι* G..*κ.* a. *πότερον*] *πρότερον* a. *ὅσοι*] *ὅσον* G. *γοῦν*] *γ'οὖν* G et mox H: *μεθημέραν.* *εἴ σε*] *εἰς σὲ* G. *ἐπιστᾶν* GH. *ἀλλ' εἴη βιῶναι*] *ἀλλὰ βιῶναι* (*ἀ* sec m in rasura] H. *καὶ ἱκανή*] *καί* malim abesse.

7. *ΛΥΚ.* hic om et habet ante *πόθεν* G. *λυκῖν* itemque proxime *ἑρμοτιμ* et *λυκῖν* sec man H. *χρῆναι ὑπομεῖναι* Remacly et Dindorfius. libri *χρὴν ὑπομεῖναι.* *ὁ δὲ*] *ὅδε* G. *ποῖ' ἄττα περὶ αὐτῶν* Dobraeus ad Collat. Ar. Nubium v. 1135. libri *ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν* turpi articulo. plane sic de eadem re § 8 init: *εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν.* vide vel Hermotim. § 31 *τοιαῦτα ἄττα* et Porsonum ad Ar. Ran. v. 956. *ἤπου*] *ἤπου* G. *ἤ πού* (sed pr m *ἢ ποῦ*) H. *ταῦτα* post *βίον* habet G. at tum Lucianus scripsisset: *οὐδὲν γὰρ πρὸς τ. ἐ. τ. ἀ. βίον ἐστὶ ταῦτά γε.* *ΛΥΚ.* ante *ἀλλὰ* om bcd. *τἀγαθὰ*] *τὰ ἀγαθα* H. *ἀν-*

ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. *ΛΥΚ.* ἀλλὰ
τίνα φησὶ τἀγαθά, εἰ μὴ ταῦτα, ἕξειν πρὸς τὸ τέλος
τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; *ΕΡΜ.* σοφίαν καὶ ἀνδρείαν
καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πάντα ἐπί-
στασθαι βεβαίως πεπεισμένον, ᾗ ἕκαστα ἔχει. πλούτους
δὲ καὶ δόξας καὶ ἡδονὰς καὶ ὅσα τοῦ σώματος, ταῦτα
πάντα κάτω ἀφεὶς καὶ ἀποδυσάμενος ἀνέρχεται, ὥσπερ
φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν
γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος * ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώ- 747
πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκή-
ρατον φέρων τὸ θεῖον ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευ-
κρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας
ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες,
ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ οὐκ ὀρθῶς δοξά-
ζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον εὐδαιμονοῦσι, πλούτου
καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, κατα-
γελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτα [θαυμαστὰ] εἶναι.
8. *ΛΥΚ.* νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ

δρείαν ΕΗΩ. ἀνδρίαν G et v. ἡδονὰς καὶ ὅσα G et v. ἡδο-
νὰς καὶ ὅσαι ΕΗΩ. ἡδονὰς ὅσαι CM, quam lectionem Bekker
minus bene recepit. ταῦτα πάντα GHΩ. πάντα ταῦτα v.
ἀφεὶς G probante Jacobitio. ἀφεῖναι Ω. ἀφῆκεν H. ἀφῆκε v.
ἀνθρώπειον] ἀνθρώπιον H. καθαρόν τε] καθαρὸν δὲ G.
δοξάζουσιν] δοξάοουσιν G. ταῦτα εἶναι GHΩ. ταῦτ' εἶναι
vulgo inepte. si τὶ excidisset, neque cum Heinsio τι ταῦτα εἶναι
neque cum Seagero ταῦτά τι εἶναι sed cum Paulio et G. Her-
manno ταῦτ' εἶναί τι scribendum esset. at bene Lehmannus pro-
nomini tantam vim inesse negavit, quantam horum verborum
gravitas desideret. adde quod Lucianus quum hanc ipsam sen-
tentiam centies repetat, pronomine tamen nusquam utitur, sed
haec bona nunc esse dicit βέβαια nunc (velut in Timone § 12 et
D. Mort. IV, 2) περιπόθητα. sed nostro l. ita scribendum esse
ut ego supplevi: ταῦτα θαυμαστὰ εἶναι omnino docent superiora:
ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ. de industria enim illud θαυ-
μαστά repetitum est similiter atque § 6 ὅτι βιώσῃ — εἰ βιώσῃ.
Lehmannus h. l. modo ipse quoque recte θαυμαστά modo βέβαια
supplebat, modo quidquam deesse male negabat.

8. ἀνδρεία καὶ εὐδαιμονία pr H, ἀνδρείαν καὶ εὐδαιμονίαν
sec. ἀεὶ αὐτοῦ μένειν] ita conieci. αὐτοὺς μένειν GΩ et v.

ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν. πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι, χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας ἀεὶ αὐτοῦ μένειν καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ οὔτε φόβῳ οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύοι οὐδὲ λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. ΛΥΚ. καὶ μὴν εἴ γε με δεῖ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν τἀληθὲς, — ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἴη ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρός γε μόνον ἐμὲ λέγων. 9. ΛΥΚ. τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε,
748 *διηγουμένῳ σοι παρειπόμην καὶ ἐπίστευον * οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ δικαίους καὶ τἆλλα, καί πως ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε*

εἰ

εὐτοὺς μένειν (*ε* sec. in ras.) H. partim recte unus Lehmannus voluerat: *αὐτοῦ μένειν.* at *ἀεί* quod aegre deesse potest, in scriptura H videtnr latere. *αὐτοῦ μένειν* quum alibi legitur tum in Soph. Electr. v. 81, in Arist. Thesmoph. v. 610 et jam in Hom. *β'*, 369. *ὃς ἂν*] *ἂν* om G. *ἀποτεσθῇ* Ω. *οὔτ' ἐπιθυμίαις* v et pr H. *οὔτε ἐπιθυμίαις* G et sec H. *δουλεύοι* Guyetus. *δουλεύοοι* G. *δουλεύῃ* HΩ et v. *δουλεύοιῃ* M. *οὐδὲ λυποῖτο* GΩ. *οὐδ' εἰ λυποῖτο* EHC. *οὐδ' ἂν λυποῖτο* v. *τοιοῦτο* pro *τοιοῦτον* H. *εὐφημεῖν* etiam H, sed *εῖν* in ras. *μηδ'*] *μηδὲ* GΩC. *μὴ δὲ* H. *εἴη*] ita conjeci. *εἰ* Ωd. *ἢ* Ea. *ἢ* GH. *εἶναι* v. ironice loquitur. ‚absit ut liceat philosophorum facta examinare.' G. Hermannus vulgata nixus scribebat: *χρή· οἶμαι δὲ μηδ' ὅσιον εἶναι*, in quibus verbis *γάρ* pro *δέ* exspectes. *ὤρα*] *ὅρα* pr m H.

9. *τἄλλα* v. *τὰ ἄλλα* GHΩ. *σφὰς* GHa. *μόνω*] *μόνῳ* bc. *αὐτοὶ* Cobetus V. L. p. 111 infeliciter. *ἠπίστουν*] ita correxi. *ἔπεστιν* EΩH. *ἐπέστην* v et fortasse G pessime. verum est *ἠπίστουν*, non ut adolescens volueram, *ἐνέστην* (‚repugnare coepi'). nam verbum *ἠπίστουν* solnm ejusmodi est, quod recte opponi possit superioribus: *ἐπίστευον οὕτως ἔχειν.* *πρώην* GHΩ. *πρότερον* v. *καὶ ἄνευ* GHΩ et v. *καὶ* om C solus.

δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καὶ μήτε ὀργίζεσθαι μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἠπίστουν, ἀναμνησθεὶς ἃ πρῴην εἶδον ποιοῦντα, βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; ΕΡΜ. μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τά τ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. ΕΡΜ. τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοὔνομα. ΛΥΚ. ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοἰμάτιον περὶ τὸν τράχηλον καὶ ἐβόα καὶ ὠργίζετο. καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι * ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ 749
ἴσθι, προσφὺς ἂν ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει. 10. ΕΡΜ. πονηρὸς γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό

τά τ' ἄλλα v. τά τε ἄλλα GHΩC. ἐς τὸ ὕστατον] ἐς τὸ ἔσχατον Cobetus V. L. p. 241, ἐς τοὔσχατον Dindorfius malebant, ut ipse noster in Hercule § 1: γέρων — ἐς τὸ ἔσχατον. at vero idem dixit Pro Merc. Cond. § 4: ἐν γήρᾳ δὲ ὑστάτῳ, uti latinum est ‚ultima senectus', non tantum ‚senectus extrema'. ἐριστικόν] ἐραστικὸν H. Δίων] pro quolibet nomine, ut saepe apud Sextum E. aliosque philosophos. ἐκεῖνον] ἐκεῖνος Ω. ἐπεὶ] ἐπὶ M et statim ὅτι μὴ pro μή. παρά τὸν EGΩTUV. κατὰ τὸν H. περὶ τὸν edd. vett. ἄρχοντα] αρ (tum lacuna) Ω. ἀφείλοντο] ἀφείλαντο M. εὖ ἴσθι προσφὺς HΩ et v recte. εὖ ἴσθι ἐκεῖνος (lacuna) προσφῦς G, unde Halmius scribebat: εὖ ἴσθι ἐκεῖνος προσφὺς — non sine duplici subjecto ἐκεῖνος et ὁ γέρων. ergo saltem transponere debebat: οὕτως ὁ γέρων —. at optime vulgo opposita ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον et ἀπέτραγεν — ὁ γέρων, nec quidquam mutandum. ἐκεῖνος statim sequitur: hinc ille error. ἀπέτραγεν] ἀπέρραγεν Ω. ὁ γέρων οὕτως] ὁ γέρων καὶ οὕτως H.

10. ἐκεῖνος ἀεὶ GHΩM. ἀεὶ ἐκεῖνος v. περὶ] πρὸς M. ἄλλους, οἷς] ἄλλους οὓς H. πω] που vitium Reitzianae. διατέθηκεν d. et κατακαιρὸν a. τί δὲ ἂν H et edd. ante Schmie-

πω διατέθεικεν· ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε; μέλει τι αὐτῷ καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ. οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσιν. ΛΥΚ. δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετήν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ πλούτου καταφρονοῦντες. 11. *ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι· σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. θάρρει, ὠγαθέ· τὸ τήμερον * γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. πῶς λέγεις; ΛΥΚ. ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτόν, εἴ γε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον, ‚τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖ.' ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει τῷ πάνυ δειπνήσας χθὲς γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν*

---

derum. *τί δαὶ ἂν* EGΩ. *ἀποδίδωσιν* H. *ὦ μακάριε*] *ὦ μ* (lacnna) Ω. *τὸν ἐν τῇ* et mox *καταλελειμμένω* G. *ἀλλ' ἔστιν*] *αλλα ἔστιν* H. *καταβιώσωσιν* G. *καταβιώσωσι* HΩ et v. *αὐτῷ πλούτου* v. *αὐτοῦ πλούτου* EH. *αὖ τοῦ πλούτου* Ω. *αὐτῷ τοῦ πλούτου* G. *καταφρονοῦντες* EGHΩM. *καταφρονοῦντα* v.

11. *ἀκροάσεσθαι* C. *ὠγαθέ. τοτήμερον* et mox *ἐπάγγελται* H. *ἔτι λοιπὸν* H et v. *ἔτι τὸ λοιπὸν* G et fortassis Ω, vitio ex illis *τὸ τήμερον* nato. *πιστεύειν*] *πιστέον* C. *οὐ*] *ὅτι* C. *συμφιλοσοφεῖ*] ita correxi. libri *συμφιλοσοφεῖν*, qui infinitivus *μή* pro *οὐ* negatione poscit. nunc etiam lectionis *ὅτι* origo patet, cujus primus auctor ita scripserat: *λέγον, ὅτι τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖ* (sc. Stoicus magister). *δειπνίσας* G et mox *ἐδεδειπνίκει.* *Εὐθύδημον*] vide quae dixi ad Convivium § 6. *εἰώθασ* (sine nota ʌ) H. *ὑπό τε οὖν* GHΩTUV et fortasse CM. *ὑπό τε αὖ* edd. vett. *ἀποταθείσας* G. *καὶ ἐπεπώκει*

διατεθῆναι καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας
ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς συνουσίας. ἅμα δὲ καὶ
ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς
εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλείω
ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας ἤμεσέ τε, ὡς ἔφασκον,
πολλὰ καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα
τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώκει καὶ σημηνάμενος
ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα * εἰσδέχε- 751
σθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδα ἤκουσα τοῦ οἰκέτου
αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ
ἀνέστρεφον μάλα πολλοί. 12. ΕΡΜ. ἐκράτησε δὲ πότε-
ρος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι
καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας. ΛΥΚ. τὰ μὲν πρῶτά
φασιν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι· τὸ δ'
οὖν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο καὶ παρὰ πολὺ
ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον οὐδ' ἀναι-
μωτὶ φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα
ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν καὶ ἐλεγκτικὸς καὶ
πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὑτὸν ἐλέγχε-
σθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὡς εἶχε, σκύφον

---

edd. vett. καὶ πεπώκει EGHΩa. καὶ πέπωκε TUV. hinc forsitan κἀπεπώκει cum crasi legendum sit. οἶμαι om H. πλέον τοῦ καὶ ἱκανοῦ H. πλείω ἢ GHΩ recte. πλέον ἢ v (scil. e superioribus). καὶ μόνον] καὶ πόνον Ω. ἀριθμῷ GHΩ et v. ἀριθμὸν a. ἀριθμῷ est ‚certo definitoque numero', et ἀριθμῷ παραλαμβάνειν ‚numerata accipere', dictione attica. vide D. Meretr. IX, 2 med. et Dionysium comicum ap. Athen. IX p. 381, d (v. 6): ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα. plura hujusmodi conlecta sunt ab Valckenaerio ad Herodot. VI, 58 et Dobraeo in Advers. I p. 109. παραδεδώκει libri, sed malim cum Dindorfio παρεδεδώκει, ut est in Basileensi tertia. μίδα G recte. Μίδου HΩ et v.

12 εἴ τι καὶ] ἤ τι καὶ (και H) HΩ. παρὰ πολὺ GΩ. περὶ πολὺ H. παραπολὺ v. αναιμοτὶ pr et αναιμωτὶ sec H. ἀναιμωτεὶ E et fortassis Ω. αὑτόν Graevius. αὐτόν GH edd. vett. libri ὃν εἶχε. at ne dicam post τινα demum verba ὃν εἶχε locanda fuisse atque adeo ὃν et τινα pronomina inter se videri pugnare: in tali l. attice dicendum est ὡς εἶχε, ut ego supra rescripsi. nostrates ‚wie er so war', ‚ut erat', scil. scyphum manu

*Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ πλησίον κατακειμένου,
καὶ οὕτως ἐκράτησεν.* ΕΡΜ. *εὖ γε· οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν
πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσιν.* ΛΥΚ.
*ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν
Εὐθύδημος ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον καὶ
θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ*
752 *ἔχοντα;* * 13. *ἀλλὰ σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ
μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλο-
σοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιποροίην
ὑμῖν τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος. οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με
δηλαδὴ φίλοι ὄντες.* ΕΡΜ. *εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυ-
κῖνε. ὄψει ἐν βραχεῖ, ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας
εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρο-
νήσεις αὐτός.* ΛΥΚ. *ἱκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοί-
μην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.* ΕΡΜ. *ἀμέλει καὶ αὐτὸς
κατὰ σὲ γεγονὼς ἠρξάμην φιλοσοφεῖν, τετταρακοντούτης
σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.* ΛΥΚ. *τοσαῦτα
γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε λαβὼν κἀμὲ,
δίκαιον γάρ. καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε*

---

tenebat. vide vel Necyomant. § 7 fin. *σκῦφον* hic et paullo post G. *εὖ γε*] *εἶγε* H. D. Meretr. IX, 2: *εὖ γε, ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν.* *πρὸς τοὺς μὴ* (*μη* H) HΩ et v. *τοὺς* om G. *εἴκειν*] *ἥκειν* Ω. *κρείττοσιν* G. *κρείττοσι* HΩ et v. *σκύφον*] *σκῦφον* GH.

13. *μοι* HΩ et v. om G solus. *δυνατὸν ἔτι, συνοδ.* cum Graevio EHΩTUVY. *δυνατόν ἐστι, συνοδ.* G. *δυνατὸν, ἐπισυν-οδοιποροίην* edd. vett. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* a. *ὄψει*] quum *εἰ γὰρ* sit optantis, asyndeton non ferendum ita tollo, ut conjiciam: *ὄψει γὰρ —.* libri *ὑπερφρονήσεις αὐτός.* at *αὐτός* h. l. pro nihilo est. corrige: *ὑπερφρονήσεις αὐτούς*, i. e. ‚tantopere eos (sc. *τοὺς ἄλλους*) sapientia superabis‘, uti Gesner bene transtulit. *εἴκοσιν* HΩ et v. *εἴκοσι* G. . *κ*. *α*. *γενοίμην* G et v. *γενέσθαι* HΩ, quasi olim lectum esset: *γενέσθαι* [*δυναίμην*]. *τετταρακοντὴς* G. *ὁπόσα — γέγονας*] paullo ante *Δὶς Κατηγορούμενος* scriptus est, in quo dialogo § 32 ipse Lucianus: *καλῶς εἶχέ μοι*, inquit, *ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι —.* quumque noster a. 119 vel 120 p. Ch. natus esse videatur: Bis Accusatus circiter in a. 159 et Hermotimus in. a. 160 incidere putandus est. ita ambo dialogi circa illud maxime tempus editi sunt, quo tem-

ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς, ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις. ΛΥΚ. εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, [ὦ Ἑρμότιμε,] αὐτόν, οὗ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. * 14. ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ 753
φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν, ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσιν; ΕΡΜ. μάλα πολλοί, Περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι, καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δή, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν ἢ διάφορα; ΕΡΜ. καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. τὸ δέ γε ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν εἶναι αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. πάνυ μὲν οὖν.
15. ΛΥΚ. ἴθι δή, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ τότε πιστεύσας, ὁπότε τὸ πρῶτον ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν

---

pore Marcus Antoninus Pio successit. διδοτε] διδοται H. δοκῇ HΩ et v. δοκεῖ G. ἐφίετε Ω et v. ἐφίεται GH. βούλῃ Ω et v. βούλει GHC. ἂν add. CΩ. om GH et v. μάθοις Gpm cum Guyeto. μάθῃς HΩG sec m et v. ῥᾷον γὰρ οὕτω μαθήσῃ Struvius L. L. p. 238. magis Lucianeum est alterum. vide vel Imagines § 3: τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ὦ Ἑρμότιμε] haec verba sic transponebam: εὖγε ὦ Ἑρμότιμε νὴ —. certe aut hoc probandum est aut Cobeti ratio haec eadem ὦ Ἑρμότιμε plane delentis in V. L. p. 296.

14. μία τις GHΩ et v. τις μία CM. ἢ ἐπὶ H. ὑμῶν] ἡμῶν H. ἄλλοι πολλοὶ GH et v. οἱ ἄλλοι πολλοὶ Ω. ἄλλαι πολλαὶ C. εἰσιν GΩ. εἰσι H et v. ἐπικούριοι EGHΩ et E ita semper. τὸν Πλάτωνα] τὸν om G. που] ποῦ G. libri ἓν ἦν αὐτῶν imperfecto absurdo. correxi: ἓν εἶναι αὐτῶν. vide infra § 66 med: εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον. ἀλλ' οὐ πάντα διαφορά γε ὄντα. ἑρμ. πάνυ HΩ et v. ἑρμ. ἀλλ' οὐ πάντα γε διάφορα ὄντα. λυκ. πάνυ G.

15. ΛΥΚ. om G. τῷ τότε G. τῷ πότε HΩ. τῷ ποτε v. ὁπότε τὸ πρῶτον ᾔεις] ita correxi. τὸ πρῶτον ὁπότε εἴῃς G. τὸ πρῶτον οὐ ὁπότε ᾔεις HΩ et v. et σύ quidem quod paullo post insequitur, semel delendum esse jam Gesner perspexit.

*σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας εἰς
τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν
ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης καὶ τὴν
εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ
ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή
μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμί-
σοφον εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς*
754 *πολλοὺς ἡμᾶς * δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι,
ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. ΕΡΜ.
οὐ συνίημι ὅ τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ.
καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων
φιλοσόφων, οἷον Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀντι-
σθένους καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου
καὶ Ζήνωνος καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ σὺ πιστεύσας
τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος ἅπερ
προῄρησαι, ἠξίους κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ
ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ*

---

praeterea ego usus sum transpositione. vide pauca de multis, Philetaerum ap. Athen. XIII p. 587, e (v. 3): *ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο* et Axionicum ap. Athen. VI p. 239 f: *ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην.* confer etiam nostrum supra § 13 init. *τῶν δ' ἄλλων* G et v. *τῶν δὲ ἄλλων* HΩ. *ταῦτ'*] *ταῦτα* GH. *ἐτεκμαίρου* GHΩ et v. *ἐτεκμήρω* CM. *τὸν νῦν δὴ*] *δὲ* pro *δὴ* vitinm Reitzianae. *σοφὸν ἤδη* libri. malim vero: *σοφὸν καὶ ἤδη* —. *ἀλλ' οὕτως*] *ἀλλὰ οὕτως* GHΩ. *τότε* HΩ et v. *πότε* G. *ἰδιώτης καὶ*] *ἰδιώτης ἔτι καὶ* (*ἔτι* in litura) G. *ἰδιώτης καὶ* (at *της* in litura) H. *τὸν νῦν*] *τὸ νῦν* G. *ἀγκύλον* GΩ et v. *ἀγκύλα* H. *ὑμετέρων* etiam H sed *υ* in rasura. *εἴας* libri verissime. Cobetus V. L. p. 241 *εἴασας*, quod est ineptum. libri *ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα* (*καταταῦτα* G). at opus est imperfecto. itaque correxi: *ἠξίους.* vide supra § 15 init: *δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι*; et utroque l. de eadem re agitur. *ἆρα*] *ἄρα* H. *προσειπὼν* GHΩC cum Solano. *προειπών* E et v. uti Solanus conjecit, ita plane est in Rhet. Praec. § 13: *μῶν σε ὦγαθὲ ὁ Πύθιος ἔπεμψεν* (sic) *ἐπ' ἐμὲ ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπών, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτόν* —; *ἄλλον ἐπ' ἄλλο* (*ἄλλω* H) *εἶδος* HΩ et v. *ἄλλον ἐξ ἁπάντων εἶδος* G, errore e superioribus. *ᾠου* HΩ et v. *ὧν* G. *κατασαυτὸν* G. *ΕΡΜ.*] pro persona H habet: ut saepe.

Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προσειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε, οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν θεόν. ΛΥΚ. πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ ἢ ἱκανὸς ᾤου αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν ἄνευ τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾤμην γάρ. 16. ΛΥΚ. οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς διδάσκοις ἂν τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο παρεὶς τὰς ἄλλας. ΕΡΜ. ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. πόσῳ τινὶ πλείους * τῶν 755
Ἐπικουρείων ἢ Πλατωνικῶν ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ δηλαδὴ αὐτοὺς καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε, εἴκαζον δέ. ΛΥΚ. ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φὴς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν, οἱ Περιπατητικοὶ δὲ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες, οἱ Πλατωνικοὶ δὲ τετύφωνται καὶ φιλόδοξοί εἰσι. περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις καὶ πάντα γιγνώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς καὶ συνόλως

16. διδάσκοις ἂν GHΩCM. ἂν διδάσκοις v. τοῦτο om G solus. εὐθὺς ἡ ἀρχὴ G. ὁρμῶντας] ὁρμῶν (μων in rasura) H. πόσω τίνι H. πόσω καὶ τίνι G. ἐπικουρίων GHΩ. δηλαδὴ αὐτοὺς (δηλαδή. αὐτοὺς H) GHΩ. αὐτοὺς δηλαδὴ v. ἀλλ' ἐξαπατᾷς H et v. ἀλλὰ ἐξαπατᾷς GΩ. εἰκασμῶν a. κρίναι GH. ἐπικούριοι G. εἰσιν, οἱ Περιπατ. G et v. εἰσι· περιπατ. HΩ et εἰσι etiam a. δὲ φιλόπλουτοι GHΩ, ut ego conjeceram in Quaestt. L. p. 160. δὲ καὶ φιλόπλουτοι v. εἰσι] εἰσιν G. οἱ Πλ. δ. τετύφωνται] Diogenes cynicus ap. Diogenem L. VI, 2, 26: πατῶ τὸν Πλάτωνος τῦφον. γιγνώσκουσι Ω et v. γιγνώσκουσιν H. γινώσκουσιν Ga.

ἅπαντα. 17. ΛΥΚ. ἔλεγον δὲ ταῦτα πρός σε ἄλλοι
δηλαδὴ περὶ αὐτῶν· οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπί-
στευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ἀλλ᾽ οἱ
ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον,
ὡς τὸ εἰκός. ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΛΥΚ. οἱ δ᾽ ἄρα ἰδιῶται
ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. καὶ μάλα. ΛΥΚ. ὁρᾷς, ὅπως
αὖθις ἐξαπατᾷς με καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ᾽ οἴει
756 Μαργίτῃ διαλέγεσθαί * τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότι-
μος, συνετὸς ἀνὴρ, ἔτη τότε γεγονὼς τετταράκοντα
περὶ φιλοσοφίας καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν τοῖς ἰδιώταις
ἐπίστευε καὶ κατὰ τὰ ὑπ᾽ ἐκείνων λεγόμενα ἐποιεῖτο
τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων· οὐ γὰρ ἀξιῶ πιστεῦσαί σοι

---

17. *πρός σε* Bekker pro *πρὸς σὲ* —. *ἂν* bis G. *αὐτῶν* Belinus pro *αὑτῶν*. *ἀλλ᾽ οἱ*] *ἀλλὰ οἱ* GHΩ. *ΛΥΚ.* om ante *οἱ* et ponit ante *οὗτοι* G. post *ὡς τὸ εἰκός.* libri (etiam EGHΩ): *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* quae verba Solanus summo jure delevit ut scholium vocis *οἱ ἀντίδοξοι.* nam Lucianus ita certe scripsisset: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ μὴ κατὰ ταὐτὰ φιλοσοφοῦντες.* vide quae ad Symposium § 39 collegimus. *οὐ γάρ;* G. *δ᾽ ἄρα*] *δ᾽ ἂρ* G i. e. *δ᾽ ἄρ᾽* —. *ὁρᾷς ὅπως αὖθις*] *ὁρᾷς ὅτι εἰς αὖθις* H. *με* om G. *ἀλλὰ σὺ εἰ* (*οἴει* H) GHΩ. *συνετὸς ἀνὴρ* G. *συνετὸς* (omisso *ἀνήρ*) EHΩ. *ἀνὴρ συνετός* v. *τετταράκοντα* Jacobitius pro *τεσσαράκοντα.* *ἐπίστευε*] ita correxi (vide § 18 init: *ἐπίστευον*). *ἐπίστευσε* H et v. *ἐπίστευσεν* GΩ. *τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων* HΩ et v. *τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνοιν* G, ut ipse in Quaestt. L. p. 161 conjeceram adtuleramque infra § 56: *πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων.* post *κρειττόνων* libri: *ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεῦσαί σοι* (*πιστεῦσαί τι* G). ita GHΩCM. *ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι* vulgo. correxi nunc equidem: *οὐ γὰρ ἀξιῶ πιστεῦσαί σοι* —. vide infra § 33 init: *ἀξιοῖ — πιστεύειν* et postea § 53: *οὔτε — πιστεύειν ἀξιοῖς* —. adde Aeschyl. Prometh. v. 217 et Arist. Equit. v. 182. *οὐκ ἀξιῶ* simile est illi *οὔ φημι*, sed dicitur lenius. olim in Quaestt. p. 161 scribi volueram: *οὐ γὰρ ἄξιον πιστεῦσαί σοι* —. longe aliter Struvius in L. L. p. 238: *καὶ τῶν κρειττόνων ἀξίωσιν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι*, G. Hermannus: *τὴν αἵρεσιν, ὡς τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι* —, Halmius: *αἵρεσιν τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ ἂν πιστεύσαιμι* —, denique J. Bekker: *αἵρεσιν τῶν κρειττόνων. ἄξιον, οὐ γάρ; πιστεῦσαι* —, quae hic refutare nihil adtinet. videsis, quae ad Lysiam 12 § 63 diximus.

τοιαῦτα λέγοντι. 18. *ΕΡΜ.* ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπῖπτον, ὡς ἔμπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. *ΛΥΚ.* ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον δανείζοντας καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις καὶ τἆλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρι ἂν εὐστα-

18. οἶσθα ὦ Λυκῖνε] nihil mutandum esse, sed οἶσθα prorsus ut ὡς οἶσθα (et quemadmodum bene Heindorfius ad Plat. Gorg. p. 486, b, magis attice: οἶσθ' ὅτι) recte interponi in Quaestt. L. p. 157 observavi comparato etiam l. De Merc. Cond. § 19. nempe haec nostra ad § 15 fin: ἱκανὸς ᾤου — ᾤμην γάρ optime referuntur, ut conjecturae Solani: εὖ ἴσθι ὦ Λ. et Bekkeri: ἴσθι ὦ Λ. in rem vix cadant. denique v. εὖ ἴσθι ut Solanus accepit, anonymus usurpat in Demosth. Encom. § 22, non item Lucianus, qui ita loqui in enuntiato solet conditionali, velut in Lexiph. § 11, ibid. § 16, Conviv. § 45, Saturnal. 19, ibid. § 20, ibid. § 29. οὐδὲν ἁβρὸν] fuit quum supplerem: οὐδέν ἁβρὸν [ἐμφαίνοντας], cujusmodi Lucianea ad Alexandr. § 3 multa conlegi. at nihil addendum esse proxima verba: ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος docere videntur. διάφορον G. ὑπερεκπῖπτον H et fortassis Ω. ὑπὲρ ἐκπίπτον G. ὑπερεκπίπτον v. libri ἔκπληκτον mendose. nullus editorum ne memoravit quidem emendationem Marklandi ad Max. Tyr. XI, 6 p. 200: ἔμπληκτον, quae uni Hemsterhusio in Anecd. p. (58) jure probata est. ipse enim Marklandus recte: „ἔμπληκτος, inquit, est ‚insanus, furibundus': ἔκπληκτος ‚terrefactus, adtonitus". de cynico autem (prorsus ut nostro l.) ponitur etiam De Mort. Peregr. § 38: ἐμπλήκτως καὶ ἀπονενοημένως. infra ad § 55 in scholio antiquo ἐμπληξία est ‚insania'. adde Lobecki copias ad Soph. Ajac. v. 1345 p. 414 ed. pr. (p. 478 ed. sec.). postremo in Arist. Plut. v. 242 et 245 παραπλὴξ et μέτριος simillime oppositi sunt. φασίν.] φασι; a. πάνυ] πάντη G. τἆλλα v. τά ἄλλα GHΩ. ἄχρι Jacobitius pro ἄχρις (ἄχρις GHΩ). libri εὐσταλὴς ἢ —. quod olim con-

757 *λὴς ἢ ἡ ἀναβολὴ καὶ * ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων καὶ βαδισμάτων καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος; 19. ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι. ΕΡΜ. διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα; ΛΥΚ. ὅτι, ὦγαθέ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παρὰ πολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς ἢ Ἀλκαμένους ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῷ τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος;*
758 *ΕΡΜ. ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς * ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. ἐχρῆν μέν,*

---

jeceram: *εὐσταλὴς ἢ ἡ* — etiam Bekker et Dindorfius per se correxerunt. *ἔχωμεν* ΗΩ et v. *ἔχομεν* G. *ἕξομεν* M. *ἴωμεν* C. *διαγιγνώσκειν* Ω et v. *διαγινώσκειν* GHa. *ἢ*] *ἢ* (in rasura) H. *εἰ* G.

19. *παίζεις* GΩ et v. *παίζῃς* H cum Dindorfio (ed. Paris.), quo fortasse non opus est. vide Schaeferum in Mel. Crit. p 115. *τοῦτ'*] *τοῦτο* GHΩ. *παρὰ πολὺ* H pro *παραπολύ*. *εἰκάσοντος* G. *τυφλὸς ὢν* EGHΩ. *τυφλὸς ἂν* edd. vett. *τῷ διαγνῷ* GHΩ et v. *τῷ διαγνῶναι* CM. Schaefer quum in Mel. Cr. p. 100 *τῷ διαγνῴη ἂν* male conjecisset, melius postea ad Demosth. I p. 263 scribi voluit *τῷ διαγνοίη ἄν*, quae ad superius: *τί ἂν πάθοι τις* concinnius referuntur. ego licet pluribus modis haec mutari possint, vulgatam teneo. possis praeterea vel: *τῷ διαγνώσεται* (collato infra § 43: *τῷ διαγνώσῃ*, ubi tamen *τί ποιήσεις* praecedit), vel ob lectionem *δυναμένῳ* sic: *τίς διάγνωσις τοῦ τὴν — προῃρημένου — δυναμένῳ*; nam prorsus ita Demosthenes 18, 128 ed. Bekk: *σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία; ἢ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; πόθεν ἢ πῶς ἀξιωθέντι;* caeterum in Cataplo § 22 pro *ἢ τῷ διαγνῷ τις* optimi codd: *ἢ τῷ διάγνωσις* (sic). *δυνάμενος* GH et v. sed

ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι (καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ.) οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; 20. ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστίν. οὐχὶ τῷ τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῄεις αὐτοῖς καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; *ΕΡΜ.* καὶ μάλα. *ΛΥΚ.* πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος * ἐρίσαι Ἀθηνᾶν καὶ 759

δυναμένῳ ΕΩ diserte. ἀλλ'] ἀλλὰ G. οὐδέ μοι] οὐδ' ἐμοὶ GH. τῶν τοιούτων] τούτων a. μεγάλων GHΩ et v. δοκίμων C solus. πλὴν εἰ δοκεῖ GHΩ et v. τι ἂν εἰ δοκεῖ CM (errore e superioribus: τί ἂν πάθοι τις εἰ). καίτοι] καί τι a. ὀξυδορκεῖς G.

20. τοιόνδε] τοιόνδ' G. libri οὐχ ὅτι τῆς γνώμης —. bene saue J. F. Gronovius vertit ‚noune —?', sed et huuc miror istud οὐχ ὅτι tulisse et caeteros inprimisque Solanum, qui pessime: ‚saepissime, inquit, sic apud uostrum collocatur illud οὐκ.' immo atticis οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καὶ est ‚uon modo — sed etiam', atque οὐχ ὅτι — ἀλλ' οὐδὲ ‚non modo — sed ne — quidem'. denique solum οὐχ ὅτι ac per se positum significat ‚qnanqnam' et prioribus aduectitur, sicut optime Heindorfius ad Plat Lysin p. 220, a. sed hic quidem οὐχ ὅτι duplici nomine vitiosum est, primum quod ‚nonne?' omuino uusquam significat, deiude quod vox ἔρωτι articnlo carere nequit. patet vero Lucianum ut ego restitui, ita scripsisse: οὐχὶ τῷ τῆς γνώμης —. nam οὐχί atticis saepe est ‚nonne —?', etiam ab initio enuntiati. προσῄεις H et v. προσίεις G. προσείης Ω. ὀξίους G. γίνεσθαι G. γνώμης ἐστὶν καὶ μάλα H. ὁ μῦθος] eadem fabula iu Nigrino § 32 et in Verr. Hist. II, 3. paucis tangitur. uunc vero ut non ipsum

Ποσειδῶνα καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ ταῦρον ἀναπλάσαι, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ οἰκίαν ἐπινοῆσαι, ὁ Ἥφαιστος δὲ ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἧκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων ἅτινα ᾐτιάσατο περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βουλεύεται καὶ ἐπινοεῖ, καὶ εἰ ψεύδεται ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων

---

fontem Aesopum ita tamen Babrium (quasi Aesopum alterum) adire licet Fab. LIX p. 112 ed. Boiss. male vero Vitruvius De Arch. Praefat. lib. III: ‚Socrates memoratur prudenter doctissimeque dixisse oportuisse hominum pectora fenestrata et aperta esse, uti non occultos haberent sensus sed patentes ad considerandum', ubi bene Schneider T. II p. 157: ‚rectius, inquit, haec Momus, quam Socrates sensisse et dixisse perhibetur'. res enim nunc ex ipso patet Babrio LIX, 11. ac ne id quidem Vitruvio profuerit, quod Socrates in carcere aliquot Aesopi fabulas metro conclusit auctore Platone in Phaedone p. 61, b. metro carent Aesopea vulgaria, in his etiam fabula nostra apud Coraën F. 190, Schneiderum 100 et e cod. Flor. Franciscum de Furia F. 275 p. 113 sq. adsentior autem C. F. Hermanno ad Luc. De Conscr. Hist. c. 33 p. 211, qui Momum deum Aesopi aetate vix antiquiorem putat idque hoc magis, quod in Hesiod. Theog. 214 altera scriptura *Μῶλον* haud contemnenda sit. *ταῦρον ἀναπλάσαι* G probante Halmio. *ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι* HΩ et v. vide nunc ipsum Babrium 59, 3: *ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς — ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον —, ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον.* *τὴν ἀθηνᾶν δὲ* H et v. *τὴν ἀθηνᾶν τε* G. *τὴν δὲ ἀθηνᾶν Ω.* *ἐπὶ* om G. *θεσάμενος* pro *θεασάμενος* H et mox *ἀτιάσατο* G. *λέγειν* om G (ab initio paginae). *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου* G. *ἐπέπληξε*] *ἐξέπληξε* a. *ἐποίησεν αὐτῷ*] *ἐνεποίησεν αὐτῷ* Cobetus V. L. p. 241 inepte. tu vide de eadem re Babrium 59, 2 sqq: *τίς καλόν τι ποιήσει.* | *ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς — ἄνθρωπον.* *ὡς ἀναπετασθεισῶν* (*ἀναπεταθεισῶν* Ω) *γν. γ.*] Tacitus in Germania c. 22 (de ipsis Germanis): ‚gens non astuta nec callida aperit adhuc secreta pectoris licentia joci. ergo detecta et nuda omnium mens.' *ἅπασιν*] *ἅπασι* H. *βουλεύεται* GΩ. *βούλεται* H et v, quod servare licet conlatis verbis proximis: *ἃ βούλεται καὶ ἃ γιγνώσκει.* at Aesopica alterum

οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο· σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων. 21. ΕΡΜ. παίζεις, ὦ Λυκῖνε. ἐγὼ δὲ κατὰ θεὸν εἱλόμην, καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως· ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ. ΛΥΚ. ὅμως * οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, 760
ἀλλὰ περιόψει με παραπολόμενον ἐν τῷ πολλῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. οὐδὲν γάρ σοι ἀρέσκει ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. οὔκ, ὦγαθὲ ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν μοι ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι, ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε· ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. σκόπει δὴ καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό· ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ σὺ μὴ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν εἰδὼς ἄμεινον. 22. ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοιόνδε τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα

---

tuentur, veluti codex fabulae ap. Tyrwhitt. De Babrio p. 39: τὰς βουλὰς φανερὰς εἶναι, ὡς ἂν διαγιγνώσκηται, τί βουλεύεται ἕκαστος atque adeo ipse Babrius in l. utcunque corrupto, fab. 59, 12. εἰ ψεύδεται Solanus e Basileensi secunda. ἢ ψεύδεται libri (diserte EGH) et edd. vett. δ' ὑπὲρ edd. vett. δὲ ὑπὲρ GHΩCM. ἔοικεν G.

21. παραπολόμενον ΕΩ. παραπολλόμενον Ga. παραπολλύμενον H. παραπολλούμενον V. παραπολούμενον Tbcd. ἐν τῷ πολλῷ GHΩ. ἐν πολλῷ τῷ v. vide comparante Reitzio supra § 1 fin. γάρ σοι EGHΩ. γάρ ἄν σοι v. ὧν ἂν] τῶν ἂν H. ἐθέλεις] εἰθέλεις G. ἐθέλῃς cd. μοι GHΩ cum Solano. με v. ἐπεὶ δ' οὖν] ἐπειδὰν H. ἀποκρύπτῃ Ω et v. ἀποκρύπτει G. ἀποκρύπτης H. δὴ καὶ om G. καταγελάσῃς GHΩ et v. καταγελάσῃ CM. σὺ μὴ M solus. μὴ σὺ GHΩ et v. possis tamen deleto v. οὐ conjicere: ἐπεὶ μὴ ἐθέλεις —. ἐθέλεις H et v. ἐθέλῃς GΩC.

22. ἐκπολιτευομένους G. ὀλίγον] ὀλίγων G. καὶ πλεονεκτ.] καὶ om G. libri πλεονεκτούντων, οὐδὲν —. sed nihil

τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ
σός, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότα-
τον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον
θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν
ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων καὶ πλεονεκτούντων, [τού-
των] οὐδὲν ἂν ἴδοις, φησίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώ-
μενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται,
761 μάλ' εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, * οἶμαι,
τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβου-
λεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστιν ἐκείνοις.
οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι οὔτε ἡδονὰς οὔτε δόξας ὁρῶ-
σιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πό-
λεως ἐξεληλάκασιν αὐτά, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμ-
πολιτεύεσθαι. ὥστε γαληνόν τινα καὶ πανευδαίμονα
βίον βιοῦσι ξὺν εὐνομίᾳ καὶ ἰσότητι καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. 23. ΕΡΜ. τί οὖν, ὦ Λυκῖνε;
οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς
τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν
ἐν τῇ ὁδῷ μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγο-
ρεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ
αὐτοὶ καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. νὴ Δί', ὦ
Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον,

---

certius est supplemento meo: *πλεονεκτούντων, [τούτων] οὐδὲν* —. *οὐδὲν*] *οὐδὲ* H. *ἴδοις* GHΩCM. *εἴδῃς* v. libri (etiam H) *φασίν*. at correctionem nostram *φησίν* verba poscunt antegressa: *ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σός*. *τολμώμενον*] *τολμηρότερον* CM. *ἀλλ' ἐν*] *ἀλλὰ ἐν* GHΩ. *μάλ' εἰκότως* GΩ. *μάλα εἰκότως* H et v. Jacobiti conjecturam *καὶ μάλ' εἰκότως* ad l. geminum De Merc. Cond. § 41 p. 191 equidem defendi. *ἐκποδῶν* pr m H. *ἐκ ποδῶν* G. *οὔτε χρυσίον — ὁρῶσιν*] in verbo *ὁρῶσιν* Solanus recte obhaesit. ego sic malim: *οὔτε χρυσίου ἔτι οὔτε ἡδονῆς οὔτε δόξης ἐρῶσιν*. *βιοῦσι*] *βιοῦσιν* a. *ξυνευνομία* G et paullo ante H: *οὐκαναγκαῖα*.

23. *Δί'*] *δία* GHΩ. *τούτῳ*] *τοῦτο* GHΩ. *τῶν δ'*] *τῶν δὲ* HΩ. *ἀμελητέων* G. *πολὺν ποιεῖσθαι λόγον* HΩ et v. *πολὺν ποιεῖσθαι τὸν λόγον* G pessime. vide pauca de multis Zeuxin § 7: *οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον* et Polybium V, 106 fin: *βραχύν τινα λόγον ποιούμενοι τοῦ καθήκοντος*, et sic ubique. cae-

τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον, καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης πολὺν ποιεῖσθαι λόγον μήτε παίδων ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἔτι, κατεχόντων καὶ κλαυθμυριζομένων ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν· εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, * εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν ἐσσύμε- 762
νον ἐκεῖσε· οὐ γὰρ δέος, μή σέ τις ἀποκλείσῃ καὶ γυμνὸν ἥκοντα. 24. ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτὸς καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν καὶ φυλέτην

---

terum de hac syntaxi: σπουδαστέον — καὶ — ποιεῖσθαι ab Struvio L. L. p. 238 sq. et a me Q. Luc. p. 73 satis dictum est. ὅτῳ εἰσὶν ἔτι, κατεχόντων Bekker. libri ὅτῳ εἰσὶν, ἐπικατεχόντων mendose, ut primus viderat Solanus. κλαυθμυριζομένων EHΩ. κλαυμυριζομένων G. κλαθμυριζομένων edd. vett. ἀποσεισάμενον GHΩ et v. ἀποσεισαμένους T. ἀποσεισάμενος R. ἀπορρίψαντα GT cum Jensio. ἀπορρίψαντας EHΩ et edd. vett. κατερύκοιεν ἐσσύμενον (ἐσσύμενον H). utrumque ex Homero sumtum est ut recte scholiasta, qui adfert Jl. ζ', 518: ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. adde Jl. π', 9 et l. suspectum Od. ο', 73. ἐσσύμενον ἐκεῖσε] hoc loco ἐκεῖσε non minus est necessarinm quam ἐκεῖ § 24 init: τὰ ἐκεῖ πράγματα. nam huic novae civitati patria opposita est citerior (§ 23 med: πατρίδος τῆς ἐνταῦθα). οὐ γὰρ δέος μή σέ τις] ΕΡΜ. οὐ γὰρ δέος οὐ μήσεα (sic) G. in quo latere potest: δέος γὰρ οὐδὲν, μή σέ τις —. καὶ γυμνὸν EGHΩ et v. sed καὶ om R et alins codex narrante Reitzio. libri ἐκεῖσε ἥκοντα. sed ἐκεῖσε ante Jacobitium ego ejeci in Quaestt. Lnc. p. 184: ‚dele ἐκεῖσε ante ἥκοντα, ortum ex antecedente, ἐσσύμενον ἐκεῖσε'. aliquid tamen ante nos jam Solano qnasi suboluerat, qui egregie: ‚displicet, inquit, etiam duplex illnd ἐκεῖσε'.

24. ἤδη] ΛΥΚ. ἤδη G. ἄλλοτε πρ. ἀνδρός] pro eo quod est ἄλλοτε paullo post dictum est πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. atqui nt ipse § 13 med. testatur, Hermotimum scripsit annos natus XL. itaque XXV annorum Lncianus fuit, qnum ad philosophnm senem adjungere animum vellet, videlicet Athenis. opus est autem philosopho sene, qui unice fuerit Platonicus. noster

ποιήσεσθαι καὶ φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὑτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην.

*ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος
τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν· ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ
ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν [ἄν].
ἔλεγε δ' οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα
τε πολλὰ καὶ δὴ καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες
καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδὲ εἷς· ἀλλὰ καὶ βαρβά-
ρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς καὶ δούλους καὶ ἀμόρφους*
763 *καὶ μικροὺς * καὶ πένητας, καὶ ὅλως μετέχειν τῆς πό-
λεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ
ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ
σχημάτων ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους τοῦ
τῶν λαμπρῶν ἐκ προγόνων, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ νομί-
ζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολί-*

---

enim priusquam Epicureus evaderet, diu fuit Platonicus, quo tempore juvenis in ‚Nigrino' Platonicum sive Nigrinum sive Albinum mire dilaudavit. itaque illud *πρεσβύτου ἀνδρός* ad Demonactem cynicum referre nullo modo licet, cujus consuetudine postea uti coepit (Vit. Demon. § 1 med.). quodsi Taurus Platonicus circa annum 145 p. Ch. jam extremae senex aetatis fuit: non incredibile est, verba *πρεσβύτου ἀνδρός* ad Taurum spectare, Herodis Attici praeceptorem, quem A. Gellius (N. A. II, 2 et XVII, 8) audivit Athenis. de Tauro Platonico multa conlegit Clintonus Fast. Rom. II p. 276. sed Lucianus Platonem legere solebat inprimis linguae orationisque comendae gratia, id quod Taurus facere discipulos vetuit ap. A. Gellium I, 9, fin. idem Taurus in Timaeum Platonis commentarios scripserat. at Lucianus postea saltem Platonis Timaeum acerbe risit eisdem fere verbis, quibus in eadem causa Vellejus Epicureus utitur ap. Cic. De Nat. Deor. I, 8. enimvero quum Marcus imperator et Lucianus eodem anno videantur nati fuisse: addo etiam Marcum XXV natum annos (i. e. item anno 145, etiam tunc Caesarem) Aristonis libris delectatum ad philosophiam ab rhetorica primum transisse. res patet e Vaticano codice Frontonis p. 113 ed. Rom: quo codice Niebuhrius quum uti nondum potuisset, tamen ratione inita ad verum accessit proxime (ad Frontonem p. 75 sive in 1: Kleine Schriften II p. 68). *ἕπεσθαί*] *ἔσεσθαί* G. *ἡγήσεσθαι*] *ἡγήσασθαι* H. *ποιήσεσθαι* GHCM. *ποιήσασθαι* Ω et v. *φρατρίας* GH et lemma scholii. *φατρίας* Ωabcd. *αὑτοῦ* Belinus.

την γενέσθαι σύνεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν καὶ πόνον καὶ τὸ λιπαρὲς καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι, πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα. ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ

ἑαυτοῦ H. *αὐτοῦ* GΩ et v. *οὐ πιθόμην* H et v. *οὐ πειθόμην* GV. *οὐκ ἐπιθόμην* Ωefgmo. hexametrum *ἀλλ' — νεότητος* Lehmannus bene agnovit eisque parodiam inesse homerici Jl. *ε'*, 201 sive Jl. *χ'*, 103. *πέντε καὶ δέκα* H. *ἴσως*] *ἴσων* G. *ἦν ἂν* HΩ et v. *ἦν* (omisso *ἂν*) G, quod praestat. nam ex alio genere sunt repetitae *ἂν* loci Lucianei ap. Jacobitium T. IV p. 369.
ἔλεγε δ' ἂν περὶ H. *εἴγε μέμνημαι* bcd et v. *ὡς* (*ὥς* a) *εἴ γε* (*εὖγε* E supra) *μέμνημαι* EHΩCa. *ὡς μέμνημαι* G. libri *καὶ ἤδη καὶ* (etiam GHΩ). correxit Schaefer ad Dionys. De Comp. V. p. 386, falsus in eo, si particulis *καὶ δὴ καί* vocem *ἄλλος* utique censuit praemittendam esse. at vide Platon. Charmid. p. 153, a, Lucian. De Morte Peregr. § 13 init. et Toxar. 44 med., quibus in locis *καὶ δὴ καί* item est: ‚und besonders auch‘.
αὐθιγενὴς GHΩ et v. *ἰθαγενὴς* C docta correctione. *οὐδὲ εἷς* GHΩC. *οὐδεὶς* v. *οὐδ' ἀπὸ γένους*] *οὐδὲ γένους* H. *οὐδὲ λαμπρῶν* v. *καὶ οὕτω λαμπρῶν* a. *οὕτω λαμπρῶν* H. *οὐ τῶν λαμπρῶν* EGΩ, unde correxi: *τοῦ τῶν λαμπρῶν* —, quod atticum est. vide Aenesidemum in Photii Bibl. cod. 212 p. 169 B: *συναιρεσιώτῃ — λαμπρῷ ἐκ προγόνων* et Luc. Bis Accusat. § 27: *λαμπροὶ τὰ προγονικά.* *οὐδὲ νομίζεσθαι*] dictio est Platonis in Gorgia p. 466, a: *οὐδὲ — νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν*, ubi vide Heindorfium (p. 66). *καὶ πόνον καὶ τὸ* GΩ et v. *καὶ πόνων ἔχειν καὶ τὸ* H. *πόνων* pro *πόνον* etiam Bourdelotiana (scil. e codice). sed v. *ἔχειν* quamvis hoc uno modo inseri possit: *τῶν καλῶν ἔχειν καὶ πόνον*, tamen merum est glossema. caeterum Schaefer in Mel. Cr. p. 129 male conjecit: *καὶ πόνων τὸ λιπαρές.* at Lucianus ut h. l. *πόνον καὶ τὸ λιπαρές* (i. e. ‚constantiam‘) conjunxit etiam in Rhet. Praec. § 9 med: *πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν καὶ ὑδατοποσίαν καὶ τὸ λιπαρὲς* —. *λιπαρὲς* GHΩTV. *ἀλιπαρὲς* CM edd. vett. $\bar{\alpha}$ litera in E erasa. *δυσχερέσιν* Ha. Lehmannus commode adfert supra § 5 med: *πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες.* *ταῦτ'* edd. vett. *ταῦτα* GHΩ. *ἐπιδείξηται* G. *διεξέλθῃ* GHΩCM. *διεξέλθοι* edd. vett.
τὴν πόλιν] *τὴν* om GHΩ. *ὄντα* EGHΩCM edd. vett. *εἶναι* RTV. *ἀγεννὴς*] *ἀγενὴς* G, qui etiam *ὅλος* pro *ὅλως*.

χείρων ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος
ἢ ἐλεύθερος οὐδὲ ὅλως εἶναι ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.
25. *ΕΡΜ.* ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην οὐδὲ περὶ
764 μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν * γενέσθαι καὶ αὐτὸς
οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; *ΛΥΚ.* καὶ γὰρ
αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ καὶ οὐκ ἔστιν
ὅ τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν
οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι
ἂν, εὖ ἴσθι, μηδὲν ἐνδοιάσας αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν καὶ
ἐνεπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ· ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε,
(σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται,
ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν καὶ
ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ χρῆναι οὕτω
ποιεῖν; *ΕΡΜ.* καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; *ΛΥΚ.*
οὐκοῦν ὅσον μὲν ἐπὶ τῷ ὑπισχνεῖσθαι καὶ φάσκειν
εἰδέναι πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ
ἕτοιμοι παρεστᾶσιν, αὐτόχθονες ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι
λέγοντες. ὁδός γε μὴν οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται,
ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι.
ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν
ἔοικεν, ἡ δέ τις ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς
765 μεσημβρίας, καὶ ἡ μὲν * διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ

---

25. *ἐπιθυμῶ* G. *καὶ γὰρ αὐτὸς*] *καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς* H. *ᾔειν* HΩ et v. *εἴην* G. *ἐνεπολιτευόμην* Cobetus V. L. p. 241. libri *ἐπολιτευόμην*. vide supra § 24: *βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλούς*. *χρῆναι οὕτω* GHΩC. *οὕτω χρῆναι* v. *ΛΥΚ.*] personam om H (uno puncto post *τίς* posito pro duobus, quibus uti solet ut § 25 init: *πόλει: ὁρᾷς*). *οὐκοῦν*] *οὐκ οὖν* GH. *σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ* v. *σὸν μὲν ἔτι τὸ* TV. *σὸν μὲν ἐπὶ τὸ* HΩ. (de G parum constat). emendationem ab Seagero, qui proposuerat: *ὅσον μὲν ἐπὶ τὸ* adfectam ad D. D. VII, 1 p. 19 perfeci scribendo: *ὅσον μὲν ἐπὶ τῷ* — ipsorumque fide locorum ab Luciano ostendi in formulis *ὅσον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, τό γε ἐπ' ἐμοί* et similibus ubique dativum esse positum, accusativum autem nusquam. *φαίνεται*] *φ* et *ν* H in rasura. *ἡ δέ τις ἐπὶ τὰς* G recte Halmio probante. *ἡ δὲ τῆς ἐπὶ τὰς* HΩ atque sine dubio etiam E, cui codici Reitzius imputat: *ἡ δὲ ἐπὶ τῆς*. denique *ἡ δὲ ἐπὶ τὰς* v.

εὔυδρος HΩ et v. *ἔνυδρος* GTUVd et pm E, quod et ipsum est Lucianeum. *καὶ ἡδεῖα οὐδὲν* v. *καὶ ἡδεῖα καὶ οὐδὲν* (*ουδὲν*

σκιᾶς, εὔυδρος καὶ ἡδεῖα [οὖσα] καὶ οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα, ἡ δὲ πετρώδης καὶ τραχεῖα πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται μίαν οὖσαν ἐς τὰ ἐναντιώτατα τελευτῶσαι. 26. ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὑτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας μήτε ἄλλῳ ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσοντι. κἂν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὑτοῦ ὁδοῦ καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτὸν ὁμοίως

H) GHΩ. equidem supplevi: καὶ ἡδεῖα [οὖσα] καὶ οὐδὲν —. qui enim ad structuram loci et ad participia proxima ἔχουσα — προφαίνουσα adtenderit, hic participio οὖσα plane opus esse videbit. ἡ δὲ] ἡ δὲ H ut saepe. ἡ δὲ — προφαίνουσα] haec om G. καὶ δίψος (δῖψος H) H et v. καὶ δίψος bis habet Ω. ἐς τὰ] εἰς τὰ H. ἐναντιώτατα Jensius. libri ἐναντιώματα itaque diserte GH.

26. ἔνθα δή μοι] ἔνθα δὴ tempns designare vel locum solet nt sit ‚tum (ibi) vero', velut in Toxar. § 6 et § 32 et Hermotim. § 36 fin. nostro antem l. jam dudum correxi: ἔνθεν δή μοι idque teneo et idem snspicor Hemsterhusio placuisse, qui h. l. conjecisse dicitur: ἐνθένδε μοι (in Animadverss. in Luc. p. 24 sive Anecdot. p. 58). τῆς ἀτραποῦ ἐφεστώς] ita conjeci. libri (etiam GHΩ): τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστώς. at a plerisque Jensii conjectnra: τῆς ἀτραποῦ ἑκάστης ἐφεστώς recepta est. cnr autem κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ verba non plane necessaria (sequitnr enim ἐν τῇ εἰσόδῳ) pondere inutili magis onerarunt? immo delendum erat ἕκαστος, utpote natum ex inferiore: λέγων ἕκαστος αὐτῶν. τὴν αὑτοῦ Graevius recte pro τὴν αὐτοῦ. τοὺς δ'] τοὺς δὲ HΩ. μήτε ἄλλ. — ἀκολουθ.] sententiam et versio Gesneri: ‚qui nec ipsi venerint neque dedncere alios sequentes possint' adsecnta est et justo illa quidem andacior conjectura Schmiederi: μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσουσι. ego meam correctionem tenui: μήτε ἄλλῳ ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσοντι. vide infra § 26: καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες et inprimis § 27: τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; codices enim mihi

καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν πλῆθος τῶν ὁδῶν καὶ
766 τὸ ἀνόμοιον * αὐτῶν οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ, καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα, ἥντινα τραπόμενος ἢ τῷ μᾶλλον αὐτῶν ἀκολουθήσας ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν. 27. ΕΡΜ. ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν, ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετεληλυθός. ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. ὅτι ὁ μὲν τὴν Πλάτωνος τραπόμενος καὶ συνοδοιπο-

---

favent non item Schmiedero. *μήτε ἄλλοις* (*ἄλλους* efg) *ἡγήσασθαι δυναμένοις* (*δυναμένους* efg) *ἀκολουθήσαντας* vulgo, absurde. *μήτε ἀλλήλοις* (*ἀλλήλοις* etiam E, sed *ἄλλοις* quod mirere G) *ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσοντας* GΩ et (ubi *σοντας* in rasura) H.
λοις
nempe *ἀλλήλοις* (pro vulgata *ἄλλοις*) natum est ex *ἄλλῳ*, ut patet ex H, qui $\overline{η}$ literam ne habet quidem sed ita dat: *ἀλλ' λοις* (non sine rasura). *τῆς αὐτοῦ* Graevius pro *τῆς αὐτοῦ*. *τοὺς* (*τοῦς* H) *ἄλλους* HΩ et v. *τοῖς ἄλλοις* G. *αὐτὸν* EGHΩTUV. *αὐτῷ* v. vide Philopseud. § 18: *οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν φημι.* adde Jov. Trag. § 49, et ibid. § 8, ubi collato A transpone: *καὶ ὁ παρ' αὐτὸν Ἄττης.* aliter D. Mort. XX, 2 et ibid. § 4. *τό τε τοίνυν πλῆθος* EGHΩ. *τό τε* (*τότε* a) *τοίνυν τὸ πλῆθος* edd. vett. *ὑπερδιατεινόμενοι* EGHΩ et scholiasta in lemmate et expositione. *ὑπερδιατεινάμενοι* edd. vett. *τὰ ἑαυτῶν* v. *τὰ αὐτῶν* (*αυτων* cum rasura super *υ* H) GHΩ. Cobeti vero conjectura V. L. p. 113: *τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστος* paeno mihi exciderat. at duces illi minime singuli philosophi dicuntur sed plures, ut numero opus sit plurali.

μᾶλλον αὐτῶν Halmius. *μᾶλλον αὐτῷ* G. *μᾶλλον* H et v. de Ω cui Halmii conjectura tacito datur, non constat. Halmio quum alia favent tum § 27 med: *τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων.*

27. *γὰρ* om a. *ποίαν*] *ποῖαν* H. *πᾶσαν* C. *ἢ τίνι* GHΩ et v. *ἢ τίσι* CM. *ἀναφ*^{αί}*νεται* (rasura inter $\overline{φ}$ et $\overline{ν}$) H. fortassis a pm fuerat: *ἀναφύεται*, sicut ego in Qu. L. p. 261 praeter necessitatem conjeceram. *μετεληλυθὸς* EGHΩM recte. *μετεληλυθὼς* C. *μετεληλυθόσι* v. *δῆλον ὅτι* Jacobitius pro *δηλονότι*.

ρήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δῆλον ὅτι, ὁ δὲ
τὴν Ἐπικούρου, ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην, σὺ δὲ τὴν
ὑμετέραν· ἢ πῶς γάρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτως; ΕΡΜ.
πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπο-
ρίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι
τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν καὶ αὐτὸν τὸν
ἡγεμόνα μιᾶς πεπειραμένον καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα καὶ
λέγοντα, ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν. οὐ μέντοι
ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός
τι τέλος καὶ εἶδέ τινα * πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ 767
ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ
σὺ πολιτεύεσθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς
Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδη-
λον ἐμοὶ γοῦν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδών,
Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος.
ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό
ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ
ὁδόν· καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν· αἱ δ' ἄλλαι
πανταχόσε μᾶλλον ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις
οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερ-
βορέους ἢ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν εἰς Κόρινθον στέλ-
λειν. ΕΡΜ. καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ

καὶ ἄλλος] καὶ om EH. conjicere altero ἐκείνην deleto possis: ὁ δὲ τὴν Ἐπικούρου, καὶ ἄλλος ἄλλην —. sed vulgatam in Qu. L. p. 261 defendi. οὕτως EGHΩa. οὕτω bcd et aliae. καὶ αὐτὸν τὸν ἡγεμόνα G probante Jacobitio. καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα HΩ et v. ἐπὶ om G. ἀφίκται H et εἶδέν τινα G.

πολιτεύεσθαι G. πολιτεύσασθαι HΩ et v. ἡδέως εἰς libri (etiam GHΩ) et edd. vett. ἴσως· ‚ὡς εἰδὼν‘ U perinepte. sed praeclare Solanus correxit: ἢ δέον εἰς — cum Y. vide Quaestt. L. p. 47. ὅδ' εἰς GH edd. vett. sed recte ὁ δ' εἰς n. ἔμοιγ' οὖν v. ἔμοι γ'οὖν H pro ἐμοὶ γοῦν, ut in Qu. L. p. 161 scripsi.

ὁ τινὰ] ἁ τινὰ lemma scholii. δὴ om G. ἀπορίαν μεν pro ἀπορίαν με H et mox ἐστιν pro ἐστι. αἱ δὲ ἄλλαι GH. παραπαίοι vulgo recte. παραπαίη HΩa et rec m E. παραπαίει GCM. οἴεσθαι] οἴεσθε Ω. εἰς Ὑπερβ. H et v. ἐς Ὑπερβ. Ω. ἐς εἰς ὑπερβ. a. Ὑπερβορέους (omisso εἰς) G. libri καὶ τὴν εἰς Ἰνδούς, sed correxi: ἢ τὴν εἰς Ἰνδοὺς —. vide § 28: ἐπὶ Βαβυλῶνος ἢ Βάκτρων.

ἀλλαχόσε ἄγει. 28. *ΛΥΚ. οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν· ἐπεὶ λήσομεν οὕτως ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλομένης, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν*
768 *ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ * καὶ τοῦτο γενέσθαι, καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ· ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα καὶ ἀκοντίζουσα μὴ πάντως ἔτυχε τἀληθοῦς ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν. ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἐνέτεμεν, ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παρὰ πολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον [ἓν] τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ*
769 *περιπεσεῖσθαι * τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ*

---

28. *οὐκ οὖν* GH. *οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο* v. *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνο* GΩ. *οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο* H. *τῇ τύχῃ*] *τῇ ψυχῇ* H. *ἑλομένης*] libri *ἑλομένους*, quod correxi. nam mox § 28 eadem res his verbis declaratur: *ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν.* *ὁρμήσαμεν* G. *ἐγένετο ἐν Ω* et v recte. *ἐγένετο καὶ ἐν* GH. *δεῖν* GHΩ et v. *δεῖ* TV. *προβόλως* G. *οὐδὲ ἐς* GHΩ. *στενὸν*] *στενὴν* H. *Ἰώνιον* E. *ὅτε* GHΩ et v. *ὅτι* CM. *αἰτιασαίμεθα* CM. *τἀληθοῦς* G. *τῆς ἀληθοῦς* EHΩ. *τοῦ ἀληθοῦς* v. *ὄντως* G. *Ὁμηρικῷ*] Il. Ψ, 865 sqq. *ἐνέτεμεν* EGHΩC. *ἔτεμεν* v. illud est i. q. *διέτεμεν, ἀπέτεμεν*, ut Homerus l. l. v. 867: *ἀπὸ μήρινθον τάμε.* *παρὰ πολὺ* H pro *παραπολύ.* libri *εὐλογώτερον τῶν πολλῶν.* non recte Pelletus, Guyetus aliique supplebant: *εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τι.* immo supplendum erat, quemadmodum supra positum est: *εὐλογώτερον ἓν τῶν πολλῶν.* nam ita demum argute sibi invicem opposita sunt hoc loco *ἓν τῶν πολλῶν* et paullo post: *ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων.* vide autem si opus Saturnal. § 2: *τοῦ πολλοῦ δήμου*

*ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν
ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι
τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζεις οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀνα-
στρέψαι ἔτι καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἣν ἅπαξ
ἐπιδῷ τις αὐτὸν τῇ πνεούσῃ τὰ ἀπόγεια λυσάμενος
ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς
τὸ πολὺ καὶ δεδιότα καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου,
δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν
τινα σκέψασθαι, εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα
τοῖς Κορινθόνδε διαπλεῦσαι * ἐθέλουσι, καὶ νὴ Δία* 770
*κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι καὶ ναῦν εὐπαγῆ,
οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.* 29. *ΕΡΜ.
οὕτως ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παρὰ πολύ. πλὴν οἶδά γε,
ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις
οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους
τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς
τὴν Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ
Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ ἀδύνατον. ΛΥΚ.*

εἰς et Somnium § 9: *τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς.* *τῆς* om G. *ἐπευθὺ* GH. *εἰκάζεις οἶμαι*] ita conjeci. *εἰκάζω οἶμαι* H. *εἰκάζειν οἶμαι* GΩ et v. *ἀνατρέψαι* G. *ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτόν* v. *ἐπιδῷ τις αὐτὸν* (*αὐτὸν* etiam a) *τῇ πλεούσῃ* GHΩ. unde primum hoc ipso ordine: *ἐπιδῷ τις αὐτὸν* correxi. tum pro *τῇ πλεούσῃ* certatim *τῇ πνεούσῃ* emendarunt Solanus, Hemsterhusius Anecd. p. (58), Elsner ad Act. Apost. 27, 15, Fischer ad Welleri Gr. III P. I p. 252, Schaefer ad Bosii Ellips. p. 49 aliique passim, adferre soliti Charonis § 3 et Act. Apost. 27, 40.

ἀλλα ἀνάγκη (sic) H. *ἀλλὰ ἀνάγκη* G. *διαφθ*^{έ}*είρεσθαι* G, qui etiam *ναυτικῶντα* et *τοπολὺ* —. *ἀναβάντα*] *ἀναβάντας* HΩ. *ἐπισκοπὴν* Ga. *οὔριον*] *οὔρειον* Ω. *Κορινθόνδε* EGHΩTV probante post Graevium Schaefero ad Bosii Ell. p. 49. *εἰς Κόρινθον* v. *ἐθέλουσιν* H. *ἕνα τὸν ἄριστον*] nil opus est conjectura: *ἕνα τῶν ἀρίστων.*

29. *οὕτως*] ita conjeci. libri *οὕτω γε,* sed *γε* natum ex inferiore: *οἶδά γε.* caeterum vide infra § 69: *παρὰ πολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω* et D. Meretr. 9, 1: *ἄμεινον ἦν παρὰ πολύ.* *ἄμεινον* G et v. *ἀμείνων* HΩ. *ἅπαντας τὰς ἐν* G. *ἐθελήσῃς γε*] *ἐθελήσῃς δὲ* GHΩ. *εἰς τὴν κόρινθον* EGHΩTVCM. *πρὸς Κόρινθον* v. libri (etiam GHΩ) *ἀνελθεῖν,* sed recte Jacobsius ad Porsoni Advers.

ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἐλθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ, ἕκαστος. ὥστε ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ τοιοῦτον ἄχρι ἂν εὕρωμεν τὸν ἀληθῆ ὑπισχνούμενον. 30. ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότι καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με ἢ καὶ νὴ Δί' ἐς δικαστήριον ἀγαγόντες ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο
771 λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί * παθὼν ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παρὰ πολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενο-

---

p. 291: ‚pro ἀνελθεῖν με, inquit, scribe: ἂν ἐλθεῖν με, i. e. me venturum esse.' μεθ' ἑαυτοῦ] καθ' ἑαυτον H. ὥστε om G.

ἀσφαλέστερον] ita correxi. libri ἀσφαλέστατον, vitio frequente et hic ob superius γελοιότατον faciliore. τοιοῦτον H et v. τοιοῦτο EGΩ. ἄχρις libri (etiam GHΩ), sed bene Jacobitius ἄχρι.

τὸν ἀληθῆ ὑπισχνούμενον] ita conjeci. τἀληθῆ ὑπισχνούμενον HΩ et v. τἀληθῆ (omisso altero) G, quod non bene Jacobitius probabat. nostrae rationi proxima favent § 30: ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων. ad rem ipsam autem confer inferiora § 34: φημὶ, ἄχρι ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι. ex quo sequitur nostri loci verba: ἄχρι,— ὑπισχνούμενον sic accipienda esse: ‚donec in eum qui vera profiteatur, incidamus: id quod nunquam futurum est'. negat enim h. l. Lucianus ullum philosophum plane vera vidisse. Jacobitius fortassis a Belino iuductus est, qui loco parum intellecto verba ἄχρις — ὑπισχνούμενον quasi glossema delebat, ut quae omnem argumentationem putaret evertere. sed bene Lehmannus a Belino dissensit.

30. τὰ τῶν στωϊκῶν εἰδότι GHΩM. εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν v. ἀριστοτέλην HΩ et v. ἀριστοτέλη G. ἢ καὶ νὴ δί' (δία G) GHΩa, ut in Qu. L. p. 155 conjeceram. ἢ νὴ δί' M. καὶ νὴ Δί' v. ἐς GHΩM. εἰς v. δικάζοιντο] δικάζοντο Ω. ζη-

μένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ θατέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ· καὶ ἤν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. τοιαῦτα ἄττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. 31. ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδεπώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τὸ παράπαν, ἔν τινι συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διισχυρίζοιτο καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους * εἶναι λευκοὺς ἢ 772
ξανθοὺς μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα; οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ

ντα G. παρὰ πολὺ HΩ pro παραπολύ. ἐχρῆν] ῆν in rasura H. καταγιγνώσκειν H et v. καταγινώσκειν GΩa. οἱ δέ γε GHΩ et v. οὐδέ γε C. τοῖς δικασταῖς ποιεῖν οὐδὲ GΩ et v. ποιεῖν τοῖς δικασταῖς οὐδὲ H, quo indicio cave ita transponas: οὐχ οὕτω ποιεῖν προστ. τ. δικ. θατέρου] ita conjeci propter G, qui: τὰ ἑτέρου (sic). τοῦ ἑτέρου HΩ et v. ὑπὲρ GHΩ et v. περὶ C. ὡς] ὅς c. ἀντεξετάζοντες EGHΩVdfg et fortasse CM. ἀντεξετάζοντας abc. καὶ ἤν] inter καὶ et ἤν rasura in H. δικαστήριον. τοιαῦτα H interpungit cum Seyboldo. δικαστήριον τοιαῦτα, vulgo. ἄττα a et fortassis Ω. ἅττα GH et v.

31. μηδαμόθι] μηδαμόθεν H. ἆρα] ἄρα G. οὐδαμόσε οὐδὲ] in H m sec supra: ουδεμαι (i. e. οὐδαμῆ vel οὐδαμά). οὐδὲ τὰ παρὰ] ita conjeci. οὐδὲ νὴ δία τὰ παρὰ HΩ et v. οὐδὲ

τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὁποῖά ἐστιν εἶδες. νὴ Δία φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην. ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; ΕΡΜ. οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ. 32. ΕΡΜ. τὸ ποῖον; ΛΥΚ. ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ καὶ φήσει πρός με ὧδέ πως· ἀνάλογον τοίνυν ὦ Λυκῖνε κείσθω τις ἡμῖν τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδεπώποτε μήτε ἐς Πλάτωνος μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον μήτε ὅλως παρ' ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι μηδὲν οὕτω
773 καλὸν εἶναι μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς ἄλλοις, οἷα * τὰ

εἶδες νὴ δία παρὰ (sic) G, qui solus genuinum verbum εἶδες servavit recte etiam conjunctis vocibus tribus εἶδες νὴ Δία. at enim has voces quae nostro l. plane sunt absurdae ego post ὁποῖά ἐστιν transposui. qui autem easdem voces νὴ Δία male delebat, Bekker vitium ipsum tamen animadvertit. τοῖς ἄλλοις GHΩ et v. τῶν ἄλλων TV. ἄλλοις οἶδας ὁποῖα edd. ante Jacobitium. sed recte ἄλλοις ὁποῖα EGHΩa. (in HΩ diserte abesse dicuntur tam οἶδας quam εἶδες). ὁποῖα ἐστιν GH. ὁποῖά ἐστι Ω et v. post ὁποῖα ἐστὶ (vel ἐστὶν) libri omnes pergunt: φαίην (in H rasura super ην) ἂν ἔγωγε. sed ego hic inserui verba εἶδες νὴ Δία, quae ipsa codex G supra habet post οὐδαμόσε οὐδὲ itaque scripsi: ὁποῖά ἐστιν εἶδες. νὴ Δία φαίην ἂν ἔγωγε —. nam sic demum quum toti loco consultum est, tum ea recte junguntur, quae sibi invicem aperte opposita sunt: παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις —. τὸν πρεσβύτην] post haec verba omnes praeter Bekkerum male interrogant. ἐπιπλῆξαι EGHΩTV et fortasse CM. ἐκπλῆξαι edd. vett. ἔμοιγε HΩ et v. ἔγωγε G. οὐκέτ' GH pro οὐκ ἔτ'. καὶ τοῦτο πάνυ H et v, ut sententia flagitat. male GΩ: τοῦτο καὶ πάνυ.

32. ὦ λυκῖνε κείσθω τις ἡμῖν GHΩ. κείσθω τις ἡμῖν (ἡμῶν CM) ὦ Λυκῖνε CM et v. οὗτος ὁ] ος ὁ in rasura H. μὴ δὲ πώποτε H ut solet (sed cum rasura inter ποτ). μὴ πώποτε G. ἐς Πλάτωνος] ‚domum Platonis‘. sed possis ἐς τὰ Πλάτωνος, ut est § 34 fin. μήτε παρὰ] μήτε περὶ a. μήτε ὅλως GΩCM. μηδὲ (μὴ δὲ H) ὅλως H et v. παρ' ἄλλον ΩCM. πρὸς ἄλλον GH et v. παρὰ τοῖς ἄλλοις Vorstius et Gesner. παρὰ τοῖς πολλοῖς libri (etiam GHΩ). Στοᾶς] στωᾶς G. δόξειέ σοι G

τῆς στοᾶς ἐστι καὶ ἃ ἐκείνη φησίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; *ΕΡΜ.* τὸ ἀληθέστατον δηλαδὴ ἐκεῖνο, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες, οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ προσθεὶς αὐτός. 33. *ΛΥΚ.* ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον καὶ τοὺς ἄλλους, οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός

---

et v. δόξειέν σοι Ω. δόξει ἔν σοι H. δόξειεν ἄν σοι C. οὐδὲ πώποτε H et v. οὐδεπώποτε fortasse GΩ. at isto modo scribendum esset: οὐδεπώποτε δὲ —. τὸν ἕτερον πόδα] sic ipse noster De Hist. Conscr. § 29 init. alia dedit Schwidopius Obs. Luc. II p. 39. προελθών] προσελθὼν H. ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι GHΩ. *ΕΡΜ.* τὸ ἀληθέστατον — GΩ. pro persona notam personae (:) habent EH. at Lycino continuant edd. vett. unus Hermotimus dicere ita potest: ἡμεῖς — ἐκμανθάνομεν — ὁ γὰρ διδάσκαλος —. adde quod et prima verba τὸ ἀληθέστατον sunt respondentis et inferiora § 33 init: ἦ νομίζεις —; denno incipientis loqui. δηλαδὴ ἐκεῖνο G. ἐκεῖνο δηλαδὴ HΩ et v.

κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν] vide nostra ad Convivium § 39. μεταξὺ διέξεισι GH verissime. μεταξὺ καὶ διέξεισι v et fortassis Ω. προσθεὶς libri recte, qnod minus recte Halmius explicat in censura l. l. p. 240: ‚mit Hinzufügung seiner eignen Bemerkungen'. immo recte Lehmannus ita verterat: ‚quasi corollarii loco'. nam pro verbo προσθεὶς scribi etiam poterat ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, ut in Zeuxide § 2 exstat. philosophi veteres saepe libros suos in partes duas dividnnt, in criticam qua aliarnm sectarum placita refntent et in dogmaticam qua sua ipsorum decreta confirmare studeant. hoc autem l. non de libris philosophorum agitur sed de acroasibus stoici, in quibus ars dogmatica primaria esse debebat, nec nisi secundaria pars critica. adjice nostra ad § 33 fin.

33. *ΛΥΚ.* ἢ GΩ cum Solano. personam om H et v. ἦ pro ἢ Solanus. οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας HΩ et v. οὐχὶ δὲ ἀναλάσαντας G. οὐχ ἡδέα γελάσαντας C. ὁ ἑρμότιμος HΩ et v. ἑρμό-

σου ὁ Ἑρμότιμος. ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν
πιστεύειν καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖ'
ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν ἢ οὐκ εἰδότες ἢ κρυπτόμενοι τἀληθές.
οὐκοῦν ἤν τινα [καὶ] τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ
774 τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα * ἢ πὺξ κενὴν
[τινα] πληγὴν καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν
παίοντα, [πότερ'] εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης
ὢν ὡς ἄμαχόν τινα, ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι
καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου
αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν κατα-
γωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν καὶ κρατήσῃ, ὁ δ'
ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος
ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς
ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα
εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον
ἂν εἴη τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευά-
σαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ εὐθὺς ἀνατρέπουσιν, ἢ καὶ νὴ
Δία τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαν-

τιμος G. ἡμέτερα GHΩVUcd. ὑμέτερα ab. ὁποῖ' ἂν G. ὁποῖα ἂν HΩ et v. τἀληθὲς GHΩC. τὸ ἀληθὲς v. οὐκ οὖν G. ἤν τινα H. libri καὶ τῶν ἀθλητῶν. sed καὶ delendum est. ἴδῃ GHΩ et v. ἴδοι C. πρὸ] καὶ πρὸ CM. κενὴν πληγὴν τινα GΩ et v. κενήν τινα πληγὴν H solus recte, cujus scripturae ignarus τινά olim deleveram ut natum e superiore ἤν τινα vel inferiore ἄμαχόν τινα. ὡς τὸν] ὡς Juntina (d) sola recte addit. sed om EGHΩ et codd. omnes. vide Lucianea ab me collecta ad D. Deor. XX, 15 p. 53. libri παίοντα, εὐθύς. at quum πότερα hic deesse nequeat, supplevi: παίοντα, [πότερα] εὐθύς. omnino totus hic l. adeo corruptus est, ut aperte in cod. antiquo legi satis recte non potuerit. οἰήσεται] οἰείσεται a.

ἀντερομένου GΩ. ἀντ^{αι}ρομένου (sed inter ι et ρ rasura) H. ὁπότ' ἂν GH. ὁ δ'] Ωn. ὅδ' GHa et v. ἀπαγορεύοι GHΩ.

μὴ δὲ H. ἀπόντας (correctum ex ἀπάντας) H. οἰέσθω G et v. οἴεσθαι HΩ. οἰεῖσθαι C. ὅμοιον] ὁμοίως H. ὅμοιος M. ἂν εἶναι libri. aut cum Belino scribendum est ἂν εἴη aut supplendum: ἂν εἶναι [δόξειε], sicut est supra § 32 med: θρασὺς εἶναι δόξειε. οἰκοδομήμασι G. in Quaestt. L. p. 162 hanc similitudinem ductam volui ex Il. ο', 362 sqq. ἐπὶ κοντοῦ GΩ

τες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες οὐ πόρρω προθέμενοι στοχάζονται ἀφιέντες, καὶ ἢν τύχωσί ποτε καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν οὐδὲ Σκυθῶν ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, * ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι 775
μάλιστα· θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι κατατοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας, καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, ἡμῶν κρατεῖν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἅ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος, ὅτι

οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον.

---

edd. vett. *ἐπὶ κόντου* edd. recc. *ἐπὶ κοντῷ* H. *προθέμενοι*] *θέμενοι* G. *διαπήρωσι* G. *τὰ κάρφη — ἀλλ' οὐ Πέρσαι* hoc ordine GΩ v et qui *διεξῆλθεν* (pro *διεξελήλυθεν*) CM. sed *τὰ κάρφη εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων ἀνέκραγον εὐθὺς ὥς τι μέγα ποιήσαντες ἀλλ' οὐ πέρσαι* H. *ἐμπέσῃ* GH et v. *ἐμπέσοι* Ω. *διαδιδράσκοντα*] *ἐπιδιδράσκοντα* Ω. *ἔνι*] *ἐνὶ* H. pro *γέ τοι* in Ω lacuna. *ἐπὶ σκοποῦ*] *ἐπισκοποῦ* G. *τοῦ τόνου*] *τοῦτον οὐ* Ω. *τούτων οὐ* C. *ὠμοβοίνην* G. *ὀμοβοιάκῳ* C. *οὕτως* (*οὕτως* etiam a) *πιστεύουσιν* Ω. *κἂν*] *καὶ* H. *οἰστοὺς* HΩ. *ὀϊστοὺς* v. *γραψάμενοι*] *γραψόμενοι* G. *πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες*] *πῶς ἐκείνων κρατήσαντες* Ω. *ἡμῶν κρατεῖν* GHΩ verissime. *κρατεῖν ἡμῶν* v. *φαίημεν*] *φαίη μὲν* GH. *ἂν* H (diserte) et v. om G. *ὅτι* additum ex EGHΩ. om v. *λεύσουσι* GH et v. lacuna est in Ω. verba sunt Homeri Jl. π', 70, ubi eodem modo libri variant. pro *ἕκαστος* in Ω lacuna. toto hoc l. ei ridentur, qui in scholis alios philosophos verbo refellant scilicet. hoc illud est *ἀκονιτὶ κρατεῖν* (D.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. 34. ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἐκεῖ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνί φασι δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ διαλαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν
776 τύραννον ἄνδρα· μέχρι δή τινα γυναῖκα * ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ τολμῆσαι εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. τὸν δὲ παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ· ὑπὸ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν

Mort. 29, 1 et alibi) sive ut Horatius in Epist. I, 1, 51: conditio dulcis sine pulvere palmae.

34. δοκεῖ HΩUY. δοκῇ GC edd. vett. τῶν ἐκ Σικελίας ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα GH et v. sed Ω pro ἐκ habet ἐκεῖ cum lacuna duarum fere literarum. hinc certo supplevi: τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἐκεῖ (sive τἀκεῖ) πλεῖστα. nam τὰ πλεῖστα prorsus est ineptum. libri ουρακουσίῳ (ουρρακουσίῳ a). Συρακοσίῳ Dindorfius et (V. L. p. 86) Cobetus. ἐπὶ πολὺ GH. ἐπιπολὺ v. ἐπὶ τοῦ (cum lacuna) Ω. res ipsa prius tradita erat ab Aristotele ap. Stobaeum Flor. V, 83, qui sic: Γέλων ὁ Σικελίας τύραννος σαπρόστομος ἦν. ὡς οὖν τῶν φίλων εἰπέ τις αὐτῷ, ὠργίζετο τῇ γυναικὶ ὅτι οὐκ ἐμήνυσεν αὐτῷ· ἡ δὲ ἔφη· ‚ᾤμην γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως ὄζειν τὸ στόμα‘. quod autem antiquus ad h. l. scholiasta contendit Dionem Prusaensem per euphemismum cognomen accepisse χρυσόστομον (pro σαπρόστομον scilicet), eadem traduntur in Prolegomenis Dionis in cod. Florent. ap. Boissonadium ad Eunapium p. 136 sq. at Dionem non alia causa, sed ab eloquentia dictum esse χρυσόστομον Photius in Bibl. cod. CCIX p. 165 diserte prodidit. ξυνενεχθεῖσαν G. συνενεχθεῖσαν caeteri et H in textu ubi marg rec m συνεχθεῖσαν. τολμῆσαι εἰπεῖν] ita olim correxi. τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν GH et v. καὶ τολμῆσαι εἰπεῖν Ω. eodem verbo in re eadem utitur Aristoteles l. l.: ὡς οὖν τῶν φίλων εἰπέ τις αὐτῷ —. frustra igitur Cobetus in V. L. p. 146 ita conjecit: τολμῆσαι κατειπεῖν (indicium fecisse).

παρὰ GHΩTVbcd. περὶ CMa. τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ v. ἐλθόντα om G. τὴν posterius om HΩ. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι libri etiam H in textu, sed marg rc m: τὴν δέ φασι παραιτεῖσθαι. ὑπὲρ γὰρ libri mendose. recte Wyttenbachius aliique: ὑπὸ γάρ. vide quae dixi ad l. De Merc. Cond. § 40

τοῦ στόματος. καὶ ὁ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνών, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρι ἂν ἄδηλον ᾖ, τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον. 35. ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν καὶ Ἀριστοτέλην καὶ Ἐπίκουρον καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νὼ δέ, ἐγώ τε καὶ σὺ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ * εἶναι· Αἰθίοπας δέ 777
γε ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ.

---

p. 190. ὁ ἑρμότιμος CM. ἑρμότιμος GHΩ et v. τοῖς om G. συνὼν G pr m. ἀγνοεῖν Ha. εἴπερ] ὑπερ Ω. λιπὼν] λιπὸν G. ὁρμήσαιμι G et v. ὁρμῆσαι μὴ Ω. ὁρμῆσαι. μὴ H. τῶν μόνῳ] τῷ μόνω G. ἑνί τε λόγῳ] ἔνι γε λόγω H. pro λόγῳ G λόγον (?). ἄχρι ἂν GH. ἄχρις ἂν Ω et v. ὕβρις] olim timide supplebam: ὕβρις γὰρ [ἄντικρυς] ἐς τ. ἄ. ob locos similes (Prometh. II § 18 et De Merc. Cond. § 26). at hic quum verba ὕβρις ἐς τὰς ἄλλας tam arcte cohaereant, nihil videtur supplendum esse.

35. πρὸς τῆς Ἑστίας] schol. antiquum ad h. l. ab initio ita scribe et supple: φίλον ὄντα κατὰ τῆς ἑστίας ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ [φίλους] εἶναι ἡμᾶς ἑστιᾷ, καθ' ἃ καὶ Πλάτων — et deinceps lege: καὶ πρὸς φιλίαν αὕτη συνάγει —. abutitur autem Platone cujus longe alia veriloquia sunt in Cratylo p. 401, c et d. ἀριστοτέλη G. νῶϊ GHΩ et v. νῦν C. sed νὼ Dindorfius attice, uti Lucianus solet. δὲ om G. δέ γε GHΩCM et fortassis E, cui γε pro δέ tribuunt. δὲ v. συρρακουσῶν a. ἐκ ποδῶν G. πρὸς τὸν λόγως H. ἐρεῖν] λέγειν G. μόνα CM. μόνον GHΩ et v. λέγῃ] λέγει G. μόνον τοῦτο libri verissime. fuit qui μόνος τοῦτο inepte conjiceret. τέτταρα] τέτταρον Ω. ὁ ἀνὴρ GHΩ. ἀνὴρ v. ποτε οὖν G.

δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνα τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὑτωσὶ δὲ σκόπει· ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιιόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ πείθεσθαί τε αὐτοῖς καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; 36. ΛΥΚ. οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμέ-
778 *νοις * εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧτινι ἐντετύχηκας λέγοντι, τὰς δύο δυάδας συντεθείσας τὸν ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. οὐκ ἔγωγε· ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. τί δ', ἐντετύχηκας πώποτε, (καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν,) Στωϊκῷ τινι καὶ Ἐπικουρείῳ μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς ἢ τέλους; ΕΡΜ. οὐδαμῶς. ΛΥΚ. ὅρα τοίνυν, μή πως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, καὶ ταῦτα φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν, οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς λέγων, ὡς οὗτοί εἰσιν οἱ*

εἶναι (post *ἀδύνατον*) om H. *μόνοις* CM. *μόνον* GHΩ et v. *ὡς* additum ex EGHΩ (et CM?). om edd. vett. *πέντε γένοιτο* d et H (sed H habet τ in ras.). *γένοιτο πέντε* G. *πέντε γένοιντο* EΩabc. *οὐδ' ἂν Ω* et v. *οὐκ* (*οὔκ* H) *ἂν* GH. *κἂν* M male hic quidem. aliter in Abdicat. § 32: *κἂν μυριάκις πίῃ* —. *λέγωσιν* GΩ et sec m H et v. *λέγουσιν* pr m H. *λέγουσι* a. 36. *πάμπολυ* (*πάνπολυ* G) *αὐτῶν διαφέροντα* EGHΩU (CM?). *πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. vett. *ἢ μαίνοιτ'*] *ἠμαίνοιτ'* G. *τί δ'* G. *τί δὲ* H. *τί δαί*; Ω et v. *Στωϊκῷ*] *στωϊκῶν* M. *ἐπικουρίῳ* GHΩ. *με παραλογίζῃ* G et v. *με μὴ παραλογίζῃ* Ω. inter *με* et *παραλ.* rasura in H. *τέτταρα* GHΩ. *τέσσαρα* v. *εἰ οὕτως*] *εἰ* om G. *ἐπικούριοι* GHΩ. *σφᾶς*] *σφὰς* GHa.

τὰ δὶς δύο τέτταρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως
ἔχει. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς
μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν 779
αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς
μὲν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγῆσθε εἶναι, οἱ Ἐπικού-
ρειοι δὲ τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς [μὲν] λέγητε σώματα
εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζῃ καὶ ἀσώματόν τι
ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ
[αὐτὸ] τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβών, ὡς ἀναμφιλόγως
ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτοῖς ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμ-
βανομένων τῶν ἄλλων καὶ λεγόντων αὑτῶν τοῦτο εἶναι·

σφεῖς non sine dubitatione Bekker, non sine clamoribus Cobetus V. L. p. 107 falso illi quidem. nam quum in personarum oppositione accusativum esse necessarium Schaefer ad Bosii Ell. p. 224, multo certe usitatiorem idem ad Soph. Oed. R. v. 958 et Lobeckius ad Phryn. p. 750 sq. judicassent: ipse in Qnaestt. L. p. 101 satis demonstravi nominativum tunc quoque longe freqnentiorem esse, accusativum tamen in tali quidem distributione ab graecis non repudiatum. οὕτω ξυντιθέναι] οὑτωσὶ τιθέναι cum Bekkero Cobetus V. L. p. 107 scil. ob verba proxima: οἱ τὰ δὶς δύο τέτταρα τιθέντες. at vide supra § 36 init: τὰς δύο δυάδας συντεθείσας et infra § 48 fin: ταῦτα συντεθέντα. enimvero beno F. Gronovius contulerat ‚computare' (rationes), aeque illud latinum atque ‚putare'. ὑμᾶς EGHΩU. ἡμᾶς abcde. ἢ οὐ δοκοῦσι] ἢ ἢ δοκοῦσι G. ὁπόταν ὑμεῖς μὲν Ω et v. ὁπόταν μὲν ὑμεῖς H. sed G post ὁπότ' ἂν ὑμεῖς continuo pergit λέγητε, σώματα mediis omissis. ἡγῆσθε Sohmieder. libri ἡγεῖσθε (H diserte). ἐπικούριοι hic H et ‚semper' E. libri ὑμεῖς (ἡμεῖς d) λέγητε. supplevi: ὑμεῖς μὲν λέγητε. νομίζῃ GM. νομίζει HΩ et v. καὶ ἀσώματόν HΩ et v. καὶ om G. πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον HΩ et v. πάνυ τῶν ἀμφισβητουμένων G. scripturae paullo inferiores αὐτὸ ἔχειν et mox αὐτὸ εἶναι licet falsae perdocent hic alicubi αὐτό excidisse et in margine codicis positum fuisse: excidit autem αὐτό hoc ipso loco, quo supplevi: πάνυ αὐτὸ τὸ ἀμφισβητούμενον. nam eadem res plane sic dicitur et ab nostro in Jov. Trag. § 38: αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, ξυναρπάζεις et ab aliis, velut a Frontone p. 269 ed. Rom: αὐτὸ δὴ τὸ ἀμφισβητούμενον σφετεριζόμενος. illnd doleo pro συλλαβών verbo aptissimo Bekkerum οὐ λαβών infeliciter conjectasse. at sicut διδόναι philosophis est ‚sponte concedere', ita λαμβάνειν eisdem est ‚jure sumere', sed συλλαμβάνειν πλεονεκτικῶς

ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον ἢ εἰδέναι, ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.
780 37. ΕΡΜ. οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι * πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοῦτο φήσεις. ΕΡΜ. εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν,

---

est ‚injuria corripere'. omnino hoc ipsum: τὸ ζητούμενον (ἀμφισβητούμενον) συναρπάζειν (s. πλεονεκτικῶς συλλαμβάνειν s. σφετερίζεσθαι) nihil aliud est nisi id quod nos dicimus: ‚das erst zu beweisende mit Unrecht als schon bewiesen annehmen'. quam vim verba τὸ ζητούμενον συναρπάζειν vel apud unum Sextum Empiricum saepenumero habent (Pyrrhon. II, 35 p. 64; II, 57 p. 69; II, 60 p. 70; II, 65 p. 71; II, 67 p. 72; II, 121 p. 84; III. 52 p. 132; III, 74 p. 138; Adv. Mathem. VII, 266 p. 248; VIII, 364 p. 368 ed. Bekkeri). quod autem hoc ipsum supra ita latinum feci, ut verbo uterer corripiendi, auctorem dabo Lucretium, cujus locus in suo genere unicus est De R. N. V, 247: ‚illud in his rebus ne corripuisse rearis | me mihi, quod terram atque ignem mortalia sumpsi | esse —'. ubi quum Lambinus falsa lectione ‚Memmi' (pro ‚me mihi') deceptus male conjecisset: ‚ne me arripuisse rearis, Memmi': tandem Lachmannus antiquam scripturam ‚ne corripuisse rearis me mihi' jure suo restituit. ἴδιον] ἰδίων G. αὐτοῖς Marcilius. αὐτοῖς ἃ GC. αὐτὰ ΕΗΩΜ. αὐτὸ edd. vett. dativus αὐτοῖς aeque hic necessarius est ac supra: ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς. sed voci αὐτοῖς additum est ἃ non ‚mira
ἁ
quadam ratione' (ut ait Lehmannus), verum hoc modo αὐτοῖς. est autem αὐτὰ merus error pro tertia lectione αὐτὸ, qua paullo ante usus sum. αὐτῶν pro αὑτῶν Bekker. τοῦτο εἶναι] αὐτὸ εἶναι C. ἔνθα δὴ] ἔνθα δεῖ (εῖ in ras.) H. at ἔνθα δὴ in Toxar. § 6, ibid. § 32 et alibi exstat. οἶμαι om Ω. Στωϊκῶν ἐστι μόνων ab et (ubi ῶν et νων in ras.) H. Στωϊκῶν ἐστι μόνον GMcd. στωϊκὸν (στοϊκὸν Ω) ἐστι μόνον ΕΩ. ὥρα] ὅρα G. δικάζειν] διδάξειν Ω.

37. πῶς] αὐτῶν M. οὐκ οὖν GH. τοῦτο φήσεις] ita correxi. τοιοῦτο φήσεις H. τοιοῦτον φήσεις v. οἷόν τι] ὅ, τι C. εἰσεληλυθέναι G. ἐσεληλυθέναι ΗΩ et v. ἐς τὸ — ἀπο-

εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι. δεήσει
δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ
κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. *ΛΥΚ.* καὶ μάλα. *ΕΡΜ.* ἔχει
δὲ πάντως ὁ ἕτερος. *ΛΥΚ.* πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπό-
λωλεν; *ΕΡΜ.* οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐ-
τὴν, οὐκέτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς
οὐκ ἔχει. *ΛΥΚ.* πρόδηλον γάρ. *ΕΡΜ.* καὶ εἴ γε μὴ
εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως
ἔχει, καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ. *ΛΥΚ.* ἔχει γάρ.
ΕΡΜ. καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκέτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώ-
σομεν ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἂν
ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; 38. *ΛΥΚ.* οὐδενὸς, εἴ γε εὕροιτε
καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς,
ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ
ἑταῖρε, πρῶτον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν
νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια
ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες· εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον
αὐτὸ ἄδηλον ὅ τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις ἢ σκύφος
ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι * λέγουσι 781
καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν, ἀλλ' οἱ μὲν

λωλέναι] haec om G. Ἀσκληπιεῖον C. ἀσκληπειον H. Ἀσκλη-
πεῖον EΩ et edd. ante Bipontinam. ἐρευνηθῆναι] εὑρεθῆναι
H. αὐτούς, ὁπότερος] pro his jure exspectes potius: ὁπότερος
αὐτῶν et fortassis huc spectat lectio superior in M: αὐτῶν (pro
πῶς). *ΛΥΚ.* πῶς] personam om G et statim pro *ΕΡΜ.* habet
ΛΥΚΙΝΟΣ. οὐκ οὖν H. ἂν] εἰ G. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ
ἔτι. *ΛΥΚ.*] *ΕΡΜ.* G. πρόδηλον γὰρ] γὰρ additum ex EGHΩ.
ΕΡΜ. om G. μη εὕροιμεν ἤδη ἐν τῷ H (addito ἤδη) errore
nato ex inferioribus: εὕροιμεν ἤδη. οὐδὲν ἐρεύνης] οὐδὲ εὑρή-
σεις H. οὐδὲ GHΩ et v. sed om CM. οὕτω CM et v. οὕ-
τως GHΩa. corrige aut quod malim: καὶ ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ
(deleto οὐδὲν), aut: καὶ οὐδὲ οὕτως ἐρεύνης δεῖ. *ΛΥΚ.* om G.
ἔχοι γὰρ H. *ΕΡΜ.* om G. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι.
γὰρ ἂν GHΩC. γὰρ v. ἔτι om C.
38. ἢ εἰ ὅλως HΩ et v. εἰ ὅλως V. ἢ ὅλως GT, male qui-
dem. ὑμῖν] ἡμῖν C. πρῶτον G. πρότερον HΩ et v vitio
vulgari. ἐς] εἰς H. μάλα om C. ἀπολλόμενον M. γοῦν]
γ' οὖν GH. οἱ δὲ ἀργύρου] οἱ δὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολο-

χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀργύρου, οἱ δὲ χρυσοῦ, οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν. ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. ΕΡΜ. διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. ὅτι ἄδηλον, εἰ φιάλη ἦν τὸ ἀπολόμενον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔ τοί γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που, εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς

γοῦσιν·] ἀργύρου (sic) Ω. οἱ δὲ χρυσοῦ] εἶναι λέγουσιν addit G. ex his scripturis in ΩG patet sive post ἀργύρου sive post χρυσοῦ haec omnia falso repetita fuisse: εἶναι λέγουσι καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν. κασοιτέρου Ω et v. κασιτέρου H. κασσιτέρου G. καττιτέρου Dindorfius. at κασσιτέρου libri etiam De Hist. Conscr. § 34 et ipse Lucianus formam καττίτερος minus probasse videtur in Judic. Voc. § 8. αὐτὸ in litura G. ἀποδύσαι GH. εὕρῃς] εὕροις GC. εἰ φιάλη] ἡ φιάλη G. ἦν τὸ ἀπολόμενον G verissime. τὸ ἀπολόμενον ἦν v. ἦν — φασὶν] ἦν: εἰδέγε χρυσῆν ἅπαντες φασὶν H (mediis puto omissis).

libri ἀλλ' (ἀλλὰ G) οὔτι γε, sed recte solus Bekker: ἀλλ' οὔ τοί γε. dixi ad l. De Conscr. Hist. § 29 οὔ τί γε ‚nedum' significare fallique enndem Bekkerum, qui G. Hermanno auctore tum quoqne οὔ τοί γε conjicere soleat. nunc Babrii versum addo, in quo formam μή τι (nedum) ipsum metrum postulat, quem l. Suidas s. Πυρρίχη ita legit: ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | μὴ καταγέλαστον, μή τι πυρρίχην παίζειν, Babrii autem codicillus ap. Boisson. p. 150 (p. 45 Lachm.) ita: ἐ. γ. κ. ὁ. β. | ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν, hoc est: μή τί γ' ἐν χορῷ παίζειν. eodemque quo ap. Babrium modo etiam ap. Lucian. in Anachars. § 11 κἂν et οὔ τί γε sibi respondent. ceterum ab Hermanno dissensit etiam Schaefer ad Demosth. I p. 265. at cum superiore οὔ τί γε, quod est ‚nedum', cave temere confundas formulam ἀλλ' οὔ τοί γε, quam in Luc. Conviv. § 4 cod. Gorl. bene servavit. constanter enim dixisse videntur ἀλλ' οὔ τοί γε et magis attice ἀλλ' οὔ τοι — γὲ non item ἀλλ' οὔ τί γε. nostro quidem l. τοι prorsus est aptum ut in apodosi enuntiati conditionalis. ἀπόλοιτο] ἀπόλ^λυτο H. δῆλον] δήλη H. οὐ γὰρ δῆλόν που, εἰ] που esse arbitror

φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ΕΡΜ. ἔγωγε. ΛΥΚ. δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα εἰς μέσον καταθέντα εἰκάζειν, ὅ τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. 39. *καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν σκύφον, ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον, καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχοιεν, ἄδηλον καὶ οὕτως, ὅστις ἦν ὁ τὰ τοῦ θεοῦ * ὑφῃρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.* 782
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην· (θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι). ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε,

---

mendosum et corrigo: *οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ —.* vide hic § 39: *εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον* et D. Mort. 25, 1: *οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.* *ἰέναι*] *ἰέναι* a.

39. *αὖ τὸ* EGHΩ edd. vett. *αὐτὸ* TVmno. *ἐστι* a. *ἀποδυθησομένων* EGHΩTUV (CM). *ἀποδυσομένων* edd. vett. *σκῦφον* G. *τοῦτο ἱερόν ἐστιν* libri recte i. e. ,an sit ex genere sacrorum (non privatum). dixerat enim supra § 37 amissam fuisse *φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν.* vide etiam § 39 med: *ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν* et § 38 fin: *θεῖον κτῆμα.* frustra igitur Halmius et alii conjecerunt: *τοῦτο τὸ ἱερόν ἐστιν.* *καὶ εἰ πάντες*] *καὶ οἱ πάντες* G. *ἔχοιεν* (sed *ι* in ras.) H verissime. *εἶχον* v et fortasse GΩ. libri pessime: *ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ —.* quae ita uti res poscebat transposui: *ἄδηλον καὶ οὕτως, ὅστις ἦν ὁ —.* eodem prorsus modo de re eadem supra § 38: *ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη ἦν τὸ ἀπολόμενον* (ut ibi G optime verba collocat) et iterum paullo post § 38: *οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ.* *ὁ τὰ*] *τὰ* G. *γὰρ καὶ*] *καὶ* om G. *ἀπολομένην*] *ἀπολλυμένην* M. *ἐκάμνομεν*] *ἐκάμομεν* GHM. *δέ σε*] *δέ γε* G. *ἢ οὖν*] *ἦ οὖν* Gg. *ἦν οὖν* H. *παρὰ* EGHΩ. *περὶ* edd. vett. *νηδία* H. *Ὀλυμπίασιν* Jacobitius pro *Ὀλυμπιάσιν.* *τὰ λαιὰ*] *τὰ παλαιὰ* Ω. *Ἠλείου*] *ἡλίου* G. *ἠλείου* H. Lucianus ubi de certa

καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. ἦ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπίασιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν, ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. οἶδα γάρ. ΛΥΚ. οὐκοῦν ἄμεινον σὺ ἂν εἴποις ὡς ἐγγύθεν ἰδών. 40. ΕΡΜ. τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος φύλλα δάφνης— ΛΥΚ. μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε, ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς ταύτην
783 ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι * τὸ

---

persona loquitur, saepe antiquos homines ad suam aetatem transfert, velut in Timone ipsum Timonem. ita Euanoridas quoque antea poterit vixisse. diversus tamen ab Lucianeo ille est Εὐανορίδας ipse quoque Eleus isque Arato aequalis, qui est ap. Polybium V, 94. sed nihil ab Lucianeo differre ego Solano adsentiens eum judico, qui de victoribus Olympicis libellum scripserat, auctore Pausania VI, 8, 1: Εὐανορίδᾳ δὲ Ἠλείῳ — γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίκης (nam Luciani quoque Euandrides Eleus est ‚hellanodica'). sed in Pausania Clavier (Hermotimi loco fortasse ductus) inepte conjecit: Εὐανδρίδᾳ (debebat saltem prorsus attice: Εὐανδρίδῃ). immo recte libri ap. Pausaniam Εὐανορίδᾳ dorice poteratque etiam Lucianus dorice Εὐανορίδα scribere, sed poterat, non debebat. eadem enim nomina sunt dorice haec: Εὐάνωρ, Εὐανορίδας et Ἀντάνωρ Ἀντανορίδας, attice autem haec: Εὔανδρος Εὐανδρίδης et Ἄντανδρος, Ἀντανδρίδης. θέαν μοι προκαταλαβόντος] De Saltat. § 85 fin: μέμνησο — καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν. Aristides XLVI T. II p. 406 Dind: ὥσπερ θέαν προκατειληφότες καὶ τοὺς ἄλλους εὐθὺς συγχωρεῖν δέον. πολίταις] ὁπλίταις M. γινόμενα H. παγκρατίζειν a. οὐκ οὖν pm H. ἄμεινον σὺ ἂν εἴποις Bekker et ego olim. libri: ἄμεινον σὺ εἴποις (εἴπας G). ὡς ἐγγύθεν GHΩC. ἐγγύθεν vulgo. hic H in marg: περὶ κλήρου et: πῶς κληροῦσι.

40. ἀργυρᾶ GΩ. ἀργυρὰ Habcd. κύαμιναῖοι H. μὲν τὸ ἄλφα Dindorfius. libri μὲν ἄλφα. ἑκατέρα (α posterius in ras.) H. βῆτα] β̄ G et mox γ̄ (ubi .γ. a). κατὰ ταὐτὰ Bek-

μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι.· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν τὸ ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτά, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχουσι. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν. ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκέτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιιὼν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει, τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοῖς ὁμογράμμοις κατὰ ταὐτά. οὕτω μέν, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ

ker. γράμμα ἔχουσι] sic correxi. γράμμα ἔχοντες v, sed γράφουσιν (γράφουσι EC) ἔχοντες EHΩC. γράφουσιν (omisso altero ἔχοντες) G. error natus est e literis ουσιν olim supra scriptis:
ουσιν
ἔχοντες. προσευξάμενος τῷ Διὶ] Jovem prius precatur Olympium. olim enim nihil majoris rei sine precibus sacrisve inceptum est. vide Jl. ε', 174, Aristoph. Nub. v. 128, Vesp. 388, Thesmoph. 38, Ran. 873, Platonem in Timaeo p. 27, C et e romanis vel T. Livium in fine Praefationis. ἀνέχει EGHΩRTUV. ἀντέχει edd. vett. ἀλυτάρχης] ἀγιτάρχης G. ἑλλανοδίκων G. at infra bis (§ 41 et § 42) eadem res sine dubio tribuitur hellanodicis, quorum fidem singularem multi laudarunt post Herodotum II, 160, ad quem l. Valckenarius plura conlegit. adde praeter Hermotimi memoriam Philostratum (semivivum licet!) Περὶ Γυμναστ. p. 76, 15: Ἠλείοις ὁ κότινος ἄσυλος μένει κατὰ τὴν ἐκ παλαιοῦ δόξαν. etsi quum Elei cives una certarent, civibus suis haud raro hellanodicas gratificatos esse quum per se credibile est, tum intuenti tot numero Olympionicas ex Elide oriundos. quam rem tetigit Cobetus De Philostr. περὶ Γυμν. p. 80 sqq. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. οὕτω H et v. οὕτως GΩ. ἄλφα] ᾱ G. τῷ — ἀνεσπακότι H et v. τὸν — ἀνεσπακότα GΩC. τὸ ἕτερον] τὸν ἕτερον C. ᾱ G. παγκρατίζειν C. β̄ GH. β, a. τῷ τὸ βῆτα] τῷ B̄ H. τὸ β̄ GΩ. τὸ τὸ βῆτα C. τοὺς ἄλλους om C. τοῖς ὁμογράμμοις] ita correxi. libri τοὺς ὁμο-

ἀγωνισταί, οἷον ὀκτὼ ἢ τέτταρες ἢ δώδεκα· ἢν δὲ περιττοί, πέντε ἑπτὰ ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον. ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ
784 ἀντίγραμμα. καὶ ἔστι τοῦτο οὐ * μικρά τις εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. 41. *ΛΥΚ.* ἔχ' ἀτρέμα· τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα. οὐκοῦν ἐννέα ὄντες ἀνεσπάκασιν ἅπαντες καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους. περιιὼν δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς καὶ συζεύξῃς

γράμμους. κατὰ τὰ αὐτὰ H. κατὰ ταῦτα a. οὕτω μὲν ἦν EHΩ et fortasse V, sed οὕτω μὲν G. οὕτω μὲν γὰρ ἦν v absurde. possis (sed minime opus): οὕτω μὲν οὖν ἦν —. οἷον GT et v. ὅλον EΩa. ὅλοι H. τέτταρες GHΩC. τέσσαρες v. . δ . a. δώδεκα] . ιβ . a et mox . ε . et iterum . θ, (sic a). γράμμά τι H. γράμματι c. συμβ.] συμβάλλειν cave mutes, quod saepius legere memini, ubi συνεμβάλλειν item dici poterat. ἐφεδρεύει] ἐφεδρεύειν G. περιμένων] περιμένειν HΩ. τὸ ἀντίγραμμα] malim sine articulo: ἀντίγραμμα. possis etiam: ἄλλο ἀντίγραμμα, ut paullo ante scriptum est: ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον. οὐ μικρά τις εὐτυχία HΩ, quod libenter recepi. οὐ μικρὰ εὐτυχία v et fortasse G. τὸ μέλλειν] τῷ μέλλειν H. de re ipsa convenit quodammodo Pausanias VI, 1, 1 (loquitur autem de Olympicis): ἐπιστάμενος ὅσοι τῷ παραλόγῳ τοῦ κλήρου καὶ οὐχ ὑπὸ ἰσχύος ἀνείλοντο ἤδη τὸν κότινον. ubi jam Kuhnius nostrum l. apte comparavit.

41. ἔχ'] ἔχε GHΩ. ἀτρέμα GHΩ et v. ἀτρέμας M. τούτου] τοῦτο H. οὐκοῦν] οὐκ οὖν GH. ἐπισκοπεῖς GHΩCRTV. ἐπισκοπῇς E. ἐπισκόπησον edd. vett., quod partim e scriptura libri E partim e l. simili § 44 init., ubi est ἐπισκόπησον, conjectum dixeris. at magis concinne verba § 40: περιιὼν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ipsa iterantur. tum vero et δή solum (ut in Rhetor. Praec. § 6 fin.) et multo saepius καὶ δή (veluti De Merc. Cond. § 12, Arist. Vesp. v. 1224 aliisque locis ap. Hartungum De Particulis I p. 265 sq.), ubi quid fingitur, cum indicativo conjungi solent, quemadmodum hic est: περιιὼν δὴ ἐπισκοπεῖς.
πῶς] πῶς οὖν G. in Anglic. (R) in hac pagina personae varie

αὐτούς. ΕΡΜ. πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φής; ΛΥΚ. ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνό ἐστιν· οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ κάππα ἢ τὸ μῦ ἢ τὸ ἰῶτα ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον. ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ ἄλφα ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον ἄλφα ἔχοντα, καὶ εὑρὼν ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας, ἐντυχὼν δ' αὖθις τῷ βῆτα τὸ ἕτερον βῆτα ὅτου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρι ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον. 42. ΕΡΜ. τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ ἢ δευτέρῳ ἐντύχοις, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ τι καὶ πράξεις. πότερον αὐτίκα ἐρεῖς, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν; ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

---

confusae. ἢ om M. τὸ μὲν] τομὲν H. εὕροις] εὕρῃς G. ἐκεῖνο H cum Gesnero. ἐκεῖνος GΩ et v, quod ita excusare non licet, ut subsessor ipse intelligatur. immo praegressa: τὸ γράμμα ἐκεῖνο nunc ita dividuntur: τὸ μὲν γράμμα — οὐ μὴν — εἰ ἐκεῖνο. ergo Gesneri emendatione nihil est certius. προήρηται G. τὸ κάππα ἢ τὸ μῦ ἢ τὸ ἰῶτα Bekker. τὸ Κ ἢ τὸ μ ἢ τὸ ἵ H. τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἢ τὸ Ι caeteri libri. τῷ ἄλφα H. τῷ Α caeteri. τὸ ἕτερον ἄλφα H. τὸ ἕτερον Α caeteri. δ' αὖθις G. δὲ αὖθις HΩ et v. τῷ βῆτα τὸ ἕτερον βῆτα Ω et v. τῷ Β̃ τὸ ἕτερον Β̃ H. τὸ β̃ τὸ ἕτερον β̃ G. libri pessime: ὅπου ἐστὶ (ὅπου ἐστὶν H), quod vitium a criticis neglectum est. at, sicut ego supra posui, ita Lucianus scripserat: ὅτου ἐστὶ —. ἄχρι Jacobitius. ἄχρις GH (Ω?) et v.

42. libri ἐντύχῃς, quo servato Lehmannus τί δ' ἦν — conjecit. at de re tam incerta exspectatur (servato εἰ) ἐντύχοις, uti recte Belinus et alii. confer infra § 43: τί δὲ, εἰ — γράφοιμεν, τί ποιήσεις; et cum Lehmanni conjectura Abdicat. § 32: τί δ' ἂν — ἐπανέλθῃ — τί με πρᾶξαι δεήσει; οὔ μεν οὖν Ga. δεήσει] δεήσῃ H. οὐκ ἂν μάθῃς H. οὐ μάθοις G. ἐπὶ γοῦν τῶν (ἐπεὶ γ' οὖν τὸν G) ἐννέα ἦν GHΩ et v. ἦν οὖν ἐπὶ τῶν ἐννέα CM. τὸ εἶ Bekker. τὸ ε̃ H. τὸ Ε v. οὕτως GHΩa.

ΕΡΜ. καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι· ἐπὶ
785 γοῦν * τῶν ἐννέα, ἣν τὸ εἶ εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων ἐστί. ΛΥΚ. πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. οὕτως· τὸ ἄλφα δύο αὐτῶν ἔχουσι καὶ τὸ βῆτα ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων οἱ μὲν τὸ γάμμα οἱ δὲ τὸ δέλτα πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν, ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ εἶ, καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. πότερον ἐπαινέσω σέ, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. νὴ Δία, ἀπορῶ μέντοι ὅ τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.
43. ΛΥΚ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντων γραφομένων γραμμάτων εἴρηκας, οἷον πρώτου τοῦ ἄλφα, δευτέρου δὲ τοῦ βῆτα καὶ [τῶν ἄλλων] κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρι ἂν ἔς ἕν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπίασιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δέ, εἰ ἐξε-

---

οὕτω v. τὸ ἄλφα H. τὸ Α v. ἔχουσιν H. τὸ βῆτα Bekker. τὸ Β libri etiam H. τὸ γάμμα Bekker. τὸ Γ (Γ' H) libri. τὸ δέλτα H. τὸ Δ caeteri. πάντως GHΩ et v. πάντων CM, errore nato e § 43 init., ubi eidem libri recte πάντων pro πάντως. ἀνήλωνται G. ἂν οὕτω] ἂν τοῦτο H. τὸ εἶ Bekker. τὸ ε̄ H. τὸ Ε v. πότερον ἐπαινέσω σε ὦ ἑρμότιμε GHΩ, optime. πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σε v. θέλεις frustra delet Cobetus V. L. p. 112 ob sedem (ut putat) alienam. vide Schwidopium Obss. Luc. IV p. 27 sq. τά γ' ἐμοὶ G. τά γε ἐμοὶ Ω. τά γε μοι H. τά γέ μοι v. νὴ δία ἀπορῶ G. νὴ Δία· διαπορῶ HΩ et v, syllabis δια male repetitis. illud Bekkero et Dindorfio, qui νὴ Δί'· ἀπορῶ ediderunt, bene probatum est. διαπορεῖν exstare illud quidem etiam in Luciano (Necyom. § 4 init.) videtur, sed ab nostro l. abhorret. ἔχοις ante correctionem fuit ἔχῃς in H. τὸ τοιοῦτον H et v. τοιοῦτον GΩ.

43. πάντως GHΩ et v, quod male omnibus probatur. immo recte hic πάντων CM (eidem libri male πάντων pro πάντως supra § 42 med.) γραφομένων γραμμάτων HΩ et v. γραφομένων τῶν γραφομένων γραμμάτων (sic) G, unde Jacobitio duce Bekker et Dindorfius ediderunt: πάντως γραφομένων τῶν γραμμάτων. at lectione πάντων restituta nihil jam articulo opus esse docebit

λόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα ἐξ ἁπάντων, τὸ Χ καὶ τὸ Σ καὶ τὸ Ζ καὶ τὸ Κ καὶ τὸ Θ, τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφοιμεν, τὸ δὲ Ζ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ Ζ; τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. *ΕΡΜ.* δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. * 44. *ΛΥΚ.* ἰδοὺ 786

---

tirones vel Matthiae Gr. Gr. § 265 p. 547. articulum autem temere Jacobitius addidit non intellecta scriptura G, quae longe
των
aliam rem significat, hanc dico: πάντως γραφομένων. adeo minime articulum G tuetur, verum supra scriptum erat πάντων pro πάντως, antiqua lectione πάντων optime servata. τοῦ ἄλφα H. τοῦ Α vulgo et (omisso tamen τοῦ) GΩ. δὲ om H. τοῦ βῆτα Bekker. τοῦ Β (B̃H) libri. libri καὶ κατὰ τὴν τάξιν. at post καὶ non dubito quin aliquid desit. supplevi: καὶ [τῶν ἄλλων] κατὰ τὴν τάξιν. ἄχρι ἂν ἐς Jacobitius. ἄχρις ἂν ἐς v, sed ἄχρις ἐς (om ἂν) GH, ἄχρι εἰς Ω. δίδωμί σοι] δίδωμίσιν G. Ὀλυμπίασιν Jacobitius pro Ὀλυμπιάσιν. τί δὲ, εἰ CMH. τί δαὶ, εἰ GΩ et v. ἐξελόντες G et v. ἐξελθόντες EHΩ. πέντε γράμματα] ἐγγράμματυ (sic) H. τὸ Χ καὶ τὸ Σ] τὸ Χ̃ τὸ σ̄ (om καὶ) H. Ζ] ζ H. et mox Κ̃ et ϑ̃. καὶ τὸ Κ] haec om G. scribe cum Bekkero: τὸ χῖ καὶ τὸ σίγμα καὶ τὸ ζῆτα καὶ τὸ κάππα καὶ τὸ ϑῆτα. τὰ μὲν ἄλλα EGHΩ. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα edd. vett. errore petito e superioribus: σὺ μὲν γὰρ —. διπλὰ H. γράφοιμεν cum Solano Struvius L. L. p. 239. γράφωμεν HΩ et rc m E. γράφομεν G et edd. vett. fortassis etiam C, cui nescio quam recte paullo post § 44 init. γράφομεν tribuitur. optativo γράφοιμεν h. l. se usum esse ipse testatur Lucianus verbis eisdem mox repetitis § 44: εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν. Ζ] ζ H. scribe hic et infra cum Bekkero ζῆτα. ἐνάτου H (diserte) Ω. ἐννάτου G et v. Ζ] ζ̃ H. διαγνώσῃ GHΩ et v. διαγνὼς ἢν CM. οὐ γὰρ εἶχες GΩ et v. οὐ γὰρ εἰχ̄ (– in rasura) H. corruptum esse εἶχες nemo monitus negaverit. scribendum videtur: οὐ γὰρ ἔχοις ἂν —. τεκμέρεσθαι a.

44. γράφοιμεν] γράφομεν C fortasse. vide tamen me ad § 43 extr. τινὰς καὶ GHΩ. τινὰς ὄντας καὶ v. ἐάσωμεν

δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γάρ, εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσωμεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ἐστι, φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες ἀνθρώπους δύο ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν καὶ ἀλεκτρυόνας δύο καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐνάτῳ λέων ἔστω τοὐπίσημον. ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ παραθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. *οὐκ ἔχω ὅ τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.* 45. ΛΥΚ. *εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν. ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν ἢ τὸν ἔφεδρον ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες καὶ παραθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γέ τις μέλλοι σύμ-*

GΩ cum Seyboldo. *ἐάσομεν* H et v. *φέρε δὲ* H et v. *φέρε δή* GΩ. *ἐπιγράψωμεν* G et v et H, sed in H *ψω* in rasura, *ἐπιγράψομεν* Ω. libri *εἰκάσαντες ἀνθρώπους*. Pelletus: *εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους*, ‚e codice', ut Reitzio videbatur, sed meram puto conjecturam. enimvero aliter conjeci et sicuti res ipsa poscit edidi: *εἰκάσαντες ἀνθρώπους δύο —*. *κύνας* H pro *κῦνας*.

ἐνάτῳ Dindorfius et primulum H, ubi eadem pr m postea: *ἐννάτῳ*. *ἐννάτῳ* GΩ et v. *τοὐπίσημον* EGHΩCM. *τὸ ἐπίσημον* edd. vett. *παραθεωρήσῃς* GHΩ cum Halmio et (V. L. p. 105) Cobeto. *περιθεωρήσῃς* v. *καὶ ἄλλος*] *καὶ* om H. *ἀποκρίνωμαι* H et v. *ἀποκρίνομαι* Ω, *ἀποκρινοῦμαι* G.

45. *γάρ εὐπρόσωπον* HΩ et v. *γάρ ἐστιν εὐπρόσωπον* G fortassis recte. *θέλωμεν* G. *ἢ τὸν ἔφεδρον* om G. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* H. *ἀναγκαίως* GHΩ et v. *ὁμοίως* CM. *ἐξετάσωμεν* G. *ἄκρως* libri, sed recte puto Belinus: *ἀκριβῶς*. certe *ἐξετάζειν ἀκριβῶς* exstat in D. Mort. XXX, 3; Abdicat. § 4 extr.; Toxar. § 33; Conviv. § 3 et saepius; *ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς* Hermotim. § 47. *παραθεωροῦντες* EGHΩCM. *περιθεωροῦντες* edd. vett. *εἴ γέ τις* (*εἴ γε τις* H) HΩ et v. *εἴτις* G. *μέλλει*

*βουλός μοι * ἀξιόπιστος ἔσεσθαι φιλοσοφίας πέρι, ἥν-* 787
τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πα-
σῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι ἀτελεῖς· καὶ
οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι
ὦσι· τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ ἂν εἴ
τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον λέγοι τοῦτον κάλ-
λιστον εἶναι ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ,
ἢν μὴ εἰδῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως
μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός, εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ
ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας. ἡμεῖς δὲ οὐκ αὐτὸ
μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ
τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρᾶχθαι ἡγησό-
μεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποιῳδήποτε καλῷ ἐντυχόν-
τες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ
ἀνάγκη ἓν εἶναι. 46. *ΕΡΜ. ἀληθῆ. ΛΥΚ. τί οὖν;*
ἔχεις μοί τινα εἰπεῖν ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν
φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Χρυσίππου καὶ Ἐπικούρου καὶ
τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδὼς τελευτῶν μίαν εἵλετο ἐξ ἀπα-
*σῶν ὁδῶν ἀληθῆ τε δοκιμάσας καὶ πείρᾳ μαθών, ὡς ** 788
μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον
εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. οὐ

σύμβουλός μοι GΩ et v. *μέλλοι ξύμβουλός μοι* M, *σύμβουλός μου* (sic) *μέλλει* H. vulgatam recepto tamen optativo tenui. *πασῶν* EGHΩ (et fortasse CM). *πάντων* edd. vett. deinde *αὐτῶν* delere non ausim, tametsi abest infra § 49 init: *ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν.* *αὐτῶν*] *αὐτῷ* m o. *ἡ ἀρίστη*] *ἀρίστη ἡ* G. *οὐ γὰρ ἂν εἰ*] ita et ego olim volueram et Dindorfius nuper edidit, Bekker autem simili modo: *οὐδὲ γὰρ ἂν εἰ —.* libri *οὐ γὰρ δὴ εἰ —.* *τοῦτον κάλλιστον εἶναι*] ita transposui. *τοῦτον κάλλιστον* G (omisso *εἶναι*). *τοῦτον εἶναι κάλλιστον* HΩ et v. *εἰδῶμεν* GHΩ et v. *ἴδωμεν* CM. *αὐτὸ μόνον* GHΩ et v. *αὐτοῦ μόνον* U et fortasse V. *πεπρᾶχθαι* Lehmannus. *πεπράχθαι* H et v (et fortassis Ω). *ἐπιπράχθαι* G. *ἐπιπεπράχθαι* C. *ἐντυχόντες*] *ἐντυγχάνοντες* G.

46. *τελευτῶν* H et fortasse GΩ. *τελευτὼν* edd. vett. *ἁπασῶν* (*ἀπασων* H) *ὁδῶν* EGHΩCM. *ἁπασῶν ὁδὸν* edd. vett. *τοιοῦτον ἄνδρα*] pro *ἄνδρα* est rasura in Ω.

ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν. 47. *ΛΥΚ.* τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐ γὰρ ἀπαγορευτέον, οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα; *ΕΡΜ.* ἔοικεν ἀπό γε τούτων· πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φῄς, κατασχεθησομένῳ; *ΛΥΚ.* ἐγώ σοι φράσω· τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, καί τι λίνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ ἐξιέναι. *ΕΡΜ.* τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπο-

---

47. οὐκ] *ΕΡΜ.* οὐκ G. οὐ γὰρ ἀπαγορευτέον Seager. libri οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον, id quod scholiastam sapit. vide vel schol. ad Prometh. I, 1 (IV p. 38 ed. J.): μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον τοῦτο. οἶμαι om G. ἆρα] ἄρα GH. ἐστι] ἐστιν H. διὰ πάσης αιρέσεως (spatio trium literarum capace) H. *ΕΡΜ.*] *ΛΥΚ.* G et mox *ΕΡΜ.* pro *ΛΥΚ.* μιμησόμεθα] μιμησώμεθα G. τι] τοι G. λίνον Ha. λῖνον v. ἕκαστον] ἕκαστος G. μηρυόμενοι] μηρώμενοι H. ἐξιέναι HY et mrg M. ἐξεῖναι GΩ et v. *ΕΡΜ.*] *ΛΥΚ.* G. ἂν οὖν HΩ et v. οὖν ἂν G. *ΛΥΚ.*] *ΕΡΜ.* G. *ΕΡΜ.*] *ΛΥΚ.* G. *ΛΥΚ.*] *ΕΡΜ.* G. οὐκ ἐμὸν ἐρῶ] loci gemini conlecti sunt ab Nauckio in Trag. Gr. Fragm. p. 407, de ipsa autem formula Heindorfius ad Horat. Serm. II, 2, 2 recte judicavit. libri μέμνησο, sed bene in ed. Paris. Dindorfius μέμνησ', qui idem in ed. sec. dorice: νᾶφε καὶ μέμνασ' —. at eadem Epicharmi verba utpote atticus scriptor attice protulit etiam ap. Suidam (binis locis) Polybius XVIII, 23. πιστεύωμεν] πιστεύοντες G. αὐτὸ ποιῶμεν] αὐτὸ πιῶμεν Ω. infra § 64: κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα. ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν] ita scripsi. ἴσως ἂν αὐτοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν G. ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν (omisso illo εὐμαρῶς) HΩ. ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν v. non prorsus recte Bekker edidit: ἴσως ἂν αὖ τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν. quid enim hic sibi vult αὖ? *ΕΡΜ.*] *ΛΥΚ.* G.

ρήσομεν; ΛΥΚ. θάρρει, * ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι 789
εὑρηκέναι, οὗτινος ἐχόμενοι ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. εὖ λέγεις καὶ τοῦτο ποιῶμεν. 48. ΛΥΚ. εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει, ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μή μοι ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκέτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεττα-

---

recte libri *τοῦτο ποιῶμεν*. vide tamen Praefat. ad Quaestt. L. p. XXXI, ubi *οὕτω* pro *τοῦτο* conjeci.

48. *ΛΥΚ.* om G. *ἔλθοιμεν ἄν*] Cobetus V. L. p. 106: ‚pro *ἔλθοιμεν ἄν* restitue *ἔλθωμεν*; prima persona conjunctivum postulat, reliquae *ἄν* et optativum: *ποῖ τράπωμαι*; et *ποῖ τις ἂν τράποιτο*;‘ Cobeti canonem redarguit Aristophanes in Ran. v. 296: *ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην*; *δ' ἀφ'* v. *δὲ ἀφ'* GHΩ. *ὅτου οὖν* (*οὖν* H) GH. *εἰ οὕτω τύχοι* CM. *οἰόμεθα*] Dindorfi conjectura *οἰώμεθα*, si ego graece scio, vitiosa est. *καί μοι ἐξαίρει* libri (diserte GHΩCM) et edd. vett. *καὶ μὴ ἐξαίρει* U solus. *καὶ μη μοι ἐξαίρει*, quod ego quoque olim videram, Halmius conjecit. sane veteres attici post *μή μοι* et *μή μοί γε* raro addunt imperativum, recentiores saepe addunt, velut noster supra § 15. *καὶ τὰ*] *καὶ* Reitzius frustra delebat. *πέντε ἔτη* EGΩ. *ε̄ ἔτη* H. *ἔτη* edd. vett. *τριάκοντα*] *λ̄* H, . *λ* . a. *εἴκοσι* H et v. . *κ* . a. *ΕΡΜ.* om G. *ΛΥΚ. εἶτα* Td et fortasse VHΩ (?). *ΛΥΚ.* om G et edd. vett. *ΕΡΜ. οὐ γὰρ* Ud et fortasse VHΩ. *ΛΥΚ. οὐ γὰρ* E edd. vett. personam om G. *ΛΥΚ.* Ud et VHΩ. *ΕΡΜ.* edd. vett. personam om G. *οὐκέτι* GHΩ pro *οὐκ ἔτι*. *πόσα*] *πόσω* G. *ΕΡΜ.* Ud et VHΩ. *ΛΥΚ.* edd. vett. personam om G. *ΛΥΚ.* Ud et VHΩ. *ΕΡΜ.* edd. vett. personam om G.

ῥάκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα * ἑξῆς Ἐπικούρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς, ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ ἢ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ Χρύσιππός γε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν, καὶ πρὸ τούτων ὁ Σωκράτης οὐδὲν [ὢν] φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογιζώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς· εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ [ἔτη] ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δὴ οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν

ὡς] εἰ M. μάθῃς C. ὀγδοκοντούτεις a. Ἐπικούρειοι] ἐπικούριοι GHΩ. μὴ πάντα εἰδέναι τά HΩ et v. μὴ ταῦτα εἰδέναι πάντα τὰ G pessime. quanquam in tali monstro vel sic hoc potest latere: ὁμολογοῦντες καὶ ταῦτα, μὴ πάντα εἰδέναι τὰ —. vide mea ad Alexandr. § 16. αἱρέσεως] προαιρέσεως M. γε] τε M. libri οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν. supplevi: οὐδὲν [ὢν] φαυλότερος αὐτῶν. quod participium hisce ipsis verbis libri inserunt in Parasito § 46 init. οὐχ ὅπως μὴ πάντα] Jacobiti (IV p. 620) ex h. l. non οὐχ ὅπως sed οὐχ ὅπως μὴ adferentis error errorem traxit Cobeti V. L. p. 113 scribi jubentis: οὐχ ὅπως πάντα, pro qno (si id in libris exstaret) vel contra libros scribi deberet: οὐχ ὅπως μὴ πάντα. philosophis enim, qui modo dicti erant ὁμολογεῖν μὴ πάντα εἰδέναι Socrates opponitur ὁμολογῶν μηδ' ὅλως εἰδέναι τι. ita liquet etiam h. l. non οὐχ ὅπως μὴ sed οὐχ ὅπως inveniri et proxima verba μὴ πάντα conjungenda esse. μηδόλως G. μὴ δ' ὅλως H. οἶδε] οἶδεν a. λογιοόμεθα Ω. εἴκοσι] . κ. a. ἔτη ἐτίθεμεν Dindorfius melius Halmio, qui ἔτη ἔθεμεν voluerat. ἐτίθεμεν HΩ et v. ἔτη θέμεν G. tacito e superioribus vocem ἔτη adsumere vix ac ne vix quidem licet. τοσαῦθ' ἕτερα v. τοσαῦτα ἕτερα (ἕτερα H) GHΩ itaque paullo superius (post δηλαδή) libri omnes. πόσα δὴ οὖν Bekker et Dindorfius egregie. libri πόσα δ' οὖν. in interrogatione noster quoque habet δὴ οὖν, nti snpra § 47 init. inprimisque id Plato frequentat. vide Stallbaumium ad Critonem p. 128.
εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις (προαιρέσεις CM soli)] alibi Lucianus de sex tantum, quae sectae sua aetate floruerint,

τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὦ
Λυκῖνε. ΛΥΚ. βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς
πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ
ὅλον; 49. ΕΡΜ. αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον· ἐγὼ δὲ
ὁρῶ τοῦτό γ', ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλ-
θοιεν ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. τί ἂν οὖν
πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα;
ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν
τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον μὴ οὐχὶ πειραθεὶς
ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον μαντείᾳ
μᾶλλον ἢ κρίσει τἀληθὲς * ἀναζητοῦντα. οὐχ οὕτως 791
ἐλέγομεν; ΕΡΜ. ναί. ΛΥΚ. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ
τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι
ἁπάντων πειραθέντες καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν καὶ
φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι,
ἐν σκότῳ, φασίν, ὀρχοίμεθ' ἂν οἷς ἂν τύχωμεν προσ-

loquitur, id quod Wielandium non latuit. sed mihi haec quoque (ut alia in Hermotimo haud pauca) Menippum sapere videntur, cujus tempore decem ad minimum sectae viguerant. restat incredibile M. Terenti Varronis artificium, qui in opere De Philosophia (apud Augustinum De Civ. Dei XIX, 1) numerando scrutandoque ad CCLXXXVIII philosophorum sectas, quae quidem esse possent, ,facillime pervenerat'. sed de hoc Varronis lusu Madvigius ad Cic. De Fin. B. E. M. Exc. IV p. 838 optime judicavit. *ἀφαιρῶμεν* Y. *ἀφαιροῦμεν* libri (diserte GHΩ). *πεντήκοντα* (*πεντήκοντον* V) *καὶ ἑκατὸν* RTUVY. *πεντεκαίδεκα* (*πέντε καὶ δέκα* G) EGH edd. vett. et fortassis Ω, unde *πεντήκοντα* adfertur.

49. *ὁρῶ τοῦτο* GHΩ et v. *ὁρῶ καὶ τοῦτο* CM. *ὁρῶ τοῦτό γ'* scripsi cum Lehmanno, qui *τοῦτό γε* (dubitans licet) proponebat. sane possis etiam (sed nihil necesse est): *ὁρῶ τοσοῦτό γ'*, conlatis infra § 51 init. et Gallo § 15 med. libri *τί οὖν πάθοι τις.* recte puto Bekker: *τί ἂν οὖν π. τ.* at Lehmannus dubitanter: *τί οὖν ἂν π. τ.*, quod olim probabam conlatis D. Mort. 15, 3 (loco dubio), ibid. 26, 2 et D. Deor. 11, 2, ubi pro vulgata *ἂν οὖν* optimi libri *οὖν ἄν*. dubitatur etiam de l. Catapl. § 28 (ubi libri turbant et ibidem Struvius L. L. p. 227 *οὖν ἂν* malebat). *ὡμολογημένα*] *ὡμολογούμενα* (sic) G, *ὁμολογόμενα* H. *τοσοῦτον*] *τοσοῦτο* H. *ἐν σκ. φ. ὀρχοίμεθ' ἂν*] proverbium, quod ipse optime explicat addito *οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες*, sed esse

πταίοντες καὶ ὅ τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ,
τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες διὰ τὸ μὴ
εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα
ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως
εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γάρ ἐστιν
ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστα-
τον. 50. *ΕΡΜ.* ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν
δοκεῖς μοι λέγειν, ἀτὰρ (εἰρήσεται γὰρ τἀληθές,) οὐ
μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος
οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυ-
θέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐξελθὼν σοὶ ἐντετυχη-
κέναι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα εἰς ἀπορίας
φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας
τὴν εὕρεσιν ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν,
ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου
Μενεκράτει καὶ τῇ μητρὶ (ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ
792 οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει * ἡμῶν, ὅτι σε
μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ καὶ μακρόβιον ἔθεσαν,
ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν

---

proverbium (id quod vel ex illo *φασίν* adparet) etiam Suidas s. *Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι*, Zenobius III, 71 et seriores observant et iidem male interpretantur. est vero aut ‚nimis obscura scrutari (im Finstern tappen)' aut i. q. ‚periculum subire'. de praesentiore etiam periculo dici simili proverbio solebat: *ἐν πυρὶ βέβηκας*, quo de vide Suidan s. h. v. et qui id latinum fecit, Horatium Od. II, 1, 6—8. *ἐς*] *εἰς* H. *τοῦτ' εἶναι*] *τοῦτο εἶναι* GHΩ.

μὴ om G. libri *ὅμοια αὐτοῖς*, sed bene *ὅμοια αὑτοῖς* Jacobitius post Gesnerum qui verterat ‚inter se similia'. *τἀληθέστατον* HΩ et v. *τὸ ἀληθέστατον* G.

50. *οἶδ'*] *οἶδα* GHΩ. *δέον* om CM. *ἐπαγαθῷ* a. *σοὶ ἐντετυχηκέναι*] ita transposui, ut *σοὶ* sit ‚tibi potissimum'. libri *ἐντετυχηκέναι σοι*. *ἐλπίδος*] *ὀλυμπιάδος* CM supra scripto tamen *ἐλπίδος*. *ἐμβέβληκας*] *ἐμβέβηκας* H. *οὐκοῦν*] *οὐκ οὖν* GH. *ἥτις* GHCM et v. *εἴ τις* EΩ. *ποτ' ἐκαλεῖτο* v. *ποτὲ ἐκαλεῖτο* GHΩ. *ποτὲ καὶ ἐκαλεῖτο* CM, quod aut ipsum probare licet aut ita supplere: *ἥτις ποτὲ καὶ [ὅτου] ἐκαλεῖτο* h. e. ‚cujus patris filia', conlatis Incerti Rhes. v. 286 et nostri D. Marin. VI, 1

fin. *γὰρ* om G. *μήκιστον*] *μιστον* Ω. *ἑκατὸν*] ρ̂ H, . ρ . a. *ἀποβᾶν* G.

ἑκατὸν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν. 51. *ΕΡΜ.* οὔκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν μισεῖς φιλοσοφίαν καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις. *ΛΥΚ.* ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ τό γε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὕτη τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρὰ πολύ: εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο καὶ διὰ τοῦτο ἥδιον. ἡ δὲ ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδού γέ τοι, καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες καὶ ᾤου τεύξεσθαι ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ κατιδὼν ὡς λίθος ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρός σε ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου [ἂν] σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα. * 52. *ΕΡΜ.* οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, 793
φῄς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὑτοὺς ἰδιώτας καταβιῶναι; *ΛΥΚ.* καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ δὲ πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν

51. ἀλλ'] ἄλλ' a. ἀλλὰ GH. ὑβριστὴς] ὑυριωῆς Ω. οἶδ'] οἶδα G. ἄμεινον om CM. ἐστιν αὕτη τοῖς G. ἐστιν αὐτὴ τοῖς Ω et v. ἐστιν τοῖς H, unde malim pronomine expuncto: ἐστι τοῖς —. παρευδοκιμεῖτε G, παρευδοκιμεῖ codex in scholio. παρὰ πολὺ H pro παραπολύ. διατοῦτο a. ἑαυτῇ] ἑαυτῆς Ω. διατοῦτο hic Ga. ἄχθῃ] ἄχθει (ει in lit.) G. τεύξεσθαι] τεύξασθαι Ω. εἴη, ἐμήνυσα] εἴη μήνυσα H. πρός σε] ita edd. vett. sed πρὸς σὲ GH. ᾤου ἂν σαυτῷ libri. sed ἄν, quod olim deletum volui, bene nuper delevit Dindorfius.

52. οὐκ οὖν GH. τοῦτο om G. αὑτοὺς VΩ. αὐτοὺς GH edd. vett. ὡς οὐ] οὐ om G. ὁδοὶ δὲ GHM. ὁδοί τε Ω et v. ἑκάστη GH et v. ἑκάστην TVΩ. καὶ ἀρετὴν] πρὸς ἀρετὴν G, ἐπ' ἀρετὴν fg. φάσκουσαι] δοκοῦσαι scribi jubet

φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος, ἀκριβῆ ποιή-
σασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο,
πολλῶν προτεθέντων ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ
πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα
ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ
ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ καὶ συμφιλοσοφήσεις
κἀκεῖνος ἕρμαιον ποιήσεταί σε; 53. ΕΡΜ. καὶ τί σοι
ἀποκριναίμην ἂν ἔτι, ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν
τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη πάντας ἐν
κύκλῳ περιιὼν καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειρα-
μένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι
καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. τίνας φῂς τοὺς πολλούς; εἰδό-
τας καὶ πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός
ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ οὐκέτι πολλῶν δεήσει.
ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος
794 αὐτῶν προσάξεταί με πιστεύειν, * ἄχρι ἂν ἢ μηδὲν ἢ

Cobetus V. L. p. 146, errore manifesto. tu vero cave quidquam mutes. plane eodem modo infra § 70 fin: ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. δ' ἀληθὴς] H et v. δ' ἀληφὴς Ω. δὲ ἀληθὴς G. ἴοι] ἴει G. εἶτά πως] εἶτα πῶς GH. libri ἐρήσομαι (αἱρήσομαι G). sed malim: ἐρήσομαί σε. ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς CM. ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς (ἐντύχοις Ω) GHΩ et v. fontem erroris monstrat H, qui: ὅτω πρώτοι ἂν τύχῃς (ἐν prim. m. suprascr.).

53. οἷόν τε εἶναι φῄς, ἢν] οἷον τε φῂς εἶναι ἢν H. φοίνικος] H marg pm: φοίνικα τὸ ἀράβιον λέγει πτηνόν, quod scholium est etiam in cod. Vossiano. βιῴη Ω et v. βιώσῃ G et fortassis H cum Lehmanno, sicut est in Navig. § 13 ἐπεβίωσα, ut omittam ‚Macrobios'. at superior lectio in H: φῂς εἶναι ἢν (εἰ suprascr.) sic nata videtur: φῂς ἢν —. itaque malim cum Belino conjicere: φῄς, εἰ μὴ — βιῴη salvo optativo, qui longe est aptior. distinguebatur, τοὺς πολλοὺς εἰδότας — ἁπάντων; sed recte Bekker, ut ego olim: τοὺς πολλούς; εἰδότας — ἁπάντων; quanquam supplere quoque licet aut sic: τοὺς πολλούς; [πότερον] εἰδότας — ἁπάντων; aut hoc modo: τοὺς πολλούς; [ἢ] εἰδότας — ἀπάντων; aliter Jacobsius in Porsoni Adversar. p. 291 ed. L., qui supplebat: τοὺς πολλούς; [ἢ τοὺς] εἰδότας — ἀπάντων; at articulus ante εἰδότας ferri non potest. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. δεήσει GCM cum Solano. δεήσῃ EHΩ edd. vett. ἄχρι Jacobitius. libri (diserte

ἂν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. *μόνος δὴ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσιν.* ΛΥΚ. *καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.* 54. ΕΡΜ. *ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἑλέσθαι τὸ βέλτιον ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως· τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν*

GHΩ) *ἄχρις.* *ἀποφαίνονται* HΩ. *μόνος δὲ* libri, sed recte solus Pelletus *δή* ironicum pro *δέ* restituit. *δ' ἄλλοι* v. *δὲ ἄλλοι* GHΩ. *φιλοσοφοῦσιν* Ha pro *φιλοσοφοῦσι.* *λέγων, ὡς*] *λέγων* om H. *ἄλλων ἢ τάττω ὅλως*] *ἄλλων εἶτα ὅλως* H. *καὶ οὐ*] *καὶ* om G. *οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς — ὁμολογῶν*] ad hunc locum referenda erant verba schol. Marciani (qui si idem scriptor est scholii ad § 55, in quo est: *ὁ σοφὸς ἡμῶν Ἀριστοτέλης*, legerat Aristotelem): *τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν· ἐπείπερ* (ita corrige pro *ἐπεὶ γὰρ*) *κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρ' ὅσον πάντες ἄνθρωποι* (f. *ἄνθρωποί εἰσι*) *καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς.* et haec quidem eximie probamus. noster enim quum aliis Hermotimi locis eodem modo quo sceptici argumentatus est, tum haec ipsa indidem sumta esse vel ex A. Gellio patet in N. A. XI, 5 extr: ‚Pyrronii, inquit, ne id quidem ullo pacto verum videri dicunt, quod nihil esse verum videtur.' sed in altera scholii parte pro *λήρων ἄνθρωπος* scribe *ληρῶν ἄνθρωπος εἶ*, pro *τῆς σῆς παραπολῆ ἀκριβολογίας* corrige *τῇ σῇ παραπολῇ ἀκριβολογίᾳ*, non mutatis extremis: *καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς*, quod proverbium ex Aeschylo sumsit, ut bene Schaefer ap. Porsonum ad Eur. Med. v. 139. VIII. denique quod scholiasta objecit Lycinum quoque scepticum esse hominem imbecillum, qui nihil comprehendat: huic objectioni quomodo sceptici occurrere studuerint, e Diogene Laert. IX, 102—104 elucet.

54. *ἑκάστῃ τοσαῦτα* G et v. *ἑκάστῃ τοσαύτῃ τοσαῦτα* HΩ. *καὶ πάνυ* HΩ et v. sed *καὶ* om G errore antiquo. hinc margini codicis adscriptum *καὶ πάνυ* (pro *πάνυ*) mox alienam

τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον 795 λέοντος ἰδόντα ἀπ' ἐκείνου * ἀναλελογίσθαι, ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς. καὶ σὺ δέ, ἤν τίς σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κατακεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν [ἐν φιλοσοφίᾳ] τὰ μὲν κεφαλαιώδη ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων. 55. ΛΥΚ. παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος, ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως. καί μοι τόδε ἀπό-

---

sedem invasit infra pro οὐ πάνυ. ἀναλελογίσθαι] ἀναλελογῆσθαι a. ἀναλλογίσθαι Y. ἄνθρ. ἐστι] ἄνος ἐστιν H. κατακεκαλυμμένον G probante Halmio. κεκαλυμμένον HΩ et v. libri καὶ τοίνυν τὰ μὲν —. enimvero supplevi: καὶ τοίνυν [ἐν φιλοσοφίᾳ] τά μὲν —. confer § 55 extr: ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν — ἴδοις; inprimisque § 56 init: ὃ δὲ φῂς — ἡμέρας. ac similiter similis locus incipit De Histor. Conscr. § 9 fin: καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία —. τὸ δ' edd. ante Jacobitium. τὸ δὲ GHΩ. ὑπεράκριβες Ha. οὐ πάνυ edd. vett. καὶ πάνυ GHΩCM, de qua lectione paullo ante dictum est. ἔστι κρῖναι G. ἔνεστι κρῖναι Ω et v, ἔνεστιν κρίναι H.

55. παπαῖ Jacobitius pro παπαί. ταῦτ'] ταῦτα GHΩ. οὐκέτι] οὐκ ἔτι a sola. οὕτως EΩ et qui ΕΡΜ. οὕτως. ΛΥΚ. G. οὗτος HCU et quae distinguit ὅλον οὗτος. a. οὕτω (puncto post ὅλον posito) v. scripsi οὕτως et cum Ga post οὕτως interpunxi. ita et ego jam olim et nunc Bekker. alias conjecturas omitto, in his Jacobsi (Porson. Advers. p. 291 ed. L.) ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον — οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως.] haec quum aliis quoque dialecticis communia sint, tamen etiam a Pyrrhoneis adsumi potuerunt. vide mihi Sextum Empir. in Pyrrhon. Hypotyp. II p. 204 (p. 104 ed. B.): ἐπεὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος πιστοῦσθαι βού-

κρῖναι· ὁ Φειδίας ἆρά ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω
ἄν, ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον;
ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν ἔσχες ἂν * εἰπεῖν, ὅτι ἀν- 796
θρώπου ἐστί, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρω-
πον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά
γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φει-
δίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν
λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον ὦπται λέγων. ἢ
πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ
οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν [οὐ] τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ
εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω καὶ λέοντα· ἐν φιλο-
σοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους

λονται διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τὸ καθόλου — οὕτως ἑκατέρωθεν, οἶμαι, συμβαίνει σαλεύεσθαι τὴν ἐπαγωγήν. de scepticis ad nostrum l. scholiastes ille quidem tacet, ceterum recte Luciano ita se partim opponit, nt ostendat in arithmetica totum et quasi summam e partibus cognosci solere. idem tamen tacens Luciano illud videtur concedere: ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος. at hoc quidem si ubiqne verum esset, inutilis foret omnis prope doctrina nostrae aetatis chemicorum. libri ὁ Φειδίας ἄν ποτε —, sed praeclare Bekker: ὁ Φειδίας ἆρά ποτε —, id quod recepi.
ἰδὼν GH et v. εἰδὼν Ω. εἰδὼς TV. ἔσχες ἂν εἰπεῖν] haec et panllo post οὐκ ἂν εἶχες continuata defendi in Quaest. L. p. 162, fassus tamen scribi licere: εἶχες ἂν εἰπεῖν. quae si mutanda essent, hodie h. l. servarem ἔσχες ἄν et infra pro οὐκ ἂν εἶχες mallem conjicere: οὐκ ἂν ἔσχες. ἐστί] ἐστὶν H. μηδ' ἑωρακὼς] μηδὲ (μὴ δὲ H) ἑωρακὼς GHΩ. ἢ] εἰ C. ἀποκρίνωμαι H et v. ἀποκρίνομαι GΩ. ὦπται a et vir doctus in marg. ed. Haganoanae, idemque (si silentio fides) habet Ω. ὦ παῖ edd. vett. (praeter a) et diserte EHTUV, etiam G, in quo tamen παῖ in litnra. deinceps pro λέγων solus T: γέλων. ὦπται lectionem certo restituendam esse jam in Quaestt. L. p. 162 pronnntiavi exemplis formae ὦπται collectis, quibus adde Aeschyl. Prometh. v. 1002, Athenaeum VIII p. 353, a et ubi est κατῶπται, Platonem De Republ. IV p. 432 St. tum recte habet λέγων, quando hoc proverbium Zenobius V, 40 usitatum esse docet ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα — λεγόντων. Hermotimi intempestive dictum de Phidia Phidiae ipsi hnmanitatis causa tribnitur. ταῦτ'] ταῦτα GHΩ. libri τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη, fortassis recte. tamen God. Hermanni supplementnm: τοῦ γνωρίζειν οὐ τὰ μέρη ausus sum recipere, quum praesertim eodem tendat haec Wielandi ver-

καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. 56. ὃ δὲ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον ἀρχὰς αὐτῶν καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονήν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔδαιμον τίθενται καὶ τὰ τοιαῦτα, οὑτωσὶ μὲν
797 ἀκούσαντας ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον καὶ * ἔργον οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα, μὴ οὐχὶ μορίου ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, ἅ σοι δοκεῖ ῥᾴδια καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ

---

sic: ‚zu erkennen welchem Ganzen gewisse Theile zugehören'.

οι

ἴδοις Ω et v. ἴδης H. ἴδης G. ἀποφαίνοιο] ἀποφαίνοις C. 56. ῥᾴδιον] ῥᾳδίως G, sed in marg: ἢ, ῥᾴδιον. τί ψυχήν, — οἱ μὲν ἡδονήν, οἱ δὲ] τί ψυχὴν καὶ τίνες μὲν ἀσώματα πάντα φασὶ τίνες δὲ καὶ σώματα εἶναι ἀξιοῦσιν, καὶ ὅτι καὶ σώματα εἴη. οἱ μὲν ἡδονὴν οἱ δὲ H (sic). εἰδέναι δὲ] δὲ om G. ὅστις ὁ] ὁ om G. μὴ om G. μορίου GHΩC. μόριον v. libri ἐστὶν (ἐστιν H) ἡμέρας. equidem delevi ἐστὶν ut e praegressis natum. libri enim sic: ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου (vel μόριον) ἐστιν ἡμέρας. accedit, quod μορίου ἡμέρας non magis separanda sunt, quam § 54 fin. et § 56 init: ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας atque in simili loco Thucyd. I, 85: μηδ' — ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας περὶ πολλῶν σωμάτων — βουλεύσωμεν. tum expuncto demum verbo ἐστὶν salva est syntaxis, quam Hermannus ad Eurip. Med. p. 357 utcunque defendere studuit nullo tamen loco gemino adlato, quum Schaefer in Mel. Cr. p. 115 δεῖται pro δέηται infeliciter conjecisset. denique Bekker vitio syntaxeos melius perspecto scribi voluit: μορίου ἔτι (pro ἐστὶν) ἡμέρας —. at quid tandem vocula ἔτι hic quidem denotare poterit? ἐκεῖνοι] ἐκεῖνο H. τούτων om C. συγγεγράφασι a, συγγράφουσιν H. libri τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ ἃ —, sed ut dudum oportuerat, καὶ particulam delevi.

δοκεῖ GΩ verissime. ἐδόκει H et v. δεήσει σοι HΩ et v. σοι om G, quod servare malim. interpungebatur ἑλέσθαι αὐτὸς

τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι, αὐτὸς ἅπαντα καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας. ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστῃ· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅτινά σοι αἱρετέον. 57. *εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύῃς ταυτί· μὴ θυσίαζέ τῳ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων*
*παρακάλει, ἀλλ' * ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα ἔχοντα* 798
τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν,

---

ἅπαντα, —. at cohaerent primum *ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι* (sc. *τὰ κρείττονα*) et tum rursus *αὐτὸς ἅπαντα — κατανοήσας.* in Quaestt. L. p. 162 comparare poteram l. De Merc. Cond. § 42: *αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα ἐννόησον.* *καὶ ὅλον*] *καθ' ὅλον* fg.

ἐφ' ἑκάστῃ] ita conjeci. *ἐφ' ἑκάστης* EGHΩ. *ἐφ' ἑκάστοις* edd. vett., quod per se ita defendi potest, ut Gesner accepit: ‚si exta de unoquoque capite consulas'. nunc libri rescribi jubent *ἐφ' ἑκάστῃ* (sc. *αἱρέσει* s. *προαιρέσει*). eadem ellipsi legitur supra § 45 med: *ὑπὸ πασῶν,* ubi vox *αἵρεσις* non magis praecessit et infra § 67 med: *ἑκάστῃ.* at § 49 init: *διὰ πασῶν* antecessit illud *τὰς αἱρέσεις.* plene scriptum legitur in Sympos. § 10: *ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως.* dativo enim casu utique opus est, sicut in simili dictione *θύειν ἐπ' ἐξόδῳ* (Xenoph. Cyropaed. VI, 2, 40: *θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ.*) *ἥπατι* GHΩ et v. *αἵματι* CM.

57. *καταθύῃς* EGHΩfg. *καταθύεις* edd. vett. *καὶ θυσιάζῃ τῷ* GH et fortassis Ω (cui *καὶ θυσιάζῃ τῳ* datur) et v (in a punctum ante *τῷ*). mendosius etiam *καὶ θυσίας ζητῶν* CM. Lehmannus conjecit: *καὶ θυσιάζῃς τῳ* et *τῳ* quidem post Jacobsium Seagerumque atque id quum aliis tum Bekkero probavit. at quum haec opponantur: *ἀλλὰ — κέλευε — καὶ — φιλοσόφει,* vix dubito quin *μή* cum imperativo praecesserit. itaque ego sic conjeci: *μὴ θυσίαζέ τῳ —.* neque enim necesse est v. *θεῷ* audacter supplere hoc modo: *μὴ θυσίαζε τῷ* [*θεῷ*], quamvis haec antecesserint: *ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεός,* et similis conjectura fuerit Marcili: ‚*καὶ θυσιάζῃ θεῷ*' (sic). *μηδ' ἱερέα* v. *μηδὲ* (*μὴ δὲ* H) *ἱερέα* GHΩCM. *παρακάλει*] ita conjeci. *παρακαλεῖν* edd. vett. et fortassis E pm. *παρακαλῇς* GHΩCMTV et recent man. E. et subjunctivo quidem locus est nullus. infinitivum autem

ἀνελέσθαι ὅ τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τὸ λοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει. 58. ΕΡΜ. ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. ἆρ' οὖν περιῄεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους ἀπογευόμενος καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. οὐδαμῶς. ΕΡΜ. ἀπέχρη γὰρ οἶμαί σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. νὴ Δία. ΕΡΜ. καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. εἶχον γάρ. ΕΡΜ. εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν

---

si quis (partim cum Seagero) tenere voluerit, uti cogetur variatione structurae parum Lucianea: ταυτί, μὴ θυσιάζειν τῳ μ. ἰ. κ. τ. μ. παρακαλεῖν, ἀλλ' —. ἀλλ'] ἀλλὰ GH. γραμματεῖα EGHΩTVbcd. γραμμάτια a. προσελθόντα HΩ et v. προελθόντα G. γραμματείων codices (etiam GHΩ). γραμματίων a. τὸ λοιπόν GH pro τολοιπόν.

58. βωμολοχικὰ] βωμολοχία C. scurrile est, inquit, quum de tantis rebus agatur, non cogitare potius quam sortiri. compara illud Tullianum De Nat. D. I, 35 § 98: ‚hoc est non considerare, sed quasi sortiri, quid loquare'. Belinus autem bene adhibuit ‚sortes pueri Praenestinas', quod divinationis genus jam Ciceronis aetate esse coeperat contemtius, de quo vide Tibullum I, 3, 11, Cic. De Divin. II, 41 § 86 et Suetonium in Domitiano c. 15 med.

ἐν τῇ πόλει om Ω. libri χρὴ γάρ, sed ἀπέχρη γάρ ego correxi in Quaestt. L. p. 162, id quod G. Hermanno, G. Dindorfio, J. Bekkero aliis unice probatum est. contra Jensius in Lectt. Luc. p. 13, Oudendorpius ad Thomam s. Χρή p. 918 et Erfurdtius ad Soph. Antig. v. 732 v. χρὴ cum dativo Lucianum construxisse opinati neque dictionem Luciani neque hujus ipsius loci sententiam exploratam habuerunt. σοι] σοὶ H. ἀπό γε τοῦ] ἀπό γε ἀπό τοῦ G. ὁ οἶνός] ὁ om GHΩa. recte scribitur in repetitione idem § 59: ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν. ἔλεγες] ἔλεγ p m (ες add m rec.) H. ὦ οὗτοι ἐκπιεῖν] ἐκπιεῖν ὦ οὗτοι H.

τὸν πίθον] τὸν supra scriptum in G. διαπαντὸς a, sed διαπαντῶς (sic) G, quasi voluerit διὰ πάντων, quod ferri et ipsum potest. libri ἐπεξελθών, sed malim: διεξελθών. confer infra

τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν μάθοιμι ὅστις
ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ'
ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς, εἰ δὲ καὶ
ἐπὶ πλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;
* ΛΥΚ. οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. 799
κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πί-
θον, δυναμένους γε ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι
ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν; 59. ΛΥΚ. ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ
Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν. πλὴν ἀλλ'
ὤνησάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι ἐς τὸν αὐτὸν
κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ.
ὅτι αὖθις ὁμολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν καὶ γνώριμον
ἅπασι τὸν οἶνον εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα καὶ περὶ
ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων. ὡς ἔγωγε

---

§ 64 init. διεξελθεῖν δι' αὐτῶν. ταῦτ' H et v. ταῦτα GΩ. καταγελάσαι σου] σου om H. καὶ ἐπὶ πλέον H. καὶ ἐπιπλέον v. sed vocula καί quamobrem mihi videatur delenda esse dixi in Quaestt. L. p. 384 et in Epist. Cr. p. XXXIV. τάχ' ἂν] τάχα ἂν GHΩ. δίκαιά γ' ἂν] δίκαια γ' ἂν H, δίκαια ἂν G.
κατὰ
κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ G et v. καὶ ταὐτὰ δὴ καὶ Ω, κατὰ ταῦτα δὴ καὶ H. vide Charon. § 3: κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ οὐ πρᾶττε, Advers. Indoct. § 5: κατὰ ταὐτὰ (ita ibi A pro ταῦτα) δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδὼς —, Hermotim. § 66: κατὰ ταὐτὰ (ita ibi codices pro ταῦτα). τοίνυν ἅπαντες —, Hermotim. § 75 init: κατὰ ταὐτὰ (hic quoque variatur ταῦτα) τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες —. quibus ex locis primum elucet ταὐτά non ταῦτα scribendum esse, deinde hic etiam interductum laborare. vulgo enim post ἐν φιλοσοφίᾳ colo distinguitur, quod cum Bekkero sustuli. τὸν πίθον] τὸν om M. δυναμένους γε ἀπ' GHΩ. δυναμένους ἀπ' v.

59. ὀλισθηρὸς εἶ EGHΩ. εἶ om vulgo. ἀλλ'] ἀλλὰ GHΩ. τοῦτ' ἔφης v. τοῦτο ἔφης GHΩ, unde Dindorfius bene correxit: πῶς τοῦτο φῄς; quod plane exstat in Hermot. § 27, § 41 et § 69.

libri αὐθομολογούμενον, pro quo Bekker αὖθις ὁμολογούμενον optime restituit, quorum utrumque prope necessarium est. spectantur enim verbis quoque eisdem superiora § 36: τὰ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις — et § 55: ἢ πῶς ταῦτα ἐκείνοις ὅμοια; ἀνομοιώτατα H. libri ὥστε ἔγωγε, sed correxi: ὡς ἔγωγε. sententia requirit ‚nam', non ‚itaque' et frequens Luciano incipienti est hoc ipsum: ὡς ἔγωγε, velut in Rhet. Praec.

οὐκ ἔχω εἰπεῖν, καθ' ὅτι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ οἱ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. οὑτωσὶ δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῄς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί' οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ σοι ἀντείποιμι. ὅρα δὲ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο· φιλοσοφία καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει * ὁσημέραι περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλοῖς γάρ ἐστι πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε· ἢ

§ 5. *καθ' ὅτι* Lehmannus. libri (diserte GH) *καθότι*. libri *εἴη, ἄρα* (*ἆρα* Ha). quum Solanus *εἴη, εἰ μὴ ἄρα* (servato *εἴη*,) conjecisset, inchoata perfecit Lehmannus (deleto isto *εἴη*,) scribens: *εἰ μὴ ἄρα —*. geminus locus est in Charone § 11: *οὐχ ὁρῶ, ὅ τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι —*. similiter *εἰ μή τις ἄρα* est in Timone § 4 init. et in Pseudolog. § 3. praeterea nihil temere muto, sed *σοι* ita accipio: ‚tuo judicio' et verbum quoque recte abesse concedo. sin tamen haec forte etiam mutila sunt, ita ut ab *εἶναι* ad *εἰ μὴ* (vel *εἴη*) aberratum sit, tum vero ita equidem suppleo: *οἶνος* [*εἶναι δοκεῖ*,] *εἰ μὴ ἄρα —*. *κατὰ*] *καὶ* fg. *οἱ φιλόσοφοι* GHΩ. *φιλόσοφοι* v. *γε*] *γὰρ* a. *δ'*] *δὲ* GHΩ. *αὐτὸν αὑτῷ*] *αὐτὸν* om H pro *αὑτῷ* scribens *αὐτῶ*, *αὑτῷ* om G. *γεύσαιτο*] *γεύσεται* M. *τι ἀντεῖπον* EGHΩMa. *τι ἀντείπω* edd. (praeter unam a) ante Schmiederum et V, fortassis etiam C. scripsi equidem: *σοι ἀντείποιμι*, quum olim audacius conjecissem: *καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγε ἔχοιμι ἀντειπεῖν* adlato loco § 42 fin: *ἀπορῶ μέντοι ὅ τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις —*. similiter Urbanus (Act. Soc. Gr. Vol. I F. II p. 260) scribi voluit: *καὶ οὐδὲν — ἔχω ἔγωγ' ὅ τι ἀντείπω*. at Cobetum in V. L. p. 241 mirere sic conjectasse: *καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγ' ἔτι ἀντεῖπον*. praeterquam enim quod *ἔτι* quoque ineptum est, *ἀντεῖπον ἂν* significaret ‚contradixissem', quod ab h. l., qui optativum unice requirit, procul abhorret. libri *ὅρα δὴ* inepte. correxi: *ὅρα δέ*, non cum Bekkero: *ὅρα δὲ δὴ —*. *τὸ μετὰ τοῦτο*] *τὸ* om a. *ταὐτὰ* U et fortasse V cum Jensio. *ταῦτα* EGH edd. vett. de Ω non constat. *πρὸς ὑμᾶς*] *πρὸς ἡμᾶς* H. libri *ὁσημέραι καὶ περὶ τῶν αὐτῶν*, sed recte Cobetus in

οὐκ ἂν εἴκοσιν ἔτη παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ᾽ ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι. 60. ΕΡΜ. πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν

V. L. p. 241 καὶ delevit. geminus locus est in Icaromen. § 5 fin: οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. philosophi enim de rebus eisdem non eadem sed maxime contraria defendebant, de qua re dixi ad Necyomant. § 4 (Vol. II P. I p. 166). πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον Ω et v. πολλὰ γάρ ἐστιν πρόδηλα H. sed πολλὰ γάρ ἐστι: ΕΡΜ. πρόδηλον ὦ ἑταῖρε. ΛΥΚ. ἦ — ita G, uti Schmieder male conjecerat. tum Jacobsius qui in Porsoni Advers. p. 291 supplebat: [ὅτι] πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον —, asyndeton sustulit, rem ipsam non correxit. miro enim errore omnes fere putant verba prorsus absurda, πολλὰ γάρ ἐστι vel optime sese habere, quae Jensius ita vertit: ‚multa sunt excutienda' et hinc Wielandius: ‚da der Materien, wovon sie zu handeln haben, sehr viele sind'. quasi vero additum esset: τὰ λεκτέα, uti legitur Pro Lapsu in Salut. § 2: πολλὰ προὖφάνη τὰ λεκτέα. immo vitium hisce verbis inesse verissime ego in Quaestt. L. p. 163 judicaveram, etsi correctio ista probari sane non potest. ceterum postea Lucianum vidi ita prorsus, ut nunc edidi scripsisse: πολλοῖς γάρ ἐστι πρόδηλον i. e. ‚multis enim argumentis id est evidens'. tu vide vel Aristoph. Aves v. 704: ὡς δ᾽ ἐσμὲν Ἔρωτος, | πολλοῖς δῆλον. libri εἰκὸς ἔτι. enimvero palmaris emendatio est Solani: εἴκοσιν ἔτη. adparet in antiquo codice non κ᾽ ἔτη scriptum fuisse, sed plene omnibus literis exaratum: εἴκοσιν ἔτη. ἀλλ᾽] ἀλλὰ GHΩ.

60. ἀλλ᾽ ἀεὶ] ἀλλὰ ἀεὶ HΩ. ‚ἀεὶ om E.' [ita Reitzius. at E omittere videtur non hoc ἀεὶ sed posterius.] οὐχ ὥσπερ — ἦν] Quaestt. L. p. 154 sq. ὁ οἶνος ὁ αὐτὸς HΩ. ὁ οἶνος αὐτὸς G. ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς v. ὥστε — ἀτεχνῶς] Gesner: ‚acute, inquit. alias ebrii fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis'. quod acumen quis agnoscat? sane boni philosophi dicuntur etiam νήφειν, ut in Nigrin. § 6 init: ex quo minime sequitur, qui mali sint philosophi neque eam nisi primis labris gustarint, ideo eos omnes recte dici posse μεθύειν. immo vere sapientes, qui philosophia quasi vino incaluerint, dicuntur μεθύειν quum alibi tum

τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαν-
801 τλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον * ἐκεῖνο πῶμα, οὗ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ καὶ σπάσαις μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε· σὺ γοῦν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

---

in Nigrino § 5, ubi noster e rhetore philosophus: *μεθύων*, inquit, *ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι*, et ap. Horat. Carm. III, 21, 9, qui: Messala, inquit, vinum ipsum non negligit, ‚quanquam Socraticis madet | sermonibus'. similiter nostro l. Hermotimus ut malus philosophus fingitur *ἄλλως μεθύων περιιέναι* i. e. ‚frustra ebrius oberrare', quippe qui jam sit adpotus et XX annis philosophiam male imbiberit (§ 60 fin: *ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς*).
libri *τὸν πίθον, καὶ ἄλλως μεθύων περιῄεις· ἀτεχνῶς —.* quae quum Vorstius et Solanus vidissent corrupta esse: ego in Quaestt. L. p. 163 tum voce *καί* quae redundat offensus tum inepta temporum conjunctione: *ἢν μὴ — ἐκπίῃς — περιῄεις*, demonstravi sedem hujus vitii in ipso verbo *περιῄεις* quaerendam esse, cujus loco tunc quidem scribebam: *περιιῄς*. at huic conjecturae, quae difficili anacolutho laborat, etiam adverbium *ἄλλως* adversatur. postea pro *περιῄεις* Jacobitius conjecit *περιεῖς* (sic sed voluit *περίεις*) et melius in secunda edit. cum Geistio *περίει*, quod ipsum nunc ita recepi, ut tamen vocem *καί* ante *ἄλλως* delerem: *τὸν πίθον, ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς —*. ceterum mire C. F. Hermannus ad l. De Conscr. Hist. p. 319 et vocem *καί* removit et idem probavit meam conjecturam *περιίῃς*, quae vocem *καί* exposcit: ‚Luc. Hermot. 60, inquit, *καὶ ἄλλως μεθύων περιιῄς* (sic c. Fritzch. p. 163.) Lege *τηνάλλως*.' attamen ego quoque cum Hermanno *τηνάλλως* pro *καὶ ἄλλως* scriberem, si *τηνάλλως* certo vocabulum esset Lucianeum. nunc restat, ut vocula *καί* deleatur: quam si quis servari voluerit, eo descendere cogetur, ut ante *καί* audacter fingat aliud Futurum excidisse, veluti supplendo: *τὸν πίθον, [μεταμελήσει σοι πιόντι] καὶ ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς —*. *πῶμα* Dindorfius recte. libri *πόμα*. *οὗ*] *οὐ* G. *διψῆν*] *διψεῖν* Ω. *οἴει τὸ τοιοῦτον*] malim *οἴει τοιοῦτον*.
γεύσαιο] *γεύσ*^α^*ο* cum rasura ante *ο* H. *σπάσαις* EGHΩCMa. *σπάσαιο* v. *νάματος*] *ναίματος* Ω. *ἔχειν ἔοικε*] *ἔχειν* om H.

61. ὅρα τοίνυν μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις, πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τοῦτον κύαμοι, εἶτα κριθαὶ καὶ ὑπὸ ταύταις φακοί, εἶτα ἐρέβινθοι καὶ ἄλλα ποικίλα. * πρόσει δὴ 802 σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις. ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι; ΕΡΜ. οὐδαμῶς. ΛΥΚ. οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοις ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν. οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὡς ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη,

---

οὐ γοῦν Bekker. οὐ γοῦν H. οὐ γ'οῦν GΩ. οἱ γ'οῦν abck. ἐκπεπονκώς G.

61. τῶδε H in rasura. τῷ δὲ e, τῷ γε n. δὲ μὴ] δέ μοι G. ὑπεράνω G, υπεράνω H sec m (p m: υπερ ἄνω), ὑπὲρ ἄνω edd. ante Reitzium. μετὰ τοῦτον GHΩ. μετὰ τοῦτο v. ποικίλα. πρόσει δή οὐ M cum Marcilio. ποικίλα πρός. εἰ (πρός εἰ H) δή σὺ caeteri (GHΩ diserte) et v. olim in Epist. Cr. p. XII comparavi Hermot. § 82: — περὶ καθηκόντων καὶ ἄλλα ποικίλα et cum proximis Rhet. Praecept. § 6 fin: πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς —, Navig. § 36 init: πρόσιμεν δή, εἴ σοι δοκεῖ et plura hujusmodi. quem voculae δή usum supra attigi ad § 41 init. καὶ ὅς] καὶ ὡς H. ἀνέδωκε] ἐνέδωκε H (sed ἐ in ras.) ἔχοις] ἔχεις G. μάθοι ἂν plerique libri (diserte GH et v.) μάθοις ἂν fortassis Ω (?) et edit. Basil. tertia, uti Gesner conjecit. attice dictum esse: ἃ φήσει τις, μάθοι ἂν in Quaestt. L. p. 163 recte ostendi imitantibus Romanis ut Horatio in Epist. II, 1, 262 sq.: ‚discit enim citius meminitque libentius illud, | quod quis deridet'. hoc tamen l. quum et praecesserit secunda persona et insequatur, nunc Gesneri conjecturam post Lehmannum et alios recepi. ὁποία H (accentus in ras.) ὁποῖά v. libri ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ —. at ὥσπερ et statim ᾧπερ non est Luciani. itaque ὡς pro ὥσπερ correxi. ὁμοίαν] ὁμοία M. πρίασθαι (accentus in ras.) H. πριᾶσθαι G. libri παραπολεῖσθαι, pro quo Dindorfius solus bene scripsit: παραπολέσθαι. ὡς καὶ αὐτὸς G et v. ὡς om THΩ et fortasse V. at vulgatam in Quaestt. L. p. 164 recte sum tuitus. ἐν ἀρχῇ non est ‚glossema', ut Schmiedero placebat,

οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ
φαῦλον πρίασθαι ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὑτὸν
δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολέσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν
ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. ἄλλως τε ὁ μὲν
ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο,
ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γενόμενος·
803 * φιλοσοφία δὲ οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν
πάμπολλα πίῃς, οὐδέν τι ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται
οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παρ-
οιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ

---

sed ad initium dialogi § 1 extrem. pertinet, prorsus nt infra § 63: ἔλεγες ἐν ἀρχῇ ad § 1 med. respicit. ζημιῶσαι H. ζημιῶσαι v. libri ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα praeter editionem a, quae om ἀλλὰ κἂν ὅτι (sed ab initio paginae). solus vero Dindorfius optime correxit: ἀλλὰ κἂν πάμπολλα, deleto isto ὅτι, quod natum est ex eo τι, quod in multis codd. additum vulgo male deest. nam pro πάμπολλα πίῃς οὐδέν τι vitiose scriptum est: ὅτι πάμπολλα πίῃς οὐδέν. οὐδέν τι ἐλάττων ETH. οὐδέν τι ἐλάττω G. οὐδέν τι ἔλαττον ΩCMV. οὐδὲν ἐλάττων edd. vett.
ἐπιρρεῖ HΩ et v. ἐπινοεῖ CG. vulgatam ἐπιρρεῖ legerant etiam Apostolius et Arsenius. ἐπιρρεῖ — ἐξαντλούμενον] proverbium ipsum ap. schol. ad h. l. cod. Voss. ita exhibere videtur: ἄλλην μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν (sic) ἡ δ' ἐπειορέει, sed in cod. Paris. Bachmanni Anecd. II p. 347, 3: ἄλλη (sic) μὲν ἐξηντλοῦμεν ἤδ' ἐπεισρέει. ac Suidas quoque s. Ἄλλην μὲν legit ἐξαντλοῦμεν et in Zenobio I, 75 pro ἐξηντλοῦμεν unus codex item servavit: ἐξαντλοῦμεν. contra tenent ἐξηντλοῦμεν Diogenianus II, 22 et Gregorius Cypr. I, 44. sed in fine hi omnes scribunt ἡ δ' (vel ἤδ') ἐπεισρέει, repugnante Apostolio II, 33 et Arsenio II, 87, qui soli habent: ἤδ' ἐπιρρέει (scilicet ex Hermotimo). tnm ei quos adhuc dixi omnes ἄλλην μὲν (ἄλλην μὲν γὰρ codex Voss.) exhibent, qnorum loco τὴν μὲν recte legerant et Athenaeus IV p. 156, e: ἐδειπνοῦμεν καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν, ἡ δ' ἐπεισέρρει et Arrianus in Peripl. P. Eux. p. 4: — ὡς — ἐπεισρεῖν ἡμῖν ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος, τοῦτο δὴ τὸ τραγικὸν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισέρρει. sed in Arriano καὶ ita transpone: — τοῦ ὕδατος, καὶ, τοῦτο δὴ τὸ τραγικὸν, τὴν μὲν — ἐπεισέρρει. hi tamen duo scriptores verbis leviter mutatis imperfecta ipsi suffecerunt, non qno tragicus, cui haec Arrianus diserte dat, ita scribere potuerit claudo trimetro, quod metrum ne novit quidem tragoedia. ita igitnr tragicum scripsisse volunt Casau-

τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. 62. ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος. καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω, ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ

---

bonus ad Athen. l. l. et Nauckius Trag. Gr. Fr. p. 662: καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισερέει non sine mendoso imperfecto, melius autem Meinckius Exercc. in Ath. II p. 8 (Analect. p 73): καὶ τὴν μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει. at vocula καί, qnam hi ante τὴν μέν ponnnt, non tragici est sed manifesto ipsius Athenaei et vero etiam Arriani. e quibus duobus uti τήν pro ἄλλην ipse quoque adsumo, ita e codice Voss. ap. schol., si is habet ἄλλην μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν, lnbens voculam γάρ accipio et tragici versnm ita potius scribendum puto: ,τὴν μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει'. tum Meinekius l. l.: ,Euripidis, inquit, versum esse non dubitandnm est'. at optime dubitarunt et Casaubonns l. l. qui: ,senarius ex aliquo Tragico sumptus' et l. l. Nauckius, qni hunc versum inter Adespota tragicorum retulit. jam Arrianus de veri naufragii periculo agens haec adponit, caeteri metaphorice loqnuntur. suspicor autem tragicum non primo hoc proverbium invenisse, sed jam inventum trimetri specie ita indnisse, nt interlocutor tnm quoqne figurata usus oratione nihil aliud nisi hoc vellet: ,frnstra laboramus'. quanquam fieri etiam hoc potuit, ut in illa tragoedia (sicnt ap. Arrianum) de vero naufragio sermo esset, nuntio bene multis versibus naufragium enarrante. denique Lucianus ἐπιρρεῖ pro ἐπεισρέει ideo scripsisse videtur, quod sententiam quoque hujns proverbii non leviter inflexit. quum enim tragicum versum paroemiographi recte statuant dici ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων (οὐδὲν πλέον ἀνυόντων), longe aliter Lucianus vim proverbii hisce verbis ipse exposuit: ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. hac potissimnm de causa opus fuit non influendi sed ,adfluendi' (ἐπιρρεῖν) notione. adeo hic quidem ἐπιρρεῖ optime substitutum est, qunm hoc uno l. proverbium cum acumine antiphrasin acceperit similem Liviano illi (XXXI, 1), qui opus suum ,prima perficiendo scribit crescere'. δαναίδων H. Δαναϊδῶν v. ἐκεῖνος μὲν] μὲν om GH. συνεῖχε a. πλεῖον] πλέον Dindorfius more suo, minus recte.

62. περὶ] πέρι a. κωνείῳ H et v. κωνίῳ E, κονεία G, κονίω Ω. ἀκονίτῳ H et v. ἀκονίω GΩ, ἀκωνίῳ sec m E. ἄλλῳ] ἄλλο G. ἀποκτείνειεν ἂν C, ἀποκτείνει ἂν EGHΩM,

θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνειεν ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλ' ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως καὶ ξὺν οἷς,
804 * οὐκ ἂν ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τοὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν. 63. *ΕΡΜ.* ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν; ἑκατὸν χρὴ ἔτη βιῶναι καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; *ΛΥΚ.* οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴγε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή. νῦν δ' οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν ἥλιον δῦναι Χρύσιππος ἢ Πλάτων ἢ Πυθαγόρας γένοιο. *ΕΡΜ.* περιέργῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ τηλικοῦτος ὤν. *ΛΥΚ.* οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ καὶ

ἀποκτείνῃ ἂν a, ἀποκτείνοι ἂν v. ἀλλ' ἢν Bekker pro ἀλλὰ ἢν —. ὅπως] ὁπόσον C. ἀποθάνοι ὁ Solanus. ἀποθάνοιο plerique libri (diserte GΩ) et v. ἀποθάνοις H, uti Lehmannus non beue conjecit. ἠξίους] ἠξίοις G. ὅλου] λόγου G.

63. τί οὖν; ἑκατὸν Lehmannus pro τί οὖν ἑκατόν. χρὴ ἔτη GH. ἔτη χρὴ v et fortassis Ω. τοσαῦθ'] τοσαῦτα GHΩ. οὐ γάρ] οὔ γάρ H. ἐν ἀρχῇ] scil. supra § 1 med. μακρή] μακρά H. νῦν δ'] νῦν δὲ GHΩ. πρὶν δῦναι ἥλιον GHΩ edd. ante Jacobitium. πρὶν ἥλιον δῦναι M, recte probante R. Klotzio ad Gallum § 1, qui Lucianum ostendit ubique hoc ordine uti: πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν (δῦναι). adde nunc Jacobitium T. IV p. 528. μαθήμασι] μαθήμασιν G. post μαθήμασι m rec H λυκῖνος τὖτο (sic). libri ἑαυτοῦ, pro quo Bekker et Dindorfius σαυτοῦ more suo dederunt. *ΛΥΚ.*] personam om H. οἶσθ' HΩ et v. οἶσθα G. δράσεις GHΩ et v. φράσω M, in quo latere videtur atticum δρᾶσον, quam conjecturam Abreschii (in Animadv. ad Aeschyl. I p. 510) jure probaruut Dindorfius et quem inprimis vide Cobetus in V. L. p. 101. σὺ δ'] σὺ δὲ GHΩ. πρόσθεν] πρόσθε Ω. δοκεῖς] δοκεῖ Ω. libri αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἔστ' (H: αἰτιᾶσθαι αὐτόν. ἔστ') ἂν μή. sed in E αὐτόν vocis ν

πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. *ΕΡΜ.* *ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων.* *ΛΥΚ.* *καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν * ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι . . . . αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας ἀφέληται τῆς βίας ἤδη ἀγόμενον. ἰδού γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.* *ΕΡΜ.* *τὰ ποῖα; θαυμάζω*

---

in litura est, uti Reitzius, ut autem ipse Solanus ‚in E litura apparet, cui hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est'. primum pro *αἰτιᾶσθαι* bene Jacobitius *αἰτιάασθαι* conjecit. quum enim in Prometheo II § 4 vetus lectio haec sit: *ἔοικας — ἀναίτιον αἰτιάασθαι*, Lucianum spectasse patet ad Jl. *ν'*, 775 non ut aliis placet ad Jl. *λ'*, 654, ubi haec verbi forma non legitur. de medela loci aperte mendosi a plerisque criticis dissentio, qui ut v. *αὐτόν* habeat quo referatur, dure verba construunt dissita: *αὐτὸν — ἤδη ἀγόμενον.* quo facto ut aliqua sententiae umbra existat, coguntur aut pro *ἕτερός σοι* conjicere *ἕτερός μοι*, ut Wielandius aliique, aut servato *ἕτερός σοι* divinare: *αὐτὸς — ἤδη ἀγόμενος*, ut Guyetus et G. Hermannus. sententiam vero tum quoque Lycino obtrudunt ineptam: ‚tantum abest ut ego tibi vim inferam, ut ipse abs te vim patiar'. at quam tandem vim? Hermotimo enim soli vis infertur, non item Lycino. immo Jensius, Solanus et Marcilius hoc saltem bene viderant, verba *ἀφέληται — ἀγόμενον* divelli nullo modo posse. ego in v. *αὐτόν* magnum subesse vitium ratus, ut sententiae satisfiat, ante v. *αὐτόν* signa posui lacunae. altero enim *αἰτιᾶσθαι* alterum *αἰτιᾶσθαι* haustum periit. supplementi denique mei sententiam praesto, verba non praesto itaque suppleo: *κατὰ τὸν ποιητὴν [αἰτιάασθαι, δέον μηδένα ἄλλον] αἰτιᾶσθαι [ἢ σε] αυτὸν, ἔστ' ἂν μὴ —.* id est: ‚quod me violentum dicis, innocentem mihi videris accusare, cum alium nullum accusare debeas, nisi te ipsum, donec nulla alia ratio tibi auxilio veniens ex vi te, qui jam raperis, eripiat'. dicam hoc ipsum clarius: ‚accusa, inquit, te ipsum tam male argumentantem. ratio enim nunc cum ratione contendit: atqui mea ratio, quam tu invidiose violentam (*βίαιον*) dicis, certa est et vi adsensionem extorquet; at tua ratiuncula est levissima'. hanc sententiam, quam inventam acriter defendo, certo poscunt antegressa: *συνελαύνεις ἐς στενόν* § 63 init., poscunt proxima: *ἰδού γέ τοι — φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' — αἰτιάσῃ*,

γὰρ εἴ τι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ. 64. ΛΥΚ. οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. ΕΡΜ. τίνος τούτου; ΛΥΚ. κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς καὶ νοῦ ὀξέος καὶ διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν, φησί, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύνοντα καὶ πολλάκις ἐπισκοποῦντα, μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου μήτε σχῆμα ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα,
806 οἳ ἐν νυκτὶ * καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν· καὶ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. μετὰ τὸν βίον φής. ἐκ γὰρ τούτων οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν καὶ ἐπιδόντα κρῖναι καὶ κρίναντα ἑλέσθαι καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ ἂν οὕτως

---

poscunt inferiora § 66 fin: μὴ ἐμὲ ὦγαθὲ ἐρώτα ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν, denique hanc solam poscit § 71 med: νύξας (σε) ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. sed Hermotimi interpretes ne hoc quidem sciunt hanc dicendi venerem a Platone adsumtam esse. ipsi enim Platoni Platonicisque ὁ λόγος saepe est 'justa disserendi ratio (tanquam persona)', velut in formula: φησὶν ὁ λόγος. sed Platonis locos hic omitto, ut dudum conlectos a Davisio ad Maxim. Tyrium XXVIII, 5 p. 60 ed. Reisk., ab Wyttenbachio ad Plat. Phaedonem p. 87, a (sive p. 231) et aliis.

δ' ἐκεῖνον H et v. δὲ ἐκεῖνον GΩ.

64. τὸ πάντα HΩ et v. τὰ πάντα G. ἐνδεῖν] ἐνδεῖς a. δικάσουσαν] δικάσασαν H. βραδύνοντα] βραδύναντα G. καὶ πολλάκις GHΩC. πολλάκις v. ἀρεοπαγιας H pr m. οἳ ἐν νυκτὶ Ω et v. οἷα ἐν νυκτὶ pr m H, οἳ νυκτὶ G. ἀλλ' ἐς τὰ] ἀλλ' ἐ τὰ (rasura post ἐ) H. ἑλομένῳ] ἑλωμένῳ cd. πάντων edd. ante Reitzium. πάντα EGHΩU et fortasse CM, quod Solanus conjecturae Jensii πάντας merito praetulit. ἐπιδεῖν] ἐπὶ δεῖν bc. γὰρ ἂν Cobetus V. L. p. 101 et Dindorfius. γὰρ δὴ EGHΩTUVY. καὶ δὴ edd. vett. δ' οὖ G. δὲ οὗ HΩ et v.

εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές, ἄλλως δ' οὔ. 65. *ΛΥΚ.* ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δ' οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι ἀνέλκουσιν ἰχθῦς παμπόλλους περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται αὐτοῖς ἢ κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. *ΕΡΜ.* οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα ἐκνεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ οὕτω δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ

65. *τοῦτό πω*] *τοῦτό που* H. *μοι δοκοῦμεν λεληθέναι*] in Jove Trag. § 15 jure Halmius lectionem probat antiquam: *ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν μοι δοκοῦμεν πρὸς αὐτά*, cujus necessitatem loci fundo evinci Demosthenico Olynth. I, § 2: *ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά*, additque Halmius Pseudolysian Epitaph. § 75: *μόνην δ' ἂν μοι δοκοῦμεν ταύτην τοῖς ἐνθάδε κειμένοις ἀποδοῦναι χάριν.* *δ' οὐδὲν* G. *δὲ οὐδὲν* HΩ et v. *καθέντες* etiam H, sed κ m rec., *καταθέντες* Ω. libri *ἰχθῦς παμπόλλους* (*παμπόλους* bc) *γε*. inutile *γέ* delere malui quam scribere: *παμπόλλους δή*. *ἀναφαίνεται* libri omnes (diserte GHΩCM edd. vett.). *ἀποφαίνεται* operarum error in Reitziana. *ψάμμῳ*] *ψάμμον* TV. *τι τοιοῦτον*] *τι τοῦτον* Ω. *ταῦτα*] *αὐτά* H. *ἀτεχνῶς γάρ με* v et fortasse G. *ἀτεχνῶς με γὰρ* EHΩ. *ΛΥΚ. οὐκοῦν*]: *οὐκ οὖν* H et statim *διεκδύναι* (*διεδῦναι* d). *οἶσθα νεῖν εἰ* H et v. *οἷος θανεῖν εἰ* G, *οἶσθα νεῖν εἰ* (sed *νεῖν* in rasura) Ω. in vulgata homo inepte laudatus est, quasi verus scilicet natator. immo Hermotimus stoicus id habere dicitur, quod habeant stoici, ut in quaestione difficili dialecticis verborum spinis sese expediant. quare corrigendum est ut supra posui: *οἶσθα ἐκνεῖν, εἰ —*. nam ‚e malis se expedire' graece est *ἐκνεῖν*, ut ap. Eurip. Hippol. v. 472: *πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς*; et latine prorsus idem valet verbum ‚enatandi'. ita Cicero in Tuscul. Disp. V, 31 § 87 de ipsis philosophis: ‚reliqui, inquit, habere se videntur angustius, enatant tamen, Epicurus, Hieronymus —'. *κἂν* om G. *ἐργασώμεθά*]

ζητούμενον ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσιν. ΕΡΜ. τί φῄς;
807 οὐδὲ τούτων τις * πάντως ἔχει; ΛΥΚ. ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον; 66. ΕΡΜ. πῶς οἷόν τε; ΛΥΚ. οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν εἴκοσιν. οἷον κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις δέκα ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μὲν δὴ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. ναί. ΛΥΚ. οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς; ΕΡΜ. οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. κατὰ ταὐτὰ τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν, ὁποῖόν τί ἐστι καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν

ἐργασόμεθά GHΩ. οὐδέπω οὐδὲ οὕτω δῆλον] ita sententiae causa scripsi. libri οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον. saepe τοῦτο et οὕτω confusa sunt errore hic eo faciliore, quod modo καὶ τοῦτο antecessit. τὸ ζητούμενον] το ζητούμενον H, τϊ ζητούμενον G.
ἀγνοοῦσιν a. ἀγνοοῦσι GHΩ et v. ἢ σοι H et v. εἴ σοι GΩV, unde malim (sine interrogatione): εἰ μή σοι —. certe εἰ μή (ut in latina lingua ‚nisi forte') saepius est ironicum, veluti in Saturnal. § 4 init. et ἐκτὸς εἰ μή De Hist. Conscr. § 21 fin.
πω] πως G.
66. ΛΥΚ. οὕτως·] personam om H. οἱ δ' v. οἵδ' a. οἱ δὲ GHΩ. ἑπτὰ] ζ̃ H, . ζ . a. ὁ δὲ πέντε EGΩCM. ὁ δὲ ε̃ (. ε . a) Ha. om haec verba edd. (praeter a) ante Reitzianam.
τριάκοντα] λ̃ H, . λ . a. ἄλλος om G. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην v. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχην (om κατὰ) HΩ. Bekker bene ille quidem μὲν δή pro μέντοι correxit, sed praeterea etiam καί delevi scripsique: ἐνδέχεται· μὲν δὴ κατὰ τύχην —. at paullo post in simili l. καί recte habet propterea quod ibi verba καὶ τούτων arcte cohaerent. ἢ γάρ] ἢ γὰρ GTV. οὐ μὴν οὐδὲ] οὐ μοὺν οὐδὲ H. ἅπαντας H et v. ἅπαντα GΩCM. εἴκοσιν] . κ . a. κατὰ ταὐτὰ (ταυτὰ H) GHV cum Lehmanno. κατὰ ταῦτα Ω et v. ζητοῦσι ὁποῖον ἐστὶ G. καὶ λέγουσιν GHΩ et v. λέ-

ἡδονήν, ὁ δὲ τὸ καλόν, ὁ δὲ ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον, οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ᾽ αὐτὰ πάντα. καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ᾽ οἶμαι πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς καὶ πάντως * ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα 808
μετὰ τοῦτο τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. ΕΡΜ. ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς, ὅτι οὐδ᾽ ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. μὴ ἐμέ, ὠγαθέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ὅτι οὐδέπω, ἔστ᾽ ἂν ἄδηλον ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν ὧν οὗτοι λέγουσιν. 67. ΕΡΜ. οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῄς, εὑρήσομεν οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῄς, ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην, ἡ δ᾽ αἵρεσις οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκρι-

γουσι δὲ M. αὐτὴν] αὐτὸν G. και τούτων H. παρ᾽ αὐτά defendi potest. olim conjeceram: παρὰ ταῦτα et compararam Rhet. Praec. § 14 fin: ἄλλο γάρ τι παρὰ ταῦτα ὁ ῥήτωρ. ἂν ἄπαλιν H. δ᾽ οἶμαι] δέ μοι EΩH. δέ με G. δέ γε C. πειστέον H et v. πιστέον GΩ. ΕΡΜ. ὥστε] personam om et τε habet in rasura H. ὥστε mihi quidem de vitio suspectum est.

τἀληθὲς ἐξευρεῖν G solus male. recte τἀληθὲς εὑρεῖν caeteri libri (etiam HΩ) et schol: τἀληθὲς εὑρεῖν: ἵνα καὶ εὕρῃ, τίς σοῦ εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ᾽ ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπταιστον. Scholiasta Lucianum argumentantem, dum ridere vult, ipse adjuvat. ὅτι οὐδέπω] ὅτι οὐδὲ τότε Sommerbrodtius acute conjecit. ᾖ] ἦν C.

67. φιλοσοφεῖν. τοῦτο GHΩVd. φιλοσοφεῖν. ΛΥΚ. τοῦτο Eabc. codices (etiam EGHΩ) et edd. vett: τοῦτο ξυμβαίνει γε ὧν. bene edd. a Basileensi secunda ἐξ supplent: τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν. at etiam γε ineptum est. Lucianus more suo videtur scripsisse: τοῦτο γοῦν ξυμβαίνει ἐξ ὧν —. τὸν φιλοσοφήσειν] τὸν φιλοσοφεῖν H. ἡ δ᾽] ἤδ᾽ a. ἡ δὲ GHΩ. οὕτω] οὕτως

*βῆς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες
ἑλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν
ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός, ὑπερεξέπιπτες ἀπο-
809 μηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς * ὑπερήμε-
ρον γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ
καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον
εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι
τἀληθὲς εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;
δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅτι εὕρηται πρὸς αὐ-
τῶν; ΕΡΜ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. καίτοι
πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκὼν σοι ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ
αὐτὰ δεόμενα;* 68. *ΕΡΜ. τὰ ποῖα; ΛΥΚ. οὐκ ἀκούεις
τῶν Στωϊκῶν ἢ Ἐπικουρείων ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φα-
σκόντων τοὺς μὲν εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς
δὲ μὴ, καίτοι τά γε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;
ΕΡΜ. ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς
εἰδότας καὶ διαγνῶναι ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φα-
σκόντων δὲ, οὔ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ.
καὶ μάλα. ΛΥΚ. δεήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν
τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν
810 ἐπὶ τοὺς * πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν καὶ πειραθῆναι καὶ
τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν
γε πρότερον καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορι-
σάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καί σοι*

GHΩ. *ἱκανός* GHΩ. *ἱκανός ἐστιν* v. *ἄλλας*] male Courier ad Luc. Asin. p. 234 *πολλάς* conjecit. *γίγνεσθαι* Gd. *γίνεσθαι* EΩabc. om H continuans: *ὑπερήμερον τἀληθὲς —.* *ΛΥΚ. οὐ* EGHΩTVd. om *ΛΥΚ.* abc. *οὐ δὲ πῶς Ἑρμότιμε* HΩ et edd. ante Schmiederum. *οὐ δὲ πῶς ὦ ἑρμότιμε* GC. praeterea etiam verbum excidisse videtur. suppleo enim: *οὐ δὲ πῶς [λέγεις,] ὦ Ἑρμότιμε;* *ὅτι* recte Guyetus pro *ὅ, τι* sive *ὅ τι.* *ΈΡΜ.* HΩ, puncta (nota personae) etiam E. *ΈΡΜ.* om G et edd. vett.
ΛΥΚ. καίτοι Solanus et fortassis HΩ. personam om edd. vett. *ΕΡΜ. καίτοι* G.

68. *ΛΥΚ. τὰ ποῖα;* *οὐκ* G. *ἐπικουρίων* G. *καίτοι τά γε ἄλλα*] *καίτοι γε ἄλλα* G. *διακρίναι* Ha. *διακρίνειν* G.
καὶ διαγνῶναι] *καὶ* om Ω. *μή σε*] *μήτε* MH. *καί σοι καὶ* M. *καὶ οὐ καὶ* GHΩ et v. cohaerent *δεῖ σοι* neque probanda

*καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα ὅσον δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἑκὼν
παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς. καίτοι τό γε μέγι-
στόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω
δὴ τοῖς ἀδήλοις τε καὶ ἀμφιβόλοις, ἕν τοῦτό ἐστιν,
οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ
τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισ-
οῦν ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν
ἀληθῶν τὰ ψευδῆ ὑπάρχειν σοι, καὶ κατὰ τοὺς ἀργυ-
ρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἃ κίβδηλα
καὶ παρακεκομμένα. καὶ εἰ μέν ποτε τοιαύτην τινὰ
δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος ᾔεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν
τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε
τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προδειχθέντι
ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτρα-
πεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ
τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, ἢ καὶ νὴ Δία καλάμῳ
τινὶ ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι καὶ πρὸς πᾶν τὸ
πνέον καμπτομένῳ, κἂν μικρά * τις αὔρα διαφυσήσασα* 811
διασαλεύσῃ αὐτόν. 69. *ὡς εἴ γέ τινα εὕροις διδάσκα-
λον, ὃς ἀποδείξεως πέρι καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων
διακρίσεως τέχνην τινὰ·εἰδὼς διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ*

Bekkeri conjectura: *καὶ αὖ καὶ* —. immo vide infra § 82 init: *ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο.* *πρὸς τοῦτο*] *πρός τούτου* G. *ὃν* v, *οὖν* G, *οὗ* TVHΩ, quod reprobo. *τό γε μέγιστον*] *τε* pro *γε* G. *αὐτῆς*] *οἶμαι* G. *ψευδῆ ὑπάρχειν* EGHΩV. *ψευδῆ καὶ ὑπάρχειν* v. *καὶ κατὰ* libri omnes et edd. ante Reitzianam, in qua est: *ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ* — sive operarum errore sive e Reitzi conjectura. *καὶ ἃ κίβδηλα* GΩ recte. *καὶ ἀκίβδηλα* H et v. libri omnes male: *καὶ ἃ παρακεκομμένα.* correxi: *καὶ παρακεκομμένα.* vide geminum l. Adv. Indoct. § 2 fin: *ὅσα τε — ἀπηκρίβωται καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα.* *καὶ εἰ μέν ποτε* Cobetus V. L. p. 241 et Dindorfius, recte. *καὶ εἴ ποτε* GH et v, *καὶ εἴτε* Ω. *ᾔεις* GH et v. *εἴης* MΩ, *ἄγεις* TV. *κωλύσει* GH et v. *κωλύσῃ* EΩ. *ἐφ' ὅ τι*] *ἐφ' ὅτῳ* EGΩC et H, sed in H *ω* ex iota correctum. *αὔρα* Dindorfius pro *αὖρα*.

69—70 fin. haec quoque a scepticis adsumta sunt. vide mihi Sextum Emp. in Pyrrh. Hyp. II, 144 (p. 89 B): *ἀνύπαρκτός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις*, II p. 170 (p. 96): *φανερόν ἐστιν ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις*, Adv. Mathem. II, 106 (p. 696): *οὐδέν ἐστιν ἡ*

πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος καὶ κρίνας φιλοσοφήσεις καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος βιώσῃ μετ᾽ αὐτῆς ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τἀγαθά. *ΕΡΜ.* εὖ γε, ὦ Λυκῖνε· παρὰ πολὺ γὰρ ταῦτ᾽ ἀμείνω καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς· ὡς τά γε μετὰ ταῦτα ῥᾴδια ἤδη καὶ ἀπράγμονα καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν καὶ ἀρίστην ὁδόν. *ΛΥΚ.* καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσων τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ πολὺ πορ-

---

ἀπόδειξις. adde Diogenem Laert. IX, 90: ἀνῄρουν δ᾽ οὗτοι (οἱ Πυρρώνειοι) καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν —.

69. libri εὕρῃς, sed recte Belinus εὕροις. sequitur enim: ὅς — διδάξειέ σε. τῆς τῶν] τῆς om G. παύσῃ] παύσῃ γὰρ H. βέλτιστον H et v. βέλτιον GΩ. ἀποδεικτικῇ] ἀποδεικτικῷ G et statim: ἐλεχθήσεται. τἀγαθά GHΩ. τὰ ἀγαθά v. παρὰ πολὺ H pro παραπολύ. ταῦτ᾽] ταῦτα GHΩ. διαγνωστικῶς G. διακριτικὰς Ω. ita Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. II, 229 (p. 111): διαγνωστική — καὶ — διακριτική et Adv. Mathem. II, 67 (p. 688) διακριτικός (bis). ἔγωγε ἤδη] ἔσω γ᾽ ἤδη G. οἶδα] εἶδα bed. optime libri: ἀρίστην, pro quo Cobetus V. L. p. 146: ῥᾴστην. at id ipsum modo jam semel dictum erat: ῥᾴδια ἤδη. libri: ποιήσειν. si infinitivo usus esset, necessario scripsisset ποιῆσαι. verum lenius correxi: ποιήσων. τὸ δὲ] id h. l. non ‚partim autem' significat sed ‚contra' usu rarissimo. in Praefat. Quaestt. L. p. XI jure contuli Zeux. § 2: τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς ἦσαν. fuit quum eodem modo τὰ δέ explicarem in Sophocl. Electr. v. 212: τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς | οὐκ ἐριστὰ πλάθειν ‚at vero non est altercandum cum potentioribus'. προσιμιαζομένους a. libri: πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν consentiente Apostolio XIV, 59b (II p. 619 L.). Bekkeri conjecturae, qui post ἐσμέν addebat οἵπερ ἐσμέν, locus est nullus. certum enim arbitror, sicut alia proverbia, ita etiam nostrum hexametro constitisse. sed etsi proverbia saepe ab ipsis graecis mutilantur verbo circa finem plane omisso: haec tamen

ρωτέρω γεγόναμεν ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, * πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν. 812 ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φής; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας. 70. ΛΥΚ. ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τούτου εὐπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή, καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρῖναι δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, ὁπόσας οἷόν τε εὑρίσκειν, ἀμφισβη-

---

adeo mire dicta sunt, ut in mendae suspicionem incurrant. certe hexameter proverbii ipse talis fere esse potuit: ‚πολλὰ δὲ μοχθήσαντες [ἀμόχθοις] ἐσμὲν ὁμοίως', ut μοχθήσαντες ἐσμὲν sit i. q. ἐμοχθήσαμεν et ut ὁμοίως ἀμόχθοις cohaereant. agitur de labore longo illo quidem, attamen vano (de quo Euripides in Heracl. v. 448: πολλὰ μοχθήσας μάτην) dictumque ipsum in Sisyphos convenit ‚damnatos longi laboris' (Hor. Carm. II, 14, 20).
ΕΡΜ. om G. πάνυ γὰρ λυπηρόν τι (τις pro τι G) EGHΩ recte. πάνυ γάρ τι λυπηρόν τι edd. vett. non recte ego in Quaestt. L. p. 23 posteriore loco τι deleram: πάνυ γάρ τι λυπηρόν. δύσελπι] δυσέλπι a.

70 διδάξειν] δικάζειν G. libri ἀλλά τινα ζητήσομεν. sed auctore etiam Cobeto V. L. p. 242 ineptum istuc τινα delevi, quod e superiore: ὑπισχνούμενόν τινα nasci potuit. ἀληθῆ] ἀληθῶς H. εὐπορήσωμεν HΩ et edd. vett. εὑρήσωμεν G. εὐπορήσομεν Reitziana et aliae quaedam operarum errore. ὁ ἐπιγνώμων] hac voce Sextus Emp. saepe usus est, velut Adv. Mathem. II, 67 (p. 688 B.) et VII, 56 (p. 202 B.). ceterum schol. ad h. l: εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ (scr.: αὗται) ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; i. e. ‚si novo censore indiges, Lycine, quam vim tuae ipsius argutiae habere possunt?' διαγιγνώσκειν H et v. διαγινώσκειν Ω, γινώσκειν G. κρῖναι GHΩ. κρίναι CM. κρίνειν edd. ante Schmiederum. ὅποι HΩ et v. ὅπου CG. ὡς ἀπέραντον γίγνεται] Diogenes Laert. IX, 90 de Pyrrhoneis: εἰ μὲν οὖν ἐξ ἀποδεδειγμένων (sc. ἡ ἀπόδειξις), κἀκεῖνα δεήσεταί τινος

τουμένας ὄψει καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν
πλεῖσται αὐτῶν δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν
ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι, αἱ δὲ τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ
ἀφανέστατα συνάπτουσαι οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα
ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν, ὥσπερ εἴ τις
οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεούς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες
φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ
813 οἱ ἐν * κύκλῳ θέοντες ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπο-
ρίαν ἐπανεληλύθαμεν. 71. *ΕΡΜ.* οἷά με εἰργάσω, ὦ
Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ
ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος
ὁ πολύς. *ΛΥΚ.* ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον
ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ σὺ μόνος ἔξω μένεις τῶν
ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἂν

ἀποδείξεως κἀντεῦθεν εἰς ἄπειρον. εἰδέναι] ἰδέναι a. τοῖς πάνυ TUV. ταῖς πάνυ GHΩ edd. ante Salmuriensem. ὅμως habent EGHΩ et fortasse CM, sed om. edd. ante Reitzium.

post ὅμως H pergit mediis verbis omissis: αὐτῶν οὖσαι φαίνονται ὥστε ὦ ἑρμότιμε (sed οὖσαι in rasura). βωμοὶ bis scriptum in G. διότι βωμοὶ] argumentatio primum fuit Chrysippi, post quem ita Timocles stoicus argumentatur in Jove Trag. § 51, ubi schol. Graev.: ‚Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς'. fortasse vel post ἐν τῷ numeri litera excidit vel pro eo scribendum est: ἐν τοῖς. vide tamen Suidan s. v. Θεμίστιος: — τοῦ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ' conlato Photio in Bibl. cod. 74 (p. 52 B.), qui Themistii mentionem fecit τῶν περὶ ψυχῆς βιβλίων. recte autem scholiasten judicasse praeter Themistium ipse quodammodo Lucianus confirmat, qui joco usus vere Aristophaneo Jovem ita loqui fecerit in Icaromen. § 24 fin: ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις — τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. verum apte Wielandius comparat consimilem l. hoc est non minus pium, sed nihilo meliorem syllogismum Q. Lucilii Balbi item stoici ap. Cic. De Nat. Deor. II, 4, 12. οἶδ' HΩ et v, οἶδα G.

71. εἰργάσω EHΩU. εἰργάσω G. ἐργάσω edd. vett. sanum est ἀπολεῖται, ut patet e verbis: ὡς ἔοικεν. frustra Cobetus V. L. p. 146 ἀπόλωλε conjecit. τὰ τοσαῦτα] τὰ om G. ἐννοήσῃς] ἐννοήσῃ Ω. libri οὐ μόνος. at recte Cobetus V. L. p. 146 οὐ σὺ μόνος correxit. opponuntur enim haec: ἀλλὰ πάντες —. οἱ φιλοσοφοῦντες] οἱ om G. ἢ τίς ἄρα δύναιτο vulgo.

δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις δακρύοι καὶ αἰτιῷτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς· αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ. τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας. πάσχουσι δ' * αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακα- 814
ρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες. καὶ γὰρ ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι καὶ βασιλεύουσι καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, (οἷα πολλὰ ἡ θεὸς

ἢ εἴ τις ἄρα δύναιτο GHa (de Ω non constat). εἴ τις ἄρα δύναιτο E. scripsi ἢ τίς ἂν δύναιτο e conjectura Jacobsii ad Anthol. Pal. p. 229. λέγεις] λέγω H. libri ὥσπερ εἴ τις. corrèxi: ὥσπερ ἂν εἴ τις, eadem medela usurus infra § 79 extr. vide vel De Merc. Cond. § 30: καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο et Toxar. § 53: τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν εἰ — εἰδείη. absolute ὥσπερ ἂν εἰ positum est sequente item optativo quinque aliis Luciani locis, quos omitto. δακρύοι] δακρύει GHΩ. δύναιτο in rasura H. ἀνελθεῖν ἐς] ἀνελθεῖν εἰς HΩ. libri εἰς τήν. Reitzius: ἐς τὴν —. Κύπρον] κύπτρον H. τελεῖ temporis esse futuri non fugit Cobetum V. L. p. 242. ὄναρ ποτὲ HΩ et v. ὄναρ τι G. αὐτῷ Ω (?) cum Jacobitio. αὐτῷ GH et v. ἐφικτὰ] ἐφικτὸν H. δ' αὐτὸ v. δὲ αὐτὸ GHΩ. κενὴν καὶ μακαρίαν EGΩ. at recte κενὴν μακαρίαν v et sec m H, ubi ἣν est in rasura cum quattuor literarum spatio, ut apm item fuerit: κενὴν καὶ μακαρίαν. ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ v et fortasse GΩ. ἀναπλάττοντες καὶ γὰρ C (sic), ἀναπλάττοντες καὶ μεταξὺ H. hinc impeditam vulgo structuram ita expedivi, ut interductu etiam mutato omissa supplerem: ἀναπλάττοντες. καὶ γὰρ ἣν μεταξὺ —. πλουτοῦσιν] πλουτῶσιν Ω. αὐτοῖς] αὖθις G. ἀνορύττοοσιν G. βασιλεύουσιν

ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ, μεγαλόδωρος οὖσα καὶ πρὸς
οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν
κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν)
ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς ὁ παῖς προσελθὼν
ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον,
ἢ ὅ τι φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον ἐκ
πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ
ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα
ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς
ἀποτραγεῖν. 72. ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ
πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα καὶ πετόμε-
νον καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα καὶ ἐλπίδας
ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα φίλος ὢν οὐ περιεῖδον διὰ παν-
τὸς τοῦ βίου ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε
συνόντα· διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγ-
καίων καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ
κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες καὶ
ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν Ἱπποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν καὶ
Γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι καὶ ποιηταὶ
815 καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες * ἀναπλάττουσιν οὔτε γενό-
μενα πώποτε οὔτε γενέσθαι δυνάμενα. καὶ ὅμως ὁ
πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες
ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.
73. καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις
γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς ἢ

G. τἄλλα v. τὰ ἄλλα GHΩ. κολοσσιαῖος H. εὑρίσκειν GHΩ et v. εὑρίσκῃ C. προσελθὼν] προσελθόμενος G. ὅ τι φατέον GHΩ cum Lehmanno. ὅ τι (ὅτι a) ἢ φατέον v. τοὐνοίκιον] τὸ ἐνοίκειον a. δέουσι τὴν ῥῖνα] δέουσι καὶ τὴν ῥῖνα H.

72. καὶ ἐλπίδας] ita correxi. libri καί τινας ἐλπίδας, qui error e superioribus illis καί τινας ἐννοίας enatus est. περιεῖδον] περεῖδον G. πράττειν τι HΩ et v. τι om G. ὅ σε] ὅς σε G. χιμαίρων G. ceterum non adsentior Hemsterhusio ad Prometh. I § 5 p. 30 haec e Plat. Phaedro p. 229, d imitando expressa esse. καὶ ὅσα ἄλλα] ἄλλα om H. ἀναπλάττουσι a.

73. ἔστι τις] ἔστιν τις H. libri τὴν οὐρανίαν εἶναι, μή. ita diserte EGHΩ et caeteri omnes praeter U, ubi pro εἶναι est

τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ
λέγει καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας
εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆ-
ναι τοῦ Ἰάσονος. ὃ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα
ἐπηγάγετο καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι
εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γέ μοι εἰκάζοντι φαίνεται,
τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπείπερ ἐπι-
στεύθη τὸ πρῶτον ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν.
εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς
τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε
αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην δι' ἧς ἔλεγεν
εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ
οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον ἐξήτα-
ζεν εἰ ἀληθής ἐστι καὶ εἰ μὴ ἔλαθε καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν
εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι,
καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ
τῇ εἰσόδῳ καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ
εἰσιτητέον. 74. * ὃ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, 816
ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃς αὐτῷ. λέγοντος
γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν, ὡς γέ-
νοιτό ποτε τρικέφαλος καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ
πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ μὴ ἐξετάσας εἰ
δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι

οἶμαι (e conjectura scil.). verbi certo depravati εἶναι multae in medium adlatae sunt medelae, nulla tamen verisimilis praeter unam quam secutus sum Pelleti, Marcilii et fortasse Gesneri: ἐκείνην. nam et Venus Urania fuit nobilissima et apte conjunguntur αὐτάς atque ἐκείνην, ut ipsas Gratias et clarissimam illam Venerem Uraniam pulchritudine vicisse dicatur. που] ποῦ G. εὐθὺς in litura G. ἐραστῆναι G. ὃ δὲ δὴ μάλιστα] δή tum hic tum in gemino loco Toxar. § 5 med. delet Schwidopius Observv. Luc. IV p. 18. ἐπηγάγετο GHΩ et v. ὑπηγάγετο a. τοπρῶτον et mox διατοῦτο abc. ἀκόλουθα] ἀκόλουθον MH. ἐπάγει G. λαβὴν GH lemma scholii et v. λαβεῖν Ω.

καὶ εἰ μὴ ἔλαθε] possis (quo tamen vix opus est): ἢ εἰ μὴ ἔλαθε —. τὸν ἡγούμενον GHΩCMa. τὸν αὐτῶν ἡγούμενον ETV edd. vett. εὐθὺς] αὐτὴν Y.

74. παραθεωρήσῃς CMGΩH. παραθεωρήσῃ v. πιστεύσας] πιστεύσεις ΩH. τὰ λοιπὰ GH. καὶ τὰ λοιπὰ v et fortassis Ω.

τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ καὶ ὦτα
ἓξ καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν
στομάτων καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ
ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ
πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη πέλτην ἢ
γέρρον ἢ ἀσπίδα εἶχον, αἱ τρεῖς δὲ ἡ μὲν πέλεκυν
κατέφερεν, ἡ δὲ λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρῆτο.
καὶ τίς ἂν ἔτι ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκό-
λουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺς σκοπεῖν εἰ
παραδεκτέα καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ
ἐκεῖνα δῷς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ καὶ οὔποτε στήσεται καὶ
τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκέτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα
καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς
817 πάσχετε. * ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος καὶ προθυμίας οὐκ ἐξε-
τάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει,
προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦν-
τες εἴ τι γένοιτ' ἂν ἀκόλουθον αὐτῷ καὶ ψεῦδος ὄν.
οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι καὶ σὺ
πιστεύσειας αὐτῷ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει

καὶ ὦτα (ὦτα H) ἓξ ΩH et v, quae om G. τριάκοντα] λ̄ H, .λ. a, quae mox .ι. ταῖς χερσί·] ταῖς ex EGHΩ (de CM non constat), om edd. vett. πελτὴν H. γέρον a. εἶχον CGΩH. εἶχεν v. ἠφίει] ,in G scriptum erat ἀφίει'. τίς ἂν ἔτι H. τίς ἔτι ἂν GΩ et v. εὐθὺς MGΩH cum Wesselingio ad Diod. Sic. II, 12. εὐθὺ v. libri εἴπερ δεκτέα mendose. et ego qnidem εἰ ἀποδεκτέα conjeceram, nti legitur paullo superius: ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ. nunc vero leniorem Cobeti in V. L. p. 147 medelam: εἰ παραδεκτέα Dindorfiique recepi, qnacum confer D. Mort. XXVIII, 2 fin. δ' ἅπαξ ita v. sed δὲ ἅπαξ CMGΩH. οὐκέτι G, οὐκ ἔτι H et v. προχωρεῖτε ὑ. τ. ἀ. ἑ. — (§ 75) τὴν ἀκολουθίαν ἡ. ε. ψ. ο.] haec ab antiquiore philosopho Pyrrhoneo sumta sunt, ut docet locus paene ad verba conveniens planeqne gemellus Sexti Empirici Adv. Geometr. III, 10 p. 312 F. (p. 699 B.), quem l. primus contulit C. L. Struvins in L. L. p. 240. de ipsa re vide prolegomena nostra.

ἑλκόμενοι GΩ et v. ἀγόμενοι H. εἴ τι ECGΩHa. εἴ πῃ TVbcd. γένοιτο G, γενοιτο H. ἀκόλουθον] ita conjeci. libri ἀκόλουθόν τι. αὐτῷ] libri αὐτῷ (αὐτῶν mno). in G haec sic turbata sunt: ἀκόλουθόν τι αὐτῶ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ· ἑπά-

δηλαδὴ, ὅτι καὶ τὰ τετράκις πέντε τετταρεσκαίδεκα πάντως ἐστὶ καὶ μέχρι ἂν ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ λοιπὰ καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. 75. κατὰ ταὐτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης πιστεύετε

ξει τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι· καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ· μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ ὅτι καὶ —. λέγοι EGΩH (de CM non constat). λέγει edd. vett. δὶς ε̄ ζ̄ H et . ε. etiam a. ἀριμήσας Ω. libri ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει —. at pro isto ἐπάξει alio verbo opus est, quod per se denotet: ἀκολούθως ἐπάξει, uti paullo ante scriptum est: ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι. quamobrem correxi: ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει certa medela utpote ex ipso fonte hausta, unde eadem verba derivavit etiam Sextus l. l.: ,τούτου δοθέντος συνάξει ὅτι καὶ τὰ ἓξ ὀκτώ ἐστιν'. συνάγειν h. e. ,conligere' dialecticum verbum et usitatum in syllogismis habet Lucianus etiam De Conscr. Hist. § 16 et ubi variatur ibid. § 17. libri καὶ τετράκις mendose. dudum correxi: καὶ τὰ τετράκις, uti paullo ante est τὰ δὶς πέντε et saepius eodem modo apud Sextum l. l. πέντε] ε̄ H, . ε . a.

τετταρεσκαίδεκα Dindorfius. τεσσαρεσκαίδεκα ЄMGΩHbcd et v, τεσσαρακαίδεκα a n et Reitziana. de hoc ipso masculino cum neutris conjungi solito vide Stallbaumium in ed. Lehmanni IV p. 460.

ἐστὶ] ἐστιν H. μέχρι Jacobitius. libri μέχρις. ὅτου d. ὅτι ECMGHabc et haud dubie Ω. ὅτι T (?). αἰτήσασα καὶ] καὶ om G. αὐτῇ. libri αὐτῇ. plerique libri (GΩ et v): καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀξιοῖ. sed fontem erroris aperit H, qui octo verbis omissis continuat: καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀξιοῖ —. absurde vero libri plerique: οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα. verba τὰ τοιαῦτα corrupta esse et e praegressis male iterata jam olim Jensius viderat, post quem Struvius in L. L. p. 240 verissime scripsit: οἰκοδομεῖ τὰ λοιπά, id quod recepi. ipse enim Lucianus de eisdem rebus paullo ante § 74: ἀ. ἂν ἐπάγοι τὰ λοιπά et deinceps: ἐπιρρεῖ τὰ λοιπά.

ἀπὸ ψευδοῦς] ἀψευδοῦς G.

75. ταὐτὰ] ταῦτα GH. ἡγεῖσθαι GH. ἐναποθνήσκουσιν G. ἰδεῖν GΩH et v. ἰδῇ TV. τἀληθὲς] τἀληθῆ H. γενό-

τοῖς ἑξῆς καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκο-
λουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν
818 ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν * ἰδεῖν τἀληθὲς καὶ
καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων, οἱ δὲ κἂν
αἴσθωνται ἐξηπατημένοι ὀψέ ποτε γέροντες ἤδη γενό-
μενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλι-
κούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι παίδων
πράγματα ἔχοντες οὐ συνίεσαν. ὥστε ἐμμένουσι τοῖς
αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα καὶ
ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτά, ὡς
ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυ-
θίαν τὸ καὶ ἄλλους πολλοὺς τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς.
καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν,
οὐκέτι σεμνοὶ ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξου-
σιν οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν
εἰδότες, ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξου-
σιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι
λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν
τῶν ὁμοίων πειρωμένοις. εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύ-
819 χοις, φιλαλήθη τε κάλει * τὸν τοιοῦτον καὶ χρηστὸν
καὶ δίκαιον καί, εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν
φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι ἢ

μενοι om a. παίδων πράγματα H. παίδων πρᾶγμα Ω et haud dubie G ex quo πρᾶγμα παίδων enotatum est. πράγματα παίδων v, vitiose. ἀλλ'] ἀλλὰ GΩH. ἔχωσι GVbcd et v, ἔχουσι EΩHXa. τὸ καὶ ἄλλους πολλοὺς CM, τὸ καὶ πολλοὺς ἄλλους GΩH, τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους v. male conjeceram in Qu. L. p. 164 τὸ πολλοὺς καὶ ἄλλους, quum haec superioribus: μὴ μόνοι opponantur. carent enim oppositione haec in Thucydid. I, 144 et II, 51: πολλὰ καὶ ἄλλα et similia Lucianea. αὖ κἀκεῖνο] ἂν ἐκεῖνο G. οὐκέτι G. οὐκ ἔτι H et v. libri omnes (etiam GHΩ) πειρωμένους praeter Y ubi (sc. e conjectura) πειρωμένοις. et ego adolescens item πειρωμένοις conjeceram, quod nemo recepit praeter Bekkerum. τε κάλει] τε καὶ κάλλει G. τὸν τοιοῦτον] male Bekker haec verba delebat, quibus nihil est sanius.

τούτῳ μόνῳ GΩ et v. τούτω μόνου H, τούτῳ a (omisso μόνῳ).

οἱ δ' ἄλλοι ἢ v. οἳ δ' ἄλλοι οἳ (οἱ G) EG, οἱ δ' ἄλλοι οἳ ΩH. οὐδὲν ἀληθὲς] οὐδὲ ἀληθῆ H. εἰδότες VTRUH et fortasse CM, ἰδόντες EGΩ edd. vett.

οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας καὶ αἰσχύνης καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι. 76. *καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, ἐάσωμεν αὐτοῦ καταβαλόντες καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ σὺ ἂν ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας τοιούτῳ Στωϊκῶν * τῶν ἄκρων, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι* 820 *μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου*

---

76. verba *ἄρχοντος πραχθέντων* nou male delet Cobetus V. L. p. 296. soleut euim quum ab aliis (inprimisque ab oratoribus, ubi interdum male variatur *τὰ πρὸ τοῦ Εὐκλείδου*) tum a nostro (iu Catapl. § 5) haec *τὰ πρὸ Εὐκλείδου* breviter dici, ut in proverbio. at videor mihi eadem etiam alibi plene scripta legisse. *ταύτην* om G. libri *τῶν Στωϊκῶν.* recte Jacobitius sive meam conjecturam recepit sive suam: *τὴν τῶν Στωϊκῶν.* uon bene Bekker: *τὴν Στωϊκῶν.* *ἢ*] *ἡ* G. libri *ἡνίκα*, sed praeclare Graevius: *ἡλίκα*, quocum Lehmannus beue contulit Prometh. I § 15: *οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν.* *οἱ*] *οἷ* Ω. *πάντα* G et v. *πάντας* ΕΩΗ. *οὐ ἂν ἄμεινον* Jacobitius post Lehmauuum. libri *οὐ ἄμεινον.* *εἰδείης*] *εἰδοίης* ΕΩ. *Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ* (pro *καὶ* ΕΩΗ: *ἐς*) *Στωϊκῶν* (*στοϊκῶν* Η) *τῷ ἄκρῳ* ΕΩΗ et v. *Στωϊκῷ τοιούτῳ ἐς Στωϊκὸν* (*στωϊκῶν* V) *τὸ ἄκρον* TVR. quae corrupta esse praeter me aliosque Urbanus vidit in Act. Soc. Gr. Vol. I Fasc. II p. 260, qui verba *καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ* male delebat. acutissime vero Sommerbrodtius verbis *Στωϊκῷ τοιούτῳ καί* deletis corrigi jussit: *εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῶν τῶν ἄκρων.* quem criticum uunc ita secutus sum, ut paullo lenius scriberem: *εἴ τινι ἐντετύχηκας τοιούτῳ Στωϊκῶν τῶν ἄκρων.* vide iufra § 79: *τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων* et D. Mort. XX, 5: *ἄκροι φιλόσοφοι.* *μήθ' ὑφ'* ΕΩa et v. *μήθ' φ'* bcd, uude edd. quaedam: *μήτ' ἐφ'*, sed *μήτε ὑφ'* Η, denique *ὑφ'* G (omisso *μήθ'*). *μήτ' ὀργίζεσθαι* v, *μήτε ὀργίζεσθαι* GΩΗ. novem verbis omissis post *ὁποῖον χρὴ* pergit *βίον· ὁ γὰρ*

δὲ κρείττονι καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως
εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα
τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον
ἐνδέων ἀτελής, κἂν [τἆλλα] πάντα πλείω ἔχῃ· εἰ δὲ
τοῦτο, οὐδέπω εὐδαίμων. 77. ΕΡΜ. οὐχί· οὐδένα
τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ
ψευδῆ ἐκών. εἰς τί δ' οὖν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν
ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν μήτε τὸν ἐκείνου
μήτε τοὺς πρὸ αὐτοῦ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀνα-
γάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς καὶ διὰ τοῦτο
εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς
εἴποις, ὡς ἀπόχρη, κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας,
ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ ὀδοῦ ἐστι
καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ὅ τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς,
821 καὶ ὁ πόρρω, διαλλάττοιεν δ' ἄν, ὅτι μᾶλλον * οὗτος
ἀνιάσεται ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται. εἶτα ἵνα πλη-
σίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) το-
σαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν; καὶ παραδεδράμηκέ

H. καὶ κατὰ] καὶ om G. κἂν τὰ πλείω ἔχῃ C, κἂν πάντων πλείω ἔχῃ H, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ Ω et v, quorum nihil ferri potest. supplevi equidem jam olim: κἂν [τἆλλα] πάντα πλείω ἔχῃ. et jam antea sententiam certe Vorstius quoque erat adsecutus.

libri εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ οὐδέπω εὐδαίμων. ΕΡΜ. οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. non ut vulgo post οὐχί sed post τοῦτο Gesner interpres bene distinxit: quo facto οὐχὶ οὐδέπω juncta tolerari non possunt. itaque Bekker οὐχί plane delebat. immo οὐχί ante οὐδένα transponendum est et hoc modo scribendum: εἰ δὲ τοῦτο, οὐδέπω εὐδαίμων. ΕΡΜ. οὐχί· οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. respondetur enim οὐχί id est: οὐκ ἐντετύχηκα τοιούτῳ. etsi hic quidem etiam cumulare licet negationes arcte junctas: οὐχὶ οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77. δ' οὖν correxi ad D. Deor. p. XIII. γ' οὖν GH, γοῦν Ω et v. libri μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ. sed correxi: μήτε τοὺς πρὸ αὐτοῦ, uti res poscit. librorum scripturam ita quodammodo defendere licet, si paullo post pro μηδ' ἂν cum Schmiedero scripseris: μήτ' ἄν. μηδένα αὐτῶν] praestat: μηδ' ἕνα αὐτῶν. ὡς ἀπόχρη] ὡς om G. libri (etiam GH) τῆς ὁδοῦ. correctum ab Solano, praeterquam quod ionice scripsit τοῦ οὐδοῦ, atticam formam τοῦ ὀδοῦ restituente Meinekio ad Menandr. Fragm. p. 233

*σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀηδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ ἀγρυπ-
νίαις κάτω νενευκότα; καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῄς,
ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν᾽ ὀγδοηκοντούτης γενό-
μενος (εἴ τις ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα)
ὅμως ᾖς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν; εἰ μὴ μόνος
οἴει τεύξεσθαι τούτου καὶ αἱρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ
μάλα πολλοὶ κἀγαθοὶ καὶ ὠκύτεροι παρὰ πολὺ διώκον-
τες οὐ κατέλαβον.* 78. *ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ,
καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον οὐχ ὁρῶ ὅ
τι τοῦτό ποτ᾽ ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν
πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν
χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος
ἔξωρος ὢν καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ
ἔχων; * εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον προγυμ-* 822
*νάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν ἄμεινον διαγάγοις,
εἰδὼς ὄντινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐς
τοσοῦτον σκευάζοι τε καὶ εὐτρεπίζοι ὡς δειπνήσων ἄμει-
νον, ἄχρι ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.* 79. *ἀλλὰ
μὴν οὐδ᾽ ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν*

---

ed. prim. *ἐστι* GΩH, *ἔστι* EU, *ἴσμεν* edd. vett. *ὅ τε παρὰ*] *οὗτος παρὰ* H. *ὁ τοσοῦτος*] *ὁ* om GH. *ἀηδίᾳ* Piersonus ad Moer. p. 61. libri *ἀκηδίᾳ*, quam vocem Luciano ignotam hellenistae et seriores pro vocabulo *λύπη* ponunt, veluti Photius Bibl. cod. 164 (p. 107, 11 B.). vide Suidan s. *Ἀκηδία* et omnino Sturzium De Dial. Maced. p. 32. *εἰσαῦθις*] *εἰς αὖθις* GH. *ἄλλα*] *ἀλλὰ* H. *εἴκοσι* a. *κ*'GH. *ἵν᾽*] *ἵνα* GHΩ. *εἴ τις* fg. *ἤ τις* EΩ *ἤ τίς* GH edd. vett. *κἀγαθοὶ* G. *καὶ ἀγαθοὶ* ΩH et v. *παρὰ πολὺ* GΩH. *παραπολὺ* v. *κατέλαβεν* H.

78. *ὅ τι ποτ᾽* v, *ὅτι τί ποτ᾽* (*ποτε* H) GH. correxi: *ὅ τι τοῦτό ποτ᾽*, uti de eadem re modo scriptum est *οἴει τεύξεσθαι τούτου*. *τἀγαθὸν*] *τὸ ἀγαθὸν* G. $\overset{τῇ}{τῷ}$ *σορῷ* E. *εἰ μή τι*] *εἰ μή τε* (*τε* in rasura) H. *προγυμνάζεις* GΩH et v. *προγυμνάζῃς* E *προγυμνάζοις* M. *σεαυτὸν* edd. vett. et (?) CM, sed *ἑαυτὸν* EGΩH. *ἐς ἐκεῖνον*] *ἐς* om G. *τοσοῦτο* GΩH. *εὐτρεπίζει* Ω. *ἄχρι ἂν* G. *ἄχρις ἂν* ΩH et v. *ὑπὸ τοῦ λιμοῦ* H. *διαφθαρῇς* G.

79. *πω* om Ω. *φημὶ*] *ἠμὶ* H, quo nisi in formulis *ἦ δ᾽ ὅς* et *ἦν δ᾽ ἐγώ* noster abstinet. *καθίστησι*] *καθίστησιν* Ω.

ἀρετὴ ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράτ-
τειν καὶ σοφὰ καὶ ἀνδρεῖα, ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν
εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες
ταῦτα ζητεῖν καὶ ποιεῖν ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε καὶ
συλλογισμοὺς καὶ ἀπορίας καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου
ἐπὶ τούτοις διατρίβετε, καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς,
καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκα-
λον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσ-
ομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι καὶ οἶδεν ὡς χρὴ
823 ἐρέσθαι καὶ σοφίσασθαι καὶ πανουργῆσαι * καὶ ἐς
ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
(οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε
τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ
ἄλλα ἐστὶν ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν εἰς
ἑσπέραν; ΕΡΜ. οὐκ ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. ἢ οὖν οὐχὶ
καὶ ὀρθῶς ἄν τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν

ἔρεσθαι G. ἄφυκτα ERZGΩ, denique is ubi litera υ in rasura esse videtur H (de CM parum constat), ἄφικτα edd. vett. non bene Bekker: οὗτος δὲ ἦν τὰ ἔργα deleta quae rhetorica et justa est oppositione περὶ τὰ ἔργα et περὶ τὸν φλοιόν. ἀσχολεῖσθαι G. ἢ γὰρ] ἡ γὰρ H. πράττετ' G. εἰς ἑσπέραν GΩH, ἐς ἑσπέραν v. libri ὀρθῶς τις φαίη, pro quo Bekker minus bene ὀρθῶς τις ἂν φαίη. optime vero correxit ὀρθῶς ἄν τις φαίη C. Schwidopius Observv. Luc. IV p. 14, quem vide. ὑμᾶς] ἡμᾶς G. libri ὥσπερ εἴ τις. correxi: ὥσπερ ἂν εἴ τις —. vide mea supra ad § 71. ἐγχέας Solanus ad Luc. Piscator. § 24. libri ἐκχέας. πτίττοι G, πτήττοι E, πήττοι ut videtur Ω, πήττοι (an πλίττοι) H (et in marg m rec πήττοι), πλήττοι M edd. vett.

ὅτι ἂν libri. recte vero Dindorfius ὅτι κἂν id quod recepi. Dindorfi emendationem firmat codex nescio quis ap. Schottum in Prov. Suid. II, 55, qui codex in hoc ipso proverbio pro ἂν ἀποβάλῃ scribit: κἂν ἀπολεῖς. ἀποβάλῃ ΩH et v, ἀποβάλλῃ G solus, quod cave probes. ὤμους] στόμους H. πτίττων cum scholiasta G, πτήττων E, πτήσσων Ω, πήττων (an πλίττων) H, πλήττων M edd. vett. ceterum hoc proverbium sive ultima verba (praeter φασί): ἂν — μένει habet etiam Suidas s. Ἂν ἀπολῇς, ubi πτίσσων Portus pro vulgata πίσσων, sed optimus cod. πτύσσων, alius πτίσσων, alius πίπτων. vulgo autem sic est apud Suidam: ‚Ἂν ἀπολῇς τοὺς ὤμους ὕδωρ πτίσσων (sic), ὁμοίως ὕδωρ μένει', sed pro ἂν ἀπολῇς plerique libri ἀναπολεῖς, unus ἀναπο-

ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς ὅτι κἂν ἀποβάλῃ, φασί, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. 80. καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, * οὕτω δὲ 824
μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν καὶ φιλήδονος νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε; θέλεις διηγήσωμαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ

λοὺς et codex Schotti κἂν ἀπολεῖς. vetusta lectio ἀναπολεῖς ex eo nata est, quod monachi sibi visi erant legere verbum ἀναπολεῖν, ut glossa superior docet: ἀναπολεῖ. ita ἀναπολεῖς aut mera est corruptio, aut hoc indicat, fuisse qui proverbium ita conciperent: κἂν ἀπόλῃ (ita malim quam cum Bernhardyo: ἂν ἀπολέσῃς) τοὺς ὤμους πτίττων caet., quocum confer Aristoph. Acharn. v. 991: ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε. utut est, Lucianus verbi ἀποβάλλω persona tertia usus omnino scripsisse videtur κἂν ἀποβάλῃ. postremo μένει recte libri omnes tam Suidae quam Luciani, pro quo uni Dindorfio μενεῖ scribenti nemo adsentiet.

80. δὸς] δόξα M. ἐρέσθαι Lehmannus pro ἔρεσθαί. ὀργίλος GΩH cum Lehmanno pro ὀργῖλος. δοκεῖ GH et v, δοκῇ EΩ. δοκεῖ τίοι γε ὦ ἑρμότιμε EHΩ et (item sine ullius nota personae) δοκεῖ τιοί γε ὦ ἑρμότιμε Ga. δοκεῖ ΕΡΜ. τίοι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε non codices, sed tantum bcd et reliquae ante Reitzianam, in qua rursum est τισί γε. certam esse scito et tanto viro dignam Graevii emendationem: δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε; quacum Solanus bene contulit Hermot. § 55 med: τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι; primum enim neque τιοί γε neque τίοι γε apte interpretari licet, tum quod Gesner (in Addendis) fieri potuisse negavit, ut τί σιγᾷς in τίοι γε mutaretur: oblitus erat τίσιγ́ in codd. tam τί σιγᾷς quam τίσι γε significare posse, de qua re Bastius ad Gregor. Cor. p. 758. denique quum ad hunc ipsum locum inferiora verba ejusdem Lycini § 83: τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; aperte referantur: ipse nimirum Lucianus Graevii judicium confirmat. neque enim quisquam tam erit insanus ut § 83 verba καὶ τοῦτο deleri velit codicibus praesertim invitis. libri διηγήσομαι, pro quo διηγήσωμαι Dindorfius aliique probante Schwidopio Obs. Luc. IV p. 27. futurum quoque

πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ· οὕτω γὰρ συνθέσθαι. 81. καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἠγανάκτει, παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ * μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι μηδέπω ἐκτετίκαμεν τὸ διάφορον. καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔχεις ἔτι καὶ αὐτὸς καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὁ δ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ. ὃς

---

subjunctivi loco post βούλει poni posse Hermannus in Opusc. I p. 207 et Schaefer ad Bos. Ellips. p. 765 censuerunt, quibus ego ad Arist. Ran. v. 310 p. 178 adsensus sum: sed postea ad Luc. Bis Accus. § 4 mutavi sententiam. certe rari admodum ei loci sunt, qui omne genus corrigendi respuere videantur, ut Luc. Navig. § 4: ἢ θέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι; vide tamen Bekkerum ad Lucian. I p. VIII (in Corrigendis). septem verbis omissis H continuat πρώην γεγηρακότος. πλησιάζουσι a. παρά τινος] περί τινος G. ἐκπρόθετον E, sed in marg ἐκπρόθεσμον.

ὀφλήματας] ὀφειλήματος GΩHM, attice. vide Herodianum ap. Lobeck. ad Phryn. p. 463 et confer D. Mort. IV, 2. πρὸ om G. ἕνῃ] ἕννῃ a.

81. συνθέσθαι. καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἠγανάκτει, U d g (scil. e conjectura). συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ ταῦτα (ἐπειταῦτα a) ἠγανάκτει. EGΩH omnesque (praeter dg) edd. ante Lehmannum. καὶ ἰδιώτης] καὶ om d. ἡμέτερα ag. πέπαυσε G, quasi voluerit πέ-παυσο (i. e. supra παῦε). nam πέπαυσο seriorum est, at παῦε quod Lucianus frequentat, est vere atticum. at Lucianeum est etiam πέπαυσο, velut in Navigio § 39 init. libri διάφορον. ego τὸ διάφορον correxeram ante Cobetum V. L. p. 242, qui recte addit: ‚id est τὴν τιμὴν more Graeculorum'. nam de mercede (pretio, pecunia) τὸ διάφορον primum legas in Polybio et in Dionysio Halic., quod idem in versione LXX frequentatur. ἔχεις ἔτι GΩH, ἔτι ἔχεις v. οὐδὲν ἔλαττον — μαθημάτων] ne haec quidem noster satis attice dixit. immo veteres attici omissis verbis τῶν μαθημάτων ita loquuntur: οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι. vide exempli causa Lysian in Eratosth. § 49: ὅσοι κακόνοι ἦσαν τῷ

τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας παρθένον οὖσαν διέφθειρε καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ἐξωνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καταθεῖναι. τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν καὶ θυμὸν καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ἐς τόλμαν καὶ ψεῦδος μακρῷ τινι ἄμεινον
* *εἶχε πέρυσιν ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς* 826
ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους ἐπὶ τῷ δείπνῳ διεξέρχεται, ὡς κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον καὶ ὑπέσχετο ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ τι, ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον. ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τούτοις, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς καὶ

ὑμετέρῳ πλήθει, οὐδὲν ἔλαττον εἶχον σιωπῶντες. *ἐπιθυμῶν* GΩH et v, *ἐπιθυμοῦντα* C. *ὃ δ'* G, *ὅδ'* vulgo, quod om ΩH male. est vero elegantissimum. *συναρπάσας διέφθειρε οὖσαν διέφθειρε* (omisso *παρθένον*) G. pro *διέφθειρε* Ω: *διέφθειρεν.* *ὀλίγου* GΩH et v, *ὀλίγου δεῖν* CM. *ἔφυγε* Reitzius, *ἔφυγεν* m, *ἔφυγον* EGCM et edd. ante Reitzium. de ΩH ita siletur, ac si habeant *ἔφυγε*, quod non credo. libri *ταλάντου ὠνησάμην.* correxi *ταλάντου ἐξωνησάμην.* vide De Morte Peregr. § 9 fin., locum plane geminum. ceterum *ἐξεπριάμην* dici attice debuerat judice etiam Cobeto V. L. p. 138, quem fugit *ὠνησάμην* h. l. corruptum esse. *παρὰ* in rasura H. *κάδον* EGΩHCMYad, *κάδην* reliquae ante Reitzianam. *ἔχοι* mo, *ἔχῃ* fgn CM et fortasse V, *ἔχει* EGΩH edd. vetustae. *μὲν γὰρ*] *γὰρ* om G. scribo aut *καὶ εἰς ἀναισχυντίαν καὶ τόλμαν* aut *καὶ ἐς τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν.* *μακρὰν τινι ἄμεινον εἶχεν* H. *ὠφελῆσθαι* H et v, *ὠφελεῖσθαι* GΩM. *μᾶλλον εἴπερ* H. libri: *ἐπὶ τὸ δεῖπνον* absurde. itaque jam dudum correxi: *ἐπὶ τῷ δείπνῳ.* eodem modo legitur *ἐπὶ τῷ δείπνῳ* in Verr. Hist. II, 15 et Toxar. § 44 itemque *ἐπὶ δείπνῳ* Adv. Indoct. § 20. sed in Ephippo c. ap. Athen. XI p. 482, d, ubi sic libri exhibent: *ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον Θέωρός μοι λέγοι,* probari video hanc Porsoni con-

σχέσεις καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων καὶ λίθων καὶ ζῴων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτόν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δ' ἄλλους ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ.
827 82. τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος * ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γάρ· ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦτο μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος, ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. ὥστε δίκαιος ἂν εἴην,

jecturam: ῥήσεις τε κατὰ δεῖπνον Θέωρός μοι λέγοι, in qua Θέωρος nomen loco ponitur alieno. immo corrigo sic: ῥήσεις Θέωρος (ita malim quam τε Θέωρος) κατὰ τὸ δεῖπνόν μοι λέγοι. ceterum nostri vitium loci Cobetus V. L. p. 242 ut bene animadvertit, ita infeliciter sanavit conjectura audaciore hac: παρὰ τὸ δεῖπνον addito (quod supra ab me refutatum est): ‚Graeci omnes dicebant παρὰ τὸ δεῖπνον'. διεξέρχεσθαι G. ὑπέσχετο CH. ὑπέσχηται GΩ et v. ἀποκρίνεται d, προκρίνηται G. περὶ πλέκων· H divisim. πρὸς αὐτὸν Reitzius. πρὸς αὐτὸν libri. διαπάντων abc. ἀλλ' ἢν] ἀλλὰ ἢν GΩH. κωλύσῃ a. δ' ἄλλους G. δὲ ἄλλους ΩH et v.

82. ἐξεργάσασθαι] ἐξειργάσθαι Cobetus V. L. p. 242, quod si in libris esset, ego contra ἐξεργάσασθαι conjicerem. νὴ Δία ἴσως] suppleo: νὴ Δία ἴσως [ἤδη] —. confer Vit. Demonact. § 44: ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.' δημίῳ] δήμω G. διατοῦτο Gabc. ἐστιν ὑμῖν] ἐστιν ἡμῖν H. αἰσχύνην] αἰσ in ras. H. ceterum haec Gesner non bene interpretatur. nam φέρει αἰσχύνην atticis, ut etiam Sophocli in Trachin. v. 66 potius esse solet: ‚dedecus adfert'. φαίνοιτο] φανοῖτο Cobetus V. L. p. 242, frustra. ἃ δὴ] ἃ δὴ καὶ H. ὧν βελτίω v, ὢν βελτίω G, ὂν

*εἰ καὶ μὴ [ἀνθ'] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν αἰδούμενος φιλοσοφίαν. ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτητέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλόν γ' οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὄντιν' ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ καὶ πῶς ἀποκρίνεται καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ * καταλήψεως, περὶ καθήκοντος καὶ ἄλλα ποικίλα.* 828

βελτίω EΩ, *βελτίω* (sine priore voce) H. vulgatum *ὧν*, quod graece dictum nego, editores probarunt decepti vana specie adtractionis. sed Lucianus *ἀνθ' ὧν βελτίω* scripserat. vide exempli causa D. Mort. XXII, 1: *ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν* (h. e. *ἀντὶ τούτων, ὅτι —*). *καὶ αἱ τίτθαι] καὶ αἰτεῖσθαι* (spiritus et accentus in ras.) H. *τιτθαί* Dindorfius hoc accentu.

ἀπιτέον αὐτοῖς v, *ἀπιτέον αὐτὰ* G, *ἀπιτητέον αὐτοῖς* ΩH, quod recepi. sed *αὐτὰ* pro *αὐτοῖς* merum esse puto errorem neque in eo atticismum hunc latere: *ἀπιτητέα αὐτοῖς*. *καὶ γὰρ ἂν* pro vulgari *κἂν γάρ* Lucianus habet plus semel, neque erat, quod hoc uno loco *κἂν γάρ* Cobetus V. L. p. 147 conjiceret. *ἀγαθόν τι δύνωνται] τι* om H. libri *ἀλλ' οὖν φαῦλον*. optime vero idem Cobetus V. L. p. 147: *ἀλλ' οὖν φαῦλόν γ' —*. *ἐκεῖ μένοντες* libri verissime. *οἴκοι μένοντες* Cobetus V. L. p. 147 conjecit loco non sane intellecto. *ἀποπλῆσαι* libri omnes recte, tametsi Lucianus dicere potius solet *ἀποπληρῶσαι*. *ὄντιν' ἂν* H, *ὄντινα ἂν* v. *ἡμέτερα] ὑμέτερα* G. *μεμάθηκεν* H. libri *περὶ καθηκόντων*. at Menagius ad Diog. L. VII, 4 *περὶ καθήκοντος* bene restituit. nam Zeno multique alii Stoici libros ediderant sic inscriptos: *περὶ τοῦ καθήκοντος*, quam rem nescire Lucianus nullo modo poterat. sed qui in Hermotimo *περὶ καθηκόντων* servarunt, velnti C. Beier ad Cic. De Offic. I p. XXV, vellem hoc certe dixissent, de ‚officiis' Lucianum ipsum *καθήκοντα* in plurali numero ponere solere. *παρθένους συνήρπαζε* v, sed *παρθένον συνήρπαζε* H, ut ego olim conjeceram. neque enim plures homo iste, sed unam virginem (Echecratis filiam, ut est § 81 init.) vitiarat. atqui hujus magistri non est crimina discipuli mentiendo exaggerare, sed potius eadem, si possit, elevare, extenuare et verbis mollire, quo citius pecuniam accipiat.

εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν ἢ παρθένον συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. 83. τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, εἰ διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν; ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; *ΕΡΜ.* τί δ' ἄλλο ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὢν καὶ ὀδύρομαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα προσέτι καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ, οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα. 84. *ΛΥΚ.* καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ
829 συνετὸν, οἶμαι, ὃν * Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ᾐόνι καθεζόμενον κατὰ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα, δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων; καὶ σὺ τοίνυν, ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ

83. *ἱκανὸν εἶναι, εἰ* Bekker. libri *ἱκανὸν εἶναι ὡς,* quod vitium e proximis *ὡς μηδέν* natum est. *διατοῦτο* G ut solet. *ἀξιοῦμεν* G, omissis etiam septem verbis his: *οὐχ ὡς — περινοστοῦντες.* *τί δ' ἄλλο* G, *τί δαὶ ἄλλο* EΩ, *τί δὲ ἄλλο* H et v. *ἢ ὅτι καὶ* GΩ et v, *ἢ ὄψει καὶ* H. *δακρῦσαι* Dindorfius pro *δακρύσαι.* *μου καθίκετο* v, *με καθίκετο* H, *μου καθήκετο* G, *με καθίκετο* E, *με καθήκετο* Ω. *ἀνάλωκα* codices et edd. vett., *ἀνήλωκα* fg. libri *ἀνάλωκα καὶ προσέτι* (*πρὸς ἔτι* G). ego correxi: *ἀνάλωκα, προσέτι καὶ —.* cohaerent enim *προσέτι καὶ τελῶν,* sicut est in D. Marin. II, 2 fin: *καὶ πυρώσας γε προσέτι,* in D. Mort. IX, 2 med: *καὶ λημῶντα προσέτι* et saepius. *νυνὶ γάρ*] *νῦν γάρ* H.

84. *Αἴσωπος*] hujus fabulae neque in Phaedro neque Aviano neque Babrio aut usquam alibi ullum vestigium est, sed ex uno Hermotimo inter Aesopeas recepta est a Fr. de Furia Fab. Aesop. CCCCIII p. 163 et p. 97 aliisque. paroemiographi, qui hominis fatui esse dicunt *τὰ κύματα ἀριθμεῖν* ut Coroebi (Zenobius IV, 58 et Diogenianus V, 56), vel Margitae (schol. Lucian. IV p. 224

λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς οὐδὲν ἀλλόκοτον καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχυνῇ, ἤνπερ εὖ φρονῇς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. 85. *καὶ ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον ἢ ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι, ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος. τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος*

---

ed. Jac.) vel alius (Aelian. V. H. XIII, 15) notum sibi qnoque hunc Aesopi locum alio detorserunt. ipse enim Aesopus quasi vulpes non fatuis tantum prudens consilium dederat: ‚noli, inquit, rebus angi praeteritis, sed bene utere praesentibus'. *ᾐόνι* Dindorfius pro *ἠϊόνι*. verba *ἐπὶ τῇ ἠϊόνι* quasi glossema delebat Graevius, melius certe quam Schmieder, qui *ἐπὶ τὴν κυματωγήν* expungebat. at Lehmannus horum utrumque commode tuetur. nam *κυματωγή* plerumque de parte dicitur litoris, velut in Timone § 56 fin. libri omnes: *ἐπὶ τὴν κυμ.* absurde. enimvero scribendum est aut cum Cobeto V. L. p. 242 *παρὰ τὴν κυμ.* aut sicut ego conjeceram: *κατὰ τὴν κυμ.* (i. e. ‚secundum crepidinem, entlang). nam vir doctus qui *πρὸς τὴν κυμ.* maluit, non videtur cogitasse tum quidem opus esse dativo. *κυματωγὴν* ΩVTUY et sec. m. E (pm: *κυματωδῆ*), *κυματώγην* pm H, *κυματώδη γῆν* m sec sed antiqua, *κατώγην* G, *κυματώδη* edd. vett. de CM parum constat. *ἄχθεσθαι*] *καὶ ἄχθεσθαι* G, male. *κερδῷ*] *κερδῶ* H. *παραστῆσαν* G. ‚inter *ἀριθμεῖν* et *ἀμελήσαντα* rasura in H. fuerat nt videtur *καὶ* vel *τὰ* —.' *ἂν* ante *ἄμεινον* om H. hinc possis: — *λοιπὸν ἄμεινον ἂν ποιήσαις.* *ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν*] *ἅπασι ὡς οὖν ἀξιῶν* H. *συμπολιτεύσῃ*] *πολιτεύσῃ* M. *αἰσχυνῇ* correxi in Quaestt. L. p. 165. libri *αἰσχύνῃ* (*αι* in rasura H). *φρονῇς* HM et ut videtur Ω. *φρονεῖς* v et fortasse G. *μεταμαθήσῃ* EGΩHU et ut videtur CM. *μεταθήσῃ* non codices sed edd. vett., quod male praeoptabat Schaefer ad Bos. Ellips. p. 86.

85. libri *ταῦτα πάντα.* correxi: *καὶ ταῦτα πάντα* uti Lucianus solet. vide vel Pro Lapsu J. S. § 14: *καὶ ταῦτα πάντα εἶπον* — et Alexandrum § 36 med: *καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν* —. Bekker autem asyndeto ipse quoque obfensus scribebat: *ταῦτα δὲ πάντα* —. *παρασκευασμένον* G. *ἢ ἔχθραν*] *ἢ* excidit e Parisina Bourdeloti et hinc e caeteris ad Lehmannum, qui id bene restituit. habent omnes codices (diserte GΩHC) omnesque edd. vett. Parisina priores. ceterum postea idem Lucianus acri in

830 ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο * τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην
καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς
τὴν στοὰν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον
πρὸς αὐτὴν ἔχων. 86. *ΕΡΜ.* εὖ λέγεις· ἄπειμι δ'
οὖν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ
σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ
νῦν λάσιον καὶ βαθὺν οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ'
ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα· τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα
μεταμφιέσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν
λήρων ἐκείνων μέτεστιν. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνα-
τὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν,
καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ
τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι
νοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα,
ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος
χειμάρρου καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν καὶ κατὰ
831 ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, * ἀνέσπασας ἐπιστάς, τὸ

Stoicos odio exarsit. nihil autem Stoicis plus nocuit, quam quod multi pro fictis astutisque (Heuchler) habebantur et pro similibus Pharisaeorum. quo in genere semper mihi memoria dignus visus est hic locus Josephi De Vita Sua c. 2 fin: ἠρξάμην πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἱρέσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἕλλησι Στωϊκῇ λεγομένῃ. πρός σε Bekker pro πρὸς σὲ —. εἰ τὰ] ἢ τὰ G. ἢ] καὶ TV. ᾕρησο HΩ (i. e. ᾕρηοο) cum Solano, ᾕρησο G et edd. vett. ἀκρίτως G. ἀποτετᾶσθαι H.

86. δ' οὖν Bekker. γοῦν v, γ' οὖν hic et paullo post GH. ἐπαυτὸ abc. ἀλλ' ἄνετα] ἀλλὰ ἄνετα GΩH. libri μεταμφιάσομαι. ego μεταμφιέσομαι olim correxi ad Luc. Gallum § 19 ed. sec. et postea Diudorfius. vide mea ad Galli locum p. 132 ed. tert. et adde Themistium VIII p. 130 ed. Dind., ubi optimus codex: μεταμφιάσασθαι. δυνατὸν ἦν ἅπαντα] δυνατὸν ἅπαντα (omisso ἦν) H, δυνατὸν ἦν· ἅπαντα γὰρ G. διατοῦτο G. μηδὲν] μηδὲ H. νοήσαιμι EGΩ, νοῆσαι H, ἐνοήσαιμι a, ἐννοήσαιμι v. παραφερόμενον VGΩHY, παραφυρόμενον U, περιφερόμενον edd. vett. τραχέος] ταχέος M. θεὸς ἐκ μηχανῆς] hic aliquaudo doctum exstat scholium (IV p 122 ed. Jac.), sumtum ut videtur e Suida in Ἀπὸ μηχανῆς, sed utrubique varie corruptum. emeudavi haec in disputatione ‚De deo ex machina‘

τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, καὶ σωτήρια τήμερον ἄξειν, ἅτε τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισά-

---

p. 4 adnot. et iuprimis p. 10. *ξυρήνασθαι* G. *ναυαγίων* codd. et edd. vett., *ναυαγιῶν* Reitziana. libri: *ἐλεύθεροι ἅτε καὶ* et paullo post: *ἄξειν* (vel *ἄξων*) *τοσαύτην* —. ego voculam *ἅτε* dudum transposui ante *τοσαύτην*. *ἄξειν* EGΩHMa, *ἄξων* TVbcd, quod ab editoribus non bene receptum est. *ὀμμάτων*] *ὀνομάτων* G. *ἐς*] *εἰς* GΩH. libri omnes (etiam GΩH) *ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων*. ego in Epist. Cr. p. XV *ἐν* praeverbium delevi multisque conlectis semper ab Luciano *ὁδῷ βαδίζειν* dictum esse ostendi. qua in re qnum alii tum Dindorfius et Schwidopius Obss. Luc. II p. 40 adsensi sunt, quorum hic multa e Plutarcho, alia ex Heliodoro et Libanio addidit docuitqne hanc formulam poni etiam sensu translato. quibus antiquior illnd *ὁδῷ βαδίζειν* habet jam Demosthenes Adv. Aristogit. I, 10, 2 Bekk. sed in Babrio male editum esse miror et a Boissonadio p. 150 et ab Lachmanno p. 45: *κἂν ὁδῷ βαίνειν*. atqui ipse codex Babrii: *ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | ἄνευ γέλωτος, μή τι κ' ἂν* (id est *μή τι γ' ἐν*) *χορῷ παίζειν*, quae probari possent, nisi hio qnoque veram lectionem Suidas (in *Πυῤῥίχη*) servasset, ubi item codices *κἂν* verissime: *ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | μὴ καταγέλαστον, μή τι πυῤῥίχην παίζειν*. nam eodem fere modo, quo hic apud Babrium, etiam iu Lnciani Anachars. § 11 *κἂν* et *οὔτι γε* sibi respondent. *καὶ περιστήσομαι* libri omnes etiam ΩH et haud dubie G, siquidem *καὶ* om non G, sed g (id est Basileensis tertia). quae vocula si ab codd. abesset, liceret verba *καὶ περιστήσομαι* quasi glossema delere conlato Suida *Ἀλυσκάζειν: περιΐστασθαι* —. neque enim *περιστῆναι* ita ut sit ‚devitare' dicunt attici ac ne Lucianus quidem nisi hoc uno loco. multos hellenistarum locos vide vel ap. Wetsteninm ad N. F. II p. 358. sed in Pseudolnciani Soloecista § 5 fin. grammations recte jndicat verba *περιέστην αὐτόν* atticis non denotare ‚devitavi' sed ‚circumsteti', tnm quoque ille joco urbano utens: *θαυμαστόν*, inquit, *εἰ εἷς ὢν περιέστης τὸν ἕνα*. jam ab hoc ipso soloecistae loco unice pendet Thomas p. 708 ed. B. (sive p. 311 R.), uti Thomae verba docent haec: *πῶς γὰρ ἂν ὁ εἷς τινα περισταίη*; verum Thomas grammatici jocantis sententia minime intellecta attice dici posse contendit uumero plurali: *περιιστάμεθα* (devitamus) *τὸν δεῖνα*. Thomam autem refutat Lobeckius ad Soph. Aj. v. 82 p. 109 ed. sec. locis prolatis, ubi *περιίστασο* (devita) de una persona dictum

μενος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

---

est. sed Pseudolucianea in Soloecist. § 5 Lobeckius non magis recte quam Thomas interpretatus est. haudquaquam enim Pseudolucianus sed unus Thomas περιστήσομαι (devitabo) de una persona dici ita vetuit, ut idem περιστησόμεθα (devitabimus) quasi atticum scilicet comprobaret. illud vero recte Lobeckius, quod attice dici statuit ἐκστῆναί τινα (devitare), ut est apud ipsum Sophoclem in Aj. v. 82. ceterum supra in verbis εἰρήσεται γὰρ τἀληθές (§ 50 p. 188) τἀληθές delet Sommerbrodtius ad Luc. Timon. § 26 p. 65.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

Reitz. III p. 365

1. ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτά φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις φέρων αὑτὸν εἰς τὸ πῦρ κατέναντι Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυμα-

---

ΔΡΑΠΕΤΑΙ ntrum Luciani an alins sint constitui posse nego, uisi prius de ejus scriptore dialogi, cui nomen est *ΚΥΝΙΚΟΣ*, satis constiterit. ‚Cynicum' igitur Solanus et Bekker pro supposititio, pro suspecto Jacobsius (in Porsoni Advers. p. 304), caeteri (in his Wielandius T. III p. 148) pro ipsius opere Luciani habuerunt, argumentis aut nullis omnino adlatis aut parum idoneis. at ‚Cynicus' vel ob disertum in Galei codice (T. IV p. 262 ed. Jac.) testimonium, vel ob sermonem graecum, qui parum convenit Lucianeo, ad Lncianum auctorem referri vix ullo modo potest. immo probabile est ‚Cynicnm' hoc est defensionem cynismi ab philosopho cynico editum esse, prorsus nt Oenomaus cynicns, qui circa a. Chr. 120 fiorueratt, librum scripserat similem ‚*Περὶ Κυνισμοῦ*', id quod praeter Julianum Suidas s. *Οἰνόμαος* testatus est. sed altero dialogo cui *Δραπέται* nomen est, cujus vide § 14—16 fin., cynicorum illins aetatis accusatio continetur, quae omnia ‚Cynico' plane repugnant. ita necesse est alins ‚Cynicum' scripserit, alius ‚Fugitivos': atqui ‚Fugitivos' scripsit Lucianus: ergo alius scripsit ‚Cynicnm', Lucianus hnnc quidem non scripsit. uam quod Wielandius et (IX p. 185) Lehmannus dixerunt licuisse etiam Luciano ipsi in dialogo ‚*Κυνικός*' verum cynismum probare: ‚Cynicus' iste nunquam Diogenem vel Menippum, sed omnino cynismum et suae maxime aetatis cynicos nbique dilaudavit: at Lucianus aeqnales sibi cynicos acerbissime insectatur. quodsi ‚*Κυνικός*' ab Luciano abjndicandus est, quaeritnr, utrum eodem fere tempore qno ‚*Δραπέται*' id est circa a. 166 ab cynico qui ‚*Δραπέτας*' refellere studeret, an postea scriptus esse videatur. sunt autem duo in ‚Cynico' interlocutores, *Λυκῖνος* accusator cynismi et *Κυνικός* ejusdem defensor, e quibus personis prior momentum facit. non quod inde conligi possit ‚Cynicum' ab Ln-

τοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα. ΖΕΥΣ. καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον· ὡς μή ποτε γενέσθαι ὤφελεν. ΑΠΟΛ.

---

ciano scriptum esse: nam Lycini persona non solum in ipso Luciano, sed etiam in dialogis certo adulterinis (velut in ,Amoribus') exstat. sed haec persona in Luciano constanter Lucianum ipsum significat. quem morem fortassis imitatus ,Cynici' scriptor, quum ne per leges quidem Λουκιανός scribere liceret, has personas introduxit: Λυκῖνον καὶ Κυνικόν, hoc est Lucianum (accusatorem) et cynicum (defensorem). his maxime de causis ,Κυνικός' dialogus ab aliquo cynico paullo post ,Δραπέτας' mihi videtur compositus esse. quod enim ,Κυνικός' non contentiosus dialogus est sed animo scriptus tranquilliore: id fieri potuit Luciani refutandi causa, qui cynicis rixas immodicas exprobrare solet. attamen si illa Lycini persona hic quidem pro ipso Luciano non ponitur ac si ,Cynicus' scriptoris est imitantis Lucianum, non refellentis, neque ulla ,Δραπετῶν' ratio habetur: tum vero fieri illud potest, quod placuit anonymo, ut ,Cynicus' multo post demum (circa a. 363) non is quidem ab ipso Libanio, cujus sermo longe alius generis est, veruntamen tempore Libanii et Juliani confectus sit, quo tempore cum ipsis paganis etiam cynismus paullum revixit. quid, quod hic dialogus etiam tertio saeculo scribi potuit, cujus initio Antiochum cynicum floruisse Dio C. 77, 19 et Suidas s. Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος testantur. neque hoc unum opus est inter pseudolucianea et subdititicia, quorum aetas satis accurate definiri nequeat. quod autem G. Cognato auctore Joann. Chrysostomus Κυνικοῦ dialogi Pseudolucianei partem in homiliam quandam, quam in Joannis evangelium commentatus est inseruit: locum ipsum in Chrysostomo adhuc frustra quaesivi. si tamen vera Cognatus narravit, nihil aliud nisi hoc sequitur, Cynicum dialogum ante mortem Joann. Chrysostomi, qui a. Chr. 407 obiit, scriptum esse. [Chrysostomi homilias iterum legenti ille ipse locus tandem patuit, quem Cognatus aliique, ut Schoellius in l.: Gr. Lit. Gesch. II p. 493 ed. P. dixisse videntur, in Joannem Hom. LXXX (al. LXXIX) p. 476 sq. ed. Montf.: ὁρᾷς ὅτι πανταχοῦ τὸ πολλῶν δεῖσθαι ἐλεεινόν ——————. ἡ μὲν γὰρ ἀκριβὴς ἐλευθερία τὸ μηδενὸς ὅλως δεῖσθαι, ἡ δὲ μετ' ἐκείνην τὸ ὀλίγων δεῖσθαι. plane eadem sententia est in Cynico c. 12, verba autem non prorsus sunt eadem, ut satis adpareat in Socratica saneque obvia sententia ab neutro neutrum scriptorem pendere.] fuit denique quum conjicerem hunc dialogum mira illum humanitate insignem ab aliquo Encratita compositum esse quae secta jam

οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι; ΖΕΥΣ. *καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσης*

Luciani tempore floruit. de Encratitis bene Hippolytus Refut. Omn. Haeres. VIII, 20 p. 436 ed. Schneidew. nunc ad *ΔΡΑΠΕΤΑΣ* venio, quem dialogum Luciani esse Hemsterhusius ad Prometheum I § 5 dubitavit, plane negarunt Bourdelotius, Marcilius, Solanus et qui ab imitatore Luciani scriptum voluit Fr. Jacobsius (in diar. scholast. a. 1828. P. II N. 133). sed ex his unus Solanus causas quasdam adtulit ad § 1 fin: *τὴν κηλῖδα*, ad § 6 fin: *τοῖς Νεχραίοις*, ad § 8 init: *εἰς Αἰθιοπίαν* et ad § 17 fin: *τὸ μέλι*, quae omnia infra suo quoque loco diluentur. eodemque modo ego erravi, quum in Praef. ad Lucian. I p. IV ,Fugitivos' esse dicerem ,suspectos'. at quum L. Kuster in hoc dialogo, sive oratio sive res ipsa spectetur, quidquam inesse Luciano indignum recte negasset: ,*Δραπέτας*' plerique, ut Belinus, Schmieder, Lehmannus, Bekker, Dindorfius tacite, tribus autem verbis Gesner (ad § 27) Luciano vindicarunt. quibuscum consentiens Wielandius (III p. 138) id unum optime vidit, his verbis § 28: *ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας* (Cantharus cynicus ,e fullone') jocum inesse ipso dignum Luciano: hic enim ad Aristophanis dictionem ingeniose adlusum est, non rustice sicut in ,Philopatride' dialogo. sed alio loco (III p. 111 sqq.) idem Wielandius, si Lehmanno (VIII p. 591) libet credere, nullum dialogum magis quam hunc pro Lucianeo habendum esse ,luculentissime probavit'. immo Wielandius pleraque ipse finxit more suo et in caeteris vel Gesnerum vel Kusterum ita secutus est, ut non tam dicendi genus quam venustatem, sales, facetias Luciani undique diceret perlucere. ita hic dialogus Luciani ingenium plane refert, ut ait Wielandius, ut autem Solanus, omnino non refert, denique ut Jacobsius, mali imitatoris est ideoque male refert. quae res postremo ad uniuscujusque sensum redit incertum: quibus autem solis in hoc genere utendum erat, argumentis certis nemo usus est et omnium minime Wielandius. qui primum disputationem de ,Cynico' hoc loco ipse quoque neglexit, postea autem et ,Cynicum' et ,Fugitivos' eidem Luciano adjudicavit, quod ineptissimum est: sed hoc omittam. tum vero alius liber et is certo Lucianeus in hac quaestione jacet neglectus. nam ut in editionibus hi duo libri perpetuo se ordine excipiunt: ,*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*' et ,*Δραπέται*', ita idem prorsus ordo jam in codd. observatus est, velut in antiquo illo Vindobonensi B, in Venetis *Ω* et *Ω* 2 teste Sommerbrodtio meo (Codd. Marc. Lectt. p. VIII) et aliis, fortas-

πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπείων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπωλώλειν ἄν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ

---

sis etiam in codice Thomae Mag., qui ‚Κυνικόν' nusquam adfert, adfert autem Luciani et ‚Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς' (§ 6) p. 363, 16 et ‚Δραπέτας' (§ 16) p. 324, 11. enimvero quicunque hos duo libros continuo perlegerit, ab scriptore eodem ambo videbit profectos esse, in qua re unicum indicium profero loco plurimorum. in ‚Δραπέταις' § 2 fin. Peregrini oratio Olympiae paullo ante mortem habita hanc unam ob causam reticetur, quod eadem oratio jam ‚Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς' § 32—34 in medium adlata erat. quae quum ita sint, sequitur, ut qui scripserit librum ‚Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς', idem necessario scripserit paullo post etiam dialogum ‚Δραπέτας'. atqui librum ‚Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς' omnium consensione Lucianus scripsit: ergo necesse est Luciani ejusdem fuerint etiam ‚Δραπέται'. quae ratio tam certo conclusa est, ut ejus ope etiam tempus ‚Δραπετῶν' sine ullo errore inveniri possit. quum enim Peregrinus Ol. 236 sive a. 165 mense Julio Olympiae in rogum insiluisset: primum paucis diebus post liber ‚Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς' ad Cronium Platonicum scriptus, deinde aut fine ejusdem a. 165 aut initio anni 166 dialogus ‚Δραπέται' ab eodem Luciano compositus est. medio autem tempore quum ut fit rixam rixa peperisset, alium librum acerbissimum (non illum quidem in cynicos) emisit: *Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον κ. τ. ἑ.*, quem librum vide § 14 init. ceterum hic est libellus famosus, in quo post omnium cynicorum insectationem (§ 1—21) tres cynici in his unus maxime nomine *Κάνθαρος* (§ 22—33 fin.) Sinopensis traducti sunt, qui quum hospiti marito uxorem eripuisset, e graecia Trimontium aufugerat. paullo ante Cantharus libellum scripserat, in quo Lucianum traduceret, ad quae maledicta hic jam respondetur, de qua re infra ad § 32 dicturus sum. itaque verendum est, ne ut in similibus libellis ‚Ῥητόρων διδάσκαλος' et ‚Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον' et ‚Ψευδολογιστής', ita etiam in ‚Δραπέταις' Lucianus odio obcaecatus nonnulla de hoc Cantharo dixerit parum integra veritate. nam si Cantharus ut § 27 et saepius ait, conditione fuit servili: quid tandem esse potuit, quare noster judices extimesceret hominemque neque ipsum neque duo ejus socios § 26 sq. ne nomine quidem ipso adpellaret? sed ita vir obscuro ipse loco natus etiam Julio Polluci adversario in Rhet. Praecept. § 24 patrem servum objecit. similiter jam Gesner ad § 27 Cantharum opinatus est ut conditione fuerit servili, tamen principum amicitiis magnas opes consecutum fuisse. male-

τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ μόλις αἱ ῥῖνες * ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν 366

---

dicentia certe fuit terribili, ut noster § 27 et § 29 satis testatnr. ab mea autem conjectura haud longe Schmieder abfuit II p. 498: ‚auctorem libri, inquit, de morte Peregrini cum aliis cynicorum nnus praecipue vel verbis vel scriptis male habuerat: quem ulturus Lncianus hunc librum (Δραπέτας) scripsisse videtur'. scio cynicos id qnoque habuisse, ut in disputatione saepe non tam verbis opus esse putarent quam fustibus (ut ap. Artemidorum Onirocr. IV, 33 et alibi): at hoc quidem in librum De morte Peregrini cadit, ubi quum et ipse et cynici ludis una interessent, ille se (§ 2 fin.) ab cynicis scripsit paene dilaniatum esse, idem vero in ‚Fugitivos' minime cadit. et in superiore libro Luciano cum alio cynico, Theagene Patrensi (§ 5 et maxime § 31) res fuit, in hoc autem non cum Theagene, sed cum Cantharo Sinopensi digladiatur. quae si recte dicta sunt, non vulgaris cynicus sed ex eorum numero Cantharus fuit, qui ‚σοφισταὶ κύνειοι' dicebantur velnt illi duo ap. Dionem Xiphilini 66, 15, qui argumentis maledicta non impnne adjecernnt.

1. φασι] φησι A. φέρων αὐτὸν (αὐτὸν A*Π*) ACM*Π*. αὐτὸν φέρων v. ὤφελεν] ὤφελον A*Π*. ΖΕΥΣ.] ἀπο^λλ/ A. πολλὴν τὴν A*Π*. πολλὴν μὲν τὴν v. μὲν in Quaestt. p. 210 delevi. κνίσης Jacobitius pro κνίσσης. κνήσσης a. ἀποφένεσθαι (sic) *Π*. ὀπτωμένων ACM*Π*. ὀπτομένων edd. vett. ἀνθρωπείων ACM*Π*. ἀνθρωπίνων v. σωμάτων] σαρκῶν Cobetus V. L. p. 210, infeliciter. ἀπωλώλειν Dindorfius. libri ἀπολώλειν. vide varr. lectt. Lexiph. § 11, De Saltat. § 83, Adv. Indoct. § 19, Calumn. n. t. cr. § 16, Thucyd. IV, 133, Plutarch. in Pyrrho c. 21. adde Schaeferum ad Demosth. II p. 85, 6. λιβανωτῷ] λιβάνω τῶ A. κηλῖδα] κηλίδα A. ‚quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit?' Solanus. ego pro τὴν κηλῖδα olim τὴν κηκῖδα conjeceram: ‚acumen (gravitatem) odoris', adlatis Suida s. v. sive Zonara p. 1204: ‚Κηκίς: ἡ ὀξύτης, tum scholiasta ad Soph. Antigon. v. 1008, inprimis autem Aeschylo in Choeph. v. 265 de rogo: θανόντας ἐν κηκῖδι (schol: ἐν ἀναδόσει) πισσήρει φλογός, quibus Aeschyli verbis Lncianea De Morte Peregr. § 35 fin. mire congruunt. adde Ruhnkenium ad Timaei Lex. p. 30 s. Ἀνακηκίει. δέω] δέων a. ὑπομνησθεὶς] ἀπομνησθεὶς A (ita A). Jacobitius plus semel scripturas adfert quasi ex ‚F', h. l. ἀπομνησθεὶς, § 3 δεινά, qui ei ut nobis est Guelferbytanus prior, a quo codice hic dialogus totus abest.

κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς. 2. *ΑΠΟΛ.* τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυραν; *ΖΕΥΣ.* τοῦτο μὲν οὐκ ἄν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἥλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. *ΑΠΟΛ.* μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. ἀτὰρ οὗτός γε τίνα ποτε ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; *ΖΕΥΣ.* αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἴγε μέμνημαι — 3. ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοὔνομά γε τοὐμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτην ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύ-
367 του κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς; *
ΦΙΛ. οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ᾽ ὁ μὲν πολὺς λεὼς ἐπῄνουν καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι καὶ θαυμάζοντές με καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα

---

2. *δὲ Π* et v. *δαὶ* AC. *ἐμπεσόντα* VACMΠ cum Graevio. *ἐμπεσὼν* edd. vett. de tali nominativo vel absoluto vel ex anacoluthia nato quae Lobeckius ad Phryn. p. 754 sqq., Schaefer ad Demosth. II p. 648, Struvius L. L. p. 240 et ego Quaestt. L. p. 103 conlegimus, emendationis pleraque egent utpote corrupta.
οὐκ ἄν, ὦ παῖ, φθάνοις] transpono: *οὐκ ἂν φθάνοις, ὦ παῖ* ordine usitato. *ἥλατο* eg. *ἥλατο* abcd. *ἥλλατο* ACΠ. *ἀτὰρ* A, ut in Ep. Cr. p. XXII conjeceram. *αὐτὰρ Π* et v. *ποτὲ Π* et v. *πότε* A. edidi: *ποτ᾽ —.* *αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ*] D. Deor. XXII, 2: *αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ.*

3. *ἆρα μὴ* (punctum etiam in marg.) A. vide Schaeferum ad Soph. Electr. v. 446. *Σωκράτην* AΠg. *Σωκράτη* v. *διατοῦτο* A. *ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν ὁ πολὺς λεὼς* v. *ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μὲν ὁ πολὺς λεὼς* A. *ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι με ὁ πολὺς λεὼς Π.* hinc correxi: *ἀλλ᾽ ὁ μὲν πολὺς λεώς.* nam *ἐκεῖνοι* delendum esse et natum ex inferiore illo: *ἐκεῖνοί με* (post *ὑποδυόμενοι*) quum res ipsa tum uterque codex (AΠ) aperte docent. et hoc ipsum *ὁ πολὺς λεὼς* etiam ab Luciano cum plurali verborum conjungi solet. *πῶς*

ξυνιεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνή-
θεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι καὶ τοὔνομα τοὐμὸν
ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.
4. ΖΕΥΣ. οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί
σοι; ΦΙΛ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἵ γε ξυνηδίκηνταί μοι
καὶ αὐτοί. ΖΕΥΣ. πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε
τοὺς ἰδιώτας μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ; ΦΙΛ. εἰσί
τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν
φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα καὶ βλέμμα καὶ βάδισμα
ἡμῖν ὅμοιοι καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν
ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγρά-
φονται, μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι
λέγοντες· ὁ βίος δὲ παμμίαρος αὐτῶν ἀμαθίας καὶ
θράσους καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ'
ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα.
5. * ΖΕΥΣ. δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα 368
ἠδικήκασί σε; ΦΙΛ. σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ

ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις] olim in Quaestt. L. p. 79 conlato simillimo loco Imagin. § 9: *ὀδόντας ἐξέφηνε πῶς ἂν εἴποιμί σοι ὅπως μὲν λευκούς* h. l. ita conjeceram: *πῶς ἂν εἴποιμί σοι, οἱ ξυνήθεις,* quo opus esse Lehmannus negabat. sane locum in quo *μοι* abest ipse ibidem adtuleram hunc, Eurip. Phoeniss. v. 1188: *Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο.* at nostro loco Jovem Philosophia adloquitur, qui in Luciano semper hebes et stolidus est. *τὰ δεινότατα*] *τὰ δεινὰ* A (ita A).

4. *ΦΙΛ. οὐδαμῶς*] *οὔ: οὐδαμῶς Π.* *ξυνήδικηνταί* (sic) A. *μεταιχμίῳ Π* et v. *μεσαιχμίω* A. *ταὐτὰ*] *τὰ αὐτὰ* AΠ. *καὶ θιασῶνται* A. ab his verbis *καὶ θιασῶται* incipit B, in quo hic libellorum ordo fuerat: Macrobii, De Morte Peregrini, Fugitivi. sed medio libro (ut in multis aliis codd.) circa a. 1666 violenter rescisso haec clades etiam ad duo libros proximos ita permanavit, ut et finis Macrobiorum, qui nunc ibi in haec verba § 21 desinunt: *τιμὰς ὁ ταρσέων δῆμος* et vero etiam initium Fugitivorum usque ad verba *μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ* § 4 una perirent. *παμμίαρος αὐτῶν* BAΠ. *αὐτῶν παμμίαρος* v. *ἀνάπλεως* (sed *οι* m rec) Π. (*οι* written above) *ὕβρις*] *ζεὺς* loquitur: *ὕβρις* caet. in BA. *φιλοσοφ´* persona ante *ὑπὸ τούτων* in BA.

5. *ταῦτ' ὦ Π.* *ἠδικήκασί*] *ἠδίκησάν* M. *πᾶτερ* B errore compendii. novem verbis omissis post *ταραττόμενον* statim *ἐμὲ*

γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους καὶ βιαζόμενοι καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρός με καταπέμπων· ‚ἃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν πέμπω ἰασομένην‘. 6. *ΖΕΥΣ. οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε. σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἅτινα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. ἦξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι τοὺς βαρβάρους παιδεύειν καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν*
369 *ἐργάσασθαι, τὸ Ἑλληνικὸν δὲ * εἴων ὡς ῥᾷστον ὑποβαλέσθαι καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον χαλινὸν οἷον τὸν ἐμὸν, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ. ὁρμήσασα δὲ εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον*

---

pergit A. *τὸ ἀνθρώπινον*] *τὸ ἀνθρώπιον* B. *τὸ ἀνθρωπεῖον* M, ut possis: *τὸ ἀνθρώπειον.* *μὲν*] *μὲν* A (voluit *μὲν*). *πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι* BACM. *πράττουσιν ἄνθρωποι* *Π* et v. nolim: *πράττουσιν ἄνθρωποι.* *ἰάσασθαι ἂν*] *ἰάσεσθαι ἂν* BAC*Π*.

6. *τοιαῦτα*] *ταῦτα* BACM*Π*. *ἦξα* *Π*p. *ἦξα* CM edd. vett. *ἦξα* BA. libri *ἐδόκει μοι χαλεπώτερον.* corrige aut: *ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτερον,* aut: *ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτατον.* Bekkeri enim conjectura: *ἐδόκει μοι χαλεπώτατον* (sine articulo) ferri non potest. *τοὺς βαρβάρους* A. *τὸ βαρβάρους* *Π* et v et fortasse B. *ἐργάσασθαι* BAC*Π*. *εἰργάσασθαι* edd. vett. *ῥᾷστον*] *ῥᾷστα* BA. *ἐνδεξόμενον* BA et v. *ἐνδέξασθαι* *Π* et haud dubie V. libri: *τὸν χαλινὸν οἷόν τε καὶ —.* Dindorfius post Jacobitium verba *οἷόν τε* ejiciebat. equidem aliter correxi: *χαλινὸν οἷον τὸν ἐμὸν καὶ —.* Philosophia: ‚freni, inquit, quales sunt mei‘, quibus frenis Graecos liberum etiam tunc populum minime in servitutem redigebat sed vindicabat in animi libertatem. de

τῶν ἐν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὅλον τὸ Βραχμάνων τοῖς Νεχρέοις καὶ Ὀξυδράκαις ὅμορον, οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται καὶ βιοῦσί τε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον. 7. ΖΕΥΣ. τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτό γε· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπίασι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρεῖναι καιομένου τότε τοῦ γέροντος. ΦΙΛ. οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς

Graecia servitutis jugum excutiente praeclare Aeschylus in Pers. v. 193: ἡ δ' ἐσφάδαζε — ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον. ὁρμήσασα δὲ BAΠ. ὁρμήσασα v. τοπρῶτον A. ὅλον BACMΠ. ὄλβιον v. compara Macrob. § 4: γένη ὅλα μακρόβια ἱστόρηται — Ἰνδῶν οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες. post ὅλον libri pergunt: οἱ Βραχμᾶνες (βραχμάνες BA), quorum loco scripsi: τὸ Βραχμάνων, ut Hierocles (ap. Steph. Byz. s. Βραχμᾶνες p. 184) scripsit τὸ Βραχμάνων φῦλον. nam οἱ Βραχμᾶνες ita tantum servari potest, si post ὅμορον transponatur. Belinus istuc οἱ Βραχμᾶνες delebat immemor horum verborum § 8 init: μετὰ δ' οὖν τοὺς Βραχμᾶνας —. νεχρέοις BAC. νεχραίοις Π et v. Solanus: ‚quaenam inquit, ista gens?' ego vero ita sentio, corrigendum esse: Νερέοις e Plin. Nat. Hist. VI, 76, quo auctore una Indiae gens fuerunt ‚Nereae' (sic); nisi forte salvis Luciani Νεχρέοις in Plinio conjiciendum est: ‚Necreae': certe quidem eandem ab utroque scriptore Indiae gentem memoratam esse censeo. ὅμορον ACMΠ. ὅμοροι v et (?) B. libri βιοῦσί γε. sed βιοῦσί τε in Quaestt. p. 123 correxi.

7. ἐκτρέποντες Π et v. ἐντρέποντες BACM. eadem res paullo ante enarrata est De Morte Peregr. § 25, ubi libri (ΩFa) sic: εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα καίονται οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. hodie verbum ἐντρέπειν neutro loco tolerari posse censeo, sed in Fugitivis vulgatam tueor, priore autem loco cum Fabro corrigendum arbitror: ἐκτρέψαντες, ita tamen ut pro ineptis verbis κατὰ σχῆμα scribatur: κατὰ ἓν σχῆμα. quatuor verba ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο om Π. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο BAC et v. ἀλλ' οὐδὲν μέγα τοῦτο M. sed pro τοῦτο bene τοῦτό γε emendavit

Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε.
370 8. μετὰ δ' οὖν τοὺς Βραχμᾶνας εἰς Αἰθιοπίαν * εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι καὶ προφήταις αὐτῶν καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσουσα, εἶτα ἐς Σκυθίαν ἐκεῖθεν, εἶτα ἐς Θρᾴκην, ἔνθα μοι Εὔμολπος καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὔμολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δὲ, ὡς ἐπᾴδων προσβιβάζοι τῇ μουσικῇ,

---

Schwidopius Obs. Luc. III p. 19, uti Lucianus solet. vide vel nostra in Quaestt. L. p. 148 sq. Ὀλυμπίασι pro Ὀλυμπιάσι Jacobitius. εἰς] ἐς Π. ἑώρων (ἑωρῶν Π) ἀπιόντας] malim: ἑώρων ἀνιόντας. ὡς λοιδορήσαιντο — καὶ — ἐμπλήσωσιν] aut pro λοιδορήσαιντο scribe λοιδορήσωνται, aut quod malim cum Bekkero ἐμπλήσειαν pro ἐμπλήσωσιν. ξυνεληλυθόσιν a.

8. δ' οὖν Jacobitius. libri γοῦν. βραχμάνας ΒΑΠ. εἰς Αἰθιοπίαν (αἰθιοπῆαν Π)] „quinam ibi philosophi memorantur?“ Solanus. gymnosophistas Aethiopibus a Philostrato tribui Oleario uni (ad Vit. Apollon. VI, 7 p. 235) qui volent credant. magos Aethiopiae a Pythagora et Democrito consultos vult Plinius N. Hist. XXV, 13. ac sane de Mocho quodam (tamen illo e Phoenice) vetustissimo philosopho atque eodem ejusdem Democriti duce fama perlapsa erat ad Posidonium ap. Strabonem XVI p. 757 et Sextum Empir. Adv. Mathem. IX p. 363, quibuscum cf. Josephum Antiq. I, 3. εἰς βαβυλῶνα Π. εἰς σκυθίαν Π.

ἐς Θρᾴκην] εἰς θράκην Α. tria verba εἶτα ἐς Θρᾴκην om Π. εὔμολπος καὶ ΒΑ. Εὔμολπός τε καὶ Π et v. ἐς τὴν] εἰς τὴν ΑΠ. προσβιβάζοι ΑCMΠ et fortasse B. προσβιάζοι edd. vett. menda pluribus locis communi. videsis Schaeferum Mel. Crit. p. 34. libri: κατὰ πόδας εὐθὺς εἰπόμην. Bekker et Dindorfius εὐθὺς deleverunt, ego uncis inclusi εὐθύς ut suspectum et natum e verbis proximis: καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦσαν —. sane attici κατὰ πόδα et κατὰ πόδας plerumque sola ponunt, ut Philemon ap. Athen. VII p. 288 f. (v. 16). attamen in Achille Tatio III, 3 init. p. 60 ed. J. recte libri exhibent: οἱ δὲ εὐθὺς κατὰ πόδας ἐξήλλοντο.

κατὰ πόδας [εὐθὺς] εἰπόμην. 9. καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦσαν οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες οὔτε ὅλως ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. 10. μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο οὔτε ζηλοῦν τἀμὰ ἐς βάθος οὔτε κομιδῇ ἀπᾷδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος σύνθετόν τι καὶ μικτὸν, ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον οἱ λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἴδωλον ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾤοντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη * καὶ περιττὴ σοφία καί, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, 371
ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. 11. εἶτα κωλυόμενοι καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν ἠγανάκτουν καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτούς, καὶ τέλος δικαστηρίοις ὑπῆγον καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε

---

9. quinque verba *οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες* om *Π*. *κατολίγον* a. *αὐδηρόθεν Π* menda vulgari.

10. *ἀπᾷδον* BA. *ἀπάδον* v. *μικτὸν*] *μικρὸν* B. *μικρὸν* (etiam τ supra pr m) A. *καθορᾶν*] *καθ' ὁρᾶν* a. libri: *οἷον λημῶντες*, quae verba aut ipsa supervacanea sunt aut proxima, *ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν*. quamobrem correxi: *οἷον οἱ λημῶντες*. vide vel hic § 10 init: *οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος* et Diphilum ap. Athen. VII p. 292, a (v. 9): *οἷον τὸ κατὰ τοὐμπόριον, εἰ βούλει, γένος.* *ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ*] Quaestt. L. p. 48. *ἀπρόσμαχος*] *ἀπρόμαχος* a. *καὶ δυσέξοδοι*] non jam mihi videtur articulo opus esse: *καὶ αἱ δυσέξοδοι*, sed *καὶ ἄτοποι* deleo.

11. *πιομένους τοῦ κωνείου* (*κωνίου* B)] vide quae diximus ad Bis Accus. § 5 (II, 1 p. 9). *Μένιππος, οὗτοι* vulgo. *μένιππος οὗτος* BAV*Π*, quod omnibus modis ineptum est. at *οὗτοι* ita positum est ut supra § 6 fin: *οὗτοι πάντες —*. notat enim aequales cynicos ut plane degeneres. itaque tacet de Academicis, Peri-

φυγεῖν εὐθὺς καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐ-
τῶν, νῦν δὲ Ἀντισθένης με καὶ Διογένης καὶ μετὰ
μικρὸν Κράτης καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον
ὅσον ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς. ὡς μήποτε ὤφελον· οὐ
γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. 12. ΖΕΥΣ.
οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλ'
ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα
ἐστί· μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων καὶ ὡς τὸ πολὺ
δουλικὸν καὶ θητικὸν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων
ὑπ' ἀσχολίας· (ἐδούλευε γὰρ ἢ ἐθήτευεν ἢ ἄλλας τέχνας
οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους ἐμάνθανε, σκυτεύειν ἢ τεκταί-
νειν ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ
εἴη ταῖς γυναιξὶ καὶ εὐμήρυτα καὶ κατάγοιτο εὐμαρῶς,
ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν ἢ μίτον κλώθοιεν·)
τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες οὐδ' ὄνομα τὸ
ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο
καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστι
372 τοῖς ἑταίροις τοῖς * ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω-
ποι τὴν παρρησίαν αὐτῶν καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι
καὶ συμβουλεύουσι πείθονται καὶ ἐπιτιμώντων ὑπο-
πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο
εἶναι. 13. τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ
προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν, μᾶλλον δὲ κομιδῇ
ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχρως καὶ σὺν πόνῳ καὶ

---

pateticis, Stoicis, Epicureis et solos priscorum temporum cynicos laudibus in coelum tollit. ita *οὗτοι* dicitur aptissime. *ὀλίγον ὅσον*] *ὅσον* abest vulgo, sed addunt BACMVΠ. *ἐπεπονήειν* pro *ἐπεπόνθειν* et § 12 init: *ἠδίκησε* pro *ἠδίκησαι* Π.

12. *ἀλλ'* BA. *ἀλλὰ* Π et v. *τὸ πολὺ*] *τοπολὺ* A. *ὑπ'*] *ἐπ'* g. *οἵας*] *οἷα* BA. *πλυνοὺς*] *πλανοὺς* Π. *κατάγοιτο* BAΠ. *καταγάγοιτο* v. *ἐν παισὶ* Π et v. *ἐν πᾶσι* BACM. *οὐδ' ὄνομα* Π. *οὐδὲ ὄνομα* BA et v. *δὲ εἰς* BA et v. *δ' εἰς* Π. *τὴν παρρησίαν αὐτῶν* BAΠ. *τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν* v. *τυραννίδα οὐ μικρὰν*] *οὐ μικρὰν τυραννίδα* Π.

13. libri *γλίσχραι*, sed lemma scholii in cod. Voss: *γλίσχρα* et in ed. Amstel: *γλίσχρας*. reposui: *γλίσχρως*. vide schol. ad Arist. Pac. v. 193 et v. 482. *ὥσπερ οὖν ἐστιν*] haec frustra delet Cobetus V. L. p. 295. sed possis *καὶ* ita transponere: *βαρὺ*

μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ καὶ ὥσπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξε δὴ σκοπουμένοις τὴν ὑστάτην ἄγκυραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοί φασι, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμήσαντες, ἔτι δὲ καὶ τόλμαν καὶ ἀμαθίαν καὶ ἀναισχυντίαν προσπαρακαλέσαντες, αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν καὶ ἀνὰ στόμα, ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες (ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια) σχηματίζουσι καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως πρὸς ἐμέ. οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καί πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. 14. *τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾷστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προφανῆ λέγω,) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγμα-*

ὥσπερ οὖν ἐστι καὶ ἀφόρητον conlato l. Rhetor. Praec. § 18: *τὸ πρῶτον, ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον.* *ἔδοξε δὴ* BACM*Π*. *ἔδοξεν οὖν* v. *ἄγκυραν* A. *ἀγκύραν* edd. quaedam. libri *ὁρμήσαντες*, puto etiam *Π*, de quo non liquet. verba *ὁρμεῖν* et *ὁρμίζειν* genetivum requirunt *ἐπ' ἀγκύρας*, ut Gesneri conjectura: *ὁρμίσαντες* ferri nequeat. contra *ἐπὶ τὴν ἀπόνοιαν ὁρμᾶν* dictum est aptissime. *ἔτι δὲ Π* cum Lehmanno. *ἔτι τε* BA et v. *προσπαρακαλέσαντες* BM. *προσκαλέσαντες* A*Π* et v. prius illud probavi in Ep. Cr. p. XII comparatis Luc. Pseudolog. § 2 et Thucyd. I, 67 atque II, 68. *λοιδορίας τινὰς* BA*Π*. *λοιδορίας καινὰς* v. eadem de eisdem philosophis leguntur in Icaromen. § 30: *λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες.* *πρόχειροι εἶεν*] *πρόχειρον εἶναι Π.* post *ἐφόδια* vulgo interrogatur, etiam in A, qui item interrogat post *πρὸς ἐμέ.* *σχηματίζουσιν* a. *αὑτοὺς* Guyetus. libri (etiam A*Π*): *αὐτούς.* *εὖ μάλα εἰκότως πρὸς ἐμέ*] ita conjeci. libri: *εὖ μάλα εἰκότως καὶ πρὸς ἐμέ.* vide Anachars. § 20 et Saturnal. § 11. *Κύμῃ*] *κοίμῃ* BAC. *λεοντῆν*] *λεοντῇ* A (ita A) et pr m B (ubi sec m: *λεοντὴν*). *περιβαλόμενος* A et pr m B. *περιβαλλόμενος Π* et v. eadem varietas lectionis in re eadem est Piscat. § 32 init.

14. *πολλῆς τῆς πραγματείας*] *πολλῆς πραγματείας Π*, qui mox: *ἐξαρτήσασθαι.* libri contra sententiam: *ἄκοντος τοῦ δεσπότου*, in quo aut nemo aut unus fortassis haesit Solanus. correxi: *ἑκόντος τοῦ δεσπότου.* possis etiam: *οὐκ ἄκοντος τ. δ.*, sed illud

τείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι ἢ ὑλακτεῖν καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν ἡ πρὸς
373 τὸ σχῆμα αἰδὼς * παρέξειν ἔμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἑκόντος τοῦ δεσπότου, κἂν εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιτα οὐκέτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μᾶζα ψιλή, τὸ δ' ὄψον οὐ τάριχος ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ καὶ οἶνος οἷος ἥδιστος καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι. δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἤ, ὡς αὐτοί φασιν ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, οἱ δὲ δώσοντες πολλοὶ ὅσα οἷόν τε ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. 15. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξ ἴσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, οὐδέ τις ὁ δικάσων καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ᾖ ὅμοια.

---

lenius. hoc dicit: ‚non invito domino' (quippe qui propudio isto libenter careat). denique hanc correctionem locus geminus confirmat De Morte Peregr. § 15 fin: *οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο, κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, λίθοις ἐβάλλετο.* *οὐκέτ'* A pro *οὐκ ἔτ'* et mox *πρὸ τοῦ*, ubi *προτοῦ* abck. *μᾶζα* Jacobitius pro *μάζα*. *τὸ δ' Π.* *τὸ δὲ* BA et v. *ὄψον* BACV*Π*. *ὀψώνιον* v. *οὐ τάριχος ἢ Π* et v. *ἢ τάριχος ἢ* BA. *οἷος ἥδιστος*] *οἷος ὁ ἥδιστος Π.* post *τὰ πρόβατα* pergunt: *δώσειν τε πολλοὺς οἴονται ἢ αἰδοῖ* (*αἰδεῖ Π*) *Π* et v. *δώσειν τε πολλοὺς οἷόν τε ἢ αἰδοῖ* M. *δώσειν τε πολλοῖς οἴονται, ἢ αἰδοῖ* A (ita A). *δώσειν τε πολλοῖς οἴονται* (?) *ἢ αἰδοῖ* B. hodie correxi ut supra positum est: *οἱ δὲ δώσοντες πολλοὶ ὅσα οἷόν τε ἢ αἰδοῖ* — h. e. ‚multi quantum possunt donaturi sunt'. vide Nigrin. § 10: *ὅσα οἷόν τε ἦν* et Pro Imagin. § 21: *ἐφ' ὅσον οἷόν τε.* sed tam graviter nostrum locum corruptum esse quum caeteros latuit (ut eos qui nuper partim *οἴονται* revocarunt partim *οἷόν τε* me auctore tuiti sunt), tum etiam me plane fugerat in Ep. Cr. p. XXII, ubi haec minime persanata sunt. hoc tamen videram, *οἴονται* vulgatam esse ineptam et correctionis egere, alteram autem lectionem *οἷόν τε* probandam, denique *οἴονται* et *οἷόντε* etiam alibi ut in Charon. § 22, De Hist. Conscr. § 5, Thucyd. II, 89 in codicibus mixta esse atque confusa.

15. *ἐξ ἴσου* A. *ἐξίσου* v. *οὑτωσὶ*] *οὕτωσί,* A. *καταβραχὺ* abck. mox desidero verbum, veluti: *καὶ πρόχειρον*

ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηταί τις
οὑτωσὶ κοσμίως καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι καὶ
ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λοιδο-
ρίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα
ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δ' ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν
ἐθέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν. 16. τοιγαροῦν ἐμπέ-
πλησται πᾶσα πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας, καὶ
μάλιστα τῶν Διογένην καὶ Ἀντισθένην καὶ Κράτητα
ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἳ τὸ μὲν
χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ
φυλακτικὸν ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδέσποτον ἢ μνημονικὸν
οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν, ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν καὶ ἁρπα-
γὴν καὶ ἀφροδίσια συχνὰ * καὶ κολακείαν καὶ τὸ σαί- 374
νειν τὸν διδόντα καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκρι-
βῶς ἐκπεπονήκασιν. 17. ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα
ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδή-
σαντες ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς
μὲν πονοῦντας καὶ κάμνοντας ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπι-
κεκυφότας τοῖς ἔργοις μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης
μισθαρνίας, ἀργοὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐν ἅπα-
σιν ἀφθόνοις βιοῦντας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς,

[ἔχουσι] τὸ ξύλον. δ' ἀπὸ Π. δὲ ἀπὸ BA et v. ἐθέλῃς BAC. ἐθέλεις Π. ἐθέλοις v.

16. πᾶσα πόλις A. de B non constat. πᾶσα ἡ πόλις Π et v. ἡ πόλις (omisso illo πᾶσα) hinc adfert Thomas p. 324, 11. τῶν BACMΠ. τὸν v. διογένην καὶ ἀντισθένην BAΠ. Διογένη καὶ Ἀντισθένη v. Κράτητα] κρατα pr m (κράτιτα sec) Π. οἳ τὸ BA. οἱ τὸ ΠU m o. ἢ τὸ edd. vett. οἷον τὸ BACMΠ m o. οἷον a. ἢ τὸ U. οἳ τὸ bcd et aliae edd. vitio e superioribus orto. ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδέσποτον BA. ἢ τὸ φιλοδέσποτον ἢ οἰκουρικὸν Π. ἢ τὸ οἰκουρικὸν ἢ τὸ φιλοδέσποτον v. λιχνείαν BAΠ. λιχνίαν v.

17. ἐάσουσιν Π et v. ἐάσωσιν BAC. ὁρῶσι BAΠ edd. vett. ὁρῶσιν error Reitzianae. σφᾶς] σφὰς A. εἰς ἑσπέραν] ἐς ἑσπέραν ACΠ. ἐπικεκυφότας] ἐπικεκυφότες A. ἔργοις μόγις BΠ et qui interpungit ἔργοις. μόγις A. ἔργοις καὶ μόγις v, quod nuper revocatum esse miror. ἀφθόνοις BAC cum Fabro. ἀφθόνως Π et v. dictionem ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις διάγειν Schwidopius (Obs. Luc. I p. 5 et II p. 53) multis multorum testimoniis

λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. 18. καὶ ἧττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον· οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς καὶ λήσειν ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες κατὰ τὸν

---

inlustravit. *βιοῦντας*] *βοιοῦντας* a. *τὸ μέλι — ἐσρεῖν* (*ἐσρεῖν* A) *ἐκ τοῦ οὐρανοῦ*] „a Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de manna cogitaverit". Solanus. omnino manna et melli simile fuisse et vero caelitus delapsum volunt tum sacri scriptores (velut in Exod. 16, 31, Numer. 11, 9, Ev. Joann. 6, 31 sqq.) tum Josephus (Archaeol. 3, 6). quodsi ad ipsum manna nostro l. adlusum esset, nulla ratione hic dialogus scribi ab Luciano potuisset, viro et Veteris Testamenti et Novi plane ignaro. male igitur Wielandius Lehmannusque ad manna illud hic respici Solano ita concedunt, ut haec tamen ab ipso Luciano scripta esse defendant. immo Solanum manna illius rationem haberi opinatum sic illi debebant refutare, ut hic auream Graecorum aetatem unice describi hisce verbis edocerent: *ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς.* atqui sub Saturno mel divina virgula suppeditatum nondum apum labor fuit, sed ‚durae quercus sudabant roscida mella', ut est ap. Vergilium et aliis verbis ap. Ovid. Metam. I, 112 et rursum aliis ap. nostrum Saturnal. § 7, ubi sunt *πηγαὶ μέλιτος.* de caelo tamen delapsum sub Saturno mel hoc uno loco narrari fateor, quod aut inventum ab ipso Luciano aut a comicis videtur acceptum esse. comoedia enim auream aetatem ita depingit, ut mutis quoque piscibus sonum donet (Crates ap. Athen. VI p. 267, f v. 9) et alia portenta jocose fingat (Teleclides ap. Athen. VI p. 268, c v. 12).

18. *οἱ δὲ μάλα*] non videtur mutandum esse, etsi tali loco attici potius dicere solent: *νῦν δὲ οἱ μάλα —.* *λάβωνται καλῆς, ἢν ἐλπίσωσι* BAV. *λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι* Π et v. enimvero Lucianus scripserat: *λάβωνται καλῆς καὶ λήσειν ἐλπίσωσι,* quam emendationem sive Valckenari sive suam habet Cobetus V. L. p. 139, sed ita habet ut in *καλῆσ ἢ* latere voluerit *καὶ λήσειν* et necessario illo *καλῆς* omisso temere scripserit: *λάβωνται καὶ λήσειν ἐλπίσωσι.* *μοιχεύσοντες*] *μοιχεύσαντες* A (ita A).

Ἠλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς αὐτὰς ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, [τοῦτο κατὰ] Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. 19. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει; κατηγοροῦντες αὐτοὶ * μέθης καὶ μοιχείας καὶ λαγνείας καὶ φιλαργυρίας· οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις ἂν ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα. οἷον κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερ-

αὐτὰς BACM. ταύτας Π et v. libri: προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν. at quum δόγμα ποιεῖν nec dictum sit unquam neque dici possit: sequitur aut verbum ποιεῖν corruptum esse, quae Halmii sententia fuit, aut id qnod credibilius est, nonnihil excidisse. hinc snpplevi: προθέμενοι [τοῦτο κατὰ] Πλάτωνός τ. δ. ο. ποιεῖν, quae jam ad superius illnd: κατὰ τὸν Ἠλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον concinne referuntur. similis locus exstat De Sacrific. § 5: — κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους, plane antem geminus locus de eadem re in Convivio § 39: κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα. ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος] olim conlatis Ar. Ran. v. 652 aliisque locis ἀνήρ addi volueram: ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνήρ, praeter necessitatem. nam ὁ ἱερός quasi quoddam cognomen est, ut Arignoti Pythagorici in Philopseude § 29. Plato autem etiam alibi honoris cansa sic adpellatus est (velut in Pseudolnciani Amoribus § 31: ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ), nec mirum de Platone, ut passim creditus est, ipsius Apollinis filio (Diog. Laert. III, 3 et ibi Menagius). caeterum Lucianus quo tempore haec scripsit (a. fere 166) adhuc fuisse videtur Platonicus.

19. ποιοῦσι] ποιοῦσιν a. εὕροις ἂν Belinus. libri εὕροις. φασι] φασίν, A (ita A). τὸν Γναθ. ἢ τ. Στρ.] schol. Parisinns Bachmanni (Anecd. II p. 345, 26) et similiter Vossianus: ὅτι Γναθωνίδης καὶ Στρουθίας κολάκων ἦσαν οἱ περιφανέστατοι. quorum alter, Στρουθίας, parasiti colacis persona fuerat in Menandri fabula ΚΟΛΑΞ (ap. Meinekium Fragm. p. 99 ed. I sive Fragm. Com. IV p. 152). hujus dramatis partem Terentius ‚Eunncho‘ sic inseruit, ut tamen qui parasitus Menandro fuerat Στρουθίας, is jam nomine mutato apud Terentium esset ‚Gnatho‘ (ut II, 1, 22) et discipuli ejus commentitii ‚Gnathonici‘ (II, 2, 33). qnin ‚Gnathonis‘ personam unde Terentius, indidem alii quoque sumserunt, veluti Plutarchus Sympos. VII, 6, 2: ἀνελεύθερον εὖ

βαλέσθαι δυνάμενοι· ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ τοῦ καὶ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον καὶ μικραίτιον καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα οὖν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπωνται ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ᾖ τὸ στόμα. 20. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος· „χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἄξιον, ὀβολὸς ἱκα-

---

μάλα καὶ Γναθώνειον, εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Grauertus autem (Analekten p. 162 adnot.) e Terentio Lncianum personam *Γναθωνίδης* mutuatum esse male conjecit, si quidem Lucianus non magis quam Plutarchus a Terenti Eunucho pendet, sed ex eodem fonte qno Terentius sua ambo hauserunt. nempe *Γνάθων* in nova comoedia, sive in alia ipsius Menandri fabnla sive potius apud alium (ut Diphilum) parasiti colacis persona fuerat. denique suspicor ei parasito, qui in Diphili fabula *ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ* fuerat, hoc ipsum nomen inditum fuisse ‚Gnathonis', praesertim qnum Diphili vestigia alibi quoque Terentius legerit. caeterum Lncianus more suo anachronismnm sciens admisit in Timone § 45, ubi ad Timonem hominum osorem, qui multo ante vixerat accessisse dicitur: *Γναθωνίδης ὁ κόλαξ*. rursus hunc ipsum Timonis locum Alciphro Luciani simius in Epist. III, 34 ita exscribit, ut de Timone loquatur ‚*Γνάθων*' (sic) parasitus. nempe idem nomen fuit et *Γνάθων* et *Γναθωνίδης*. *κινῆσαι*] *κινήσαι Π*. *μετὰ τοῦ καὶ* BA. *μετὰ καὶ τοῦ Π* et v.

γέλωτα οὖν] ita conjeci. libri: *γοῦν* pro *οὖν*. *χροιὰν*] *χρόαν* mavult Jacobitius, forma apud nostrum magis usitata. *ἰοῦ μεστὸν — τὸ στόμα*] ne quis forte haec ‚a Christiano Judaeove', scripta dicat, qui loci in Ep. Jacobi III, 8: *τὴν δὲ γλῶσσαν — μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου* memor fuerit, vel unns cavebit Pollux VI, 125 de iracundo: *ἰοῦ γέμων*.

20. *μὴ σύ γε ἐκεῖθι Π* et v. sed *μὴ σύ γε κεῖθι* A, ut in Ep. Cr. p. IX conjeceram parodia ostensa Homerici Od. *μ'*, 106 de Charybdi: *μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν*. extra parodiam in ipso Luciano atticum *ἐκεῖθι* l. l. recte tuitus sum ad-

νος, ὡς θέρμους πριαίμην· ποτὸν γὰρ ἡ κρήνη ἢ
ποταμὸς παρέξει.“ καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβο-
λοὺς οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε
τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν ἄν,
ὅσον τούτοις φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἶτ'
ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωνται καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορ-
ρίψαντες τὸ δύστηνον ἐκεῖνο τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε
καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλθακῶν ἐπρίαντο καὶ παῖδας κομή-
τας καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν * φράσαντες τῇ 376
πήρᾳ τῇ Κράτητος καὶ τῷ τρίβωνι τῷ Ἀντισθένους καὶ
τῷ πίθῳ τῷ Διογένους. 21. οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶν-
τες καταπτύουσιν ἤδη φιλοσοφίας καὶ ἅπαντας εἶναι
τοιούτους οἴονται κἀμὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε
πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα
τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης
ἐκεῖνο πάσχω. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν
ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ καὶ ἡ Ἀδικία
ἐπιγελῶσιν ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον καὶ

---

lato Herodot. § 8, ubi Jacobitius male edidit κεῖθι, qui ne postea quidem (IV p. 563) mentem meam percepit. ἄξιον] ita correxi et pridem ita correctum oportuit. ἀξιῶν BACM. ἀξιῶ Π et v.
ἢ κρήνη BA. ἡ κρήνη Π et v. καὶ μετ' ὀλίγον codices et a. καὶ om bcd aliaeque edd. φόρτου] φορτίου V solus. utrumque, τὸ φορτίον et ὁ φόρτος, Lucianeum est. ἐμπολήσειεν BAV. ἐμπωλήσειεν Π. πλήσειεν edd. ante Schmiederum, non item scholiasta, uti Reitzius narravit ne ausus quidem immutare πλήσειεν, quod jam Solanus et Guyetus corruptum esse viderant.
εἶτα ἐπειδὰν Π. ἐπισιτίσονται a. τὸ δύστηνον ἐκεῖνο] ita transposui. ἐκεῖνο τὸ δύστηνον Π et v. ἐκεῖνοι τὸ δύστηνον A. vide praeter alia D. Mort. 15, 2: τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, Pseudolog. § 19: τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, Nigrin. § 22: τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον. μαλθακῶν BAΠ. μαλακῶν v. τῷ Ἀντισθένους et mox τῷ Διογένους BACΠ. τοῦ Ἀντισθένους et mox τοῦ Διογένους v.
21. ταῦτα ὁρῶντες] τοῦθ' ὁρῶντες Π. πολλοῦ ἤδη χρόνου BA. πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου Π et v. προσαγαγέσθαι] προσάγεσθαι Π pr m. Πηνελόπης] πηνελότης A. ἀκαρεῖ] ἀκαρὶ B. ἀναλύεται] ex Odyss. β', 105 et v. 109. ἀνήνυτον τὸν πόνον Π cum Halmio. ἀνήνυτον πόνον BA et v.

ἀνήνυτον τὸν πόνον. 22. ΖΕΥΣ. οἷα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων. ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ τι καὶ πρακτέον ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. ἐγώ σοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας ἀμούσους ὄντας ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι, τὸν Ἑρμῆν δὲ αὐτοκράτορα, εἰ δοκεῖ, τῆς κολάσεως κατάπεμψον ἐπ᾽ αὐτούς· ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς τάχιστα εἴσεται τούς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας καὶ τοὺς μή. εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός, οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ πρὸς τὸν καιρὸν δοκῇ. 23. ΖΕΥΣ. εὖ λέγεις, ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ καὶ σύ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν
377 ἆθλον οἷον * τοῦτον οὐ σμικρὸν ἐκτελέσεις, ἢν ἐκκόψῃς

---

22. μιᾷ πληγῇ] με ἀπληγῆ Π. libri ἐγώ τοι, sed ἐγώ σοι in Quaestt. L. p. 212 jure correxi. vide si opus Navig. § 31: ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων. κεραυνοῦ μὲν ἢ] ita correxi. libri inepte: κεραυνοῦ μὲν γὰρ ἤ, quod natum est e superioribus illis: ὁ μὲν γὰρ κεραυνός vel ex his: μισῶ γάρ. — ἑρμῆν δὲ αὐτοκράτορα, εἰ δοκεῖ BA. Ἑρμῆ (ἑρμῆν ΠV) δὲ εἰ δοκεῖ αὐτοκράτορα VΠ et v. κατάπεμψον BACMVΠ. καταπέμψωμεν v. πρὸς τὸν καιρὸν Dindorfius cum Lehmanno. libri: παρὰ τὸν καιρόν. Halmius malebat: κατὰ τὸν καιρόν, quod non tam ‚pro temporis ratione' significat, quam ‚suo tempore', ut in Verr. Hist. I, 1: τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως. δοκῇ BAΠ. δοκεῖ v.

23. αὐτὴν om Π. ἐς τὸν Π. ἆθλον BA. ἄθλον Πabcd. οἷον τοῦτον] ita correxi. οἴου τοῦτον A. οἴου τοῦτον Π et v, quod vertunt: ‚te puta hunc laborem perfecturum'. immo tu confer De Conscr. Hist. § 4: εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον, ubi Herrmannus comparabat D. Deor. 6, 5: ἀλλ᾽ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει. addo Jl. λ', 653: οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ, quae arcte conjungenda sunt. οὐ σμικρὸν B. οὐσμικρὸν A (junctim). οὐ μικρὸν Π et v. ἐκτελέσεις] ita correxi. libri ἐκτελέσειν. ἢν] ἂν Π. ἐκκαθᾶραι

μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία. *ΗΡΑΚΛΗΣ.* καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθᾶραι αὖθις τὴν Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως. *ΦΙΛ.* ἄκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί. 24. *ΕΡΜ.* κατίωμεν, ὡς κἂν ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν τήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσίν. ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ΦΙΛ.* οὐδαμῶς ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν. *ΕΡΜ.* οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾴκης ἀπιτέον. *ΗΡΑΚ.* εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρᾳκῶν ἅπαντα συχνάκις ἐπελθών. καί [μοι] τήνδε ἤδη τραπώμεθα. *ΕΡΜ.* ποίαν λέγεις; 25. *ΗΡΑΚ.* ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα

Jacobitius pro ἐκκαθάραι. αὖθις pr m in marg supplet *Π*. τὴν αὐγείου *ΑΠ*. τοῦ Αὐγείου B et v. ἄκουσα] ita libri etiam *Π*, ubi in marg nov. m. ἄκοντος. nil mutandum, sed in ipso ἀκολουθητέον anacoluthon inest, non illud tamen inelegans. adparet tamen scribi etiam potuisse: ἄκουσα μὲν, ἀκολουθήσω δὲ —, prorsus ut est in D. Deor. 8, 2: ἄκων μὲν, κατοίσω δέ.

24. ὡς κἂν] ὡς οὐκ ἂν MYa. Bis Accusat. § 7: ὡς κἂν ὀλίγοι τήμερον ἐκδικασθῶσιν. ἐπιτρέψωμεν *Π*. τήμερον pro σήμερον Jacobitius. εἰσίν. ἢ] εἰσὶ ἢ sed mox: ὀλίγοι εἰσὶν ὅσοι *Π*, de quibus dittographiis ad Nigrinum § 24 fin. disserui.

ΦΙΛ.] ἀπο^λλ/ A. ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν — Ἀττικῆς πενίας] non dubito, quin adludatur inprimis ad philosophum laude dignum et carum Luciano (Vit. Demon. § 1) Demonactem sive cynicum sive eclecticum, qui tum Athenis degebat. sed e verbis: πάνυ ὀλίγοι conligere nolim, circa a. 165 philosophos atticos nondum ab M. Antonino certa mercede dotatos fuisse: de qua re ad Eunuch. § 3 plura diximus. οὐκοῦν] οὐκοῦν (sic) *Π*. καί μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα libri non sine menda, ut mihi in Quaestt. p. 206 recte statuisse videor. hodie suppleo: καὶ [εἰ ἕπεσθέ] μοι, τήνδε ἤδη τραπώμεθα. quum enim modo dixerit: ἡγήσομαι, recte potest ita pergere: ‚si me sequi vultis'.

25. μέγιστα] μάλιστα A. Αἶμος] αἱμός Aa. κατ' ἀντικρὺ A. ὑποπεπταμένον] ὑποπτάμενον *Π*. οἷον ἀκροπόλεις

καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἁπάντων (Αἱμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη,) πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον, καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις παλαιὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. ΕΡΜ. νὴ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη καὶ καλλίστη ἁπασῶν· πόρρωθεν γοῦν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις καὶ ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται πάνυ ἐν χρῷ ψαύων
378 *αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἕβρος μὲν οὗτος, ἡ δὲ * πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.* 26. *ΕΡΜ. οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἢ πῶς τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ. τοῦτο μὲν οὖν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ· κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὕστινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι. ΦΙΛ. οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἵτινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγεγενῆσθαί ποτε αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς ἐπιθυμίας*

παλαιάς] ita correxi. libri inepte: *οἷον ἀκροπόλεις πολλάς*, in quo etiam Bekker jure obhaesit. sed quemadmodum ego scribo *παλαιάς*, ideo addit, ut superius illud *οὐκ ἀμόρφους* vere dictum esse ostendat. *γοῦν* BAΠ, ut in Quaestt. p. 206 conjeceram. *οὖν* v. *καί τις καὶ* BACMΠ. *καί τις* v. *Ἕβρος*] *ἔβρος* AΠ. *ὑπονέφελοι*] *ἐπινέφελοι* BACΠ.

26. *γιγνέσθω* v. *γινέσθω* BA. *γενέσθαι* Π. *οὕτω γενέσθω* Bekkeri editio, qui idem servavit in Verr. Hist. I, 12: *οὕτως, ἔφην ἐγώ, γιγνέσθω.* *ἢ πῶς* Bekker, ut ego quoque conjeceram, libri *ὅπως*. *Ερμ. οὐδὲν τὸ χαλεπὸν* BAC. *τοῦτο Ερμ. οὐδὲν χαλεπὸν* a. *ΕΡΜ. οὐδὲν τοῦτο χαλεπὸν* Π et v. ego dudum correxi: *οὐδὲν τόδε χαλεπόν*, ut in Piscat. § 41 init. et alibi exstat eodemque modo Jacobitius ed. pr. voluit, postea ad vulgatam relapsus est. *σὺ οὖν*] *σὺ δ' οὖν* Π. *ὦ φιλοσοφία* Π et v. *φιλοσοφία* BA. *ξυγγεγενῆσθαι* BAV. *ξυγγενῆσθαι* (sic) Π. *ξυγγενέσθαι* v. *ποτε* addunt BACMΠ. om v. *ἦν*] *ἧς* Π solus. *ἔχουσι* (*ἔχουσιν* Π) *περὶ τὰ* BAΠ. *ἔχουσιν εἰς τὰ* v. *τὰ κτήματα — Πολυκτήτους*] multa ejusdem generis nomina adiicere

ἣν ἔχουσι περὶ τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας ἢ Κτησίππους ἢ Κτησικλέας ἢ Εὐκτήμονας ἢ Πολυκτήτους. 27. *ΕΡΜ. εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν * ἢ τί περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μάλ-* 379

---

licet, ut ***Κτήμων, Κτησίας,*** ut ***Κτήσαρχος, Κτησίβιος, Κτησικράτης, Κτησίοχος*** (ap. Suidam s. ***Κτησίας***), ***Κτησιφῶν, Κτησίδημος*** (quo nomine tum aliquis vixit, sed ille Atheniensis teste Philostrato V. S. II, 1 c. 6 p. 552), ut ***Φιλοκτήμων, Φιλοκτήτης,*** ut ***Ἐπίκτητος, Πρωτόκτητος.*** duorum tamen ex istis fugitivis, quorum alter ***Ληκυθίων, Μυρόπνους*** alter per ludibrium cognominabatur (§ 32), vera nomina, quae inserere parum referebat, ita latent, ut ea tamen ex alio prorsus genere fuisse liqueat. nam superiora exempla ad eum solum, qui toto dialogo maxime petitus est, ad Cantharum spectare Mercuri verba § 27: ***ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων*** evincunt. fuit autem Cantharus origine Sinopensis (§ 27), sed paullo ante qnam in Thraciam aufugeret in Graecia versatus erat (§ 31) ac mulierem quoqne Graecam (§ 33 init.) rapuerat eamque similem Lacaenae (§ 27). qui quum in Graecia servus vel mercenarius modo fullonicam exercuisset (§ 28) modo se tulisset cynicum (§ 31): hospitis sui uxore abducta (§ 30), duobus quos supra dixi comitibus fugit Trimontium. ubi quo tutius latitaret, habitum et alia mutavit: quumque antea barbam promisisset capillo ad cutem detonso, in Thracia coeperat comam alere et barbam demessuerat (§ 27 et 28) ipsumque adeo exuerat cynicum (§ 31). denique pari fraude qui homo antea ***Κάνθαρος*** dictus erat (§ 28 init.), postea aliud nomen in ejus locum suffecit (§ 26 et 27), quod ipsum nomen nunc indagamus. multa sane nomina Lucianus veritus ne litibus implicaretur, prorsus reticuit. at quum illa aetate liceret ***αὐτοπροσώπως εἰσάγειν,*** non item ***ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν*** (ut recte Hermogenes in Rhetor. Graec. III p. 60 sq. ed. Walz.), alibi nomen ipsum omissum per involuora verborum et figuras usque eo descripsit, ut nullus locus esset errori, velut in Rhetor. Praec. § 24 verbis: ***τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος*** nomen ***Πολυδεύκης.*** quod quidem ad hujus Canthari nomen alterum adtinet, de eo Gesner ad § 27 ita judicat: ‚non absurdum fuerit conicere, inquit, fuisse tum et hic peti Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris (Stoicum dicit,) servilis conditionis hominem et ipsum —'. quae verba ne intellecta quidem Wielandius ad § 26 (III p. 136) petulanter insectatus est. concedo tamen Gesnerum nullo quod vel minimam vim habeat argumento usum esse neque omnino e nominibus tam variis § 26 et § 27 certi quidquam constitui posse.

λον δὲ καὶ προσίασι καί τι καὶ ἐρέσθαι θέλουσιν. *ΑΝΗΡ Α. ἆρ᾽ ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἴδετε καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀρρενω-*

---

at Lucianus nostro loco non magis quam in Rhet. Praec. § 24 verum nomen nescire nos voluit. nam et Gesuer et Wielandius gravissimum locum neglexerunt hunc § 31: *Κυνικὸς ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει* —. ubi quum ,Chrysippeus' dicatur et similis ,Cleanthi', non dubito quin deposita cynici quam in Graecia egerat persona Stoicum philosophum in Thracia induerit. jam bonus Stoicus Canthari nomine deposito aliud sibi nomen sumsit (*ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων*, § 27) et simile nomini *Πολύκτητος* (§ 26 fin.). his de causis ego contenderim hominem aut quod maxime credo hoc ipso nomine *Ἐπίκτητος* aut certe quam simillimo, quo palam ad Epictetum, nobilem Stoicum adluderet dici se jussisse, ut *Πολύκτητος* vel *Πρωτόκτητος*. at Gesner paene oblitus hujus Lucianei dialogi ad Themistium Or. V init. (p. 76 ed. Dind.) confugit et ad haec Suidae verba s. *Ἐπίκτητος — διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου*. quum enim magnus Epictetus haud quaquam ad Antoninum Philosophum supervixerit (est autem jam sub Adriano mortuus, ut recte post alios Clintonus Fast. Rom. I p. 105): talem errorem Gesnerus ne nasci quidem potuisse opinatur; nisi Cantharus iste postea eodem Epicteti nomine dictus esset. ,hunc forte, inquit, posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto'. at ego hunc Themistii et Suidae errorem non dissimili alio tamen modo enatum esse suspicor. etenim sicut Cantharus in Stoicum mutatus repente se ,Epictetum' tulit: ita plures alios sub Marco Antonino hoc ipsum Epicteti nomen sibi imposuisse censeo. primum enim ingens tum maxime et levitas atque licentia nominum mutandorum fuit et impunitas. deinde Marcus imperator secundum Socratem nemini uni plus tribuit quam Epicteto, cujus Dissertationum legendi copiam Rusticum sibi suum fecisse (De Reb. Suis I, 7) gratus profitetur. quid, quod Fronto Epictetum, cujus etiam ,verborum sordes' oderat, de Marci etiamtum Caesaris manibus excutere summa ope adnisus est, ut equidem interpretor Frontonis Epist. p. 173 ed. Rom. quum igitur illo tempore aliquot milia hominum quo plus gratiae ab imperatore Stoico inirent philosophos et potissimum Stoicos se facerent: complures eorum summi nomen Stoici ,*Ἐπίκτητος*' sibi tribuisse consentaneum est. postremo ipse Lucianus philosophorum derisor laudibus Epicte-

πὴν καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΕΡΜ. παπαῖ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι. ΑΝΗΡ Α. πῶς; ἡμέτεροι δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. εἴσεσθε δὴ καθ'

---

tum extnlit Adv. Indoct. § 13, quem locum vitiatum esse nuper demnm critici viderunt. nam pro verbo *ἐπιστήσεσθαι* Cobetus V. L. p. 193 conjecit *ἐπιπτήσεσθαι*, sed Th. Roeper (in Philologo X p. 617) probante Dindorfio *ἐπικτήσεσθαι*, in qua conjectura additum illud *ὄναρ* displicet. hinc equidem *ὄναρ ἐπιστήσεσθαι* servandum puto conlatis etiam Pro Lapsu in S. § 9: *ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον* et Saturnal. § 10: *ὄναρ ἐπιστάς*, sed genetivum *Ἐπικτήτου* ante v. *σοφίαν* plane deleo ntpote natum e superiore illo: *τὸν Ἐπικτήτου λύχνον*, qno facto omnia bene se habent: — *αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.*

27. *τί περισκοποῦσι* BAΠ. *τί καὶ περισκοποῦσι* v. nndecim verbis omissis post *μᾶλλον δὲ καὶ* statim *ἄνδρες εἰπεῖν* A. *ἐρέσθαι* pro *ἔρεσθαι* et mox *παπαῖ* pro *παπαὶ* Jacobitius. *ΑΝΗΡ* A. Bekker. libri hic et infra: *ΑΝΔΡΕΣ*, B cum scholio: *δεσπόται τῶν ἀνδραπόδων τῶν ἐκ δούλων εἰς κυνικοὺς περιβυσάντων ἑαυτούς.* at non unus eorum, sed plnres deinceps loquuntur, ut inter se discernendi sint. et hic quidem ipse loqnitnr mulieris raptae maritus. *ἆρα ἂν Π.* *εἴδετε*] *ἴδετε* AΠ. *ἙΡΜ. παπαῖ* —] Mercuri personam posui dnctus conjectura. *ΦΙΛ. παπαὶ* — *Π* et v, sed ante *παπαὶ* nulla persona est in A. *οὗτοι* om a, quae habet *ζητοῦσιν.* *πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ* v contra sententiam. *πῶς τὰ ἡμέτερα. δραπέται* (*ἡμέτερα δραπέται Π*) *γὰρ* AΠ. correxi: *πῶς; ἡμέτεροι δραπέται γὰρ* —. possis etiam: *πῶς; ἡμέτεροι γὰρ δραπέται.* at vide Quaestt. L. p. 100. *μέτιμεν*] *ἐπίμεν* A et mox *ἀνδραποδισμένην.* *εἴσεσθε* (*εἴσεσθαι* a)] in libris ante hoc verbum persona nnlla est. at recte Gesner: *ΕΡΜ. εἴσεσθε* —. *εἴσεσθε δὴ* Gesner. libri: *εἴσεσθε δὲ* —. libri: *καθότι* (*καθ' ὅτι* a) *καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τονῦν* (*τὸ νῦν* A, *ΕΡΜ. τονῦν* eg) *δὲ ἅμα κηρύττωμεν.* at *ἅμα* non ad *κηρύττωμεν* sed ad *ζητοῦμεν* pertinet, et ante *ζητοῦμεν* pronomen *ἡμεῖς* deest. quamobrem correxi: *καθ' ὅ τι καὶ ἡμεῖς ἅμα ζητοῦμεν αὐτούς. τὸ νῦν δὲ κηρύττωμεν.* *εἴ τις*] ab verbis *εἴ τις* praecones saepe incipinnt, uti recte Schwidopius Obs. Luc. II p. 53 sq., qui addere poterat eosdem infinitivo (nt h. l. *μηνύειν*) pro imperativo uti solere, de qua re ad Vitar. Auct. § 1 exposui.

libri: *εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν* —. quae jam olim ita supplevi: *εἴ τις* [*εἶδεν*] *ἀνδράποδον Παφλαγονικόν* —. et

ὅ τι καὶ ἡμεῖς ἅμα ζητοῦμεν αὐτούς. τὸ νῦν δὲ κηρύττωμεν· „εἴ τις εἶδεν ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, * ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ.“ 28. *ΑΝΗΡ Α.* οὐ νοῶ, οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο· ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκύδων ἐπανθεῖ. *ΦΙΛ.* ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. *ΑΝΗΡ Α.*

---

ipsum quidem verbum *εἶδεν* nunc etiam Bekker inseruit sed loco minus commodo: *εἴ τις ἀνδράποδον [εἶδε] Παφλαγονικὸν* —. at praeconi id unum agenti, ut ab omnibus intelligi posset, rhetorica conlocatione abstinendum erat. *Σινώπης*] *συνώπης* a. *ἀπὸ κτημάτων*] sic recte omnes libri etiam A. *ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ*] pro corruptis haec Guyetus et Solanus habuerunt, Gesner autem vocem *αὐτονόμῳ* infeliciter interpretatus est. pro ea Solanus *τῷ τοῦ νόμου* conjiciebat apte ad sententiam. at nihil videtur mutandum, sed *αὐτόνομος* nove positum esse quasi pro *αὐτονομικὸς* i. e. ‚mercede certa et legibus plane consentanea‘. sermo est autem de indicii pretio (*μηνύτροις* § 29).

28. *ΔΕΣΠΟΤΗΣ* v, nova persona in A. recte Bekker: *ΑΝΗΡ* A, ut supra et paullo post, quae mutatio nulla est. virum enim sane dicit Canthari dominum. *οὐ νοῶ* Gesner. libri *νοῶ*. *οὗτος* libri, etiam A*Π*. *ὦ οὗτος* tantum efg. utrumque comoedia novit. vide vel Arist. Vesp. v. 1364. *ὃν* a et fortasse *Π*. *ὃ* BA et v. *ἐκεῖνό γε Π.* *ἦν*] *ἢ* sive C sive M. *ἀπέκειρε γὰρ*] *ἀπέκειρε δὲ* A. *γναφείῳ*] *γραφείῳ* A. *κροκύδων* BACM*Π*. *κροκίδων* v. *ἑαυτὸν ἐπιγνάψας* (*ἐπιγράψας* fortasse V)] ita seriores. verum attici *κνάπτω* non *γνάπτω* dixerunt et *ἀνακνάπτω* potius quam *ἐπιγνάπτω*. vide Lysippum comicum ap. Pollucem VII, 41: ‚*οὐδ' ἀνακνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας*‘, et ipsum Pollucem VII, 77: *δευτερουργῆ χλαῖναν ἐκάλουν, ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον*. ita autem h. l. Cantharus utpote ex fullone philosophus ingeniose describitur, de qua re et Wielandius ad h. l. et ego supra ad § 1 diximus. libri *ΔΕΣΠ.* (sive *δεσπότης* ut A) *ὦ*] hic quoque cum Bekkero scripsi: *ΑΝΗΡ* A, sine

ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. ΑΝΗΡ Β. ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν· ξυνίησι γάρ, ὥς φησιν, αὕτη. 29. ΕΡΜ. τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὦ Ἡράκλεις, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμός, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων· πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μου-

---

ulla rei mutatione. φιλοσοφεῖ φησὶν ΒΑΠ edd. vett. φιλοσοφεῖ καὶ φησὶν M. jam pridem deletum oportuit verbum φησίν, utpote natum e proximis illis: ὥς φησιν αὕτη. male vero Reitzius sive quis alius conjecit: φιλοσοφεῖν φησιν, quod supino homini quasi molle ac lene adridebit. at de interpolatione dubitare non sinit cod. M: φιλοσοφεῖ καὶ φησίν, hoc est (nam ὡς et καὶ confusa sunt millies): φιλοσοφεῖ ὥς φησιν, ut jam dittographiae errorem manu teneamus. similis locus est infra § 32: — καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. ἀμέλει] ita Bekker cum edd. egh. nulla persona est ante ἀμέλει in ΑΠa et in plerisque edd. ante Reitzium, qui cum Gesnero personam ΑΝΔ. (i. e. ΑΝΔΡΕΣ) inseruit. hoc ipsum nunc ita probavi, ut personam ΑΝΗΡ Β. notarem. nam Mercurius proxima verba habet: τίς δ' οὗτος —; αὕτη] αὐτη (sic) Π.

29. Orphei, qui Rhodopeïus putabatur, persona est adventicia, Ὀρφέως ἐπεισόδιον. cf. schol. ad Aeschyl. Prometh. v. 561.

ἑρμ^{ς}. τίς δ' Α. ΦΙΛ. τίς δ' Π et v. at non haec Philosophiae verba sunt sed Mercuri, quippe qui etiam supra dixerit § 27: ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν —; ὦ Ἡράκλεις Dindorfius. libri ὦ ἥρακλες. σύμπλους — ἐρέττοντες] haec videri possunt spectare ad versus elegantissimos Apollonii Argonaut. I, 540 sq. et ibid. v. 569 sq. paullo aliter C. Valerius Flaccus Argonaut. IV, 348 sqq. et deinceps saepius atque Orphicus poeta in Argonaut. v. 266 sq. ἐμὸς] ἐμοὶ Π. libri νὴ καὶ ὑμεῖς γε, cujusmodi locos olim ad D. Deor. 20, 7 p. 47 conlegi barbarum νή ex tot Luciani locis nondum ausus tollere, Popponis conjectura ναί pro νή tacito rejecta itemque Lehmanni opinione, qui νή pro labentis graecitatis jurejurando ‚decurtato' habuit, in quo Jovis nomen non potuit penitus evanescere. postea et ego et fortassis alii νή deleri voluimus, quod νή in quinque locis illis post imperativum χαῖρε invenissem in resalutatione, in qua attici plerumque νὴ Δία praetereunt, ut Menander Prisciani XVIII p. 1193: Α. χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. (ita Bentleius. at Spengelius pone Varronem suum p. 618: χαῖρ' ὦ Γλυκέρα μοι) Γλ. καὶ σύ, Arist. Eccles. v.

σικώτατε Ὀρφεῦ· οὐκ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους.
381 ΟΡΦ. νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία * καὶ Ἡράκλεις καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς ὃν ζητεῖτε οἶδα. ΕΡΜ. οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστί· χρυσίου γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, δέῃ, σοφὸς ὤν. ΟΡΦ. εὖ φῄς· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ' ἂν ὑμῖν ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δ' οὐκ ἄν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ· μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολήν ἐστι καὶ τοῦτο μόνον ἐκμεμελέτηκε.

477: ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε. ΒΛΕΠ. καὶ σύ γ' ὦ Χρέμης, Eurip. Orest. v. 471: ὦ πρέσβυ, χαῖρε — ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σύ —, atque adeo ipse sic Lucianus tum in Bis Accus. § 10: ΠΑΝ. χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. ΕΡΜ. καὶ σύ γε, ὦ Πάν (ita libri omnes), tum in D. Deor. 22, 1: ΠΑΝ. χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. καὶ σύ γε (ita ibi BA, sed vulgo: νὴ καὶ σύ γε). restant alii loci quattuor, e qnibns item νή ejici voluimus intercedente Dindorfio ad Luc. I p. XVIII, cui etsi non concedo pro νή quinque Luciani locis νὴ Δί sive νηδί per apocopen scribendum esse: tamen νὴ Δία in resalutatione etiam addi Dindorfius plane ostendit prolato Arist. Ran. v. 164, cui accedat lusus Apollodori ap. Terent. in Hecyra I, 2, 8. itaque ut Aristophanes, ita etiam Lucianus in resalutando nunc καὶ σύ γε nunc etiam νὴ Δία καὶ σύ γε dixisse videtur. hinc pro νή hodie νὴ Δία cum Dindorfio correxerim et in Fugitivis et in Timone § 46: χαῖρε Τίμων — ΤΙΜ. νὴ (νὴ δία cod. Aug.) καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη. et in D. Deor. 20, 7: ΕΡΜ. — χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑΡ. νὴ καὶ σύ γε ὦ νεανίσκε, postremo in D. Mort. 20, 3: ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὔφορβε ἢ Ἄπολλον ἢ ὅ τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ (rursus νὴ δία idem cod. Aug.) καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. quanquam nltimo loco νὴ Δία paullulo ante legitur, ut hic certe νή etiam delere liceat. καὶ Ἡράκλεις Dindorfius. libri καὶ ἥρακλες. δεῖξον, ὦ] δεῖον ὦ Π. εὖ ἔφης Π et v, sed εὖ φῄς BA, quod jam ad Arist. Thesmoph. v. 554 probavi. vide vel Soloecist. § 2: ὀρθῶς ἔφης (immo φῄς). ita enim seriores pro magis atticis εὖ λέγεις et ὀρθῶς λέγεις. Bekkeri conjectura, qui b. l. scribebat: εὐφήμει· ἐγὼ δὲ — praeterquam qnod minime necessaria est, prioribus verbis Orphei ejusdem: καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα omnino repugnat. nam εὐφήμει est abominantis („dii meliora"), de quo usu tirones Hemsterhusium conferant ad Luc. Charon. § 12. εἰς ὑπερβολὴν 'v et ut videtur B. ἐς ὑπερβολὴν ΑΠ. post haec verba ego ἐστὶ supplevi: μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολήν [ἐστι] καὶ — eo fidentius, qnod paullo post

ΕΡΜ. δεῖξον μόνον. *ΟΡΦ.* αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν, ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν. 30. *ΕΡΜ.* ἐπίσχες. οὐ γυναικὸς ἡ φωνὴ ῥαψῳδούσης τι τῶν Ὁμήρου; *ΦΙΛ.* νὴ Δί'· ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ τι καὶ λέγει.

ΓΥΝΗ. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀίδαο
πύλῃσιν,
ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
ΕΡΜ. οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.
ΑΝΗΡ Β. περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
* ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. 382

---

in vulgata ἐστι male additum est: γυναικός ἐστι (pro γυναικός). τοῦτο μόνον BA. μόνον τοῦτο *Π* et v. ἐκμεμελέτηκε. *ΕΡΜ.* δεῖξον μόνον] ἐκμεμελέτηκεν δεῖξον τοῦτο *Π*. patet illud τοῦτο quod ante μόνον est excidisse et ex margine non uni sed pluribus locis insertum esse. μηδ'] μὴ δὲ *Π* et qui pergit ἴδοιμοι A.

30. ἐπίσχες, quod Gesner male vertit ‚attende' (i. e. προσίσχε, v. Photium p. 460, 3) est ‚preme vocem', ut in Bis Accus. § 12, Aristoph. Equit. v. 847, in Eunidis Cratini ap. Meinekium Fragm. Com. p. 20 ed. sec. γυναικὸς ἡ φωνὴ] ita conjeci. γυναικὸς φωνὴ BA*Π*. γυναικός ἐστι φωνὴ v. *ΦΙΛ.*] ἀπο$^{λλ/.}$ A. personam om a. δί' A. Δία *Π* et v. ὅ τι] εἴ τι *Π*. *ΔΡΑΠ.* edd. vett. personam om A. recto Bekker: *ΓΥΝΗ.* κεῖνος ὁμῶς *Π*g cum Homero Jl. ι', 312 sive Od. ξ', 156 itaque Guyetus. κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς v B et prm A in quo: κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς, sed puncta rec. ὃς — εἴπῃ] parodia Homerici Jl. ι', 313, ubi est: ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρ. —, unde nihil opus conjuuctivo: φιλέῃ. εἴπῃ BACM cum Hom. Jl. ι', 313. εἴπει *Π*. εἴποι v.

ΕΡΜ. personam om A. κά^{ν}θαρον (ν supra m. rec.) A. ξεινοδόκον] ex Jl. γ', 354, ubi est ῥέξαι. ῥίξεν *Π*. παράσχῃ BAC*Π* cum Homero l. l. παρέσχεν a. παρέσχε bcd. *ΤΠΟΔ.* (sive plene ut A ὑποδοχεύς) libri. malui (etsi eadem persona est) cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Β.* ᾤχετο] ᾤχετ' *Π*. *ΔΡΑΠ.* (sive plene ut A δραπέτης) libri recte. caeteri duo e fugitivis sunt κωφὰ πρόσωπα. ergo Cantharus h. l. dicitur, homo maledicentissimus, qui (uti recte partim Gesner) convicia Homerica meditatur quasi eis usurus in concionibus. Bekker quum in ipsum quoque Cantharum hos versus cadere vidisset, male mutavit per-

ΔΡΑΠΕΤΗΣ. οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων,
κραδίην δ' ἐλάφοιο,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν
μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
ΑΝΗΡ Α. εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.
ΔΡΑΠ. πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα,
δεινὸν ἀποπνείουσα τρίτου κυνὸς ἄγριον ὁρμήν.

---

sonam sic: *ΓΥΝΗ.* οἰνοβαρὲς —. cui opinioni quoniam verba repugnant inferiora: τοῦ καταράτου, Bekker ibi porro conjecit: περὶ τοῦ καταράτου loco non intellecto. denique versus duo πρόσθε — ὁρμήν, quos vulgo recte habet *ΔΡΑΠ.* (i. e. Cantharus), loqui conjecit mulierem (*ΓΥΝΗ.*). in quo non cogitavit ne impudicissimam quidem foeminam talia tamque monstruosa de semet ipsa loqui potuisse. οἰνοβαρὲς — ἐλάφοιο] ex Jl. α', 225, quae alicubi Timon Phliasius in parodiam detorsit. οὔτ' ἐνὶ (εἰνὶ egn) πτολέμῳ edd. vett., sed οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ΒΑΠ et ipse Homerus Jl. β', 202 et iterum Lucianus in Icaromen. § 30. Θερσῖτ' (ita Bekker pro Θερσίτ') ἀκριτόμυθε] ex Jl. β', 246. at unius Luciani sunt: κακῶν πανάριστε κολοιῶν. κολιῶν et deinceps ἐριζέμενος Π. μὰψ — βασιλεῦσιν] ex Jl. β', 214, quocum confer β', 247. libri *ΔΕΣΠ.* (sive plene ut A δεσπότης), quae etsi eadem persona est, malui tamen ut supra cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Α.* erus Cantharum, quem magnum conviciatorem esse sciebat, decere versus dicit tam plenos conviciorum. *ΔΡΑΠ.* personam hic om A solus. Δραπέτης qui haec canit rursum est Cantharus. ut supra mulier rapta versibus ἐχθρὸς — εἴπῃ in Cantharum raptorem invecta est, ita nunc in mulierem Cantharus vicissim invehitur. solent enim homines conscelerati et scelere aliquamdiu conjuncti poena imminente mutuis se probris incessere. πρόσθε — ὁρμήν] parodia Homerici Jl. ζ', 181 sq. (sive Hesiodei Theog. v. 323 sq.): πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, | δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. ὄπιθεν Jensius cum Homero. ὄπιθε B. ὄπισθε pr m (ubi m rec: ὄπιθεν) A ὄπισθε etiam a. ὄπισθεν reliquae edd. vett. et (qui om δὲ ante λέων) Π. μέσση cum Homero Πefgn. μέση BAabcd. ἄγριον] ita conjeci. ἀγρίου ΒΑΠ et v. ἀργείου M. ἄγριος ὁρμὴ („impetus ferus', wilde Begierde) etiam coitus dicitur, de quo hic sermonem esse verba docent proxima: ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. cum illo ἀποπνείουσα conferre

31. *ΑΝΗΡ Β.* οἴμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ
κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κυεῖν ἀπ' αὐτῶν.
ΕΡΜ. θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι ἢ Γηρυόνην,
ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προΐασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. *ΑΝΗΡ Α.*
ἔχω σε, ὦ Κάνθαρε· νῦν σιωπᾷς; φέρ' ἴδωμεν ἅτινά
σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως ἢ ἄρτου τρύφος. *ΕΡΜ.*
οὐ * μὰ Δί', ἀλλὰ ζώνην χρυσίου. *ΗΡΑΚ.* μὴ θαυ- 383
μάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ἐπὶ
τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι.
τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει·
κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος οὕτω μιαρὸς ὤν.

licet D. Meretr. 12, 4: οὐχ ἑώρων τὸ ᾆσθμα ἕν. postremo τρίτου κυνός poetice dicitur pro τριῶν κυνῶν.

31. *ΥΠΟΔ.* v. personam om A continuans: ὁρμήν. οἴμοι γῦναι (sic). hospes ille Bekkero et mihi est *ΑΝΗΡ Β.* κυεῖν BA. κύειν *Π* et v. ἔχοι libri, etiam A (ita A). προΐασιν BA. προσίασιν *Π* et v. libri *ΔΕΣΠ.* (plene δεσπότης A). erus Bekkero et mihi est *ΑΝΗΡ Α.* ὦ Κάνθαρε] ὦ κίθαρε *Π.* ἅτινά *Π* et v. εἴ τινά BAC vulgari errore, ut supra § 30 Monacensis εἴ τι pro ὅ τι. tum in loco gemino Piscat. § 45: φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει; exstat. Δί' A (qui: οὐ μὰ δί'). Δία *Π* et v. *ΗΡΑΚ.*] ἀπο$^{\lambda\lambda/}$ A. minae quas loquitur solo Hercule dignae sunt. Κυνικὸς] γυναικὸς M. εἶναι om A tenens ille tamen ἔφασκεν scribensque: ἔφασκεν τοπρόσθεν. Χρυσίππειος] χρυσίππιος BA. Κλεάνθην] quum Stoici philosophi nomen h. l. plane requiratur, uti supra ad § 26 fin. demonstravi: sequitur certo haec dici de Cleanthe neque J. Palmerii conjecturam Χρέμητα tolerari posse. fateor autem pertinere haec ad rem nobis hodie prorsus ignotam. quodsi Cleanthes verbo κρεμήσεται laqueo gulam fregisse dicitur, nemo praeterea id testatus est. immo vero inedia vitam Cleanthes finivit, ut est etiam in Macrobiis § 19, ubi tamen schol. subabsurde: ἀποκαρτερῶν] ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ (sic) ἐξάγων. Pelleti id ageutis ut Cleanthen laquei nexu solvat solumque Cantharum inlaqueet, conjecturam Κρεμάνθην non probo ut unius lusum Pelleti. ipse Cleanthes per ludibrium Φρεάντλης dictus est (Diog. L. VII, 5 § 168), Chrysippus fortasse Χέσιππος (Cic. De Nat. Deor. I, 34). Cleanthen riserunt Bato comicus ap. Plutarchum Moral. p. 55, C et Sositheus poëta ap. Diog. L. VII, 5 § 173.

32. *ΑΝΗΡ Γ.* σὺ δέ, ὦ κακέ, οὐ Ληκυθίων οὑμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; *ΕΡΜ.* ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν;

---

32. *ΑΝΗΡ Γ.* Bekker. libri non minus recte *ΔΕΣΠ.* (δεσπότης A). οὑμὸς AΠ, sed ὁὑμὸς edd. vett. persona ἑρμῆς est ante οὔμενουν in A. pro οὔμενουν B: οὔμεν οὖν. εἶτα τί Π et v. ἦ τί BAM. libri omnes: καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; quod ferri potest sine interrogatione (ut supra § 28: ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ). at huc refero scripturam ἦ (ut optimi libri pro εἶτα) h. e. ut opinor εἰ. itaque recepi [εἰ] καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; Jacobsi (ad Porsoni Advers. p. 303) emendationem, qni adferre poterat Plutarchum Moral. p. 750 A: τί οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, εἰ —; et Juvenalem Satir. VI, 41: ,qnid fieri non posse pntes, si jungitur ulla | Ursidio?' alia hujusmodi ad Arist. Thesmoph. v. 528 conlegi, ubi in Aristophane rescribere debebam: ἀλλὰ πᾶν γένοιτ' ἂν ἤδη —. *ΕΡΜ.* ὁ τρίτος —] δεσπο^τ. ὁ τρίτος — A. *ΑΝΗΡ Δ.* Bekker. *ΔΕΣΠ.* v, quod eodem redit. personae loco rubra puncta tria in A, quae in eo plerumque sunt nota personae, at in Fugitivis personae sunt plene (saepe tamen falso) scriptae. h. l. aberratum ab οὐδαμῶς ad μηδαμῶς nbi A: ἕτερος δεσπο^τ. μηδαμῶς ideoque h. l. persona caret. debebat A: ἕτερος δεσπο^τ: οὐδαμῶς ἀλλ' —. ἀφίημι αὐτὸν] ἀφίημι τοῦτον Π. ὅτι τί;] ὁτιτί: A. libri recte *ΔΕΣΠ.*, qnod signavi cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Δ.* Μυρόπνουν] vide Lobeckium ad Phrynichum p. 665. Ἡράκλεις Dindorfius. libri Ἥρακλες. ἀνεξίνακε Π. βάκτρον] addidi interrogationem, in qua ἔπειτα est indignantis, velut in Arist. Avibus v. 911. ἀπόλαβε] ἀπόλαυε Π. pro σὺ in U est conjectura σοῦ, qui σοῦ ἴσως. ego pro hisce: καὶ αὐτὸς — σὺ malim: σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα. ἕτερος δεσποτ. μηδαμῶς A. *ΤΠΟΔ.* μηδαμῶς vulgo recte, sed tironum causa scripsi oum Bekkero: *ΑΝΗΡ Β.* μηδαμῶς. κυοῦσαν BA. κύουσαν Π et v. δεσποτ. ἔστι A rursum vitiose. recte vulgo: *ΤΠΟΔ.* ἔστι (sive ut Bekker: *ΑΝΗΡ Β.* ἔστι). ὦγαθέ] ὦ ἀγαθὲ BA. ὦ 'γαθὲ v. Τρικάρανος] Theopompum eum, qui nostrum scripsisse Tricaranum creditus est, cum comico poeta Theopompo Gesner ad h. l. nec solus confudit, refutante post alios Meinekio Hist. Com. Gr. p. 243. immo Lucianus librum dicit historicum, cujus parens scriptor historiae Theopompus Chius, Damasistrati f. ferebatur. sed nuper multi certatim viderunt (ut Mueller Proleg. Mythol. p. 98, J. H. Vossius aliique ap. Pflugkium De Theopompo p. 44,

ΑΝΗΡ Δ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. *ΕΡΜ.* ὅτι τί; *ΑΝΗΡ Δ.* ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν. *ΕΡΜ.* Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, ἀκούεις;

---

qnibus adde inprimis Dobreum Adversar. T. I P. 2 p. 564), nostrum Tricaranon Theopompo ab Anaximene suppositum esse ideoque ne historici quidem Theopompi opus fuisse sed revera Anaximenis ejus, de quo vide Ruhnkenium Hist. Cr. Or. Gr. p. 353 ed. Lindem. nam, id quod Pausanias VI, 18, 3 docet, Anaximenes, nt inimico suo invidiam conflaret, sub Theopompi nomine librum edidit. nomen libri Pausanias non habet, sed hoc addit, historiam fuisse plenam maledictis in Athenienses, Lacedaemonios et Thebanos. qnum igitur easdem res in ,Tricarano' scriptas esse Lucianus Pseudolog. § 29 et Aelius Aristides XIV p. 211 (I p. 342 Dind.) testentur: ,*Τρικάρανον*', quae adpellatio vel per se ab tali re non abhorret, sequitur hujns ipsius libri nomen fuisse. huc accedit, qnod etsi sub Anaximenis nomine ,Tricaranus' nusquam adfertur, Theopompo tamen ab uno tribuitur Luciano Pseudolog. § 29, incerto auctori ab Aristide l. l. (*ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος,* inquit, *ὁ τὸν Τρικάρανον ποιήσας*) itemque ab eo, qui Theopompi librum fuisse recte negat, ab Josepho c. Apion. I, 24: *ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας (οὐ γὰρ δὴ Θεόπομπός ἐστιν, ὥς τινες οἴονται) καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλε.* quo loco Josephus *τὸν Τριπολιτικόν* pro *τὸν Τρικάρανον* errore dixisse videtur, quum ab Anaximene ad librum argumento similem, vacuum tamen conviciis aberrasset Dicaearchi, cujus *Τριπολιτικός* ab Athenaeo IV p. 141, a et Cicerone Epp. ad Atticum XIII, 32 nominatur. alii errasse Josephum negarunt, sed duplicem fuisse Tricarani nostri inscriptionem: ,*Τρικάρανος ἤτοι Τριπολιτικός*', quod mihi minns probatur. tum sophistis posterioribus Tricaranus Anaximenis largam declamandi occasionem praebuit. Aristides quidem quum l. l. (I p. 338 sqq.) id agat ut solos rerum dominos Romanos demonstret imperinm meritos esse: ne Athenienses qnidem neque Lacedaemonios nedum Thebanos concedit imperare scivisse in eaque re cum Tricaraui scriptore prorsus consentit, quem eundem l. l. p. 342 tanquam communem Graecorum accusatorem odit et aversatur. multo gravius in eum pseudologistes declamarat i. e. incerti nominis sophista Luciano aeqnalis, oriundus ille qnidem (ut ex § 19 et partim § 10 patet) e Phoenicia, cujus librum Lucianus § 29 ita describit: *τὸν Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φάναι* —, quae sic accipio: ,er erklärte den Theopomp wegen der Schrift Trikaranos für schuldig'. reum enim quasi coram

ἔπειτα πήρα καὶ βάκτρον; καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ. ΑΝΗΡ Β. μηδαμῶς. οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κυοῦσαν. ΕΡΜ. πῶς βιβλίον;

---

judice Theopompum fecerat et ut sontem clamarat puniendum esse. huic declamationi, in qua hanc unam rem egerat, ita potest inscriptum fuisse, ‚Ψόγος Τρικαράνου', sive ‚Πρὸς τὸν Τρικάρανον' sive consimili modo. deinde ejusdem nominis librum: ‚Πρὸς τὸν Τρικάρανον' Suidas adtulit s. v. Φίλιστος, quem librum recte post Osannum Meinekius Hist. Com. p. 243 censuit in refutandis Pseudo-Theopompi commentis occupatum fuisse. quo minus hoc fieri potest, ut hunc librum Philistus Syracusanus confecerit, qui aetate Anaximeni praecessit, illud potest, quod Bernhardyus vult, ut literae ‚duorum Philistorum' in unum conflatae sint. at mihi haec Suidae verba intuenti: Φιλίσκος ἢ Φίλιστος, Συρακούσιος et aliquanto post: Φίλιστος Ναυκρατίτης ἢ Συρακούσιος credibile videtur Naucratitae illi, qui libros ‚Πρὸς τὸν Τρικάρανον' et ‚λόγον περὶ Ναυκράτεως' scripserat, non Φίλιστος sed potius Φιλίσκος nomen fuisse. hic autem Philiscus (ut conjicio) Naucratita multo post Anaximenem vixisse et sophista fuisse videtur, qui tamen plane discernendus est ab sophista cognomini, Philisco Thessalo ap. Philostratum Vit. Soph. II, 30 p. 621. denique jam a. U. 694 vel 695 M. Terentius Varro teste Appiano Bell. Civil. II, 9 saturae e Menippeis nomen imposuerat ‚Τρικάρανος', quod nomen ab Anaximene liquet repetitum esse. ut enim Anaximenes tribus civitatibus potentissimis convicium fecerat, ita Varro tribus potentissimis viris, Caesari Pompejo et Crasso eorumque sceleratae conjunctioni maledixit. sed quod hic in Fugitivis Τρικάρανος βιβλίον τῶν παλαιῶν adpellatur, id tantum abest, ut ad hanc Varronis saturam referri possit, ut ad librum ab Anaximene suppositum unice pertineat. neque enim Varronis Menippeas demonstrare licet Luciano notas fuisse, qui idem Τρικάρανον in Pseudolog. § 29 sub Theopompi nomine diserte adtulit. at cur tandem mulier Tricaranum librum utero ferre dicitur? τρικάρηνος etiam de Cerbero usitatum est, ad quem et Varro adlusit et ipse Anaximenes et qui hunc frigide refellit, sophista Punicus in Pseudol. § 29 dicens enm ‚εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις'. et hic quoque de Cerbero cogitare nos jubent tum illa § 31: Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, tum haec § 33: ἵνα μηδὲν — πολυκέφαλον τέκῃ. medio autem loco, ne uno Cerbero aures obtunderet, eundem jocum verbo non re variavit, hic quoque dicturus: οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι Κέρβερόν τινά μοι κυοῦσαν. nempe misella mulier sane Cerberum tricipitem paritura esse videbatur,

ΑΝΗΡ Β. ἔστι τι, ὠγαθέ, Τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης ὁ τῶν κωμικῶν εἷς. * 384
33. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. σόν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ

---

quum ab cynicis et eis numero tribus toties compressa esset, ad quam rem paullo post etiam nomen *Τριφάλης* pertinet. verum Solanus alia rimatus, nisi librum intelligamus ab CanthAro hoc titulo ‚*Τρικάρανος*' conscriptum, quo haec tendant adsequi se posse negat. at ne dicam verba *βιβλίον — τῶν παλαιῶν* Solano obficere, tum porro conjectare oportet, Cantharum in hoc libello famoso non uni Luciano ejusque libro ‚*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*', verum etiam duobus aliis cynismi adversariis se opposuisse. neque aliud quidquam ex ista Solani conjectura lucramur nisi meram inscriptionem ‚*Τρικάρανος*'. at rem multo majorem totus fere hic dialogus nos docet, ab Cantharo paullo ante susceptа Peregrini et cynicorum causa libellum famosum, in quo graviter Luciano malediceret, editum atque adeo in hoc dialogo Cantharo, qui prior laeserat, responsum esse. doctum quidem virum et eruditum Cantharum fuisse etiam postrema ostendunt § 33: *τί τοῦτο παρεντίθης —;* *Τριφάλης* BAa cum Gesnero. *Τριφάλλης* *Π* et v. *τῶν κωμικῶν* *Π* et v. sed *ὁ τῶν κωμικῶν* BA, quod jam olim (De Aristoph. Fragm. p. 7) probavi. dicitur enim, id quod Gesnerum non fugit, ‚*Τριφάλης*' comoedia Aristophanis. in hac mulier Triphaletis partum palam enitebatur teste schol. Platonis p. 380, quem versum ex Harpocratione et Suida s. *Ὁμοῦ* et Photio p. 334, 5 olim ita correxi: ‚*Λάβεσθε· καὶ γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ*' et ducibus Suevernio (De *Γήρᾳ* p. 44) atque Dindorfio (Arist. Fr. p. 192) ad Triphaletem retuli Aristophanis versum ap. Pollucem II, 6: ‚*Ἦτις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί*'. idem Suevernius (De Nubibus Ar. p. 62) ‚*Τριφάλης*' fabulam (quam C. Darembergius novo fragmento ditavit e schol. Vatic. in Hippocratem ad Epidem. V, 7 in Notices et Extraits d. m. m. p. 214 sq., quo nunc auge mea ad Aristoph. Ranas p. 232) ostendit scriptam fuisse in Alcibiadem. eundem Alcibiadem Eupolis in ‚*Βάπταις*' petiit, quibus Triphales Aristophanis simillima fuit h. e. non solum obscoena fabula verum etiam contumeliosa. neque mirum, satiricos legisse Triphaleta, qui Baptas celebratam nostro Adv. Indoct. § 27 et Juvenali II, 92 tam cupide lectitarint. Triphaleta etiam Varro evolverat, cujus satura adfertur ‚Triphallus, *περὶ ἀρρενότητος*' inscriptione duplici, quam et hic et alibi A. Riesius (Varr. Sat. Men. Rel. p. 234) servare debebat.

33. *δεσποτ.* *σὸν* — A. tum *Δ.* *σὸν* — a. sed *ΔΡΑΠ.* *σὸν* — v, absurde omnia. Solanus aut ‚Philosophiae' tribuebat aut ‚Her-

τοῦτο. ΕΡΜ. οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν, ἵνα μηδὲν τέρας μηδὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὼ δύο δὲ τούτω δραπετίσκω παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἃ πρὸ τοῦ, τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν τὸν Ληκυθίωνα, τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· . . . . ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμ-

---

culi', recte Bekker ,Philosophiae'. τομετατοῦτο et infra ταπρῶτα A. ταύτην μεν et in marg m rec ταύταμὲν (sic) *Π*. ἐς ACΠ. εἰς v. in vocem ἑλλάδα desinit *Π*. ,folium versum hoc vacuum est; deest dialogi hujus finis'. Spengelius. τούτω BA. τούτω τὼ v. προτοῦ bcd. post μαστιγωθέντα lacunae signa posui. nam quae praecedunt, abhorrent ab Cantharo, qui fulloniam exercebat (§ 28 init.). quare inepta est Solani interpolatio: τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν —. immo ipsa syntaxis hoc postulat supplementum: τὸν δὲ Κάνθαρον —, reliqua ex § 31 fin. peto itaque suppleo: μαστιγωθέντα· [τὸν δὲ Κάνθαρον τέως μὲν ἀπὸ τοῦ πώγωνος κρεμασθῆναι,] ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι —. alium moechum, Didymum tibicinem ab testiculis suspensum fuisse narrat Theo in Progymn. ap. Walzium Rhetor. Gr. I p. 205. tantum Lehmannus bene scribit, Cantharum (καὶ τοῦτον) ultimo loco adpellatum esse, quod unus omnium gravissima poena adficiendus esset et prae caeteris cynicis peteretur.
πΐττω ταῖς A, qui etiam infra ante rasuram πΐττωτὰς sed juncte.
ἀπόλοιτο] ἀπόλλοιτο BA. τὰ πρῶτα (ταπρῶτα Abcd) mutari non debuisse recte judicat Valckenaerius ad Eur. Hippol. v. 415. Αἷμον] αἷμον a. συμπεποδισμένον BA. συμπεπεδημένον v. φεῦ τῶν κακῶν, φεῦ τῶν κακῶν Dindorfius. φεῦ κακῶν. φεῦ τῶν κακῶν BA. φεῦ τῶν κακῶν v, quod revocare licet cum Bekkero. ὀτοτοῖ Dindorfius. ὀτοτοί BA. ὀττοτοὶ v.
παπαῖ παπαιὰξ Dindorfius. παπαὶ παιὰξ A. παπαιπαίαξ v. frustra Cobetus V. L. p. 210 conjecit: ἰατταταιάξ. pro *ΔΕΣΠ.* malui *ΑΝΗΡ Α*, ut supra. libri: τῶν τραγικῶν οὐ (σὐ A) διαλόγων absurde. correxi: τῶν τραγικῶν σου ἐπιλόγων. et σου pro σὺ jam C. C. Reitzius Indice s. v. τραγικός p. 431 voluit. Gesner autem sententiam bene adsecutus: ,videtur, inquit, ad librum

πεποδισμένον τὼ πόδε. ΔΡΑΠ. *Φεῦ τῶν κακῶν, φεῦ τῶν κακῶν, ὀτοτοῖ, παπαῖ παπαιάξ.* ΑΝΗΡ Α. *τί τοῦτο παρεντίθῃς τῶν τραγικῶν σου ἐπιλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενός γε πρότερον τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.*

---

et locnm ejus, qnem traducit [atqui Cantharum unico traducit] respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculnm'. sed etiam vox ipsa *διαλόγων* inepta est. ut enim Cantharus philosophus idem fuerit poeta tragicus, hic ipse *τραγῳδίας ποιητὴς* dicendus erat, non *τραγικῶν διαλόγων*. itaque pro *διαλόγων* ego *ἐπιλόγων* rescripsi: epilogi enim magnam partem constabant e commiseratione. Cantharus sicut malus philosophus, ita bonus fuit rhetor. multi enim philosophi eidem rhetores fuerunt, in his omnes prope Platonici, ut ipse Cicero et Philo ap. Cic. Quaestt. Tuscul. II, 3, deinde Favorinus, Maximus Tyrins, Nigrinus alii. Rhetorum Praeceptor § 19 discipnlo praecipit: *τὸ δὲ ,οἴμοι τῶν κακῶν' πολλάκις.* *ἀποδυσάμενός γε πρότερον* BA, ut in Quaestt. L. p. 206 conjeceram. *ἀποδυσάμενος πρότερόν γε* v. *λεοντὴν* Aa et v. *λεοντῆν* bc.

Rostochii. Literis Adlerianis.